TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ: CRISTINA GHIDOVEANU

john scalzi

CARTEA A PATRA A SERIEI RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR

POVESTEA LUI ZOË

MILLENNIUM BOOKS

POVESTEA LUI ZOË

Redactor: Ştefan Ghidoveanu
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustraţia copertei: Didier Florentz
www.florentz.com

MILLENNIUM BOOKS
Str. General Victor Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare,
Romînia telefon: 0371–388.260 ● e-mail:
office@millenniumpress.ro
www.millenniumpress.ro

John Scalzi

POVESTEA LUI ZOË

Traducere din limba engleză:
CRISTINA GHIDOVEANU

MILLENNIUM BOOKS

POVESTEA LUI ZOË este o operă de ficţiune. Numele, locurile şi întîmplările descrise în această carte sînt produsul imaginaţiei autorului sau sînt întrebuinţate în sens fictional.

De acelaşi autor la Millennium Books:

RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR
BRIGĂZILE-FANTOMĂ
ULTIMA COLONIE

John Scalzi
ZOE'S TALE

Copyright © 2008 by John Scalzi

Ediţia originală: Tor Books, New York, iulie 2008

Ilustraţia copertei © Didier Florentz, 2009

Pentru Karen Meisner şi Anne KG Murphy
Dar în special pentru Athena.

PROLOG

Am ridicat PDA-ul tăticului meu şi am numărat secundele împreună cu ceilalţi două mii de oameni din încăpere.

— Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu!

Şi apoi nu se auzi nici un zgomot, pentru că atenţia tuturor – şi vreau să spun *a tuturor* – era acaparată de monitoarele presărate prin spaţiul comun de pe *Magellan.* Ecranele, care arătaseră ceruri înstelate, erau goale şi negre, şi toată lumea îşi ţinea răsuflarea, aşteptînd ceea ce urma.

Apăru o lume, verde şi albastră.

Şi toţi *ne-am ieşit din minţi*.

Pentru că era lumea *noastră.* Era Roanoke, noua noastră casă. Aveam să fim primii oameni care să aterizeze acolo, primii care să se stabilească pe ea, primii care să ne ducem viaţa acolo. Şi am sărbătorit vederea ei pentru prima oară, noi, cei două mii de colonişti de pe Roanoke, cu toţii înghesuiţi în acel spaţiu comun, îmbrăţişîndu-ne, sărutîndu-ne şi cîntînd „Auld Lang Syne” pentru că, ei bine, ce altceva să cînţi cînd ajungi pe o lume nouă? O lume nouă, noi începuturi, un an nou, o viaţă nouă. Totul nou. Am îmbrăţişat-o pe prietena mea cea mai bună, Gretchen, am strigat în microfonul pe care-l folosisem ca să număr secundele şi am ţopăit în sus şi-n jos ca nişte idioţi.

Cînd ne-am oprit din ţopăit, am auzit o şoaptă în ureche.

— E atît de frumos, vorbi Enzo.

M-am întors să mă uit la el, la băiatul ăsta minunat, atît de frumos, pe care mă gîndeam serios să-l fac prietenul meu. Era o combinaţie perfectă: destul de drăguţ ca să-ţi facă inima să bată mai tare şi, după cît se părea, neavînd nici cea mai mică idee despre acest fapt, pentru că îşi petrecuse ultima săptămînă încercînd să mă farmece cu ajutorul *cuvintelor,* nici mai mult, nici mai puţin. Cuvinte! Ca şi cum n-ar fi citit manualul adolescentului despre cum să fii complet incoerent în preajma fetelor.

Apreciam efortul. Şi apreciam faptul că atunci cînd îşi şoptea cuvintele, se uita la mine şi nu la planetă. Am aruncat o privire către părinţii mei, aflaţi cam la şase metri distanţă, sărutîndu-se ca să sărbătorească sosirea. Părea o idee bună. Am întins mîna la ceafa lui Enzo ca să-l trag spre mine şi i-am lipit una de-a dreptul pe buze. Primul nostru sărut. Lume nouă, viaţă nouă, prieten nou.

Ce să spun. Am fost prinsă în febra clipei.

Enzo nu se plînse.

— „O, lume nouă, frumoasă eşti, cu-asemenea făpturi!” spuse el, după ce l-am lăsat să răsufle din nou.

I-am zîmbit, cu braţele încă în jurul gîtului lui.

— Ai păstrat-o pentru ocazia asta, am constatat.

— Poate, recunoscu el. Voiam să ai parte de un moment plăcut cînd ne sărutăm prima oară.

Poftim. Cei mai mulţi băieţi de şaisprezece ani ar fi folosit un sărut ca scuză să treacă direct la sîni. El îl folosea ca scuză pentru Shakespeare. O fată putea să nimerească peste ceva mai rău de-atît.

— Eşti adorabil, i-am zis, l-am sărutat din nou, apoi l-am împins în joacă şi m-am repezit peste părinţii mei, întrerupîndu-le giugiuleala şi solicitîndu-le atenţia. Ei doi erau conducătorii coloniei, şi foarte curînd abia dacă urmau să mai aibă timp să respire. Era mai bine să adun cîteva clipe plăcute cît mai puteam. Ne-am îmbrăţişat, am rîs, şi apoi Gretchen mă trase din nou spre ea.

— Uite ce am eu, exclamă, şi-mi băgă PDA-ul în faţă.

Arăta o videocaptură cu mine şi cu Enzo, sărutînd-ne.

— Mică *făptură* malefică, am comentat.

— E uluitor, spuse Gretchen. Arată de fapt de parcă ai încerca să-i înghiţi toată *faţa.*

— Încetează, am zis.

— Vezi? Uită-te!

Gretchen apăsă pe un buton, iar videocaptura rulă cu încetinitorul.

— Chiar aici. Îl *sfîrteci.* Ca şi cum buzele lui ar fi din *ciocolată.*

Încercam din răsputeri să nu rîd, pentru că avea dreptate, la drept vorbind.

— Obrăznicătură, am exclamat. Dă-mi asta.

I-am smuls PDA-ul cu o mînă, am şters fişierul şi i l-am dat înapoi.

— Ia-l. Mulţumesc.

— O, nu, vorbi Gretchen, încetişor, luînd PDA-ul.

— Ai învăţat lecţia despre încălcarea intimităţii altora?

— O, da, răspunse Gretchen.

— Bine, am replicat. Desigur, ai trimis-o deja mai departe tuturor celor pe care-i cunoaştem înainte să mi-o arăţi mie, nu-i aşa?

— Poate, zise Gretchen şi duse mîna la gură, cu ochii mari.

— Împieliţato! am comentat cu admiraţie.

— Mulţumesc, replică Gretchen şi făcu o reverenţă.

— Adu-ţi aminte doar că ştiu unde locuieşti, am continuat.

— Pentru tot restul vieţii, zise Gretchen şi apoi am scos ţipete stînjenitor de tipice pentru fete şi ne-am îmbrăţişat din nou.

Să trăieşti tot restul vieţii cu aceiaşi două mii de oameni risca să fie al naibii de plictisitor, dar nu cu Gretchen prin preajmă.

Ne-am desprins din braţe şi apoi m-am uitat în jur să văd cu cine altcineva mai voiam să sărbătoresc. Enzo zăbovea în fundal, dar era destul de deştept ca să ştie c-o să mă-ntorc la el. M-am uitat în partea cealaltă şi am văzut-o pe

Savitri Guntupalli, asistenta părinţilor mei, sfătuindu-se foarte serios cu tăticul despre ceva. Savitri era deşteaptă şi capabilă şi putea fi afurisit de hazlie, dar muncea întotdeauna. M-am băgat între ea şi tăticul şi am cerut o îmbrăţişare. Da, era vorba numai despre îmbrăţişări. Dar ştii, uite: o singură dată ai ocazia să vezi pentru prima oară noua ta lume!

— Zoë, întrebă tăticul, pot să-mi recapăt PDA-ul?

Luasem PDA-ul lui tăticul pentru că el fixase momentul exact în care *Magellan* urma să facă saltul din sistemul Phoenix către Roanoke, şi-l folosisem ca să număr ultimele cîteva minute înainte de salt. Aveam propriul meu PDA, desigur; îl ţineam în buzunar. Fără îndoială, videocaptura cu mine giugiulindu-l pe Enzo mă aştepta în căsuţa poştală, aşa cum se afla în căsuţele poştale ale tuturor prietenilor noştri. Mi-am notat în minte să pun la cale răzbunarea împotriva lui Gretchen. Dulce, nemiloasă răzbunare. Implicînd şi martori. Şi animale de la fermă. Dar deocamdată i-am înapoiat PDA-ul lui tăticul, i-am dat un pupic pe obraz şi mi-am croit drum înapoi la Enzo.

— Aşa, vorbi Enzo şi zîmbi.

Doamne, era fermecător chiar şi cînd era monosilabic. Partea raţională a creierului meu îmi ţinea predici despre felul în care zăpăceala de îndrăgostit face totul să pară mai bun decît este; partea iraţională (asta însemnînd cea mai mare parte din mine) îi spunea părţii raţionale să mă mai slăbească bine mersi.

— Aşa, am răspuns, nici pe departe la fel de fermecător, dar Enzo nu păru să observe.

— Vorbeam cu Magdy, continuă el.

— Îhî…

— Magdy nu-i atît de rău, protestă Enzo.

— Sigur, pentru anumite valori ale lui „nu atît de rău”, care înseamnă *„rău”.*

— Iar el mi-a spus că a vorbit cu unii din echipajul lui *Magellan,* rosti Enzo mai departe, cu un efort (dar şi cu farmec). I-au zis despre o sală de observaţie de la nivelul

echipajului care e goală de obicei. Zice că de-acolo am putea avea o privelişte grozavă a planetei.

Am aruncat o privire peste umărul lui Enzo, către locul unde Magdy vorbea însufleţit cu Gretchen (sau *în direcţia* ei, în funcţie de punctul de vedere).

— Nu cred că planeta e ceea ce speră el să vadă, am comentat.

Enzo se uită în spate.

— Poate că nu, fu el de acord. Deşi, ca să fiu drept cu Magdy, unii oameni nu încearcă prea mult să nu fie priviţi.

Am ridicat o sprînceană auzindu-i remarca; era destul de adevărat, deşi ştiam că lui Gretchen îi place să flirteze mai mult decît orice altceva.

— Şi cum rămîne cu tine? am întrebat. *Tu* ce speri să vezi?

Enzo zîmbi şi ridică mîinile, dezarmant.

— Zoë, răspunse el. Tocmai am reuşit să te *sărut.* Cred că vreau să mă mai ocup de asta puţin înainte să trec la orice altceva.

— O, frumos spus. Replicile astea merg la toate fetele?

— Tu eşti prima fată cu care le-am încercat. Aşa că o să trebuiască să-mi spui tu.

Am roşit de-a dreptul şi l-am îmbrăţişat.

— Pînă acum e bine, i-am răspuns.

— Bine. Şi apoi, ştii tu. Am văzut gărzile tale de corp. Nu cred că vreau să mă folosească la exerciţiile de tras la ţintă.

— Ce? am exclamat, prefăcîndu-mă şocată. Doar nu ţi-e frică de Hickory şi Dickory, nu-i aşa? Nici măcar nu sînt aici.

De fapt, Enzo avea un motiv cît se poate de bun să fie total îngrozit de Hickory şi Dickory, care erau deja oarecum bănuitori la adresa lui şi l-ar fi rostogolit bucuroşi afară printr-o ecluză dacă ar fi făcut ceva prostesc cu mine. Dar n-aveam de ce să-l las să afle asta încă. O regulă empirică bună: cînd ai început o relaţie abia de cîteva minute, nu-ţi speria de moarte noua captură.

Şi oricum, Hickory şi Dickory se ţineau departe de această sărbătoare. Erau conştienţi de faptul că îi făceau să se simtă nervoşi pe cei mai mulţi dintre oameni.

— Mă gîndeam de fapt la părinţii tăi, replică Enzo. Deşi par să lipsească şi ei.

Enzo făcu semn cu capul către locul unde John şi Jane stătuseră în urmă cu cîteva minute; acum nici unul dintre ei nu se mai afla acolo. Am văzut-o şi pe Savitri ieşind din spaţiul comun, ca şi cum dintr-odată ar fi trebuit să plece undeva.

— Mă întreb unde s-au dus, am spus, mai mult pentru mine.

— Sînt conducătorii coloniei. Poate acum trebuie să se apuce de treabă.

— Poate, am încuviinţat.

Era neobişnuit atît pentru John cît şi pentru Jane să dispară fără să-mi spună unde se duc; era doar un gest obişnuit de politeţe. Am respins impulsul de a le da un mesaj pe PDA.

— Aşadar, sala de observaţii, se întoarse Enzo la subiectul iniţial. Vrei să vedem cum e?

— E pe puntea echipajului. Crezi am putea avea necazuri?

— Poate, am răspuns. Dar ce pot să ne facă? Să ne arunce peste bord? În cel mai rău caz, or să ne spună doar s-o ştergem. Şi pînă atunci o să avem parte de o privelişte teribilă.

— În regulă. Dar dacă Magdy îşi scoate toate tentaculele, plec. Sînt unele lucruri pe care nu vreau să le văd.

Enzo izbucni în rîs.

— De acord cu tine, a spus, şi m-am ghemuit puţin lîngă el.

Chestia asta cu noul prieten se dovedea chiar bună.

Am mai petrecut un timp sărbătorind cu prietenii şi cu familiile lor. Apoi, după ce lucrurile se domoliră îndeajuns, ne-am luat după Magdy şi Gretchen de-a lungul navei *Magellan* către sala de observaţii a echipajului. Credeam că strecuratul în zona echipajului putea fi o problemă; nu

numai că a fost uşor, dar un membru al echipajului care ieşea pe o uşă a ţinut-o deschisă pentru noi.

— Securitatea nu e o problemă prea mare aici, pe *Magellan,* remarcă Gretchen către mine şi Enzo, apoi se uită în jos către mîinile noastre împreunate şi îmi zîmbi. Era un drac împieliţat, sigur, dar se şi bucura pentru mine.

Sala de observaţii era acolo unde fuseserăm anunţaţi că era, dar din nefericire pentru planurile ruşinoase ale lui Magdy, nu era goală, aşa cum i se promisese; patru membri ai echipajului de pe *Magellan* stăteau la o masă, cufundaţi în discuţie. I-am aruncat o privire lui Magdy, care arăta de parcă înghiţise o furculiţă. Mi s-a părut destul de amuzant, bietul, bietul Magdy. Frustrarea îi stătea bine.

— Uite, vorbi Enzo şi, ţinîndu-mă încă de mînă, mă conduse către o fereastră uriaşă de observaţie.

Roanoke umplea imaginea, minunat de verde, complet luminată de soarele ei aflat în spatele nostru, tăindu-ne răsuflarea şi mai mult în realitate decît pe monitoare. Contează să vezi ceva cu proprii tăi ochi.

Era lucrul cel mai frumos pe care-l contemplasem vreodată. *Roanoke.* Lumea noastră.

— *Locul* greşit, abia am auzit din discuţia de la masa din stînga mea.

M-am uitat pieziş într-acolo. Cei patru din echipajul de pe *Magellan* erau atît de prinşi de conversaţie şi atît de apropiaţi unul de altul încît părea că cea mai mare parte a trupurilor lor se afla mai curînd pe masă decît pe scaune. Unul dintre ei stătea cu spatele la mine, dar îi vedeam pe ceilalţi trei, doi bărbaţi şi o femeie. Aveau pe chip o expresie sumbră.

Am obiceiul de a asculta discuţiile altora. Nu-i un obicei rău, dacă nu eşti prins. Metoda de a nu fi prins este de a te asigura că în aparenţă atenţia ta este îndreptată în altă parte. Mi-am desprins mîna de a lui Enzo şi am făcut un pas către fereastra sălii de observaţie. Asta mă duse mai aproape de masă şi, în acelaşi timp, îl împiedică pe Enzo să-mi şoptească nimicuri dulci la ureche. Mi-am păstrat privirea aţintită asupra lui Roanoke.

— Nu *greşeşti* pur şi simplu, spunea unul dintre membrii echipajului. Iar *căpitanul* cu siguranţă nu greşeşte. Ar putea pune *Magellan* pe orbită şi în jurul unei pietricele, dacă ar vrea.

Cel aşezat cu spatele la mine adăugă ceva cu voce joasă şi n-am putut auzi nimic.

— Asta-i o *porcărie,* exclamă primul. Cîte nave s-au pierdut cu adevărat în ultimii douăzeci de ani? În ultimii cincizeci? Nimeni nu se mai *rătăceşte.*

— La ce te gîndeşti?

Am tresărit, ceea ce-l făcu şi pe Enzo să tresară.

— Scuză-mă, zise el cînd m-am întors să-i arunc o privire exasperată.

Am dus un deget la buze ca să-l fac să tacă şi apoi am făcut semn din ochi către masa aflată acum în spatele meu. Enzo se uită în acea direcţie şi văzu şi el masa. *Ce?* mimă din gură. Am clătinat puţin din cap ca să-i comunic că n-ar trebui să-mi mai distragă atenţia. Se uită ciudat la mine. L-am luat din nou de mînă ca să-i arăt că nu eram supărată pe el, apoi însă mi-am concentrat din nou atenţia asupra mesei.

— …calmul. Încă nu ştim nimic, rosti o altă voce, de data asta aparţinînd (cred) femeii. Cine mai ştie despre asta?

Încă un mormăit dinspre cel cu spatele la mine.

— Bine. Trebuie să lăsăm lucrurile aşa, continuă ea. O să strîng şurubul în departamentul meu dacă aud ceva, dar merge numai dacă o facem cu toţii.

— Asta n-o să împiedice echipajul să vorbească, zise alt-cineva.

— Nu, dar o să încetinească zvonurile, şi asta-i de-ajuns pînă cînd o să ştim ce s-a întîmplat cu adevărat, replică femeia.

Încă un mormăit.

— Ei bine, dacă e adevărat, atunci avem probleme mai mari, nu-i aşa? întrebă femeia, şi toată încordarea pe care o simţea se auzi deodată limpede în vocea ei.

M-am cutremurat un pic; Enzo simţi efectul în mînă şi se uită la mine, îngrijorat. L-am îmbrăţişat serios. Însemna să

pierd restul firului discuţiei, dar în acel moment asta-mi doream. Priorităţile se schimbă.

Se auzi zgomotul scaunelor împinse în spate. M-am întors şi membrii echipajului – se dovedi destul de clar că erau de fapt ofiţeri – se îndreptau deja spre uşă. M-am desprins de Enzo ca să atrag atenţia celui mai apropiat de mine, cel care stătuse mai devreme cu spatele la mine. L-am bătut pe umăr; el se întoarse şi păru foarte surprins să mă vadă.

— Cine eşti?

— S-a întîmplat ceva cu *Magellan*? am întrebat.

Calea cea mai bună de a afla ceva este de a nu te lăsa distras, de exemplu, de întrebări legate de identitatea cuiva.

Bărbatul se uită de-a dreptul furios, lucru despre care am citit, dar n-am văzut niciodată pe cineva făcîndu-l de-adevăratelea, pînă acum.

— Ne ascultai discuţia…

— S-a rătăcit nava? am întrebat. Ştim unde ne aflăm? A păţit nava ceva?

Insul făcu un pas în spate, ca şi cum întrebările chiar l-ar fi lovit. Ar fi trebuit să fac eu un pas în faţă şi să insist.

N-am făcut-o. El şi-a recăpătat stăpînirea de sine şi s-a uitat pe lîngă mine la Enzo, Gretchen şi Magdy, care se holbau cu toţii la noi. Apoi îşi dădu seama cine eram şi se îndreptă de spate.

— Voi, copii, n-aveţi ce căuta aici. Ieşiţi, sau o să pun securitatea navei să vă dea afară. Duceţi-vă înapoi la familiile voastre.

Se întoarse să plece.

Am întins din nou mîna către el.

— Domnule, staţi puţin, am încercat.

Bărbatul nu mă băgă în seamă şi ieşi din sală.

— Ce se petrece? mă întrebă Magdy, din partea cealaltă a încăperii. Nu vreau să am necazuri pentru că aţi scos din sărite nu ştiu care membru al echipajului…

L-am săgetat pe Magdy cu privirea şi m-am întors să mă uit iarăşi pe fereastră. Roanoke atîrna încă acolo, albastru

şi verde. Dintr-odată însă, nu la fel de frumos. Dintr-odată, nefamiliar. Dintr-odată, ameninţător...

Enzo puse mîna pe umărul meu.

— Ce-i, Zoë? întrebă.

Mă uitam mai departe pe fereastră.

— Cred că ne-am rătăcit, am răspuns.

— De ce? întrebă Gretchen.

Venise lîngă mine.

— Despre ce vorbeau?

— N-am reuşit să aud tot, am răspuns. Dar mi se părea că spuneau că nu sîntem unde-ar trebui să fim.

Am arătat către planetă.

— Asta nu-i Roanoke!

— E o nebunie, exclamă Magdy.

— Sigur că e o nebunie, am replicat. Asta nu înseamnă că n-ar putea să fie adevărat.

Mi-am scos PDA-ul din buzunar şi am încercat să iau legătura cu tăticul. N-a răspuns. Am încercat să mă conectez cu mămica.

Nici un răspuns.

— Gretchen, am zis. Vrei să încerci să-l chemi pe tatăl tău?

Tatăl lui Gretchen era în consiliul colonial în fruntea căruia se aflau părinţii mei.

— Nu răspunde, spuse ea după un minut.

— Asta nu înseamnă nimic rău, vorbi Enzo. Tocmai am făcut saltul către o planetă nouă. Poate că sînt ocupaţi cu asta.

— Poate că încă *sărbătoresc,* adăugă Magdy.

Gretchen îl plesni în creştetul capului.

— Chiar *eşti* copilăros, Magdy, exclamă ea.

Magdy se frecă pe cap şi tăcu din gură. Seara asta nu mergea cîtuşi de puţin aşa cum plănuise. Gretchen se întoarse spre mine.

— Ce crezi c-ar trebui să facem?

— Nu ştiu, am răspuns. Discutau despre cum să împiedice echipajul să vorbească. Asta înseamnă că unii

dintre ei s-ar putea să ştie ce se petrece. N-o să treacă mult pînă cînd vestea o să ajungă la colonişti.

— A ajuns deja la colonişti, remarcă Enzo. *Noi sîntem* colonişti.

— Ar fi bine să spunem cuiva, spuse Gretchen. Cred că cel puţin părinţii tăi şi tatăl meu ar trebui să afle.

M-am uitat la PDA-ul ei.

— Cred că s-ar putea să ştie deja, am zis.

— Ar trebui să ne convingem, insistă ea.

Aşa că am plecat din sala de observaţii şi ne-am dus să ne căutăm părinţii.

Nu i-am găsit; erau la şedinţa consiliului. I-am găsit pe Hickory şi Dickory, sau mai degrabă ei m-au găsit pe mine.

— Cred c-ar trebui să plec, zise Enzo după ce ei îl fixară cu privirile, fără să clipească, vreme de un minut.

Nu era un lucru menit să fie o intimidare; ei nu clipeau deloc. I-am dat un pupic pe obraz. El şi cu Magdy plecară.

— O să trag cu urechea, se oferi Gretchen. Să văd ce spun oamenii.

— În ordine, şi eu, am răspuns, ridicînd PDA-ul. Anunţă-mă ce-ai auzit.

Ea plecă. M-am întors către Hickory şi Dickory.

— Voi doi, am zis. Aţi fost în camera voastră mai devreme…

— Am venit să te căutăm, răspunse Hickory. El era cel care vorbea, dintre ei doi. Dickory putea şi el să vorbească, dar cînd se întîmpla aşa ceva era întotdeauna o surpriză.

— De ce? am întrebat. Am fost în perfectă siguranţă înainte. Am fost în perfectă siguranţă de cînd am plecat de la staţia Phoenix. *Magellan* e complet lipsit de ameninţări. Singurul lucru la care-aţi fost buni tot drumul ăsta e să-l speriaţi de moarte pe Enzo. De ce mă căutaţi acum?

— Lucrurile s-au schimbat, răspunse Hickory.

— Ce vrei să spui? am întrebat, apoi însă PDA-ul meu a vibrat.

Era Gretchen.

— A mers repede, am remarcat.

— Tocmai am dat peste Mika, vorbi ea. N-o să-ţi vină să crezi ce-a povestit despre ce i-a spus chiar acum fratelui ei cineva din echipaj.

Coloniştii adulţi puteau să nu ştie nimic sau să-şi ţină buzele lipite, dar fabrica de zvonuri a adolescenţilor de pe Roanoke lucra din plin. În următoarea oră, iată ce-am „aflat”:

Că în timpul saltului spre Roanoke, *Magellan* s-a rătăcit prea aproape de o stea şi a fost aruncată afară din galaxie.

Că exista o revoltă şi că secundul îl înlocuise la comandă pe căpitanul Zane din cauza incompetenţei.

Că însuşi căpitanul Zane îşi împuşcase propriul secund trădător chiar acolo, pe punte, şi că spusese că avea să împuşte pe oricine încerca să-l ajute.

Că sistemele computerizate căzuseră chiar înainte de salt şi că nu ştiam unde ne aflăm.

Că extratereştrii atacaseră nava şi pluteau pe-afară, hotărînd dacă să ne lichideze.

Că Roanoke era otrăvitoare pentru viaţa umană şi că dacă am ateriza acolo am muri.

Că a existat o spărtură a nucleului în sala motoarelor, orice-ar însemna asta, şi că *Magellan* era la un pas de a exploda.

Că ecoterorişti spărseseră sistemul computerizat de pe *Magellan* şi ne trimiseseră în altă direcţie ca să nu ruinăm încă o planetă.

Nu, stai, au fost colonişti sălbatici deveniţi piraţi care spărseseră computerul, şi plănuiau să fure proviziile coloniei noastre pentru că ale lor erau pe terminate.

Nu, stai, erau membrii rebeli ai echipajului care urmau să ne fure proviziile şi să ne lase aruncaţi pe planetă.

Nu, stai, nu era echipajul hoţ, piraţii sălbatici sau ecoterorişti, era doar un programator idiot care încurcase codul şi acum nu ştiam unde sîntem.

Nu, stai, nu-i nimic în neregulă, e doar procedura standard de acţiune. Nu s-a-ntîmplat nimic rău, acum nu mai sîcîiţi echipajul şi lăsaţi-ne să *lucrăm,* la naiba.

Voiam să fiu limpede într-o privinţă: ştiam că cea mai mare parte a vorbelor ăstora erau numai porcării şi absurdităţi. Dar ceea ce se afla dedesubtul tuturor porcăriilor şi absurdităţilor era la fel de important: confuzia şi neliniştea se răspîndiseră în rîndul echipajului de pe *Magellan,* şi de la ei către noi. Se mişcau rapid. Dădeau naştere la oricîte minciuni – nu ca să mintă, ci ca să încerce să priceapă ceva. Ceva ce se petrecea. Ceva ce n-ar fi trebuit să se petreacă.

În tot acest timp, nimic de la mămica sau de la tăticul, sau de la tatăl lui Gretchen, sau de la oricine din consiliul coloniei, ai cărui membri se treziseră convocaţi brusc la o şedinţă.

Sala comună, mai înainte pustie după sărbătorirea lumii noi, începu să se umple din nou. De data asta oamenii nu sărbătoreau. Arătau nedumeriţi, preocupaţi şi încordaţi, iar unii dintre ei începeau să arate furioşi.

— Asta n-o să se termine cu bine, îmi zise Gretchen cînd ne-am adunat din nou.

— Ce mai faci? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

— Se întîmplă ceva, asta-i sigur. Toată lumea e la limită. Asta mă împinge *pe mine* la limită.

— N-o face pe nebuna cu mine, am protestat. Atunci n-o să mai fie nimeni să mă oprească în momentul cînd o s-o iau razna.

— Oh, bine, de dragul *tău* atunci, zise Gretchen şi-şi rostogoli dramatic ochii. Bine. Măcar acum nu mai trebuie să-l ţin la distanţă pe Magdy.

— Îmi place cum găseşti partea bună în orice situaţie, am comentat.

— Mulţumesc, replică ea. Tu ce mai faci?

— Sincer? am întrebat.

Ea dădu din cap.

— Speriată ca naiba.

— Slavă Domnului, exclamă ea. Nu sînt singura.

Ridică degetul mare şi arătătorul şi indică un spaţiu minuscul între ele.

— În ultima jumătate de oră am fost atît de-aproape de a face pipi pe mine…

Am făcut un pas înapoi. Gretchen izbucni în rîs.

Sistemul de comunicaţii al navei porni brusc.

— Aici căpitanul Zane, se auzi o voce de bărbat. Acesta este un mesaj general pentru pasageri şi echipaj. Tot echipajul se va aduna în sălile de şedinţe ale departamentului fiecăruia peste zece minute, 23:30 ora navei. Toţi pasagerii se vor aduna în spaţiul comun al pasagerilor peste zece minute, 23:30 ora navei. Pasageri, aceasta este o adunare obligatorie. Vi se vor adresa conducătorii coloniei.

Sistemul de comunicaţii amuţi.

— Haide, i-am zis lui Gretchen şi am arătat către platforma unde, mai devreme în cursul serii, ea şi cu mine număraserăm secundele pînă cînd am ajuns la noua noastră lume. Ar trebui să ne găsim un loc bun.

— O să se aglomereze acolo, spuse ea.

Am arătat către Hickory şi Dickory.

— Ei or să fie cu noi. Ştii cum le lasă toată lumea cît loc vor.

Gretchen ridică privirea la cei doi şi-şi dădu seama că nici ea nu ţinea prea tare la ei.

După cîteva minute, membrii consiliului se revărsară înăuntru pe una dintre uşile laterale ale spaţiului comun şi îşi făcură loc spre platformă. Gretchen şi cu mine stăteam în faţă, cu Hickory şi Dickory în spatele nostru şi cu cel puţin un metru jumătate distanţă liberă în fiecare parte. Gărzile extraterestre îşi creează propria lor zonă-tampon.

O şoaptă în ureche:

— Hei, zise Enzo.

M-am uitat pieziş la el şi i-am zîmbit.

— Mă întrebam dacă o să fii aici, am spus.

— E o întîlnire a tuturor coloniştilor, remarcă el.

— Nu aici în general. *Aici.*

— O, exclamă Enzo. Am riscat să presupun că gărzile tale n-or să mă înjunghie.

— Mă bucur că ai riscat.

L-am luat de mînă.

Pe platformă, John Perry, conducătorul coloniei, tăticul meu, înaintă şi luă microfonul rămas jos de mai devreme din acea seară. Ochii lui îi întîlniră pe ai mei cînd se aplecă să-l ridice.

Iată ce trebuie să ştiţi despre tăticul meu. E deştept, se pricepe la ceea ce face şi aproape tot timpul ochii lui arată ca şi cum ar fi pe cale să izbucnească în rîs. Găseşte cele mai multe lucruri amuzante. *Face* cele mai multe lucruri amuzante.

Cînd se uită la mine, în timp ce ridica microfonul, avea ochii întunecaţi şi apăsători, mai serioşi decît îi văzusem vreodată. Cînd i-am privit, mi-am adus aminte cît de bătrîn era, indiferent de cît de tînăr părea. Pentru că, deşi putea lua lucrurile uşor, era un om care avusese parte de necazuri nu doar o dată în viaţa lui.

Şi avea parte din nou. Acum, cu noi. *Pentru* noi toţi.

Toţi ceilalţi aveau s-o ştie de îndată ce avea să deschidă gura ca să le spună, dar clipa aceea a fost cea în care am ştiut eu – în care mi-am dat seama de adevărul situaţiei.

Ne pierduserăm.

PARTEA I

UNU

Farfuria zburătoare ateriză în curtea din faţa casei noastre şi din ea ieşi un omuleţ verde.

Farfuria zburătoare a fost cea care mi-a atras atenţia. Oamenii verzi nu sînt prea rari acolo de unde vin eu. Toţi cei din Forţele Coloniale de Apărare sînt verzi; face parte din manipularea genetică pe care le-o aplică pentru a-i ajuta să lupte mai bine. Clorofila din piele le oferă energia suplimentară de care au nevoie pentru un dans de prima clasă cu extratereştrii.

Nu aveam mulţi soldaţi din Forţele Coloniale de Apărare pe Huckleberry, colonia unde locuisem înainte de asta; era o aşezare statornicită şi nu fuseserăm atacaţi serios de vreo două decenii. Dar Uniunea Colonială se străduieşte din răsputeri ca fiecare colonist să cunoască totul despre FCA, iar eu ştiam mai multe despre ei decît majoritatea.

Dar farfuria zburătoare, ei bine... *Asta-i* o noutate. New Goa e o comunitate de fermieri. Tractoare, combine, căruţe trase de animale şi autobuze publice cu roţi, atunci cînd voiam să trăim viaţa pe muchie de cuţit şi să vizităm

capitala provincială, da... Un aparat de transport aerian adevărat era însă ceva extrem de rar. Aterizarea unuia destul de mic pentru un singur pasager, pe propria noastră pajişte, nu era cu siguranţă un fapt care se întîmpla în fiecare zi.

— Ai dori ca Dickory şi cu mine să ieşim să-l întîmpinăm? întrebă Hickory.

Ne uitam dinăuntrul casei cum bărbatul verde se dădea jos din aparat.

L-am privit cercetător pe Hickory.

— Crezi că e o ameninţare reală? Sînt convinsă că dac-ar fi vrut să ne atace, ar fi putut să arunce doar un bolovan pe casă, în timp ce zbura pe deasupra.

— Susţin întotdeauna prudenţa, replică Hickory.

Partea nerostită a acelei fraze era *atunci cînd eşti tu implicată.* Hickory e foarte dulce şi foarte paranoic.

— Hai să încercăm în schimb prima linie de apărare, am zis şi m-am îndreptat către uşa cu plasă. Babar, cîinele, stătea în faţa ei, cu labele din faţă urcate pe uşă, blestemînd soarta genetică care-l lăsase fără degete opozabile sau fără creierul care să-i spună să tragă de uşă în loc s-o împingă. I-am deschis uşa; a decolat ca o rachetă îmblănită, atrasă de căldură şi cu balele curgînd. Spre cinstea omului verde, acesta se aşează într-un genunchi şi-l salută pe Babar ca pe un vechi prieten; imediat şi cu multă generozitate fu acoperit de bale de cîine pentru osteneala sa.

— Bun lucru că nu e solubil, i-am zis lui Hickory.

— Babar nu-i un cîine de pază foarte bun.

— Nu, chiar nu e, am fost de acord. Dar dacă ai vreodată nevoie de ceva bine *umezit,* poţi să te bazezi pe el.

— O să-mi aduc aminte de asta cînd voi avea nevoie pe viitor, replică Hickory, pe acel ton neangajant prevăzut pentru a reacţiona la sarcasmul meu.

— Aşa să faci, am răspuns şi am deschis din nou uşa. Şi rămîi înăuntru deocamdată, te rog.

— Cum spui tu, Zoë, încuviinţă Hickory.

— Mulţumesc.

Am ieşit pe verandă.

Între timp, bărbatul verde ajunsese la treptele verandei, cu Babar ţopăind în urma lui.

— Îmi place cîinele tău, mi se adresă el.

— Îmi dau seama, am replicat. Cîinele însă are o părere aşa şi-aşa despre tine.

— Cum îţi dai seama?

— Nu eşti *complet* scăldat în salivă.

Izbucni în rîs.

— O să mă străduiesc mai mult data viitoare.

— Aminteşte-ţi să-ţi iei un prosop.

Bărbatul verde făcu semn către casă.

— E casa maiorului Perry?

— Aşa sper, am replicat. Toate lucrurile lui sînt aici.

Asta atrase după sine o pauză de vreo două secunde.

Da, din întîmplare sînt o micuţă creatură sarcastică. Mulţumesc de întrebare. Vine de la faptul că am locuit cu tăticul meu toţi anii ăştia. Se consideră foarte spiritual; nu ştiu ce părere am eu personal despre *asta,* dar o să spun că m-a făcut să fiu destul de obraznică atunci cînd e vorba de riposte şi zeflemele. Daţi-mi mingea la fileu şi-o să fiu încîntată s-o stopez. Cred că de asta mă îndrăgesc ceilalţi şi mă socotesc fermecătoare; asta crede şi tăticul. S-ar putea ca părerea noastră să fie în minoritate. Dacă nu pentru altceva, e interesant să vezi cum reacţionează oamenii. Unii cred că e drăguţ. Alţii nu chiar aşa.

Cred că prietenul meu cel verde intra în tabăra celor cu „nu chiar aşa”, pentru că reacţia lui fu să schimbe subiectul.

— Scuză-mă, zise el, nu cred că ştiu cine eşti.

— Sînt Zoë, am răspuns. Fiica maiorului Perry. Şi a locotenentului Sagan.

— A, aşa… Îmi pare rău. Mi te-am închipuit mai mică.

— Eram cîndva.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti fiica lui. Arăţi ca el la ochi.

Împotriveşte-te impulsului, vorbea partea politicoasă a creierului meu. Împotriveşte-te. Las-o baltă.

— Mulţumesc, am răspuns. Sînt adoptată.

Prietenul meu cel verde rămase pe loc vreun minut, făcînd ceea ce fac oamenii cînd tocmai au intrat într-o încurcătură:

Încremeni şi afişă un surîs pe faţă în timp ce îşi storcea creierul încercînd să-şi dea seama cum să iasă din *acest* faux pas. Dacă m-aş fi aplecat, i-aş fi auzit probabil lobii frontali făcînd *tic, tic, tic, tic,* încercînd să se reseteze.

Vezi, asta chiar a fost o răutate, spuse partea politicoasă a creierului.

Dar *haide...* Dacă tipul ăsta îi spunea tatii „maiorul Perry”, atunci probabil că ştia cînd a fost eliberat din armată – ceea ce se întîmplase cu opt ani în urmă. Soldaţii FCA nu pot avea copii; face parte din modificările genetice care le asigură eficienţa în luptă, nu ştiaţi – fără copii întîmplători – aşa că prima lui ocazie de a se reproduce ar fi fost cînd l-au pus într-un corp nou, obişnuit, la sfîrşitul termenului de serviciu militar. Şi apoi urmează toată chestia cu „gestaţia de nouă luni”. Aş fi putut fi cam mică pentru vîrsta mea la cincisprezece ani, dar vă asigur, nu arătam de *şapte* ani.

Sincer, cred că există o limită privind cît de prost ar trebui să mă simt într-o asemenea situaţie. Adulţii ar trebui să se descurce cu puţină aritmetică elementară.

Totuşi nu poţi ţine la infinit pe cineva la ananghie.

— L-aţi numit pe tăticul „maiorul Perry”, am spus. Îl cunoaşteţi din timpul armatei?

— Da, răspunse, şi păru bucuros că discuţia pornea mai departe. A trecut totuşi ceva timp. Mă întreb dacă o să-l recunosc.

— Îmi închipui că arată la fel. Poate o altă nuanţă a pielii.

Chicoti.

— Presupun că e adevărat. Dacă ar fi rămas verde, i-ar fi fost mai greu să se amestece cu mulţimea.

— Nu cred că se va amesteca vreodată de-a binelea cu mulţimea aici, am comentat şi apoi mi-am dat seama imediat de multele moduri în care această afirmaţie putea fi interpretată greşit.

Şi desigur, vizitatorul meu nu irosi timpul făcînd aşa ceva.

— Nu se amestecă? întrebă şi apoi se aplecă să-l mîngîie pe Babar.

— Nu asta am vrut să spun. Cei mai mulţi dintre oamenii de aici de pe Huckleberry sînt din India, de pe Pămînt, sau s-au născut aici din cei veniţi din India. E o cultură diferită de cea în care a crescut, asta-i tot.

— Înţeleg. Şi sînt sigur că se înţelege foarte bine cu cei de-aici. Sînt convins că de aceea are slujba pe care o are.

Slujba tăticului meu era aceea de mediator, cineva care ajută oamenii să răzbească prin birocraţia guvernamentală.

— Cred că sînt doar curios dacă-i place aici.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Mă întrebam doar cum îi place retragerea din tot universul, asta-i tot, răspunse el şi se uită din nou la mine.

Într-un cotlon al creierului am auzit un declic. Mi-am dat dintr-odată seama că discuţia noastră plăcută şi întîmplătoare devenise cumva mai puţin întîmplătoare. Oaspetele nostru cel verde nu venise doar pentru o vizită de curtoazie.

— Cred că-i place foarte mult, am replicat şi m-am stăpînit să mai adaug ceva. De ce?

— Eram doar curios..., răspunse el, mîngîindu-l din nou pe Babar.

M-am împotrivit impulsului de a chema cîinele.

— Nu toată lumea face perfect saltul de la viaţa militară la cea civilă.

Se uită în jur.

— Pare o viaţă cam prea liniştită. E o schimbare destul de mare.

— Cred că-i place foarte mult, am repetat, apăsînd cuvintele destul de evident pentru ca, în afară de cazul în care vizitatorul cel verde era o javră totală, să ştie că trebuie să treacă mai departe.

— Bine, vorbi el. Dar tu? *Ţie* cum îţi place aici?

Am deschis gura să răspund, apoi am închis-o la fel de repede. Pentru că, ei bine... *Aici* era o problemă.

Ideea de a trăi într-o colonie umană este mai captivantă decît realitatea. Unii, pentru care noţiunea este nouă, cred că oamenii din colonii merg tot timpul de la o planetă la alta, poate locuind pe o planetă, lucrînd pe alta şi apoi ducîndu-se în vacanţă pe o a treia: planeta plăcerii Vacationaria, poate. Realitatea este, din păcate, mult mai plicticoasă. Cei mai mulţi dintre colonişti îşi duc viaţa pe planeta care le serveşte drept casă şi nu pleacă niciodată să vadă restul universului. Nu este *imposibil* să mergi de la o planetă la alta, dar de obicei există un motiv pentru asta: eşti membru al echipajului pe o navă comercială, transportînd fructe şi coşuri de răchită între stele, sau capeţi o slujbă chiar pentru Uniunea Colonială, începînd o carieră glorioasă ca birocrat interstelar. Dacă eşti sportiv, există Olimpiada Colonială la fiecare patru ani. Şi, din cînd în cînd, un muzician sau un actor celebru o să facă un mare turneu al coloniilor.

Dar în cea mai mare parte, te naşti pe o planetă, trăieşti pe o planetă şi mori pe o planetă, iar fantoma ta rătăceşte şi-ţi sîcîie descendenţii pe *acea* planetă. Bănuiesc că nu-i nimic cu adevărat rău în asta – adică, cei mai mulţi dintre oameni nu se îndepărtează de fapt de casele lor cu mai mult de cîteva zeci de kilometri în cea mai mare parte a timpului în viaţa lor de zi cu zi, nu-i aşa? Iar oamenii abia dacă-şi văd cea mai mare parte a propriei lor planete cînd se hotărăsc să plece în hoinăreală. Dacă n-ai văzut niciodată priveliştile de pe propria *ta* planetă, nu ştiu cît de mult te poţi plînge cu adevărat că nu vezi o cu totul *alta* planetă.

Dar te ajută dacă eşti pe o planetă *interesantă.*

Pentru cazul în care asta ajunge vreodată înapoi pe Huckleberry: iubesc Huckleberry, sincer o iubesc. Şi iubesc New Goa, orăşelul în care locuiam. Cînd eşti copil, un tîrg rural colonial bazat pe agricultură este un loc extrem de distractiv în care să creşti. Înseamnă viaţa la o fermă, cu capre, găini şi cîmpuri cu grîu şi sorg, sărbători ale recoltei şi festivaluri de iarnă. Nu s-a inventat vreun copil de opt sau nouă ani care să nu găsească toate astea nespus de

distractive. Apoi însă devii adolescent şi începi să te gîndeşti la tot ce-ai putea să faci cu viaţa ta, şi examinezi opţiunile care-ţi stau la dispoziţie. Şi apoi toate fermele, caprele şi găinile – şi mereu aceiaşi oameni pe care i-ai cunoscut şi-i vei cunoaşte toată existenţa ta – încep să nu mai arate chiar optime pentru o experienţă de viaţă totală. Toate sînt încă la fel, desigur. Asta-i problema. *Tu* eşti cel care s-a schimbat.

Ştiu că acest strop de nelinişte adolescentină nu m-ar deosebi cu nimic de orice alt adolescent dintr-un oraş mic care-a existat vreodată în istoria universului cunoscut. Dar atunci cînd pînă şi „marele oraş" al unei colonii – capitala districtuală Missouri City – deţine tot misterul şi tot romantismul supravegherii îngrăşămîntului natural, nu e lipsit de judecată să speri altceva.

Nu spun că e ceva *în neregulă* cu Missouri City (nu-i nimic în neregulă nici cu îngrăşămîntul; de fapt, ai nevoie de el). Poate că e mai bine să spun că e genul de loc la care să te *întorci,* odată ce ai plecat şi ai petrecut un timp în marele oraş sau în universul cel mare şi rău. Unul dintre lucrurile pe care le ştiu despre mămica este că i-a plăcut la nebunie pe Huckleberry. Dar înainte de a veni aici, a fost soldat al Forţelor Speciale. Nu vorbeşte prea mult despre toate lucrurile pe care le-a văzut şi le-a făcut, dar din experienţa mea personală ştiu cîte ceva despre asta. Nu-mi pot închipui o viaţă întreagă astfel. Cred că ea ar spune că a văzut destul din univers.

Văzusem şi eu o parte din univers înainte de a veni pe Huckleberry. Dar spre deosebire de Jane – spre deosebire de mămica – nu cred că sînt gata să afirm că Huckleberry este tot ce-mi doresc de la viaţă.

Dar nu eram sigură că voiam să-i spun ceva din toate *astea* tipului verde, în privinţa căruia devenisem brusc bănuitoare. Oamenii verzi care cad din cer, întrebînd despre starea psihologică a diverşilor membri ai familiei, inclusiv propria sa persoană, sînt de-ajuns ca provoace paranoia unei fete în legătură cu ceea ce se petrece. În special atunci cînd, aşa cum mi-am dat seama dintr-odată,

nu aflasem de fapt *numele* tipului. Ajunsese atît de departe în viaţa familiei mele fără să spună cine era de fapt.

Poate că asta era doar ceva ce reuşise, cu inocenţă, să treacă cu vederea – la urma urmei, nu era un interviu oficial – dar în capul meu sunau destule alarme încît să hotărăsc că prietenul meu cel verde avusese parte de destule informaţii gratuite pentru o singură zi.

Bărbatul verde se uita ţintă la mine, aşteptînd să răspund. I-am oferit cea mai neutră ridicare de umeri de care eram în stare. Aveam cincisprezece ani. E o vîrstă perfectă pentru a ridica din umeri.

El dădu înapoi puţin.

— Presupun că tatăl tău nu-i acasă, zise el.

— Nu încă, am replicat; mi-am verificat PDA-ul şi i l-am arătat. Ziua lui de lucru s-a terminat acum cîteva minute. El şi cu mămica vin probabil pe jos acasă.

— Bine. Şi mama ta e şeful poliţiei aici, aşa-i?

— Aşa-i.

Jane Sagan, femeia care aplică legea la frontieră. Mai puţin frontiera. I se potrivea.

— Ai cunoscut-o şi pe mămica? l-am întrebat.

Forţele speciale erau ceva complet diferit de infanteria obişnuită.

— Doar după reputaţie, răspunse el, şi din nou urmă acea neglijenţă studiată.

Oameni buni, un mic pont: nimic nu este mai transparent decît să încerci să pari că vorbeşti ca din întîmplare şi să ratezi. Prietenul meu cel verde rata cu un kilometru, iar eu m-am săturat să mă simt uşor descusută pentru informaţii.

— Cred că o să mă duc să mă plimb, am spus. Mămica şi cu tăticul sînt probabil chiar pe drum. O să-i anunţ că ai venit.

— O să vin cu tine, se oferi omul verde.

— E-n ordine, am replicat şi i-am făcut semn către verandă şi către balansoarul de pe verandă. Vii de pe drum. Ia loc şi odihneşte-te!

— Bine. Dacă nu te deranjează prezenţa mea aici cît timp eşti plecată.

Cred că asta trebuia luată ca o glumă.

I-am zîmbit.

— Cred că n-o să fie nici o problemă. O să ai companie.

— Îmi laşi cîinele, conchise el.

Se aşează.

— Chiar şi mai bine. Îţi las doi dintre prietenii mei.

În acest moment i-am chemat din casă pe Hickory şi Dickory, apoi m-am dat la o parte din uşă şi l-am urmărit pe vizitator, ca să nu-mi scape expresia lui cînd cei doi ieşiră afară.

Nu făcu pe el, nu *tocmai.*

Ceea ce era o realizare, ţinînd seama de toate. Obinii – ceea ce sînt Hickory şi Dickory – nu arată *exact* ca o încrucişare dintre un păianjen şi o girafă, dar seamănă destul de mult ca să facă o anumită parte a creierului uman să declanşeze alarma de *aruncaţi balastul.* Te obişnuieşti cu ei destul de repede. Dar problema e că îţi ia un timp.

— Acesta e Hickory, am spus, arătînd către cel de la stînga mea, şi apoi am arătat către cel din dreapta: Iar acesta e Dickory. Sînt obini.

— Da, ştiu, zise vizitatorul, cu genul de ton la care te-ai aştepta de la un animal foarte mic încercînd să pretindă că faptul de a fi încolţit de o pereche de animale de pradă foarte mari nu era chiar mare lucru.

— Ah… Aşa… *Aceştia* sînt prietenii tăi…

— *Cei mai buni* prieteni, am replicat, cu ceea ce simţeam că este gradul corect de efuziune iraţională. Şi le place *enorm* să primească vizitatori. O să fie încîntaţi să-ţi ţină companie cît timp mă duc să-i caut pe părinţii mei. Nu-i aşa? i-am întrebat pe Hickory şi Dickory.

— Da, răspunseră amîndoi.

Hickory şi Dickory sînt destul de monotoni în primul rînd; faptul de a fi monotoni în stereo oferă un efect suplimentar – şi încîntător! – de înfiorare.

— Vă rog spuneţi salut oaspetelui nostru, le-am zis.

— Salut, rostiră ei, din nou în stereo.

— Ăă…, răspunse omul verde. Bună.

— Grozav, sîntem cu toţii prieteni, am zis şi am coborît de pe verandă.

Babar îl lăsă pe prietenul nostru cel verde şi veni după mine.

— Atunci am plecat.

— Eşti *sigură* că nu vrei să vin cu tine? insistă omul verde. Nu mă deranjează.

— Nu, te rog. Nu vreau să consideri că trebuie să te ridici pentru nimic.

Ochii mei clipiră ca din întîmplare către Hickory şi Dickory, ca pentru a sugera că ar fi păcat dacă ar trebui ca aceştia să facă fripturi din el.

— Grozav, comentă el şi se aşează pe balansoar.

Cred că prinsese sugestia. Vezi, *aşa* se vorbeşte ca din întîmplare în mod studiat.

— Grozav, am răspuns şi am pornit pe drum să-i găsesc pe ai mei.

DOI

Am ieşit pe acoperiş pe fereastra dormitorului şi m-am uitat în urmă, la Hickory.

— Dă-mi binoclul ăla, i-am cerut.

Mi l-a dat…

(Obinii nu sînt „el” sau „ea”. Pentru că sînt hermafrodiţi. Asta înseamnă organe sexuale masculine şi feminine. Daţi-i drumul şi chicotiţi. O să aştept. În ordine, gata? Bine.)

…şi apoi s-a cocoţat pe fereastră după mine. Din moment ce probabil n-aţi văzut aşa ceva niciodată, vă anunţ eu că e o privelişte destul de impresionantă să urmăreşti un obin desfăşurîndu-se ca să treacă printr-o fereastră. Foarte graţios, fără nici un analog real cu nici o mişcare umană pe care ai dori s-o descrii. Universul are în el *extratereştri.* Şi asta *sînt* ei.

Hickory era pe acoperiş cu mine; Dickory era în afara casei, stînd cu ochii pe mine mai mult sau mai puţin, pentru cazul în care m-aş împiedica sau m-aş simţi brusc deprimată şi aş cădea sau m-aş arunca de pe acoperiş. Asta e metoda lor standard cînd ies pe fereastră: unul cu mine, celălalt pe sol. Şi sînt *bătători la ochi* în legătură cu asta; cînd eram micuţă, mămica sau tăticul îl vedeau pe Dickory trîntind uşa de perete, aşezîndu-se chiar sub acoperiş şi apoi ţipînd în timp ce urca scările după mine ca să mă aducă înapoi în cameră. Faptul de a avea amici extratereştri paranoici are şi o parte proastă.

Ca să se consemneze: n-am căzut niciodată de pe acoperiş.

Ei bine, *o dată.* Cînd aveam zece ani. Dar fuseseră nişte circumstanţe istovitoare. Nu se pune.

Oricum, nu trebuia să-mi fac griji de data asta că John sau Jane mi-ar spune să intru înapoi în casă. Încetaseră să facă asta cînd am intrat în adolescenţă. În plus, ei erau motivul pentru care urcasem pe acoperiş de la bun început.

— Acolo sînt, am zis şi am arătat cu degetul spre folosul lui Hickory.

Mămica, tăticul şi prietenul meu cel verde stăteau în mijlocul cîmpului nostru de sorg, la cîteva sute de metri distanţă. Am ridicat binoclul, iar ei s-au transformat din nişte semne minuscule în oameni adevăraţi. Bărbatul verde stătea cu spatele la mine, dar spunea ceva, pentru că atît Jane cît şi John se uitau la el încordaţi. Se zărea o foială la picioarele lui Jane, apoi Babar ridică brusc capul. Mămica întinse mîna să-l scarpine.

— Mă întreb despre ce le vorbeşte, am comentat.

— Sînt prea departe, replică Hickory.

M-am întors spre el să fac un comentariu de genul *nu mai spune, geniule.* Apoi i-am văzut gulerul conştiinţei în jurul gîtului şi mi-am amintit că pe lîngă faptul că-i ofereau lui Hickory şi Dickory conştiinţă de sine – cu ideea a cine sînt – gulerele le acordau şi simţuri extinse, care erau dedicate în cea mai mare parte misiunii de a mă feri pe mine de necazuri.

Mi-am mai amintit şi că gulerele conştiinţei constituiau motivul pentru care se aflau de la început aici. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le crease pentru obini. Mi-am amintit de asemenea că de aceea eram şi *eu* aici. Încă aici, adică. În viaţă.

Dar n-am mers mai departe de-a lungul acestui lanţ de gînduri.

— Credeam că sînt de folos chestiile astea, am spus, arătînd către guler.

Hickory atinse uşor gulerul.

— Gulerele fac multe lucruri, vorbi el. Posibilitatea de a auzi o discuţie la sute de metri distanţă, în mijlocul unui cîmp de cereale, nu este unul dintre ele.

— Atunci eşti nefolositor, am comentat.

Hickory dădu din cap.

— Cum spui tu, replică, în felul lui obişnuit, care nu-l obliga la nimic.

— Nu-i deloc amuzant să fac haz pe seama ta.

— Îmi pare rău.

Şi partea interesantă era că lui Hickory chiar *îi părea rău.* Nu-i uşor să fii o creatură nostimă şi sarcastică, atunci cînd cea mai mare parte a ceea ce *eşti* depinde de o maşină pe care-o porţi în jurul gîtului. Generarea propriei identităţi artificiale cere mai multă concentrare decît te-ai putea aştepta. Controlul unui simţ echilibrat al sarcasmului pe deasupra şi dincolo de asta înseamnă să ceri un pic cam mult.

M-am întins şi l-am îmbrăţişat pe Hickory. Era ceva nostim. Hickory şi Dickory erau aici pentru mine; ca să mă cunoască, să mă protejeze şi, dacă era nevoie, să moară pentru mine. Şi iată-mă, simţindu-mă protectoare faţă de *ei,* şi simţindu-mă şi puţin tristă pentru ei. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le-a dăruit conştiinţa, ceva ce lipsise obinilor şi ceea ce ei căutaseră de-a lungul întregii istorii a speciei lor.

Dar el n-a făcut conştiinţa *uşoară* pentru ei.

Hickory îmi aşteptă îmbrăţişarea şi-mi atinse nesigur capul; poate să fie timid cînd devin brusc exuberantă. Am

avut grijă să nu exagerez cu obinii. Dacă arăt prea multă emoţie, pot să le dau peste cap conştiinţa. Sînt sensibili la momentele cînd sînt surescitată. Aşa că am dat înapoi şi apoi m-am uitat iar cu binoclul către părinţii mei. Acum John spunea ceva, cu unul dintre surîsurile lui din colţul gurii. Zîmbetul i se şterse cînd vizitatorul începu să vorbească din nou.

— Mă întreb cine e, am zis.

— E generalul Samuel Rybicki, răspunse Hickory.

Asta-i atrase încă o privire scurtă din partea mea.

— De unde ştii?

— E treaba noastră să ştim despre cine te vizitează pe tine şi familia ta, replică Hickory şi-şi atinse din nou gulerul. L-am luat la întrebări din clipa în care a aterizat. Informaţiile despre el se află în baza noastră de date. Este omul de legătură dintre Forţele Coloniale de Apărare şi Departamentul Colonizării. Coordonează protecţia noilor voastre colonii.

— Huckleberry nu e o colonie nouă, am precizat.

Nu era; era colonizată de cincizeci sau şaizeci de ani la vremea sosirii noastre. Timp mai mult decît suficient pentru a netezi toate hîrtoapele înfiorătoare pe care le înfruntă noile colonii şi pentru ca populaţia umană să devină prea mare ca invadatorii să radă planeta… Să sperăm.

— Ce credeţi că vrea de la părinţii mei? am întrebat.

— Nu ştim, răspunse Hickory.

— Nu ţi-a spus nimic cît aştepta să apară John şi Jane?

— Nu. N-a fost prea comunicativ.

— Păi, sigur că da. Probabil pentru c-aţi speriat şi rahatul din el.

— N-a lăsat în urmă fecale.

Am pufnit.

— Uneori mă îndoiesc de pretinsa ta lipsă de umor. Am vrut să spun că era prea intimidat de voi ca să spună ceva.

— Am presupus că de aceea ne-ai lăsat să stăm cu el.

— Păi, mda. Dar dacă aş fi ştiut că e general, poate că nu i-aş fi făcut atîtea greutăţi.

Am arătat către părinţii mei.

— Nu vreau ca ei să aibă necazuri pentru că eu am crezut că ar fi distractiv să-l zăpăcesc.

— Cred că cineva de rangul lui n-ar face atîta drum ca să se lase împiedicat de tine.

În cap îmi apăru o listă de riposte tăioase, implorînd să fie folosite. Le-am ignorat pe toate.

— Crezi c-a venit cu vreo misiune serioasă? am întrebat.

— E general, răspunse Hickory. Şi e aici.

M-am uitat din nou prin binoclu. Generalul Rybicki – cum îl cunoşteam acum – se întorsese doar puţin, şi-i vedeam faţa ceva mai limpede. Vorbea cu Jane, apoi se răsuci însă un pic ca să-i spună ceva lui tăticul. Am zăbovit cu ochii pe mămica pentru un minut. Avea chipul complet încremenit; orice s-ar fi petrecut, nu era prea încîntată de asta.

Mămica întoarse puţin capul şi, pe neaşteptate, am observat că se uita direct la mine, ca şi cum ar fi ştiut că o urmăream.

— Cum *face* asta? m-am mirat.

Cînd Jane făcea parte din Forţele Speciale, avea un corp modificat genetic chiar mai mult decît cele pe care le capătă soldaţii obişnuiţi. Dar la fel ca tăticul, cînd a ieşit din armată a fost pusă într-un corp uman normal. Nu mai are calităţi supraumane. Are doar un spirit de observaţie înspăimîntător. Ceea ce e aproape acelaşi lucru. N-am scăpat uşor cu aproape *nimic* crescînd mare.

Atenţia ei se îndreptă din nou către generalul Rybicki, care i se adresa din nou. Am ridicat ochii către Hickory.

— Ce-aş vrea să ştiu este de ce vorbesc în cîmpul de sorg.

— Generalul Rybicki i-a întrebat pe părinţii tăi dacă exista vreun loc unde să vorbească în secret. A indicat în mod special că vrea să vorbească departe de Dickory şi de mine.

— Aţi înregistrat cînd aţi fost cu el?

Hickory şi Dickory aveau în gulere dispozitive de înregistrare care memorau sunete, imagini şi date emoţionale. Aceste înregistrări erau trimise celorlalţi obini, pentru ca ei să simtă cum este să petreci momente plăcute alături de

mine. Ciudat? Da. Sîcîitor? Uneori, dar nu de obicei. În afară de cazul în care încep să mă *gîndesc* la asta, şi apoi mă concentrez asupra faptului că, sigur că da, o întreagă rasă extraterestră a trecut prin pubertatea mea prin ochii lui Hickory şi Dickory. Nimic nu se compară cu a împărtăşi menstruaţia cu un miliard de hermafrodiţi. Cred că a fost prima oară pentru *toţi.*

— N-am făcut înregistrări cu el, răspunse Hickory.

— În regulă, bine.

— Înregistrez acum, adăugă Hickory.

— Aha. Ei bine, nu sînt sigură că ar trebui, am replicat, făcînd semn către părinţii mei. Nu vreau ca *ei* să aibă necazuri.

— Este permis, potrivit prevederilor tratatului cu guvernul vostru. Ne este îngăduit să înregistrăm tot ceea ce ne permiţi tu să înregistrăm şi să raportăm tot ceea ce simţim. Guvernul meu ştia că generalul Rybicki a venit în vizită din clipa în care Dickory şi cu mine ne-am trimis solicitarea de date. Dacă generalul Rybicki voia ca vizita lui să rămînă secretă, ar fi trebuit să se întîlnească altundeva cu părinţii tăi.

Am preferat să nu stărui asupra faptului că porţiuni semnificative ale vieţii mele fuseseră supuse negocierii tratatului.

— Nu cred că ştia că sînteţi aici, am spus eu. A părut surprins cînd v-am asmuţit asupra lui.

— Neştiinţa lui în privinţa noastră sau a tratatului obinilor cu Uniunea Colonială nu este problema noastră.

— Bănuiesc că nu, am încuviinţat, cam prost dispusă.

— Ai dori să mă opresc din înregistrat? întrebă Hickory.

Îi auzeam tremurul din adîncul vocii. Dacă nu eram atentă la felul în care îmi arătam iritarea, i-aş putea provoca lui Hickory o cascadă emoţională. Atunci ar avea ceea ce echivala cu o cădere nervoasă temporară chiar acolo, pe acoperiş. Asta n-ar duce la nimic bun. Ar putea să cadă şi să-şi frîngă micul lui gît ca de şarpe.

— Nu-i nimic, am încercat să vorbesc pe un ton mai conciliator decît simţeam. Acum e oricum prea tîrziu.

Hickory se destinse vizibil; eu mi-am stăpînit un oftat şi m-am uitat în jos, la pantofi.

— Se întorc către casă, observă Hickory şi făcu semn către părinţii mei. I-am urmărit mîna; părinţii mei şi generalul Rybicki se îndreptau într-adevăr spre noi. M-am gîndit să mă duc înapoi în casă, apoi însă am văzut-o pe mămica uitîndu-se iarăşi direct la mine. Mda, mă văzuse mai devreme. Erau şanse destul de mari să ştie că fuseserăm aici sus, în tot acest timp.

Tăticul nu ridică ochii pe tot drumul înapoi. Era deja pierdut în gînduri. Cînd se întîmpla asta, era ca şi cum lumea s-ar prăbuşi în jurul lui; nu vedea nimic altceva pînă cînd nu termina să se ocupe de ceea ce se ocupa. Bănuiam că n-aveam să-l văd prea mult în seara asta.

În timp ce ieşeau de pe cîmpul de sorg, generalul Rybicki se opri şi-i strînse mîna lui tăticul; mămica rămase dincolo de distanţa potrivită pentru strîngeri de mînă. Apoi se îndreptă înapoi către aparatul său zburător. Babar, care-i urmase pe toţi trei pe cîmp, porni către general ca să capete o ultimă mîngîiere. Naveta îşi deschise uşa ca să-l lase pe general să intre.

El se opri, se uită drept spre mine şi flutură mîna. Înainte de a mă gîndi la ce fac, am fluturat-o şi eu.

— *Asta* a fost inteligent, mi-am spus.

Naveta, cu generalul Rybicki înăuntru, îşi luă zborul, ducîndu-l înapoi de unde venise. *Ce vrei de la noi, generale?* m-am gîndit, şi am fost surprinsă să gîndesc „noi”. Dar avea o noimă. Orice-ar fi vrut de la părinţii mei, făceam şi eu parte din asta.

TREI

— Cum îţi place aici? mă întrebă Jane în timp ce spălam vasele după masă. Adică, pe Huckleberry.

— Nu-i prima cară cînd mi s-a pus întrebarea asta pe ziua de azi, am răspuns, luînd farfuria pe care mi-o întindea şi ştergînd-o.

Asta o făcu pe mămica să ridice puţin din sprînceană.

— Generalul Rybicki ţi-a pus întrebarea, zise ea.

— Mda.

— Şi ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că-mi place cît se poate de mult.

Am pus farfuria uscată în dulap şi am aşteptat-o pe următoarea.

Jane insistă.

— Dar îţi place?

Am oftat, doar cu un pic de dramatism.

— Bine, cedez. Ce se petrece? Atît tu cît şi tăticul eraţi ca nişte zombi în seara asta la masă. Ştiu că nu v-aţi dat seama, pentru că eraţi prea cufundaţi în propriile voastre gînduri, dar eu am petrecut cea mai mare parte din timpul cinei încercînd să fac pe oricare dintre voi să scoată mai mult decît un mormăit. Babar a fost un interlocutor mult mai bun.

— Îmi pare rău, Zoë, spuse Jane.

— V-am iertat. Dar tot vreau să ştiu ce *se petrece.*

Am făcut semn către mîna lui Jane, ca să-i aduc aminte că aşteptam încă farfuria aceea.

Mi-o dădu.

— Generalul Rybicki ne-a cerut, tatălui tău şi mie, să fim conducătorii unei colonii noi.

Era rîndul meu să rămîn cu farfuria în mînă.

— O colonie nouă!

— Da.

— Adică, „pe altă planetă”, la felul ăsta de colonie nouă te referi?

— Da.

— Oho!

— Da, repetă Jane.

Ştia cum să obţină maximum de efect dintr-un singur cuvînt.

— De ce v-a cerut vouă? am întrebat, şi m-am apucat din nou de şters. Nu vreau să vă jignesc, mămico, dar tu eşti şefa poliţiei într-un sătuc mititel, iar tăticul e mediator. E un salt cam mare.

— Nu ne simţim jigniţi. Am pus şi noi aceeaşi întrebare. Generalul Rybicki a zis că experienţa militară pe care o avem ne-ar ajuta. John a fost maior, iar eu locotenent. Şi orice altă experienţă am avea nevoie, Rybicki crede că o putem căpăta repede, înainte de a pune piciorul în noua colonie. Cît despre motivul pentru care ne-a ales pe noi, este acela că nu-i o colonie obişnuită. Coloniştii nu sînt de pe Pămînt, sînt de pe zece dintre cele mai vechi planete din Uniunea Colonială. O colonie de colonii. Prima de felul ei.

— Şi nici una dintre planetele care contribuie cu colonişti nu vrea ca altă planetă să aibă rolul conducător, am îndrăznit să presupun.

Jane zîmbi.

— Aşa e. Noi sîntem candidaţii de compromis. Soluţia cea mai puţin controversată.

— Am priceput. E plăcut să fii dorit... oarecum.

Am continuat să spălăm vase în tăcere vreme de cîteva minute.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, vorbi Jane în sfîrşit. Îţi place aici? Vrei să rămîi pe Huckleberry?

— Am şi eu un vot? am întrebat.

— Sigur că ai, răspunse Jane. Dacă acceptăm, ar însemna să plecăm de pe Huckleberry măcar pentru cîţiva ani standard, cît timp punem colonia pe picioare. Dar, realist vorbind, ar însemna să plecăm de-aici pentru totdeauna.

— *Dacă,* am remarcat, puţin surprinsă. N-aţi spus da.

— Nu-i genul de hotărîre pe care s-o iei în mijlocul unui cîmp de sorg, zise Jane şi se uită drept în ochii mei. Nu-i ceva la care să spunem pur şi simplu da. E o hotărîre complicată. Ne-am uitat peste informaţii toată după-amiaza, ca să ne dăm seama care sînt planurile Uniunii Coloniale pentru colonia asta. Şi apoi trebuie să ne gîndim la vieţile noastre de aici. A mea, a lui John şi a ta.

Am zîmbit ironic.

— Am o viaţă aici? am întrebat.

Asta trebuia să fie o glumă.

Jane o respinse cu severitate.

— Fii serioasă, Zoë.

Zîmbetul îmi pieri de pe faţă.

— Am stat aici jumătate din întreaga ta viaţă. Ai prieteni. Cunoşti locul ăsta. Ai un viitor aici, dacă vrei. *Poţi* să ai o viaţă aici. Nu-i ceva care să fie aruncat deoparte cu uşurinţă.

Cufundă mîinile în chiuvetă, căutînd pe sub clăbuci încă o farfurie.

M-am uitat la Jane; exista ceva în vocea ei... Nu era vorba numai despre mine.

— *Tu* ai o viaţă aici, am spus.

— Am. Îmi place aici. Îmi plac vecinii şi prietenii noştri. Îmi place să fiu şeful poliţiei. Viaţa noastră de aici mi se potriveşte.

Îmi întinse tava pe care tocmai o spălase.

— Înainte de a veni aici, mi-am petrecut întreaga viaţă în Forţele Speciale. Pe nave. Asta este prima lume pe care chiar *am locuit.* E important pentru mine.

— Atunci de ce se mai pune întrebarea? Dacă nu vrei să pleci, atunci nu trebuie să plecăm nici noi.

— N-am spus că *n-aş vrea* să plec. Am spus că am o viaţă aici. Nu-i acelaşi lucru. Există motive serioase pentru care s-o facem. Şi nu trebuie să iau doar eu hotărîrea.

Am şters şi am pus la loc tava.

— Tăticul ce vrea? am întrebat.

— Nu mi-a spus încă.

— Ştii ce înseamnă *asta.* Tăticul nu-i deloc subtil cînd apare ceva ce nu vrea să facă. Dacă nu se grăbeşte cînd e vorba să se gîndească la asta, probabil că vrea s-o facă.

— Ştiu, răspunse mămica.

Curăţa tacîmurile.

— Încearcă să găsească o cale de a-mi spune ce vrea. L-ar ajuta dacă ar şti mai întîi ce vrem *noi.*

— Bine.

— De aceea te-am întrebat dacă-ţi place aici, repetă Jane.

M-am gîndit la asta în timp ce ştergeam masa din bucătărie.

— Îmi place aici, am răspuns în cele din urmă. Dar nu ştiu dacă vreau să am o *viaţă* aici.

— De ce nu?

— Nu-i cine ştie ce *aici* în locul ăsta, nu-i aşa?

Am fluturat mîna în direcţia generală a orăşelului New Goa.

— Căile pe care le poţi alege în viaţă aici sînt limitate. Poţi să fii fermier, fermier prăvăliaş şi fermier. Poate o funcţie în administraţie, ca tine şi tăticul.

— Dacă plecăm în colonia asta nouă, opţiunile or să fie aceleaşi. Viaţa de colonist din primul val nu-i prea romantică, Zoë. Preocupările principale sînt supravieţuirea şi pregătirea coloniei pentru al doilea val de colonişti. Asta înseamnă fermieri şi muncitori. În afara cîtorva poziţii specializate care vor fi deja ocupate, nu există o cerere prea mare pentru orice altceva.

— Da, dar cel puţin ar fi un loc *nou.* Am avea de construit o lume nouă. Aici nu facem decît să întreţinem una veche. Fii sinceră, mămico... Lucrurile merg cam încet prin părţile astea. O zi mare pentru tine e una în care cineva stîrneşte o bătaie cu pumnii. Principala atracţie a unei zile pentru tăticul e să aplaneze o dispută pentru o capră.

— Există lucruri mai rele.

— Nu cer un război deschis.

Încă o glumă.

Şi încă o dată, o punere la punct din partea lui mămica.

— O să fie o lume colonizată nouă-nouţă. Acestea sînt supuse cel mai mult riscului de a fi atacate, pentru că au cei mai puţini oameni şi cea mai slabă apărare din partea FCA. Ştii asta la fel de bine ca oricine altcineva.

Am clipit, de-a dreptul surprinsă. Chiar *ştiam* la fel de bine ca oricine altcineva. Cînd eram foarte mică – înainte să fiu adoptată de Jane şi John – planeta pe care locuiam (sau deasupra căreia locuiam, din moment ce mă aflam pe o

staţie spaţială) a fost atacată. Omagh... Jane nu aducea aproape niciodată vorba, pentru că ştia ce efect avea asupra mea să mă gîndesc la asta.

— Crezi că o să se întîmple şi aici? am întrebat.

Jane trebuie să fi simţit ce se petrecea în mintea mea.

— Nu, nu cred. E o colonie neobişnuită. Din unele puncte de vedere, e o colonie experimentală. Or să existe presiuni politice pentru ca ea să aibă succes. Asta înseamnă sisteme de apărare mai multe şi mai bune, printre altele. Cred că o să fim mai bine apăraţi decît majoritatea coloniilor aflate la început.

— Asta-i bine de ştiut.

— Dar un atac ar putea avea încă loc. John şi cu mine am luptat împreună la Coral. A fost una dintre primele planete pe care s-au stabilit oamenii, şi *tot a* fost atacată. Nici o colonie nu este complet la adăpost. Şi există şi alte pericole. Coloniile pot fi nimicite de virusuri sau de animale de pradă locale. Vremea rea poate să omoare recoltele. Coloniştii înşişi pot fi nepregătiţi. Colonizarea – colonizarea *adevărată,* nu ceea ce facem noi aici, pe Huckleberry – e o muncă grea, permanentă. Unii dintre colonişti s-ar putea să nu se descurce şi să tragă restul coloniei după ei. Pot exista conducători proşti care iau hotărîri proaste.

— Nu cred că ar trebui să ne facem griji pentru ultimul punct de pe listă, am încercat eu să înseninez atmosfera.

Jane nu înghiţi momeala.

— Îţi spun că nu e lipsit de riscuri. Pericolele sînt prezente. O mulţime. Şi dacă facem asta, intrăm cu ochii deschişi în aceste pericole.

Asta era mămica din cap pînă-n picioare. Simţul umorului nu-i lipsea atît de complet ca în cazul lui Hickory şi Dickory – chiar *puteam* s-o fac să rîdă. Dar asta n-o împiedica să fie una dintre cele mai serioase persoane pe care le-am întîlnit vreodată în toată viaţa mea. Cînd vrea să-ţi atragă atenţia asupra a ceva ce crede că e important, poţi fi sigur că o atrage.

E o calitate folositoare, dar în acest moment mă făcea să mă simt serios stînjenită. Ăsta era planul ei, fără îndoială.

— Mămico, ştiu. Ştiu că există riscuri. Ştiu că sînt o mulţime de lucruri care pot merge prost. Ştiu că n-o să fie uşor…

Am aşteptat.

— Dar…, începu Jane, dîndu-mi imboldul pe care ştia că-l aştept.

— Dar dacă tu şi cu tăticul o s-o conduceţi, cred că o să merite riscul. Pentru că am încredere în voi. N-aţi accepta slujba dacă n-aţi crede că vă puteţi descurca. Şi ştiu că nu m-aţi pune în primejdie fără să fie nevoie. Dacă voi doi hotărîţi s-o faceţi, eu aş vrea să merg. Aş vrea *cu siguranţă* să merg.

Mi-am dat seama brusc că, în timp ce vorbeam, mîna mi se îndreptase spre piept şi atingea uşor micul medalion de acolo: un elefant de jad, pe care mi-l dăduse Jane. Am dat la o parte mîna, puţin jenată.

— Şi oricum ar fi, pornirea unei colonii noi n-o să fie *plictisitoare,* am spus în încheiere, puţin cam neconvingător.

Mămica surîse, scoase dopul de la chiuvetă şi se şterse pe mîini. Apoi făcu un pas spre mine şi mă sărută pe creştet; eram destul de scundă, iar ea era destul de înaltă, ca să fie un gest firesc pentru ea.

— O să-l las pe tatăl tău să mai fiarbă în suc propriu încă vreo cîteva ore. Apoi o să-l anunţ ce-am hotărît.

— Mulţumesc, mămico.

— Şi scuză-mă pentru cină. Tatăl tău se cufundă în gînduri cîteodată, iar eu sînt absorbită să observ că el e cufundat în gînduri…

— Ştiu. Ar trebui doar să-i dai un pupic şi să-i zici să se scuture de gînduri.

— O să pun sugestia pe listă, ca să apelez la ea data viitoare.

Mă sărută din nou scurt şi făcu un pas înapoi.

— Acum, du-te să-ţi faci temele. Încă n-am plecat de pe planetă.

Ieşi din bucătărie.

PATRU

Daţi-mi voie să vă povestesc despre elefantul acela de jad…

Numele mamei mele – al mamei mele biologice – era Cheryl Boutin. A murit cînd eu aveam cinci ani; plecase în excursie cu un prieten şi a căzut. Amintirile mele despre ea sînt exact aşa cum v-aţi aştepta să fie: fragmente înceţoşate dintr-o minte de cinci ani, ajutate de cîteva poze şi filme preţioase. Nu erau cu mult mai bune nici cînd eram mai mică. Cinci ani nu-i o vîrstă potrivită să pierzi o mamă şi să speri că o să ţi-o aminteşti aşa cum era…

Singurul lucru pe care-l aveam de la ea era o versiune umplută cu vată a elefantului Babar, pe care mama mi-o dăduse la cea de-a patra aniversare. Eram bolnavă în ziua aceea, şi a trebuit să stau în pat toată ziua. Asta nu mă făcea prea fericită, şi am avut grijă ca toată lumea să ştie, pentru eram genul acela de copil la patru ani. Mama mi-a făcut o surpriză cu jucăria Babar, apoi ne-am ghemuit împreună şi mi-a citit poveşti cu Babar pînă cînd am adormit, întinsă lîngă ea. Este amintirea cea mai intensă despre ea, chiar şi acum; nu atît de mult cum arăta, cît sunetul grav şi cald al vocii, moliciunea pîntecelui în timp ce stăteam lipită de ea şi moţăiam, mîngîierea sa pe cap. Senzaţia pe care mi-o dădea mama şi sentimentul de dragoste şi de linişte pe care-l degaja…

Mi-e dor de ea. Încă mi-e dor. Chiar şi acum. Chiar şi în clipa asta…

După ce mama a murit, nu mă puteam duce nicăieri fără Babar. Era legătura mea cu ea, legătura cu acea iubire şi cu acea linişte de care nu mai aveam parte. Să fiu departe de Babar însemna să fiu departe de tot ceea ce-mi rămăsese de la ea. Aveam cinci ani. Acesta era modul meu de a mă împăca cu pierderea. Cred că mă împiedica să mă retrag în mine însămi. Cinci ani nu-i vîrsta potrivită să-ţi

pierzi mama, aşa cum am spus; cred că ar putea fi o vîrstă potrivită să te pierzi pe tine însuţi, dacă nu eşti atent.

La scurtă vreme după înmormîntarea mamei, tata şi cu mine am plecat de pe Phoenix, unde m-am născut, şi ne-am mutat pe Covell, o staţie spaţială aflată pe orbită în jurul unei planete pe nume Omagh, unde tata făcea cercetări. Din cînd în cînd, slujba îi cerea să plece de pe Covell în călătorii de serviciu. Atunci cînd se întîmpla, rămîneam cu prietena mea Kay Greene şi cu părinţii ei. Odată, tata pleca într-o călătorie; era în întîrziere şi a uitat să-l împacheteze pe Babar pentru mine. Cînd mi-am dat seama (n-am avut nevoie de prea mult timp), am început să plîng şi să intru în panică. Ca să mă împace şi pentru că *mă iubea,* ştiţi, mi-a promis să-mi aducă o jucărie Celeste cînd se întorcea din călătorie. Mi-a cerut să fiu curajoasă pînă atunci. Am promis că o să fiu, iar el m-a sărutat şi mi-a zis să mă duc să mă joc cu Kay. M-am dus.

În timp ce era plecat, am fost atacaţi. A trecut foarte mult timp pînă cînd mi-am văzut din nou tatăl. Îşi adusese aminte de promisiune şi-mi adusese o Celeste. A fost primul lucru pe care l-a făcut cînd l-am văzut.

Încă o mai am. Dar nu-l mai am pe Babar.

Cu timpul, am rămas orfană. Am fost adoptată de John şi Jane, cărora le spun „tăticul” şi „mămica”, dar nu „tată” şi „mamă”, pentru că păstrez aceste cuvinte pentru Charles şi Cheryl Boutin, primii mei părinţi. John şi Jane înţeleg asta destul de bine. N-au nimic împotrivă că fac această deosebire.

Înainte să ne mutăm pe Huckleberry – chiar înainte de plecare – Jane şi cu mine am fost la un mall din Phoenix City, capitala planetei Phoenix. Ne duceam să ne luăm îngheţată; cînd am trecut pe lîngă un magazin de jucării, am alergat înăuntru să mă joc de-a v-aţi ascunselea cu Jane. Asta merse straşnic pînă cînd am luat-o pe un culoar cu animale de pluş şi m-am trezit faţă în faţă cu Babar, Nu Babar *al meu,* desigur. Dar unul destul de asemănător ca să nu fac altceva decît să mă opresc, cu ochii aţintiţi la el.

Jane a venit după mine, ceea ce însemna că nu-mi vedea faţa.

— Uite, a exclamat ea. E Babar! Ai vrea unul care să facă pereche cu Celeste a ta?

A întins mîna şi a luat unul din raft.

Am ţipat şi m-am repezit afară din magazinul de jucării. Jane m-a ajuns din urmă şi m-a luat în braţe, în timp ce eu suspinam, m-a legănat, lipită de umărul ei, şi m-a mîngîiat pe cap aşa cum făcuse mama cînd îmi citise poveşti cu Babar de ziua mea. Am plîns pînă m-am potolit şi apoi, cînd am terminat, i-am spus despre jucăria Babar pe care mi-o dăduse mama.

Jane a înţeles de ce nu voiam un alt Babar. Nu era corect să-mi iau unul nou. N-ar fi fost corect să pun ceva peste acele amintiri ale ei. Să mă prefac că un alt Babar putea să-l înlocuiască pe cel pe care mi-l dăruise ea. Nu era vorba despre jucărie. Era vorba despre tot ceea ce *era legat* de jucărie.

Am rugat-o pe Jane să nu-i spună lui John despre Babar sau despre ceea ce tocmai se întîmplase. Mă simţeam şi aşa destul de prost pentru că tocmai mă pierdusem cu firea de faţă cu noua mea mămică. Nu voiam să-l bag în asta şi pe noul meu tătic. Ea mi-a promis. Şi apoi m-a îmbrăţişat şi am plecat după îngheţată, şi aproape că am vomitat mîncînd o întreagă porţie mare de îngheţată de banane. O zi cu adevărat plină de evenimente...

O săptămînă mai tîrziu, Jane şi cu mine stăteam pe puntea de observaţie a navei FCA *Amerigo Vespucci,* cu ochii aţintiţi în jos către lumea albastră şi verde numită Huckleberry, unde ne puteam petrece tot restul vieţii – sau aşa credeam. John tocmai plecase de lîngă noi ca să se ocupe de nişte treburi de ultimă clipă, înainte de drumul cu naveta pînă în Missouri City, de unde urmam să mergem la New Goa, noua noastră casă. Jane şi cu mine ne ţineam de mînă şi ne arătam una alteia detalii de la suprafaţă, încercînd să aflăm dacă puteam vedea Missouri City de pe orbită geostaţionară. Nu puteam. Dar presupuneam destul de corect.

— Am ceva pentru tine, mi-a zis Jane după ce am ghicit unde ar fi Missouri City, sau *ar trebui* să fie, oricum. Ceva ce voiam să-ţi dau înainte să aterizăm pe Huckleberry.

— Sper că-i un căţel, am exclamat.

Făceam sugestii în acea direcţie de vreo două săptămîni.

Jane a izbucnit în rîs.

— Fără căţei! Cel puţin nu pînă cînd nu ne instalăm de-a binelea. Ne-am înţeles?

— Oh, bine, am răspuns, dezamăgită.

— Nu, e asta.

A băgat mîna în buzunar şi a scos un lanţ de argint cu ceva verde deschis agăţat de el.

Am luat lanţul şi m-am uitat la medalion.

— E un elefant, am constatat.

— Aşa este.

Jane a îngenuncheat, pentru ca ea şi cu mine să fim faţă în faţă.

— L-am cumpărat pe Phoenix chiar înainte de plecare. L-am văzut într-un magazin şi mi-a adus aminte de tine.

— Din cauza lui Babar…

— Da. Dar şi pentru alte motive. Cei mai mulţi dintre oamenii care locuiesc pe Huckleberry sînt dintr-o ţară de pe Pămînt numită India, şi mulţi dintre ei sînt hinduişti. Asta e o religie. Au un zeu pe nume Ganesh, cu cap de elefant. Ganesh este zeul inteligenţei pentru ei, iar eu cred că tu eşti foarte deşteaptă. Este şi zeul începuturilor, dar are şi asta un rost.

— Pentru că ne începem viaţa aici.

— Exact.

Îmi luă medalionul şi-mi puse lanţul de argint în jurul gîtului, încheindu-l la spate.

— Mai e şi zicala că „un elefant nu uită niciodată”. Ai auzit-o?

Am dat din cap că da.

— John şi cu mine sîntem mîndri să fim părinţii tăi, Zoë. Ne bucurăm că faci parte acum din viaţa noastră şi asta o să ne ajute să ne-o construim pe viitor. Dar ştiu că nici unul

dintre noi n-ar vrea să-i uiţi vreodată pe mama şi pe tatăl tău.

S-a dat înapoi şi apoi a atins uşor medalionul.

— Ţi l-am dat ca să-ţi aducă aminte cît de mult te iubim *noi.* Sper însă că o să-ţi aducă aminte şi de cît de mult te-au iubit mama şi tatăl tău. Eşti iubită de două rînduri de părinţi, Zoë. Nu uita de primii pentru că acum eşti cu noi…

— N-o să uit. Promit.

— Ultimul motiv pentru care vreau să-ţi dau asta este pentru ca să duc mai departe tradiţia. Mama şi tatăl tău ţi-au dat fiecare cîte un elefant. Voiam să-ţi dau şi eu unul. Sper că-ţi place.

— La nebunie, am răspuns şi m-am repezit la Jane.

Ea m-a prins şi m-a îmbrăţişat. Ne-am ţinut în braţe o vreme, şi am şi plîns un pic. Pentru că aveam opt ani şi puteam s-o fac.

Pînă la urmă m-am desprins din braţele lui Jane şi m-am uitat din nou la medalion.

— Din ce e făcut? am întrebat.

— E din jad.

— Înseamnă ceva?

— Păi, bănuiesc că înseamnă că eu cred că jadul e frumos.

— Tăticul o să-mi ia şi el un elefant? am întrebat.

Copiii de opt ani pot trece destul de repede în starea potrivită pentru dobîndit lucruri.

— Nu ştiu, a răspuns Jane. N-am vorbit cu el despre asta, pentru că m-ai rugat să nu vorbesc. Nu cred că ştie despre elefanţi.

— Poate c-o să-şi dea seama…

— Poate.

Jane s-a ridicat în picioare, m-a luat iar de mînă şi ne-am uitat încă o dată la Huckleberry.

Cam după o săptămînă şi jumătate, după ce ne mutaserăm cu toţii pe Huckleberry, tăticul a intrat pe uşă cu ceva mic şi agitat în mîini.

Nu, nu era un elefant. Folosiţi-vă *capul,* oameni buni. Era un căţel!

Am scos un ţipăt de încîntare – ceea ce-mi era îngăduit, aveam opt ani pe atunci! – şi John mi-a întins căţelul. Care a încercat imediat să mă lingă pe faţă.

— Aftab Chengelpet tocmai a înţărcat nişte pui de la mama lor, aşa că m-am gîndit că i-am putea oferi o casă unuia dintre căţei, a zis tăticul. Ştii, dacă vrei… Deşi nu-mi aduc aminte ca tu să ai vreo urmă de *entuziasm* pentru o asemenea creatură. Putem să-l dăm înapoi oricînd!

— Să nu cumva să *îndrăzneşti,* am exclamat, între momentele în care mă lingea căţelul.

— În ordine. Să-ţi aduci aminte doar că e responsabilitatea ta. O să trebuiască să-i dai de mîncare şi să ai grijă de el.

— O să am.

— Şi să-l castrezi şi să-i plăteşti facultatea, continuă tăticul.

— Ce?

— John, l-a apostrofat mămica de pe scaunul ei, unde se aşezase să citească.

— Nu băga în seamă ultimele două sfaturi, a spus tăticul. Dar *va trebui* să-i dai un nume.

Am depărtat căţelul la lungimea braţului ca să mă uit bine la el; continua să încerce să mă lingă pe faţă de la distanţă şi se agita în strînsoarea mea în timp ce impulsul dat de coadă îl făcea să se mişte.

— Ştii nişte nume bune pentru un cîine? l-am întrebat.

— Spot. Rex. Fido. Champ, a înşirat tata. Numele astea sînt nişte clişee, oricum. De obicei oamenii încearcă ceva mai memorabil. Cînd eram mic, aveam un cîine pe care tatăl meu îl numea Shiva, Distrugătorul de Pantofi. Dar nu cred că ar fi potrivit într-o comunitate de foşti indieni. Poate altceva.

A arătat către medalionul meu în formă de elefant.

— Observ că ai ceva cu elefanţii în ultimul timp… Ai o Celeste. Ce-ar fi să-i zici căţelului Babar?

Din spatele tăticului am văzut-o pe Jane ridicînd ochii de pe ceea ce citea ca să se uite la mine, amintindu-şi ce se

întîmplase la magazinul de jucării, aşteptînd să vadă cum o să reacţionez.

Am izbucnit în rîs.

— Atunci, înseamnă da, spuse tăticul după un minut.

— Îmi place.

L-am îmbrăţişat pe noul meu căţel, apoi l-am ţinut din nou departe.

— Bună, Babar.

Babar a scos un mic lătrat vesel, după care a făcut pipi peste tot pe cămaşa mea.

Şi asta-i toată povestea elefantului de jad…

CINCI

Se auzi un ciocănit la uşa mea, un poc-poc-poc pe care i-l arătasem lui Hickory cînd aveam nouă ani şi astfel îl făcusem membru secret al clubului meu secret. Pe Dickory îl făcusem membru secret al unui club secret complet diferit. La fel se întîmplase cu mămica, tăticul şi Babar. Cînd aveam nouă ani, mă gîndeam numai la cluburi secrete. Acum nici măcar n-aş mai putea spune care era numele acestui club secret. Dar Hickory folosea încă acel ciocănit ori de cîte ori uşa de la dormitorul meu era închisă.

— Intră, am strigat.

Stăteam lîngă fereastra dormitorului.

Hickory intră.

— E întuneric aici, spuse el.

— Aşa se întîmplă cînd e tîrziu şi luminile sînt stinse.

— Te-am auzit umblînd. Am venit să văd dacă ai nevoie de ceva.

— Cum ar fi un pahar cu lapte cald? Mă simt bine, Hickory. Mulţumesc.

— Atunci o să plec, zise Hickory, pornind să iasă.

— Nu. Vino-ncoace, o clipă! Uite…

Hickory traversă camera şi rămase în picioare lîngă mine la fereastră. Se uită unde-i arătam eu, către două siluete de pe drum, din faţa casei. Mămica şi tăticul.

— E acolo, afară, de cîtva timp, zise Hickory. Maiorul Perry a ieşit după ea acum cîteva minute.

— Ştiu, l-am văzut cînd a ieşit.

O auzisem şi pe ea ieşind, cam cu o oră mai devreme; scîrţîitul arcurilor de la uşa de plasă mă sculase din pat. Oricum, nu dormeam. Gîndul la plecarea de pe Huckleberry şi la colonizarea unei planete noi îmi ţinuse creierul treaz şi apoi mă făcuse să umblu prin cameră. Ideea plecării mi se întipărea în minte. Mă făcea mai nervoasă decît crezusem.

— Ştiţi despre colonia cea nouă? l-am întrebat pe Hickory.

— Ştim, răspunse Hickory. Locotenent Sagan ne-a informat mai devreme, în cursul zilei. Dickory a trimis şi el guvernului nostru o solicitare pentru informaţii.

— De ce vorbeşti despre ei folosind gradul? l-am întrebat pe Hickory.

Mintea mea căuta digresiuni în momentul ăsta, după cît se părea, iar asta era una bună.

— Mămica şi tăticul. De ce nu le spui „Jane” şi „John”, ca toţi ceilalţi?

— Nu este potrivit, răspunse Hickory. E prea familiar.

— Aţi locuit cu noi *şapte ani.* Aţi *putea* să riscaţi puţină familiaritate.

— Dacă tu vrei să le spunem „John” şi „Jane”, aşa o să facem.

— Spuneţi-le cum doriţi. Zic doar că dacă *vreţi* să le spuneţi pe numele mic, puteţi.

— O să ne aducem aminte de asta.

Mă îndoiam că o să apară prea curînd vreo schimbare de protocol.

— O să veniţi cu noi, aşa-i? am întrebat, schimbînd subiectul. În noua colonie…

Nu-mi închipuisem că Hickory şi Dickory *nu* aveau să vină cu noi, ceea ce, cînd m-am gîndit mai bine, s-ar fi putut să nu fie o presupunere prea inteligentă.

— Tratatul nostru o permite. Depinde de tine să hotărăşti.

— Păi, sigur că vreau să veniţi! Mai degrabă l-aş lăsa în urmă pe Babar decît să nu vă iau pe voi doi.

— Mă bucur să fac parte din aceeaşi categorie ca şi cîinele tău.

— Cred că m-am exprimat greşit.

Hickory ridică o mînă.

— Nu, vorbi el. Ştiu că n-ai vrut să sugerezi că Dickory şi cu mine sîntem ca nişte animale favorite. Ai vrut să spui că Babar face parte din casa ta. N-ai pleca fără el.

— Nu face parte doar din casă. Face parte din familie. Un membru al familiei plin de bale, mai prostuţ... Dar un membru al familiei. Şi voi faceţi parte din familie. Membri ciudaţi, străini, uneori băgăreţi. Dar din familie.

— Mulţumesc, Zoë.

— Pentru puţin, am răspuns şi dintr-odată m-a cuprins timiditatea.

Discuţiile cu Hickory luau întorsături stranii astăzi.

— De aceea te-am întrebat despre faptul că vorbeşti despre părinţii mei folosind gradul, ştii. Nu-i ceva obişnuit într-o *familie.*

— Dacă facem parte cu adevărat din familia ta, atunci putem spune cu certitudine că nu e o familie obişnuită. Aşa că e greu de spus ce-ar fi obişnuit pentru noi.

Asta atrase o pufnitură din partea mea.

— Ei bine, e adevărat.

M-am gîndit o clipă.

— Care *este* numele tău, Hickory? am întrebat.

— Hickory, a răspuns.

— Nu, vreau să spun, care era numele tău *înainte* de a veni să locuieşti cu noi. Trebuie să te fi chemat cumva, înainte să-ţi spun eu Hickory. Şi pe Dickory la fel, înainte să-i dau eu numele.

— Nu, replică el. Uiţi. Înainte de tatăl tău biologic, obinii nu aveau conştiinţă. Nu aveam un simţ al sinelui sau nevoia de a ne descrie nouă înşine sau altora.

— În felul ăsta ar fi greu să faci ceva cu mai mult de doi dintre voi. N-ajungi prea departe strigînd doar „hei”.

— Aveam descriptori care să ne ajute în muncă. Nu erau acelaşi lucru cu *numele.* Cînd tu ne-ai dat nume, lui Dickory şi mie, ne-ai dat *adevăratele* noastre nume. Am devenit primii obini care au avut vreodată un nume.

— Aş dori să fi ştiut asta pe-atunci, am spus, după ce-am analizat ce mi-a spus. V-aş fi dat nişte nume care să nu fie dintr-o poezie pentru copii.

— Îmi place numele meu. E popular şi printre alţi obini. Amîndouă, şi Hickory, şi Dickory.

— Sînt şi alţi Hickory obini?

— O, da! Au ajuns cîteva milioane!

Nu eram în stare să dau un răspuns inteligibil. Mi-am îndreptat din nou atenţia către părinţii mei, care erau încă pe drum, îmbrăţişaţi.

— Se iubesc, observă Hickory, urmărindu-mi privirea.

M-am uitat iar la el.

— Nu mă aşteptam ca discuţia să ajungă tocmai aici, dar e în ordine.

— E o deosebire, continuă Hickory. În felul în care vorbesc unul cu altul. În felul cum comunică între ei…

— Presupun că este.

Observaţia lui Hickory era de fapt o afirmaţie modestă. John şi Jane nu doar că se iubeau unul pe celălalt. Ei doi erau nebuni unul după celălalt, exact în felul acela emoţionant şi jenant pentru o fiică adolescentă. Emoţionant pentru că cine nu vrea ca părinţii săi să se iubească unul pe altul pînă peste cap? Jenant pentru că, ei bine… *Părinţi.* N-ar trebui să se poarte ca nişte neghiobi!

O arătau în feluri diferite. Tăticul era cel mai bătător la ochi, dar cred că mămica simţea mai intens decît el. Tăticul mai fusese căsătorit înainte; prima lui soţie murise pe Pămînt. O parte din inima lui era încă alături de ea. În schimb, nimeni altcineva nu revendica inima lui Jane. John o avea pe toată, sau toată acea parte din ea care trebuia să aparţină soţului. Indiferent însă cum ai despica firul în

patru, nu există nimic ce oricare dintre ei n-ar face pentru celălalt.

— De aceea sînt afară, i-am spus lui Hickory. Adică pe drum, chiar acum. Pentru că se iubesc.

— Cum aşa?

— Ai spus chiar tu. E o deosebire în felul în care comunică.

Am arătat din nou către cei doi.

— Tăticul vrea să plece şi să conducă această colonie. Dacă n-ar fi vrut, ar fi spus pur şi simplu nu. Aşa merg lucrurile. A fost morocănos şi întors pe dos toată ziua pentru că vrea şi ştie că sînt complicaţii. Pentru că lui *Jane* îi place la nebunie aici.

— Mai mult decît ţie sau maiorului Perry…

— O, da. E locul unde s-a măritat. E locul unde şi-a făcut o familie. Huckleberry e casa ei. El o să spună nu, dacă ea nu-i dă încuviinţarea să spună da. Aşa că asta face ea acolo, afară.

Hickory se uită din nou la siluetele părinţilor mei.

— Ar fi putut să-i vorbească şi în casă.

Am clătinat din cap.

— Nu. Uită-te cum priveşte în sus. Înainte ca tăticul să iasă din casă, făcea acelaşi lucru. Stătea acolo şi se uita la stele. Căutînd poate steaua în jurul căreia se roteşte noua noastră planetă. Dar ceea ce face de fapt este să-şi ia rămas-bun de la Huckleberry. Tăticul are nevoie s-o *vadă* făcînd asta. Mămica ştie. Este unul dintre motivele pentru care e afară. Ca să-l anunţe că e pregătită să părăsească planeta asta. E gata s-o părăsească pentru că el e gata s-o părăsească.

— Ai spus că e unul dintre motivele pentru care e afară. Care e celălalt?

— Celălalt? am întrebat.

Hickory dădu din cap.

— Ah… Păi… Simte nevoia să-şi ia rămas-bun şi pentru ea însăşi. N-o face doar pentru tăticul.

Am urmărit-o pe Jane.

— O mare parte din ceea ce este a devenit aici. Şi s-ar putea să nu ne întoarcem niciodată pe planeta asta. E greu să-ţi părăseşti casa. Greu pentru *ea.* Cred că încearcă să găsească o cale de a renunţa la ea şi asta începe prin a-i spune adio.

— Şi tu? Ai şi tu nevoie să-i spui adio?

M-am gîndit la asta vreme de un minut.

— Nu ştiu, am recunoscut. E nostim. Am locuit deja pe patru planete. În fine, trei planete şi o staţie spaţială. Aici am stat cel mai mult, aşa încît cred că e casa mea, mai mult decît oricare dintre celelalte. Ştiu că o să-mi fie dor de unele dintre lucrurile de aici. Ştiu că o să-mi fie dor de unii dintre prietenii mei. Dar mai mult decît orice... sînt *emoţionată.* Vreau să fac asta. Să colonizez o lume nouă. *Vreau* să plec. Sînt emoţionată şi nervoasă şi puţin speriată, ştii?

Hickory nu comentă nimic. Dincolo de fereastră, mămica se depărtase puţin de tăticul, iar el se îndrepta înapoi spre casă. Apoi se opri şi se întoarse către mămica. Ea îi întinse mîna. El se apropie, îi luă mîna. Porniră împreună pe drum.

— Adio, Huckleberry, am rostit în şoaptă.

M-am întors cu spatele la fereastră şi mi-am lăsat părinţii să-şi facă plimbarea.

ŞASE

— Nu ştiu cum e *posibil* să te plictiseşti, îmi zise Savitri, aplecîndu-se peste o balustradă de pe puntea de observaţie în timp ce ne uitam din staţia Phoenix către *Magellan.* Locul ăsta e *grozav!*

M-am uitat pieziş la ea, simulînd suspiciunea.

— Cine *eşti* tu, şi ce-ai făcut cu Savitri Guntupalli?

— Nu ştiu ce vrei să spui, replică Savitri cu blîndeţe.

— Savitri pe care o cunosc *eu* era sarcastică şi maliţioasă. *Tu* eşti complet sentimentală, ca o şcolăriţă. Prin urmare: nu eşti Savitri. Eşti o creatură extraterestră deghizată, oribil de siropoasă, şi te urăsc.

— Un detaliu, zise Savitri. Tu eşti şcolăriţă, şi nu eşti aproape niciodată sentimentală. Te cunosc de ani de zile şi nu cred că te-am văzut vreodată amestecată în vreo întîmplare sentimentală. Eşti aproape complet lipsită de sentimentalism.

— Bine, eşti mai sentimentală chiar şi decît o şcolăriţă. Ceea ce e *şi mai rău.* Sper că eşti fericită.

— *Sînt.* Mulţumesc că ai observat.

— Brrr, am exclamat; mi-am rostogolit ochii pentru a spori efectul şi m-am îndreptat spre balustrada punţii de observaţie, cu proastă dispoziţie sporită.

Nu eram de fapt supărată pe Savitri. Avea un motiv excelent să fie entuziasmată: petrecuse toată viaţa pe Huckleberry şi acum, în sfîrşit, se afla în *altă* parte: pe staţia Phoenix, *acea* staţie spaţială, cel mai mare obiect pe care l-au construit vreodată oamenii, plutind deasupra lui Phoenix, planeta de baştină a întregii Uniuni Coloniale. În tot timpul care trecuse de cînd o cunoşteam – adică de cînd era asistenta tatălui meu, în New Goa, pe Huckleberry – Savitri cultivase un aer de sarcasm general, ceea ce constituia motivul pentru care o adoram şi o respectam. Oricine trebuie să aibă modele inspiratoare, ştiţi.

Dar după ce decolaserăm de pe Huckleberry, entuziasmul pentru faptul că ajungea în sfîrşit să vadă şi altceva din univers o copleşise. Arătase o exaltare necontrolată pentru absolut tot ce se petrecea; chiar se sculase foarte devreme ca să vadă *Magellan,* nava ce urma să ne ducă pe Roanoke, andocată la staţia Phoenix. Mă bucuram pentru ea că era atît de emoţionată şi o luam peste picior fără milă, pentru asta, ori de cîte ori aveam ocazia. Într-o zi, da, o să vină şi răsplata – Savitri mă învăţase mult din ceea ce ştiu despre a fi sarcastic, dar nu tot ce ştia *ea* – dar pînă atunci era unul dintre puţinele lucruri care mă amuzau.

Ascultaţi: staţia Phoenix e uriaşă, e aglomerată şi, în afară de cazul în care ai o slujbă propriu-zisă – sau, ca Savitri, tocmai ai sosit de la ţară – *nu se întîmplă nimic.* Nu-i un parc de distracţie, e doar o mare combinaţie plicticoasă de birouri guvernamentale, docuri şi comandamente militare, toate înghesuite în spaţiu. Dacă n-ar fi fost faptul că orice pas afară, pentru a lua puţin aer, te-ar ucide – nu există aer proaspăt ci doar vid care-ţi face plămînii să explodeze – ar putea fi oricare centru civic mare, anonim, plictisitor de moarte, din orice loc unde se adună oamenii să facă lucruri civice mari, anonime, plictisitoare de moarte. Nu-i proiectat pentru distracţie, sau cel puţin pentru orice fel de distracţie care m-ar interesa pe mine. Presupun că aş fi putut să pun nişte fişiere în ordine. *Asta* ar fi fost cu adevărat palpitant.

Savitri, pe lîngă faptul că era atît de entuziasmată de faptul că nu mai era pe Huckleberry încît nu-i mai păsa de nimic altceva, mai şi muncea pe brînci pentru John şi Jane. Toţi trei petrecuseră aproape tot timpul de cînd sosiserăm la staţia Phoenix punîndu-se la curent cu Roanoke, învăţînd despre coloniştii care urmau să vină cu noi şi supraveghind încărcarea proviziilor şi utilajelor pe *Magellan.* Asta nu era nici o noutate pentru mine, dar eu rămîneam fără prea multe de făcut şi fără nimeni cu care să fac ceva. Nu puteam face prea multe nici măcar cu Hickory, Dickory sau Babar; tăticul le ceruse lui Hickory şi Dickory să se ţină deoparte în timp ce ne aflam pe staţia Phoenix, iar cîinilor nu le prea era permis să alerge pe staţie. Trebuia să întindem şervete de hîrtie pe care Babar să-şi facă nevoile. Prima noapte în care am făcut asta şi am încercat să-l conving să-şi facă treburile, mi-a aruncat o privire care spunea *glumeşti, sînt sigur.* Scuză-mă, amice: acum fă pipi, la naiba!

Singurul motiv pentru care mai reuşeam să petrec cît de cît un timp cu Savitri era acela că, printr-o combinaţie inteligentă de smiorcăială şi vinovăţie o convinsesem să stea cu mine în pauza de prînz. Chiar şi atunci, îşi aduse PDA-ul şi-şi petrecu jumătate din masa de prînz trecînd în

revistă liste de materiale. Era entuziasmată chiar şi de aşa ceva. I-am spus că eu credeam c-ar putea fi bolnavă.

— Îmi pare rău că te plictiseşti, zise Savitri, readusă în prezent. Poate că ar trebui să le sugerezi asta părinţilor tăi.

— Crede-mă, le-am sugerat. Tăticul chiar s-a şi oferit să facă ceva. Zice că o să mă ducă jos, pe Phoenix. Să facem nişte cumpărături în ultima clipă şi alte chestii. *Celelalte chestii* erau motivul principal pentru care ne duceam, dar nu voiam să pomenesc de asta faţă de Savitri; eram destul de prost dispusă şi aşa.

— N-ai dat încă peste alţi colonişti de vîrstă ta? întrebă Savitri.

Am ridicat din umeri.

— I-am văzut pe unii dintre ei.

— Dar n-ai stat de vorbă cu nici unul.

— Nu prea.

— Pentru că eşti *timidă.*

— Iată că sarcasmul tău revine.

— Te compătimesc pentru plictiseală. Dar te compătimesc mai puţin dacă nu faci decît te complaci în ea.

Se uită de jur împrejurul punţii de observaţie, pe care se aflau alţi cîţiva oameni, stînd, citind sau uitîndu-se afară, la navele andocate la staţie.

— Ce zici de ea? arătă spre o fată care arăta cam de vîrstă mea şi care se uita pe fereastra punţii.

M-am uitat pieziş.

— Ce să zic *despre* ea?

— Pare cam la fel de plictisită ca şi tine.

— Aparenţele pot fi înşelătoare.

— Hai să verificăm, replică Savitri şi, înainte să apuc s-o opresc, o strigă pe cealaltă fată.

— Hei!

— Da? răspunse fata.

— Prietena mea de aici crede că e cea mai plictisită adolescentă de pe toată staţia, vorbi Savitri, arătînd spre mine.

N-aveam unde să mă fac mică.

— Mă întreb dacă ai ceva de spus în privinţa asta.

— Păi, răspunse fata după cîteva clipe, nu vreau să mă laud, dar calitatea plictiselii mele este *remarcabilă.*

— O, îmi *place* de ea, îmi spuse Savitri şi apoi îi făcu semn să se apropie.

— Ea e Zoë, mă prezentă.

— Ştiu să vorbesc, i-am zis lui Savitri.

— Gretchen, vorbi fata, întinzîndu-mi mîna.

— Bună, am răspuns, strîngîndu-i-o.

— Mă interesează plictiseala ta şi aş vrea să aud mai multe, zise Gretchen.

În ordine, m-am gîndit. Şi mie îmi place de ea.

Savitri zîmbi.

— Ei bine, din moment ce voi două păreţi cît se poate de potrivite, eu trebuie să plec. Sînt nişte containere cu amelioratoare pentru sol care au nevoie de atenţia mea.

Îmi dădu un pupic, flutură mîna către Gretchen şi plecă.

— Amelioratoare de sol? mă întrebă Gretchen după plecarea ei.

— E o poveste lungă.

— Timpul e singurul care nu-mi lipseşte.

— Savitri e asistenta părinţilor mei, care se îndreaptă spre o colonie nouă, am explicat şi am arătat spre *Magellan.* Asta-i nava cu care plecăm. Una dintre sarcinile lui Savitri e să aibă grijă ca tot ceea ce se află pe lista de inventar să fie pus efectiv pe navă. Bănuiesc că a ajuns la amelioratoarele de sol.

— Părinţii tăi sînt John Perry şi Jane Sagan, afirmă Gretchen.

M-am uitat fix la ea cîteva clipe.

— Mda. De unde ştii?

— Pentru că tatăl meu vorbeşte o mulţime despre ei, răspunse ea, şi făcu semn spre *Magellan.* Colonia asta pe care o conduc părinţii tăi… A fost ideea lui. Era reprezentantul planetei Erie în legislatura UC, şi ani de zile a pledat pentru ca şi oamenii din coloniile statornicite să poată coloniza, nu numai cei de pe Pămînt. În cele din urmă, Departamentul Colonizării a fost de acord cu el – şi apoi a dat conducerea

coloniei părinţilor tăi în locul lui. I-au spus tatii că e un compromis politic.

— Ce-a crezut tatăl tău despre asta? am întrebat.

— Păi, abia te-am cunoscut. Nu ştiu ce fel de limbaj poţi suporta.

— Aha. Ei bine, *asta* nu-i a bună.

— Nu cred că-i *urăşte* pe părinţii tăi, zise Gretchen repede. Nu-i chiar aşa. A presupus doar că după tot ce-a făcut, ar fi obţinut conducerea coloniei. „Dezamăgire" nu exprimă nici măcar pe departe ce-a simţit. Deşi n-aş putea spune nici că îi place pe părinţii tăi. A căpătat un dosar despre ei cînd au fost numiţi şi apoi a petrecut toată ziua mormăind numai pentru el, în timp ce-l citea.

— Îmi pare rău că e dezamăgit.

În sinea mea, mă întrebam dacă trebuia să renunţ la Gretchen ca posibilă prietenă; unul dintre acele scenarii stupide cu „familiile noastre sînt în război". Prima persoană de vîrstă mea pe care-o cunosc şi care merge pe Roanoke, şi deja sîntem în tabere diferite!

Apoi însă continuă:

— Mda, bine. La un moment dat s-a cam prostit în legătură cu asta. Se compara cu Moise, în genul: *O, mi-am dus poporul în ţara făgăduinţei, dar eu nu pot intra* – şi aici făcu mişcări scurte din mînă ca să accentueze ideea – şi atunci am ajuns la concluzia că reacţiona exagerat. Pentru că *mergem,* ştii. Iar el este în consiliul consultativ al părinţilor tăi. Aşa că i-am spus să înceteze cu prostiile.

Am clipit.

— Chiar ai folosit cuvintele astea?

— Ei, nu chiar. Ce-am spus de fapt a fost că mă întreb dacă un căţel pe care-l lovesc cu piciorul s-ar văita mai mult decît el.

Ridică din umeri.

— Ce pot să spun. Uneori trebuie să uite de propria lui persoană.

— Sînt atît de sigură că tu şi cu mine o să fim cele mai bune prietene…

— Nu-i aşa? îmi zîmbi ea. Nu ştiu. Care-i programul?

— Programul e groaznic. Iar salariul e şi mai rău.

— O să fiu tratată oribil? întrebă.

— O să plîngi pînă adormi în fiecare noapte.

— O să mă hrăneşti cu coji de pîine?

— Sigur că nu. Cojile le dăm la cîini.

— O, foarte drăguţ. În regulă, ai trecut examenul. Putem să fim cele mai bune prietene.

— Bine. Altă decizie de viaţă de care am avut grijă.

— Da, replică ea şi apoi se îndepărtă de balustradă. Acum hai. N-are rost să irosim toată impertinenţa asta între noi. Haide să găsim ceva de arătat cu degetul şi de făcut haz.

Staţia Phoenix deveni mult mai interesantă după aceea.

ŞAPTE

Iată ce-am făcut cînd tăticul m-a dus jos pe Phoenix: mi-am vizitat propriul mormînt.

E limpede, asta are nevoie de o explicaţie.

M-am născut şi mi-am petrecut primii ani de viaţă pe Phoenix. În apropiere de locul unde am locuit, există un cimitir. În acel cimitir există o piatră de mormînt, iar pe acea piatră sînt trei nume: Cheryl Boutin, Charles Boutin şi Zoë Boutin. Numele mamei este acolo pentru că este cu adevărat îngropată acolo; îmi aduc aminte că am fost acolo la înmormîntarea ei şi i-am văzut giulgiul pus în mormînt.

Numele tatălui meu se află acolo pentru că, vreme de mulţi ani, oamenii au crezut că trupul lui se află acolo. Nu este. Trupul lui zace pe o planetă pe nume Arist, unde el şi cu mine am locuit o vreme cu obinii. *Există* un trup îngropat aici totuşi, unul care arată ca tatăl meu şi are aceleaşi gene ca şi el. Cum a ajuns acolo este o poveste cît se poate de complicată.

Numele meu este acolo pentru că, înainte ca tatăl meu şi cu mine să locuim pe Arist, el a crezut pentru un timp că fusesem ucisă în atacul de pe Covell, staţia spaţială pe care trăiserăm pînă atunci. Nu exista nici un corp, evident, pentru că eu eram încă în viaţă; tatăl meu însă nu ştia asta. A pus să fie gravate numele şi datele mele pe piatra de mormînt, înainte să i se spună că nu murisem încă.

Aşadar, asta este: trei nume, două corpuri, un mormînt. Singurul loc unde există familia mea biologică, în orice formă, indiferent unde în univers.

Într-un sens, sînt orfană, şi la modul cel mai serios: mama şi tata erau copii unici, iar părinţii lor muriseră înainte de naşterea mea. E posibil să am nişte veri de gradul doi sau şi mai îndepărtaţi undeva pe Phoenix, dar nu i-am întîlnit niciodată şi n-aş şti ce să le spun chiar dacă ar exista. Serios, ce să zici? „Bună, avem în comun cam patru la sută din structura genetică, hai să fim prieteni”?

Faptul este că sînt ultima din neamul meu, ultimul membru al familiei Boutin, în afară de cazul şi pînă cînd mă hotărăsc să am copii. Ei, *asta-i* o idee. O s-o las deoparte deocamdată.

Într-un fel, sînt orfană. Dar în alt sens…

Bine. Mai întîi, tăticul stătea în spatele meu, privindu-mă în timp ce îngenuncheam ca să mă uit la piatra de mormînt pe care-mi era scris numele. Nu ştiu cum e cu ceilalţi copii adoptaţi, dar pot să spun că n-a existat niciodată vreun moment petrecut alături de John şi Jane în care să nu mă simt preţuită, iubită şi *a lor.* Chiar şi cînd treceam prin acea fază de început a pubertăţii în care cred că spuneam „Te urăsc” şi „Lasă-mă în *pace*” de şase ori pe zi şi de zece ori duminica. *Eu* m-aş fi abandonat singură în staţia de autobuz, asta-i sigur.

John îmi spusese că pe vremea cînd locuia pe Pămînt, avea un fiu, iar fiul lui avea un băiat, Adam, care ar fi avut cam vîrsta mea, ceea ce, tehnic vorbind, mă făcea mătuşă. Cred că era destul de frumos. Să treci de la a nu avea nici o familie la a fi mătuşa cuiva e o şmecherie distractivă. I-am zis asta tăticului; el a răspuns „conţii mulţimi”, şi apoi a

rămas cu un zîmbet pe faţă cîteva ore. Walt Whitman acela ştia despre ce vorbea.

În al doilea rînd, alături de mine erau Hickory şi Dickory, tresărind şi tremurînd de energie emoţională, pentru că se aflau la mormîntul tatălui meu, chiar dacă tatăl meu nu era îngropat acolo şi nu fusese niciodată. Nu conta. Erau agitaţi din cauza a ceea ce reprezenta. Prin intermediul tatălui meu, cred că s-ar putea spune că am fost adoptată şi de obini, deşi relaţia mea cu ei nu era exact cu aceea de a fi fiica sau mătuşa cuiva. Era ceva mai aproape de a fi zeiţa lor. O zeiţă pentru o rasă întreagă de fiinţe inteligente.

Sau, nu ştiu. Poate ceva care sună mai puţin egocentric: sfîntă ocrotitoare, emblemă rasială, mascotă sau *ceva.* Era greu de exprimat în cuvinte; era greu chiar şi să concep ideea în cea mai mare parte a timpului. Nu e ca şi cum aş fi fost pusă pe un tron; cele mai multe zeiţe despre care ştiu n-au teme de făcut şi nu trebuie să adune excremente de cîine. Dacă asta înseamnă să fii emblemă, în viaţa de zi cu zi nu e grozav de palpitant.

Apoi însă mă gîndesc la faptul că Hickory şi Dickory locuiesc cu mine şi şi-au petrecut viaţa cu mine pentru că guvernul lor a făcut din asta o cerere către guvernul meu cînd cele două au semnat un tratat de pace. Sînt de fapt o condiţie dintr-un tratat dintre două rase de fiinţe inteligente. Ce *faci* cu un asemenea fapt?

Ei bine, am încercat să mă folosesc de el odată: cînd eram mai mică, am încercat să argumentez faţă de Jane că ar trebui să pot sta trează pînă tîrziu într-o noapte pentru că aveam statut special potrivit legii tratatului. Credeam că e destul de ingenios.

Răspunsul ei a fost să aducă tot tratatul de o mie de pagini – nici măcar nu ştiam că *avem* o copie pe hîrtie – şi să mă invite să găsesc partea din tratat care spunea că întotdeauna lucrurile trebuie să meargă cum vreau eu. Am bătut din picior în faţa lui Hickory şi Dickory şi le-am cerut să-i spună lui mama să mă lase să fac ce voiam; Hickory a răspuns că ar fi trebuit să înainteze o cerere guvernului lor pentru îndrumare, şi că ar fi luat cîteva zile, iar pînă în acel

moment ar fi trebuit deja să fiu în pat. A fost prima oară cînd am fost supusă tiraniei birocraţiei.

Ceea ce ştiu că înseamnă este că aparţin obinilor.

Chiar şi în acel moment, în faţa mormîntului, Hickory şi Dickory înregistrau în maşinile lor pentru conştiinţă, aparatele pe care tatăl meu le-a făcut pentru ei. Urmau să fie stocate şi trimise tuturor celorlalţi obini. Iar toţi ceilalţi obini urmau să stea acolo cu mine, în timp ce îngenuncheam la mormîntul meu şi al părinţilor mei, trasînd cu degetul numele lor şi al meu.

Aparţin. Aparţin lui John şi Jane; aparţin lui Hickory şi Dickory şi fiecărui obin. Şi totuşi, cu toate acestea, cu toate legăturile pe care le simt – cu toate legăturile pe care le *am* – există momente cînd mă simt singură şi am senzaţia că plutesc în derivă şi că nu sînt legată deloc, de nimic. Poate că pur şi simplu asta faci cînd ajungi la vîrstă mea; ai parte de exagerări în materie de înstrăinare. Poate ca să te găseşti pe tine însuţi trebuie să te simţi deconectat. Poate că toată lumea trece prin asta.

Ceea ce ştiam totuşi, acolo la mormînt, la mormîntul *meu,* era că mă aflam într-unul dintre aceste momente.

Mai fusesem şi înainte la mormîntul acesta. Mai întîi, cînd a fost înmormîntată mama şi apoi, cu cîţiva ani mai tîrziu, cînd Jane m-a adus aici ca să-mi iau rămas-bun de la mama şi de la tata. *Toţi cei care mă cunosc s-au dus,* i-am spus atunci. *Toţi ai mei sînt morţi.* Apoi ea a venit spre mine şi mi-a cerut să locuiesc cu ea şi cu John, într-un loc nou. Mi-a cerut să-i las pe ea şi pe John să fie noua mea familie.

Am atins elefantul de jad de la gît şi am zîmbit, gîndindu-mă la Jane.

Cine sînt eu? Cine sînt ai mei? Cui aparţin? întrebări cu răspunsuri uşoare şi fără răspuns. Aparţin familiei mele şi obinilor, şi uneori absolut nimănui. Sînt fiică, zeiţă şi o fată care uneori pur şi simplu nu ştie cine e sau ce vrea. Creierul mi-e complet zăpăcit de lucrurile astea şi-mi dă dureri de cap. Aş dori să fiu singură aici. Mă bucur că John e cu mine. Vreau s-o văd pe noua mea prietenă, Gretchen, şi să fac comentarii sarcastice pînă cînd explodăm de rîs.

Vreau să mă duc în cabina mea de pe *Magellan,* să sting lumina, să-mi iau cîinele în braţe şi să plîng. Vreau să plec din cimitirul ăsta idiot. Nu vreau deloc să plec, pentru că ştiu că n-o să mă întorc niciodată. E ultima oară cînd sînt cu ai mei, cei care s-au dus deja.

Uneori nu ştiu dacă viaţa mea e complicată, sau dacă doar mă gîndesc eu prea mult la lucrurile astea.

Am îngenuncheat la mormînt, m-am mai gîndit puţin, şi am încercat să găsesc o cale de a spune un ultim rămas-bun mamei şi tatălui meu şi să-i păstrez alături de mine, să rămîn şi să plec, să fiu fiica şi zeiţa şi fata care nu ştie ce vrea, toate deodată, şi să aparţin tuturor şi să mă păstrez pentru mine.

Mi-a luat o vreme.

OPT

— Pari tristă, a zis Hickory cînd am luat naveta înapoi către staţia Phoenix. Dickory stătea lîngă Hickory, impasibil ca întotdeauna.

— Sînt tristă, am răspuns. Mi-e dor de mama şi de tata.

M-am uitat pieziş spre John, care stătea în faţa navetei împreună cu pilotul, locotenentul Cloud.

— Şi cred că toată povestea asta cu mutatul, cu plecarea şi cu drumul mă afectează puţin. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, replică Hickory. Călătoria asta a fost apăsătoare şi pentru noi.

— O, bine, am exclamat, întorcîndu-mă cu spatele la ei doi. Nefericirea e dornică de companie.

— Dacă ai dori, am fi încîntaţi să încercăm să te înveselim, spuse Hickory.

— Serios!

Asta era o tactică nouă.

— Cum o să faceţi asta?

— Am putea să-ţi spunem o poveste.

— Ce poveste?

— Una la care am lucrat Dickory şi cu mine.

— Aţi scris?

Nu m-am chinuit să-mi ascund neîncrederea din voce.

— E surprinzător?

— Absolut! Nu ştiam că sînteţi în stare!

— Obinii n-au poveşti proprii. Am învăţat despre ele prin intermediul tău, cînd ne-ai pus să ţi le citim.

Am rămas nedumerită pentru cîteva clipe, apoi mi-am adus aminte: cînd eram mai mică, le ceream lui Hickory şi Dickory să-mi citească poveşti ca să adorm. A fost un experiment eşuat, ca să nu spun mai mult; chiar şi cu aparatele de conştiinţă pornite, nici unul dintre ei n-ar fi putut spune o poveste nici dacă viaţa lor ar fi depins de asta. Ritmul era complet greşit – nu ştiau cum să citească emoţiile din poveste, e cel mai bun mod de a explica. Puteau citi cuvintele, în ordine. Doar că nu puteau citi *povestea.*

— Aşadar, aţi citit poveşti de atunci, am constatat.

— Uneori, răspunse Hickory. Basme şi mituri. Cel mai mult ne interesează miturile, pentru că sînt poveşti despre zei şi despre creaţie. Dickory şi cu mine ne-am hotărît să compunem un mit al creaţiei pentru obini, aşa că avem o poveste a noastră.

— Şi asta e povestea pe care vrei să mi-o spui mie?

— Dacă tu crezi că te-ar înveseli…

— Păi, e un mit *vesel* al creaţiei?

— Este, pentru noi. Ar trebui să ştii că joci un rol în el.

— Ei bine, atunci. Cu siguranţă vreau să-l aud acum.

Hickory se sfătui repede cu Dickory, în limba lor.

— O să-ţi spunem versiunea scurtă, zise Hickory.

— Există o versiune lungă? Sînt de-a dreptul curioasă.

— Ce-a mai rămas din drumul navetei n-o să fie destul de lung pentru versiunea lungă. În afară de cazul în care coborîm din nou pe Phoenix. Şi apoi înapoi sus. Şi iar jos.

— Versiunea scurtă să fie…

— Foarte bine, încuviinţă Hickory şi începu: A fost odată…

— Serios? am exclamat. „A fost odată…?”

— Ce nu-i bine cu „a fost odată”? întrebă Hickory. Multe dintre poveştile şi miturile lumii încep aşa. Ne-am gîndit că ai fi potrivit.

— E foarte bine, am răspuns. E doar un pic demodat.

— O să-l schimbăm, dacă doreşti.

— Nu. Iartă-mă, Hickory, te-am întrerupt. Te rog, ia-o de la început.

— Foarte bine. A fost odată…

*

A fost odată un satelit al unei planete mari, gazoase, pe care trăiau nişte creaturi. Iar aceste creaturi nu aveau un nume, nici nu ştiau că trăiesc pe un satelit, nici că acel satelit se rotea în jurul unei planete gazoase, nici ce era o planetă, nici orice altceva, într-un fel despre care să se poată spune că însemna că ştiau acel ceva. Erau animale şi nu aveau conştiinţă de sine, şi se năşteau, trăiau şi mureau, petrecîndu-şi întreaga viaţă fără gînduri sau cunoaşterea faptului că există gînduri.

Într-o zi, deşi animalele nu ştiau nimic despre ideea de zile, au sosit nişte vizitatori pe satelitul care se rotea în jurul planetei gazoase. Iar vizitatorii erau cunoscuţi sub numele de consu, deşi animalele de pe planetă nu ştiau asta, pentru că era numele pe care şi-l dădeau consu singuri, iar animalele nu erau deştepte şi nu-i puteau întreba pe consu cum îşi spuneau, nici nu ştiau că lucrurile pot avea nume.

Consu au venit pe satelit ca să exploreze şi asta au făcut, observînd tot ce era legat de satelit, de la aerul din cerul său pînă la forma pămînturilor şi apelor şi la forma şi modul de trai al tuturor fiinţelor vii de pe pămîntul, din aerul şi din apa satelitului. Şi cînd au ajuns la aceste creaturi anume care locuiau pe acest satelit, consu au devenit curioşi în

legătură cu ele şi cu felul în care îşi duceau viaţa, şi le-au studiat pe ele, felul în care se năşteau, trăiau şi mureau.

După ce au urmărit creaturile pentru o vreme, consu au hotărît că le vor da ceva ce consu aveau, iar creaturile nu, şi anume inteligenţa. Iar consu au luat genele creaturilor şi le-au schimbat astfel încît creierul lor, pe măsură ce creştea, să dezvolte inteligenţa mult dincolo de ceea ce ar fi obţinut creaturile prin experienţă sau prin mulţi ani de evoluţie. Consu au făcut aceste schimbări la cîteva creaturi şi apoi le-au aşezat înapoi pe satelit şi, după multe generaţii, toate creaturile au devenit inteligente.

Odată ce consu le-au dat inteligenţă acestor creaturi, n-au rămas pe satelit, nici n-au împărţit ceea ce ştiau cu creaturile, ci au plecat şi au lăsat deasupra cerului maşini, pe care creaturile nu le vedeau, ca să supravegheze creaturile. Şi astfel, pentru foarte multă vreme, creaturile n-au aflat despre consu şi despre ceea ce le făcuseră. Şi pentru foarte multă vreme aceste creaturi care erau acum inteligente au crescut ca număr şi au învăţat multe lucruri. Au învăţat cum să facă unelte, să creeze un limbaj, să lucreze împreună pentru scopuri comune, să cultive pămîntul, să extragă metale şi să creeze ştiinţa. Dar, deşi creaturile prosperau şi învăţau, nu ştiau că erau unice printre toate fiinţele inteligente, pentru că nu ştiau că există şi alte creaturi inteligente.

Într-o zi, după ce creaturile obţinuseră inteligenţa, o altă rasă de fiinţe inteligente a venit să viziteze satelitul, primii după consu, deşi creaturile nu-şi aduceau aminte de consu. Iar aceste fiinţe noi îşi spuneau arza, şi fiecare dintre arza avea şi un nume. Iar arza erau uimiţi că acele creaturi de pe satelit, care erau inteligente şi care construiseră unelte şi oraşe, nu aveau un nume şi nici nume pentru fiecare dintre ei.

Şi atunci au descoperit creaturile, prin intermediul arza, ce-i făcea unici: erau singurele fiinţe inteligente din tot universul care nu erau conştiente. Deşi fiecare creatură putea să gîndească şi să judece, nu se cunoştea pe sine în felul în care se putea cunoaşte pe sine oricare altă creatură

inteligentă. Creaturilor le lipsea conştiinţa a cine erau ca indivizi, chiar dacă trăiau, prosperau şi creşteau pe suprafaţa satelitului planetei.

Cînd creaturile au aflat asta, cu toate că nici un individ nu ştia, au simţit asta, a crescut înăuntrul rasei acestor creaturi o dorinţă arzătoare pentru acel lucru pe care nu-l aveau: pentru conştiinţa pe care creaturile ştiau, din punct de vedere colectiv, că n-o aveau ca indivizi. Şi atunci şi-au dat creaturile pentru prima oară un nume şi şi-au spus „obini”, ceea ce în limba lor însemna „lipsiţi”, deşi ar putea fi tradus mai bine ca „văduviţi” sau „cei fără daruri”. Totuşi, chiar de şi-au denumit specia, n-au dat nume fiecărui individ dintre ei.

Şi arza au simţit milă faţă de creaturile care-şi spuneau acum obini şi le-au dezvăluit existenţa maşinilor care pluteau pe cer şi care erau puse acolo de consu, despre care ştiau că era o rasă de o imensă inteligenţă şi cu ţeluri imposibil de cunoscut. Arza i-au studiat pe obini şi au descoperit că biologia lor era nenaturală, şi astfel obinii au aflat cine-i crease.

Iar obinii le-au cerut vizitatorilor arza să-i ducă la consu, ca să-i întrebe de ce făcuseră consu asemenea lucruri, dar arza au refuzat, spunînd că rasa consu se întîlnea cu alte rase numai ca să se lupte cu ele, şi se temeau de ce s-ar întîmpla cu arza dacă i-ar duce pe obini în faţa consu.

Astfel au luat obinii hotărîrea că trebuie să înveţe să lupte. Şi, în timp ce obinii nu s-au luptat cu arza, care fuseseră buni cu ei şi le fusese milă de ei şi plecaseră de la ei în pace, a sosit o altă rasă de fiinţe numite belestier, care plănuiau să colonizeze satelitul pe care locuiau obinii şi să-i omoare pe toţi pentru că nu voiau să trăiască în pace cu ei. Obinii s-au luptat cu belestier, ucigîndu-i pe toţi cei care au aterizat pe satelitul lor, şi făcînd astfel au descoperit că aveau un avantaj; pentru că obinii nu se cunoşteau pe ei înşişi, nu se temeau de moarte şi nu erau înfricoşaţi atunci cînd alţii simţeau frica din plin.

Obinii i-au omorît pe belestier şi au învăţat din armele şi tehnologia lor. Cu timpul, obinii au plecat de pe satelitul lor

ca să colonizeze alţi sateliţi, iar numărul lor a crescut şi au dus război împotriva altor rase, atunci cînd aceste alte rase au hotărît să ducă război împotriva obinilor.

Şi sosi o zi, după mulţi ani, cînd obinii au ajuns la concluzia că erau gata să-i întîlnească pe consu, au descoperit unde trăiau şi au pornit să-i întîlnească. Deşi obinii erau puternici şi hotărîţi, nu cunoşteau puterea consu, care îi măturară din faţa lor, ucigînd orice obin care îndrăznea să strige sau să atace, şi erau multe mii din aceştia. În cele din urmă, consu au devenit curioşi cu privire la creaturile pe care le făcuseră şi au acceptat să răspundă la trei întrebări pentru obini, dacă jumătate din obinii de pretutindeni s-ar oferi ca sacrificiu pentru consu. Iar acesta a fost un tîrg greu, pentru că, deşi nici un obin, ca individ, nu şi-ar înţelege propria moarte, un asemenea sacrificiu ar răni rasa, pentru că pînă în acest moment îşi făcuseră mulţi duşmani printre rasele inteligente, iar aceştia cu siguranţă i-ar ataca pe obini cînd ar fi slabi. Dar obinii aveau o dorinţă arzătoare şi aveau nevoie de răspunsuri. Aşa că jumătate dintre obini s-au oferit de bunăvoie pentru consu, sinucigîndu-se în diferite moduri, oriunde se aflau.

Iar consu au fost mulţumiţi şi au răspuns la cele trei întrebări ale noastre. Da, ei dăduseră obinilor inteligenţa. Da, ei ar fi putut să le dăruiască obinilor conştiinţă de sine, dar n-o făcuseră, pentru că voiau să vadă cum era inteligenţa fără conştiinţă. Nu, nu aveau să ne dea o conştiinţă acum, nici n-o vor face vreodată, nici nu ne vor permite să întrebăm din nou. Şi din acea zi, consu nu le-au mai permis obinilor să le vorbească; fiecare delegaţie trimisă de atunci la ei a fost ucisă.

Obinii au petrecut mulţi ani luptînd cu multe rase, în timp ce se întorceau la vechea lor putere, şi cu timpul a devenit cunoscut altor rase faptul că a lupta cu obinii însemna moartea, pentru că obinii nu se înduplecau, nu arătau îndurare, milă sau teamă, căci obinii nu cunoşteau ei înşişi aceste lucruri. Şi pentru multă vreme, aşa merseră lucrurile.

Într-o zi, o rasă cunoscută ca rraey a atacat o colonie umană şi staţia ei spaţială, ucigînd toţi oamenii pe care au putut pune mîna. Dar înainte ca rraey să apuce să-şi termine treaba, obinii i-au atacat, pentru că obinii voiau pentru ei planeta colonie. Rraey erau slăbiţi după primul atac şi au fost înfrînţi şi omorîţi. Obinii au ocupat colonia şi staţia spaţială şi, pentru că staţia spaţială era cunoscută ca avanpost ştiinţific, obinii au căutat prin documentele sale ca să vadă ce tehnologie folositoare puteau lua.

Atunci au descoperit obinii că unul dintre savanţii umani, care se numea Charles Boutin, lucra la o metodă de a păstra şi de a depozita conştiinţa în afara corpului uman, într-o maşină bazată pe o tehnologie furată de oameni de la consu. Munca nu era terminată, iar tehnologia nu era ceva ce puteau înţelege obinii de la staţia spaţială, nici savanţii obini pe care-i aduseseră cu ei. Obinii l-au căutat pe Charles Boutin printre supravieţuitorii umani ai atacurilor de pe staţia spaţială, dar acesta nu era de găsit; s-a descoperit că era plecat de pe staţie, cînd aceasta fusese atacată.

Apoi însă obinii au aflat că fiica lui Charles Boutin, Zoë, se aflase pe aceeaşi staţie spaţială. Obinii au luat-o de pe staţie şi numai ea a fost cruţată dintre fiinţele umane. Iar obinii au păstrat-o şi au ţinut-o la adăpost, şi au găsit o cale de a-l anunţa pe Charles Boutin că ea era în viaţă şi s-au oferit s-o înapoieze dacă el le dădea obinilor conştiinţă. Dar Charles Boutin era furios, nu pe obini, ci pe oamenii care, credea el, o lăsaseră pe fiica lui să moară, şi a cerut în schimb, pentru a le da obinilor conştiinţă, ca obinii să ducă război cu fiinţele umane şi să le înfrîngă. Obinii nu puteau face acest lucru singuri, dar s-au aliat cu alte două rase, rraey, pe care tocmai îi atacaseră, şi eneshanii, care erau aliaţii umanilor, ca să ducă război cu aceştia.

Charles Boutin a fost mulţumit şi, cu timpul, a venit alături de obini şi de fiica lui, şi a muncit să creeze conştiinţa pentru obini. Înainte de a apuca să-şi termine sarcina, oamenii au aflat despre alianţa dintre obini, rraey şi eneshani şi au atacat. Alianţa s-a rupt şi eneshanii au

fost convinşi de către oameni să pornească război împotriva rraey. Charles Boutin a fost ucis, iar fiica lui, Zoë, a fost luată de la obini de către oameni. Şi, deşi nici un individ obin nu putea să simtă, întreaga naţiune a fost cuprinsă de disperare pentru că, acceptînd să le dăruiască o conştiinţă, Charles Boutin era cel mai bun dintre toţi prietenii lor, care făcea pentru ei ceea ce nici măcar măreţii consu nu voiau: să le dea conştiinţa de sine. Cînd el a murit, speranţa pentru ei înşişi a murit şi ea. Pierderea fiicei lui, care era o parte din el şi pe care o îndrăgeau datorită lui, le sporea disperarea.

Şi apoi oamenii au trimis obinilor un mesaj că ştiau despre munca lui Boutin şi se ofereau să o continue, în schimb pentru o alianţă şi pentru acordul obinilor să lupte împotriva eneshanilor, care se aliaseră cu obinii împotriva oamenilor, odată ce eneshanii îi vor fi înfrînt pe rraey. Obinii au fost de acord, dar au adăugat condiţia ca, odată ce obinii şi-ar fi căpătat conştiinţa, doi dintre ei să primească permisiunea de a o cunoaşte pe Zoë Boutin şi să împartă cunoştinţele cu toţi ceilalţi obini, pentru că ea era tot ceea ce mai rămăsese de la Charles Boutin, prietenul şi eroul lor.

Şi astfel obinii şi oamenii au devenit aliaţi, obinii i-au atacat şi i-au înfrînt pe eneshani la momentul potrivit, iar obinii, la mii de generaţii după crearea lor, au primit o conştiinţă de la Charles Boutin. Şi dintre ei, obinii au ales doi, care aveau să devină însoţitorii şi protectorii lui Zoë Boutin şi să participe la viaţa ei împreună cu noua sa familie. Şi cînd Zoë i-a întîlnit, nu i-a fost frică, pentru că trăise şi înainte printre obini, şi le-a dat celor doi nume: Hickory şi Dickory. Iar cei doi au devenit primii obini care să aibă nume. Şi ei s-au bucurat, şi au ştiut că se bucură, datorită darului primit de ei şi de toţi obinii de la Charles Boutin.

Şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

*

Hickory mi-a spus ceva ce n-am auzit.

— Poftim? am întrebat.

— Nu sîntem siguri că „şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi” este sfîrşitul potrivit, repetă Hickory, apoi se opri şi se uită atent la mine. Plîngi, observă el.

— Iartă-mă. Îmi aduceam aminte. De părţile la care am participat şi eu.

— Le-am povestit greşit.

— Nu, am replicat şi am ridicat mîna ca să-l liniştesc. Nu le-ai povestit greşit, Hickory. Numai că felul în care le spui tu şi felul în care mi le amintesc eu sînt un pic…

Mi-am şters o lacrimă de pe faţă şi am căutat cuvîntul potrivit.

— Sînt doar puţin *diferite,* asta-i tot.

— Nu-ţi place mitul.

— Îmi place, am zis. Îmi place foarte mult. Numai că mă doare să-mi aduc aminte de unele lucruri. Ni se întîmplă aşa, uneori.

— Îmi pare rău, Zoë, pentru că te-am făcut să suferi, se scuză Hickory, şi i-am auzit tristeţea din voce. Noi voiam să te înveselim.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la Hickory şi Dickory şi i-am îmbrăţişat pe amîndoi.

— Ştiu că aţi vrut. Şi chiar mă bucur că aţi încercat.

NOUĂ

— Oh, uite! exclamă Gretchen. Băieţi adolescenţi, pe cale să facă o prostie!

— *Taci,* i-am retezat-o. Nu-i *posibil* să se întîmple aşa ceva.

Dar m-am uitat oricum.

Fără îndoială, în partea cealaltă a sălii comune de pe *Magellan,* două cete de adolescenţi de sex masculin se fixau reciproc cu acea privire care însemna *chiar o să ne batem pentru ceva neghiob.* Se pregăteau să-şi arate colţii cu toţii, în afară de unul dintre ei, care dădea impresia că încerca să bage minţile-n cap unui tip deosebit de nerăbdător să se bată, după cît se părea.

— Există unul care pare să aibă un pic de creier, am remarcat.

— Unul din opt, comentă Gretchen. Nu e un procent prea grozav. Şi dacă ar avea cu adevărat un pic de creier, probabil că s-ar da deoparte.

— E adevărat. Să nu trimiţi niciodată un adolescent să facă treaba unei adolescente!

Gretchen zîmbi larg în direcţia mea.

— Între noi se petrece chestia aia cu telepatia, nu-i aşa?

— Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta, am replicat.

— Vrei să facem un plan sau să improvizăm pur şi simplu?

— Pînă facem planul, cineva o să-şi piardă nişte dinţi.

— Bine zis, încuviinţă Gretchen şi apoi se sculă şi porni spre băieţi.

Douăzeci de secunde mai tîrziu, băieţii fură surprinşi s-o descopere pe Gretchen în mijlocul lor.

— Mă faceţi să pierd un pariu, vorbi ea celui care arăta cel mai agresiv.

Tipul se holbă, încercînd să descifreze, folosind indiferent ce trecea drept creier în capul lui, această apariţie bruscă şi neaşteptată.

— Ce? întrebă el.

— Am zis că mă faceţi să pierd un pariu, repetă Gretchen, apoi arătă cu degetul în direcţia mea. Am făcut un pariu cu Zoë, aici de faţă, că nimeni n-o să pornească o bătaie pe *Magellan* înainte să plecăm de-a binelea de la docuri, pentru că nimeni n-ar fi destul de *prost* să facă ceva care-ar însemna ca toată familia lui să fie dată afară de pe navă.

— Să fie dată afară de pe navă chiar cu două ore înainte de plecare, am adăugat.

— Exact, continuă Gretchen. Pentru că ce soi de *imbecil* ar trebui să fii ca să faci aşa ceva?

— Un *băiat* adolescent imbecil, am sugerat.

— Aşa se pare, zise Gretchen. Să vedem... cum te cheamă?

— Ce? repetă băiatul.

— *Numele* tău, insistă Gretchen. Cum or să-ţi spună, *cu furie,* după ce o să fiţi daţi afară de pe navă.

Băiatul se uită în jur, la prietenii lui.

— Magdy, răspunse el, şi apoi deschise gura ca pentru a spune ceva.

— Păi, vezi tu, Magdy, am *încredere* în omenire, chiar şi în partea formată din adolescenţii de sex masculin, vorbi Gretchen, fără să-i pese ce-ar fi avut de spus Magdy al nostru. Credeam că nici măcar băieţii adolescenţi n-ar fi destul de neghiobi să-i dea căpitanului Zane un motiv să dea jos de pe navă cîţiva dintre ei cît mai poate. Odată ce pornim la drum, lucrul cel mai rău pe care l-ar putea face e să vă închidă în celulă. Dar în momentul ăsta ar putea pune echipajul să vă scoată pe voi şi familia voastră prin staţia de încărcare. Apoi v-aţi putea uita la noi ceilalţi cum vă facem cu mîna în semn de rămas-bun. Cu siguranţă, am spus eu, nimeni nu poate să fie atît de *incredibil de bătut în cap.* Dar prietena mea Zoë n-a fost de acord. Ce-ai zis tu, Zoë?

— Am zis că băieţii adolescenţi nu pot să gîndească mai departe de sau fără testiculele lor abia crescute, am răspuns, privind ţintă la băiatul care încercase să-i bage minţile-n cap amicului său. În plus, miros ciudat.

Băiatul rînji. Ştia ce punem la cale. Nu i-am răspuns la zîmbet; nu voiam să încurc piesa de teatru a lui Gretchen.

— Şi am fost atît de convinsă că aveam dreptate şi că ea se înşela, încît am făcut chiar şi un pariu, continuă Gretchen. Am pariat fiecare desert pe care o să-l capăt aici, pe *Magellan,* că nimeni n-ar fi atît de prost. Asta-i un pariu serios.

— Îi place la nebunie desertul, am spus.

— E adevărat, îmi place, recunoscu Gretchen.

— E *dependentă* de desert, am întărit.

— Şi-acum, o să mă faci să *pierd* toate deserturile, continuă Gretchen, împungîndu-l pe Magdy în piept. E inacceptabil.

Se auzi un pufnet dinspre băiatul cu care Magdy stătuse faţă în faţă. Gretchen se întoarse brusc către el; băiatul tresări de-a binelea, dîndu-se înapoi.

— Nu ştiu de ce *tu* crezi că e nostim, spuse Gretchen. Familia ta ar fi fost aruncată de pe navă cît ai clipi.

— El a început, protestă băiatul.

Gretchen clipi cu dramatism.

— „El a început”? Zoë, zi-mi că n-am auzit bine!

— Ai auzit. Chiar a spus-o!

— Nu pare posibil ca oricine care-a depăşit vîrsta de cinci ani să folosească *asta* ca argument pentru *indiferent ce,* comentă Gretchen, examinîndu-l critic pe băiat.

— Unde-i *acum* încrederea ta în omenire? am întrebat.

— Mi-o pierd, răspunse Gretchen.

— Laolaltă cu toate deserturile tale, am adăugat.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Gretchen şi făcu un gest vag către grupul de băieţi din faţa ei. Sînteţi toţi de pe aceeaşi planetă…

Se răsuci şi se uită la celălalt grup de băieţi.

— Iar voi sînteţi cu toţii de pe altă planetă.

Băieţii se foiră stînjeniţi; ea descoperise adevărul.

— Aşa că primul lucru pe care-l faceţi este vă luaţi la bătaie din cauza locului în care *aţi locuit.*

— Pentru că ăsta-i lucrul cel mai *deştept* de făcut cu oameni alături de care o să vă petreceţi tot restul vieţii, am adăugat.

— Nu-mi aduc aminte ca asta să se afle în materialele de orientare pentru noii colonişti, spuse şi Gretchen.

— Asta-i nostim, am comentat.

— Adevărat, zise Gretchen şi se opri din vorbit.

Se lăsă tăcerea pentru cîteva secunde.

— Ei bine? întrebă Gretchen.

— Ce? replică Magdy.

Era cuvîntul lui favorit.

— Acum o să vă bateţi sau nu? exclamă Gretchen. Dacă o să-mi pierd pariul, e un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Are dreptate, am spus. E aproape ora prînzului. Urmează desertul.

— Aşa că ori îi daţi drumul, ori lăsaţi-o baltă.

Gretchen făcu un pas înapoi.

Băieţii, dîndu-şi seama brusc că, indiferent pentru ce voiseră să se bată, motivul fusese redus cu eficacitate la faptul dacă o fată o să-şi capete sau nu brioşa, se împrăştiară, fiecare grup îndreptîndu-se cu ostentaţie într-o direcţie diferită de celălalt. Băiatul întreg la minte întoarse pentru o clipă capul spre mine, în timp ce se îndepărta împreună cu prietenii lui.

— *Asta* a fost nostim.

— Mda, pînă cînd se hotărăsc cu toţii să încerce din nou, am spus. Nu putem folosi aceeaşi şmecherie cu umilirea cu desertul de fiecare dată. Şi sînt colonişti din zece lumi diferite. Asta înseamnă o sută de situaţii diferite, posibile, de bătăi idioate între adolescenţi.

— Ei bine, coloniştii de pe Kyoto sînt menoniţi coloniali, observă Gretchen. Sînt pacifişti. Aşa că există numai optzeci şi una de combinaţii diferite posibile de bătăi idioate între adolescenţi.

— Şi totuşi noi sîntem *numai* două, am constatat. Nu-mi plac şansele. Şi oricum, de unde ştii despre cei de pe Kyoto?

— Cînd tatăl meu încă se gîndea că o să conducă colonia, m-a pus să citesc rapoartele despre toţi coloniştii şi despre planetele lor de origine. A zis că o să fiu aghiotantul lui. Pentru că, ştii, asta chiar e ceea ce aş fi vrut să *fac* cu timpul meu.

— Prinde bine, totuşi.

Gretchen îşi scoase PDA-ul, care bîzîia, şi se uită la ecran.

— Pentru că veni vorba, îmi arătă ea ecranul, se pare că mă cheamă tata.

— Du-te să faci pe aghiotantul.

Gretchen îşi dădu ochii peste cap.

— Mulţumesc. Vrei să ne întîlnim cu ocazia plecării? Apoi putem să luăm masa de prînz. O să pierzi pariul pînă atunci. O să-ţi iau desertul.

— Atinge-te de desertul meu şi o să mori în cele mai oribile feluri, am ameninţat-o.

Gretchen izbucni în rîs şi plecă.

Mi-am scos propriul PDA ca să văd dacă aveam mesaje de la John sau Jane; era unul de la Jane care-mi spunea că Hickory şi Dickory mă căutau pentru ceva. Ei bine, ştiau că sînt la bord, şi ştiau şi cum să ajungă la mine prin intermediul PDA-ului; nu că m-aş fi dus pe undeva fără el. M-am gîndit să le dau un apel, dar mi-am închipuit că or să mă găsească mai devreme sau mai tîrziu. Am pus PDA-ul la o parte, am ridicat ochii şi l-am zărit pe băiatul cu capul pe umeri stînd în picioare în faţa mea.

— Bună, mă salută el.

— Ăă, am mormăit – un testament pentru stilul meu insinuant.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să mă furişez aşa pe lîngă tine.

— Nu-i nimic, am răspuns doar uşor agitată.

El întinse mîna.

— Enzo, se prezentă. Iar tu eşti Zoë, bănuiesc.

— Sînt, am răspuns, luîndu-l de mînă şi strîngîndu-i-o.

— Bună, zise el.

— Bună, am răspuns.

— Bună, repetă, şi apoi păru să-şi dea seama că se întorsese de unde plecase.

Am zîmbit.

Şi apoi au urmat, ăă, *47 de milioane de secunde* de tăcere jenată. A fost de fapt doar una sau două secunde, dar, aşa cum v-ar putea spune Einstein, unele evenimente au felul lor de a se extinde.

— Mulţumesc, vorbi Enzo în sfîrşit. Adică, pentru că ai oprit bătaia.

— Cu plăcere. Mă bucur că nu te-a deranjat faptul că ne-am amestecat în ceea ce făceaţi.

— Ei bine, eu oricum nu reuşeam o treabă prea grozavă. Odată ce Magdy e stîrnit, e greu să-l determini să dea înapoi.

— Despre ce-a fost vorba de fapt? am întrebat.

— E cam prostesc.

— *Asta* ştiu, am răspuns, şi apoi m-am întrebat dacă Enzo n-o să înţeleagă greşit.

El zîmbi. Unu-zero pentru Enzo.

— Vreau să spun, ceea ce a provocat bătaia.

— Magdy e un tip destul de sarcastic şi mai e şi destul de zgomotos. A făcut un comentariu meschin despre ce purtau tipii ceilalţi, în timp ce treceau. Unul dintre ei s-a supărat şi uite-aşa s-au ambalat…

— Aşadar, aproape că v-aţi încăierat pentru o chestiune de modă!

— Ţi-am spus că a fost prostesc. Dar ştii cum e. Dacă te ambalezi, e destul de greu să gîndeşti raţional.

— Dar *tu* gîndeai raţional.

— Asta mi-e treaba. Magdy ne bagă în încurcătură, eu ne scot din ea.

— Aşadar, vă cunoaşteţi între voi de ceva timp…

— E prietenul meu cel mai bun de cînd eram mici. Chiar nu-i un derbedeu, sincer. Doar că uneori nu se gîndeşte la ce face.

— Ai grijă de el.

— E reciproc. Nu sînt mare bătăuş. O mulţime de puşti pe care-i cunoaştem ar fi profitat de acest fapt, dacă n-ar fi ştiut că Magdy i-ar fi pocnit în cap.

— De ce nu eşti mare bătăuş? am întrebat.

— Cred că trebuie să-ţi placă puţin să te baţi…

Apoi păru să-şi dea seama că asta îi punea un pic la îndoială masculinitatea, ceea ce l-ar exclude din clubul masculilor adolescenţi.

— Nu mă înţelege greşit. Pot să mă apăr foarte bine şi fără Magdy prin preajmă. Sîntem doar o echipă bună.

— Tu eşti creierul echipei, am sugerat.

— E posibil, recunoscu el şi apoi păru să-şi dea seama că îl determinasem să facă o mulţime de declaraţii despre el însuşi fără ca el să reuşească să afle nimic despre mine.

— Cum e cu tine şi prietena ta? Cine e creierul acestei echipe?

— Cred că Gretchen şi cu mine ne putem lua la întrecere destul de bine la capitolul creier.

— Asta-i puţin înspăimîntător.

— Nu-i un lucru rău să intimidezi puţin lumea.

— Ei bine, nu se poate spune că nu-i aşa, rosti Enzo, cu gradul potrivit de nonşalanţă.

Am încercat din răsputeri să nu roşesc.

— Aşadar, ascultă, Zoë…, începu Enzo, apoi se uită peste umărul meu.

I-am văzut ochii devenind foarte mari.

— Dă-mi voie să ghicesc, i-am zis lui Enzo. Doi extratereştri cu înfăţişare înspăimîntătoare stau chiar în spatele meu.

— De unde ştii? întrebă Enzo după cîteva clipe.

— Pentru că ceea ce faci acum este reacţia obişnuită.

Am aruncat o privire în spate, către Hickory şi Dickory.

— Lăsaţi-mă un minut, le-am cerut.

Au făcut un pas înapoi.

— Îi cunoşti?

— Într-un fel, sînt gărzile mele de corp.

— Ai nevoie de gărzi de corp?

— E puţin mai complicat.

— Acum ştiu de ce tu şi prietena ta puteţi accepta să fiţi creierul echipei.

— Nu-ţi face griji, l-am liniştit şi m-am întors către Hickory şi Dickory. Dragii mei, acesta e noul meu prieten, Enzo. Spuneţi-i „salut”!

— Salut, rostiră ei, pe tonul lor teribil de monoton.

— Ah!

— Sînt complet inofensivi, în afară de cazul în care cred că eşti o ameninţare pentru mine.

— Ce se întîmplă atunci?

— Nu sînt prea sigură. Dar cred că ar presupune transformarea ta într-un mare număr de cuburi foarte mici.

Enzo se uită la mine cîteva clipe.

— Nu înţelege greşit, vorbi el. Dar mi-e frică puţin de tine în momentul ăsta.

Am zîmbit auzind asta.

— Să nu-ţi fie, am zis, şi l-am luat de mînă, ceea ce păru să-l surprindă. Vreau să fim prieteni.

Urmă un joc interesant pe chipul lui Enzo: plăcerea faptului că-l luasem de mînă şi neliniştea că, dacă arăta prea multă plăcere din cauza asta, avea să fie tăiat la repezeală în cubuleţe. Asta era foarte drăguţ. El era foarte drăguţ.

Ca la un semn, Hickory îşi mută cu zgomot greutatea de pe un picior pe altul.

Am oftat.

— Trebuie să vorbesc cu Hickory şi Dickory, i-am zis lui Enzo. Vrei să mă scuzi?

— Sigur, răspunse Enzo şi-şi luă mîna dintr-a mea.

— Ne vedem mai tîrziu?

— Aşa sper, vorbi Enzo, apoi îşi luă înfăţişarea aceea care arăta că mintea îi spunea că este prea entuziast.

Taci din gură, minte proastă. Entuziasmul e un lucru *bun.* Se dădu înapoi şi plecă. L-am urmărit puţin cum pleacă.

Apoi m-am întors către Hickory şi Dickory.

— Ar fi bine să fie ceva bun.

— Cine era? întrebă Hickory.

— Enzo, am răspuns. Ceea ce v-am spus deja. E un băiat. Şi încă unul drăguţ.

— Are intenţii necurate? întrebă Hickory.

— Ce? m-am mirat, oarecum nevenindu-mi să cred. Vorbiţi serios? Nu. Îl cunosc de numai douăzeci de minute. Chiar şi pentru un adolescent, ar fi o escaladare destul de rapidă.

— Noi n-am auzit aşa.

— De la cine?

— De la maiorul Perry. A zis că a fost şi el adolescent cîndva…

— O, Doamne! Mulţumesc foarte mult pentru imaginea mentală a tăticului pe post de sac de hormoni adolescentini. E soiul de imagine pentru care ai nevoie de terapie ca să scapi de ea.

— Ne-ai cerut şi înainte să intervenim pentru tine faţă de băieţii adolescenţi.

— Era un caz special…

Şi fusese. Chiar înainte de a părăsi Huckleberry, părinţii mei plecaseră pentru un studiu planetar pe Roanoke, iar mie mi s-a dat permisiunea de a organiza o petrecere de rămas-bun pentru prieteni. Anil Rameesh se încumetase să se furişeze în dormitorul meu, să se dezbrace complet şi, cînd îl descoperisem, să mă informeze că îmi dăruia virginitatea lui ca dar de despărţire. Bine, nu pusese problema astfel; încerca să evite complet să pomenească de aspectul „virginităţii”.

Oricum, era un dar pe care chiar nu-l voiam, deşi era deja despachetat. Le-am cerut lui Hickory şi Dickory să-l escorteze afară; Anil a reacţionat cu ţipete, sărind pe fereastră şi căzînd de pe acoperiş, şi apoi luînd-o la fugă tot drumul spre casă, dezbrăcat. Ceea ce era o privelişte. I-am trimis hainele acasă în ziua următoare.

Bietul Anil. Nu era un băiat rău. Doar indus în eroare şi optimist.

— O să vă anunţ dacă Enzo provoacă vreo problemă, am promis. Pînă atunci, lăsaţi-l în pace.

— Cum doreşti.

Îmi dădeam seama că Hickory nu era complet mulţumit de asta.

— Despre ce voiaţi să vorbiţi cu mine? am întrebat.

— Avem veşti de la guvernul obin, răspunse Hickory. O invitaţie.

— O invitaţie pentru ce?

— O invitaţie să vizitezi lumea noastră natală şi să faci un tur al planetelor şi al coloniilor noastre. Eşti destul de

mare acum să călătoreşti neînsoţită şi, în timp ce toţi obinii te cunosc de cînd erai mică, datorită înregistrărilor noastre, există o dorinţă puternică printre toţi obinii să te întîlnească în persoană.

— Cînd? am întrebat.

— Imediat, răspunse Hickory.

M-am uitat la amîndoi.

— Mă întrebaţi asta *acum*? Sînt mai puţin de două ore pînă cînd plecăm spre Roanoke.

— Abia am primit invitaţia. De îndată ce ne-a fost trimisă, am venit să te căutăm.

— Nu putea aştepta?

— Guvernul nostru a dorit să te întrebe înainte să înceapă drumul spre Roanoke. Odată stabilită pe Roanoke, s-ar putea să eziţi să pleci pentru o durată atît de semnificativă de timp.

— Cît timp?

— Am trimis un itinerariu propus pe PDA-ul tău.

— Te întreb pe tine.

— Întregul tur ar lua treisprezece luni standard de-ale voastre. Deşi, dacă ai fi dispusă, ar putea fi prelungit.

— Aşadar, ca să recapitulăm. Vreţi să mă hotărăsc în următoarele *două ore* dacă să-mi părăsesc familia şi prietenii pentru cel puţin un an, poate mai mult, ca să fac turul lumilor obinilor de una singură.

— Da. Deşi, desigur, Dickory şi cu mine te-am însoţi.

— Fără alte fiinţe umane totuşi.

— Am putea găsi pe cineva, dacă vrei.

— Aţi găsi? Ar fi straşnic.

— Foarte bine.

— Sînt *sarcastică,* Hickory, am exclamat iritată. Răspunsul e nu. Adică, *serios,* Hickory. Îmi ceri să iau o hotărîre care să-mi schimbe viaţa în decurs de două ore. E absolut ridicol.

— Înţelegem că momentul ales pentru această cerere nu este optim.

— Nu cred că înţelegi. Cred că ştii că timpul e prea scurt, dar nu cred că înţelegi că e *jignitor.*

Hickory se făcu mic.

— N-am vrut să te jignim.

Era cît pe ce să răbufnesc, dar m-am oprit şi am început să număr în minte, pentru că undeva acolo, înăuntru, partea raţională a creierului meu mă anunţa că mă îndreptam spre teritoriul reacţiilor exagerate. Invitaţia lui Hickory şi Dickory venea în ultima clipă, dar n-avea prea multă noimă să le fac capul calendar pentru asta. Ceva legat de cerere mă sîcîia, nu se potrivea.

Am avut nevoie de cîteva clipe ca să-mi dau seama de ce. Hickory şi Dickory îmi cereau să las în urmă pe toţi cei pe care-i cunoşteam şi pe toţi cei pe care abia-i întîlnisem, pentru un an de singurătate. Făcusem deja asta, cu multă vreme în urmă, cînd obinii mă luaseră de pe Covell, în perioada în care a trebuit să aştept înainte ca tatăl meu să găsească o cale de a mă recupera. Erau alte vremuri şi alte împrejurări, dar îmi aduc aminte de singurătate şi de nevoia de contact cu o fiinţă umană. Îi iubeam pe Hickory şi Dickory; făceau parte din familie. Dar nu-mi puteau oferi ceea ce aveam nevoie şi ceea ce puteam obţine din contactul cu un om.

Şi în plus, abia îmi luasem rămas-bun de la un sat întreg de oameni pe care-i cunoşteam şi, înainte de asta, spusesem adio familiei şi prietenilor, de obicei pentru totdeauna, de mult mai multe ori decît majoritatea celor de vîrsta mea. În acest moment, abia o descoperisem pe Gretchen, iar Enzo arăta cu siguranţă interesant. Nu voiam să-mi iau rămas-bun de la ei chiar înainte de a apuca să-i cunosc cum trebuie.

M-am uitat la Hickory şi Dickory, care, în ciuda a tot ce ştiau despre mine, nu era posibil să fi înţeles de ce mă afecta atîta ceea ce îmi ceruseră. *Nu-i vina lor,* zise partea raţională a creierului meu. Şi avea dreptate. Ceea ce reprezenta motivul pentru care şi era partea raţională a creierului. Nu-mi *plăcea* întotdeauna acea parte, dar era de obicei pe faţă la asemenea lucruri.

— Îmi pare rău, Hickory, am spus în cele din urmă. N-am vrut să ţip la tine. Te rog, primeşte scuzele mele.

— Sigur că da, răspunse Hickory.

Se destinse.

— Dar chiar dacă aş fi vrut să merg, două ore nu sînt nici pe departe de ajuns ca să mă gîndesc bine la asta. Aţi vorbit cu John şi Jane despre asta?

— Am crezut că e mai bine să venim la tine. Dorinţa ta de a merge ar fi influenţat hotărîrea lor de a te lăsa să pleci.

Am zîmbit.

— Nu atît de mult pe cît cred eu că tu crezi că ar fi influenţat-o. S-ar putea să crezi că sînt destul de mare să petrec un an făcînd turul lumilor obine, dar îţi garantez că tăticul va avea o altă părere despre asta. Lui Jane şi Savitri, împreună, le-a luat vreo două zile să-l convingă să mă lase să dau o petrecere de rămas-bun în timp ce ei erau plecaţi. Crezi că o să spună „da” cînd e vorba să mă lase să plec pentru un an, într-un moment în care avem o limită de timp de două ore? E o idee *ultraoptimistă.*

— Dar e foarte important pentru guvernul nostru, rosti Dickory.

Ceea ce era surprinzător. Dickory nu vorbea aproape niciodată, despre nimic, în afară de vreunul dintre saluturile sale incolore. Faptul că Dickory se simţea obligat să înceapă *acum* să vorbească era extrem de grăitor prin sine însuşi.

— Înţeleg, am replicat. Dar tot e prea brusc. *Nu pot* să iau o asemenea decizie acum. Chiar nu pot. Vă rog să spuneţi guvernului vostru că sînt onorată de invitaţie şi că vreau să fac un tur al lumilor obine, cîndva. Chiar vreau. Dar nu pot s-o fac aşa. Şi vreau să merg pe Roanoke.

Hickory şi Dickory rămaseră tăcuţi pentru o clipă.

— Poate că, dacă maiorul Perry şi locotenentul Sagan ar auzi despre invitaţie şi ar fi de acord, te-ai putea lăsa convinsă, spuse Hickory.

Sîcîială, sîcîială…

— Ce vrea să-nsemne *asta*? am întrebat. Mai întîi spuneţi că vreţi să zic da pentru că ei s-ar putea să fie de acord, iar acum vreţi să rezolvaţi invers? M-aţi întrebat pe mine,

Hickory. Răspunsul meu e nu! Dacă vă gîndiţi că o să mă faceţi să mă răzgîndesc întrebîndu-i pe părinţii mei, atunci nu-i înţelegeţi pe adolescenţii umani, şi cu siguranţă nu mă înţelegeţi pe mine. Chiar *dacă* ar spune da, ceea ce, credeţi-mă, n-o să se întîmple, din moment ce primul lucru pe care-l vor face o să fie să mă întrebe pe mine ce cred despre ideea asta. Iar eu o să le spun ce v-am spus vouă. Şi *că* v-am spus şi vouă.

Încă o clipă de tăcere. I-am privit pe amîndoi foarte atent, încercînd să surprind tremurul sau tresăririle care urmau cîteodată cînd erau epuizaţi din punct de vedere emoţional. Amîndoi erau complet încremeniţi.

— Foarte bine, vorbi Hickory. Vom informa guvernul nostru de hotărîrea pe care ai luat-o.

— Spuneţi-le că o să mă gîndesc la asta altă dată. Poate peste un an.

Poate pînă atunci o puteam convinge pe Gretchen să vină cu mine. Şi pe Enzo. Dacă tot visăm cu ochii deschişi…

— Le vom spune, încheie Hickory; apoi el şi cu Dickory plecară puţin capul şi se îndepărtară.

M-am uitat în jur. Unii dintre cei din zona comună îi urmăreau pe Hickory şi Dickory plecînd; ceilalţi se holbau la mine cu expresii stranii. Cred că nu văzuseră niciodată pînă atunci o fată avînd propriii extratereştri favoriţi.

Am oftat. Mi-am scos PDA-ul ca să iau legătura cu Gretchen, apoi m-am oprit înainte de a-i accesa adresa. Pentru că, oricît mi-aş fi dorit să nu fiu singură în sens mai larg, în acel moment aveam nevoie de o pauză. Se petrecea ceva, iar eu aveam nevoie să-mi dau seama ce era. Pentru că orice-ar fi fost, mă neliniştea.

Am pus PDA-ul la loc în buzunar, m-am gîndit la ceea ce tocmai îmi spuseseră Hickory şi Dickory şi mi-am făcut griji.

ZECE

Erau două mesaje pe PDA-ul meu în seara aceea, după cină. Primul era de la Gretchen.

„Individul ăla, Magdy, a dat de urma mea şi mi-a cerut să ies cu el la o întîlnire”, scria. „Cred că-i plac fetele care-l iau peste picior în stil mare. I-am răspuns că bine. Pentru că e drăguţ, într-un fel. Nu mă aştepta. Asta îmi stîrni un zîmbet.

Al doilea era de la Enzo, care reuşise cumva să obţină adresa PDA-ului meu; bănuiesc că Gretchen ar fi putut avea de-a face cu asta. Mesajul era intitulat „Poezie pentru o fată pe care abia am cunoscut-o, şi anume un haiku, al cărui titlu e acum substanţial mai lung decît poezia propriu-zisă, oh, ce ironie şi spunea:

O cheamă Zoë

Zîmbeşte ca o adiere de primăvară

Te rog, nu mă tăia în cubuleţe.

Am rîs în hohote citind asta. Babar ridică ochii spre mine şi dădu energic din coadă, plin de speranţă; cred că se gîndea că toată fericirea asta ar fi putut avea ca rezultat mai multă mîncare pentru el. I-am dat o felie de şuncă rămasă de la masă. Aşa încît cred că avea dreptate. Deştept cîine, Babar.

*

După plecarea lui *Magellan* de la staţia Phoenix, conducătorii coloniei aflară despre zarva care aproape că se stîrnise în zona comună, pentru că le-am spus eu la cină. John şi Jane se uitară unul la altul oarecum semnificativ, apoi schimbară subiectul. Am bănuit că problema de a integra zece grupuri complet diferite de oameni cu zece

culturi complet diferite apăruse deja în discuţiile lor, iar acum aveau parte în aceeaşi măsură şi de versiunea neajunsă la majorat.

Mi-am închipuit că or să găsească o cale de a se descurca cu asta, dar chiar nu eram pregătită pentru soluţia lor.

— Dodgeball, am exclamat, stînd de vorbă cu tăticul la micul dejun. O să ne pui pe noi toţi copiii să jucăm dodgeball.

— Nu pe toţi. Numai pe aceia dintre voi care altfel ar stîrni, din plictiseală, bătăi prosteşti şi fără rost.

Ciugulea dintr-o prăjitură cu fructe; Babar stătea de pază, în aşteptarea firimiturilor. Jane şi Savitri erau plecate să se ocupe de treburi; ele reprezentau creierele acestei echipe.

— Nu-ţi place dodgeballul? mă întrebă John.

— Îmi place foarte mult. Numai că nu sînt sigură de ce crezi că e un răspuns la problema asta.

Tăticul lăsă din mînă prăjitura, se scutură pe mîini şi începu să numere ideile pe degete.

— Unu, avem echipamentul şi se potriveşte cu spaţiul. Nu putem juca prea bine fotbal sau cricket pe *Magellan.* Doi, e un sport de echipă, aşa că putem implica grupuri mari de copii. Trei, nu e complicat, aşa că nu trebuie să petrecem prea mult timp înşirînd regulile de bază pentru fiecare. Patru, e atletic şi vă oferă o cale de a vă consuma o parte din energie. Cinci, e doar atît de violent încît să-i atragă pe băieţii aceia idioţi despre care vorbeai ieri, dar nu atît de violent încît cineva să fie rănit de-a binelea.

— Alte puncte?

— Nu. Am terminat degetele.

Îşi luă din nou prăjitura.

— Numai că băieţii or să facă echipe cu prietenii lor. Aşa că încă o să ai problema puştilor de pe o lume rămînînd cu ai lor.

— Aş fi de acord cu asta, dacă n-ar fi faptul că nu sînt complet idiot, replică tăticul. Şi nici Jane. Avem un plan pentru asta.

Planul: fiecare dintre cei care se înscriau ca să joace erau repartizaţi într-o echipă, în loc să li se permită să-şi aleagă echipa. Şi nu cred că echipele erau repartizate complet aleator; cînd Gretchen şi cu mine ne-am uitat peste liste, Gretchen observă că aproape nici una dintre echipe nu avea mai mult de un singur jucător din aceeaşi lume; chiar şi Enzo şi Magdy erau în echipe diferite. Singurii care erau în aceeaşi „echipă” erau cei de pe Kyoto; în calitate de menoniţi coloniali, evitau să joace în sporturi competitive, aşa că ceruseră să fie în schimb arbitri.

Gretchen şi cu mine nu ne-am înscris în nici o echipă; ne-am numit singure conducătoarele diviziei şi nimeni nu ne-a contestat; după cît se părea, se răspîndiseră zvonuri despre ridicolul intens la care supuseserăm o haită sălbatică de băieţi, aşa că eram temute şi venerate în aceeaşi măsură.

— Asta mă face să mă simt drăguţă, comentă Gretchen cînd îi spuse aşa ceva una dintre prietenele ei de pe Erie.

Urmăream primul meci al campionatului, cu Leoparzii jucînd împotriva Puternicelor Mingi Roşii, numite probabil după echipamentul de joc. Eu personal nu cred că eram de acord cu numele echipei.

— Că veni vorba, cum a fost întîlnirea ta de aseară? am întrebat.

— A fost cam insistent.

— Vrei să-i pun pe Hickory şi Dickory să stea de vorbă cu el?

— Nu, m-am descurcat. În plus de asta, prietenii tăi extratereştri îmi bagă frica-n oase. Nu vreau să te jignesc.

— Nu mă simt jignită. Chiar sînt drăguţi.

— Sînt gărzile tale de corp. Nu se aşteaptă de la ei să fie drăguţi. Trebuie să-i facă pe oameni să facă pe ei de frică. Şi reuşesc. Mă bucur doar că nu se ţin după tine tot timpul. N-ar mai veni nimeni să vorbească cu noi.

De fapt, nu-i mai văzusem nici pe Hickory, nici pe Dickory din ziua de dinainte, de la discuţia despre turul pe planetele obinilor. M-am întrebat dacă reuşisem să le rănesc sentimentele. Trebuia să trec pe la ei să văd cum se mai simt.

— Hei, prietenul tău tocmai l-a dat jos din picioare pe unul dintre Leoparzi, exclamă Gretchen.

Arătă spre Enzo, care juca în meci.

— Nu e prietenul meu, nu mai mult decît e Magdy prietenul tău.

— E la fel de insistent ca Magdy? întrebă Gretchen.

— Ce întrebare! Cum îndrăzneşti să întrebi? Sînt jignită de moarte.

— Atunci înseamnă da.

— Nu, nu e. A fost cît se poate de amabil. Mi-a trimis chiar şi o poezie.

— *Nu* mai spune!

I-am arătat-o pe PDA. Mi-l dădu înapoi.

— Tu te alegi cu poetul. Eu cu insistentul. Chiar *nu-i* drept. Vrei să facem schimb?

— Nici cea mai mică şansă. Dar nu e prietenul meu…

Gretchen făcu semn din cap către Enzo.

— Pe el l-ai întrebat?

Am aruncat o privire spre Enzo, care, bineînţeles, strecura priviri în direcţia mea în timp ce se deplasa pe terenul de dodgeball. Văzu că mă uit la el, îmi zîmbi, dădu din cap şi, în timp ce făcea asta, fu nimerit în plin şi cu putere în ureche de către minge şi căzu cu o bufnitură.

Am izbucnit în rîs.

— O, *drăguţ!* comentă Gretchen. Să rîzi de *suferinţa* prietenului tău!

— Ştiu! Sînt atît de rea! am exclamat şi aproape că m-am rostogolit pe jos.

— Nu-l meriţi, continuă Gretchen cu acreală. Nu-i meriţi *poezia.* Dă-mi-le mie pe amîndouă.

— Nici vorbă, am răspuns şi apoi am ridicat ochii şi l-am văzut pe Enzo acolo, în faţa mea. Din reflex, am dus mîna la gură.

— Prea tîrziu, vorbi el.

Ceea ce, desigur, mă făcu să rîd şi mai mult.

— Îţi ia în rîs suferinţa, îi zise Gretchen lui Enzo. *O ia în rîs,* auzi!

— O, Doamne, îmi pare atît de rău, am spus printre hohote şi, înainte de a mă gîndi la ceea ce făceam, l-am îmbrăţişat pe Enzo.

— Încearcă să-ţi distragă atenţia de la *răutatea* ei, avertiză Gretchen.

— Reuşeşte, răspunse Enzo.

— O, bine, spuse Gretchen. Să vezi tu dac-o să te mai avertizez despre metodele ei malefice, de-acum înainte!

Îşi îndreptă teatral atenţia înapoi la joc, privind pieziş doar din cînd în cînd şi zîmbindu-mi răutăcios.

M-am desprins de Enzo.

— Nu sînt *cu adevărat* malefică.

— Nu, doar amuzată de suferinţa altora.

— Ai ieşit pe picioare de pe teren. Nu se poate să te fi durut atît de tare.

— Există dureri care nu se văd. Dureri *existenţiale.*

— O, la naiba! Dacă ai dureri existenţiale de la dodgeball, chiar ai luat-o razna.

— Nu cred că apreciezi subtilităţile filosofice ale sportului.

Am început din nou să chicotesc.

— Încetează, zise Enzo cu blîndeţe. Eu sînt serios.

— Sper atît de mult să nu fii, am replicat şi am chicotit mai departe. Vrei să mergem la masa de prînz?

— Mi-ar plăcea foarte mult. Dă-mi doar un minut să-mi extrag mingea asta din trompa lui Eustache.

Era prima oară cînd auzeam pe cineva folosind cuvintele „trompa lui Eustache” în conversaţia curentă. Cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit un pic de el chiar atunci.

*

— Azi nu v-am prea văzut pe voi doi prin preajmă, le-am zis lui Hickory şi Dickory în cabina lor.

— Sîntem conştienţi că îi facem pe mulţi dintre semenii tăi colonişti să nu se simtă în largul lor, răspunse Hickory.

El şi cu Dickory stăteau pe scaune proiectate să se adapteze la forma corpului lor; altfel, cabina era goală.

Obinii poate că îşi cîştigaseră conştiinţa şi chiar îşi încercaseră de curînd puterile la poveşti, dar misterele decoraţiunilor interioare încă le scăpau, era clar.

— S-a hotărît că ar fi mai bine pentru noi să ne ţinem deoparte.

— Hotărît de către cine?

— De către maiorul Perry, răspunse Hickory şi apoi, înainte să apuc să deschid gura: Şi noi sîntem de acord.

— Voi doi o să locuiţi cu noi. Cu noi toţi. Oamenii trebuie să se obişnuiască cu voi.

— Sîntem de aceeaşi părere, şi vor avea timp. Dar deocamdată credem că e mai bine să le lăsăm oamenilor timpul să se obişnuiască unii cu alţii.

Am deschis gura să răspund, apoi însă Hickory întrebă:

— Nu ţi-e de folos în acest moment absenţa noastră?

Mi-am adus aminte de comentariul lui Gretchen de mai devreme din cursul zilei despre felul în care ceilalţi adolescenţi nu s-ar apropia niciodată de noi dacă Hickory şi Dickory ar fi mereu prin preajmă şi m-am simţit puţin ruşinată.

— Nu vreau să credeţi că nu vă vreau lîngă mine…

— Nu credem asta. Te rog să nu crezi aşa ceva. Cînd ajungem pe Roanoke, o să ne reluăm rolurile. Oamenii ne vor accepta mai uşor pentru că vor fi avut timp să te cunoască pe tine.

— Tot nu vreau să credeţi că trebuie să staţi aici din cauza mea. Pe mine m-ar face să mă urc pe pereţi dac-aş fi zăvorîtă aici vreme de o săptămînă!

— Pentru noi nu e greu, zise Hickory. Ne deconectăm conştiinţa pînă cînd avem din nou nevoie de ea. În felul ăsta timpul zboară.

— Asta a fost aproape o glumă.

— Dacă spui tu…

Am zîmbit.

— Totuşi, dacă ăsta-i singurul motiv pentru care staţi aici înăuntru…

— N-am spus că e singurul motiv, mă întrerupse Hickory, ceea ce nu făcea aproape niciodată. Ne petrecem timpul şi pregătindu-ne.

— Pentru viaţa pe Roanoke?

— Da. Şi pentru cum să-ţi fim cel mai bine de ajutor cînd o să ajungem acolo.

— Cred că făcînd ceea ce faceţi de obicei.

— Posibil. Noi credem că s-ar putea să subestimezi cît de diferit va fi Roanoke de viaţa ta de dinainte şi care vor fi responsabilităţile noastre faţă de tine.

— Ştiu că o să fie altfel. Ştiu că o să fie mai greu din multe puncte de vedere.

— Ne bucurăm să auzim asta. O să fie.

— Destul ca să petreceţi tot timpul ăsta făcînd planuri?

— Da.

Am aşteptat o secundă ca să aud dacă mai urma ceva după asta, dar nu urmă nimic.

— Mai e ceva ce vreţi să fac? l-am întrebat pe Hickory. Ca să vă ajut?

Hickory are, de obicei, nevoie de o secundă ca să răspundă. L-am urmărit să văd ce puteam percepe din partea lui; după atît de mulţi ani, eram destul de bună în a-i descifra stările. Nimic nu părea neobişnuit sau nelalocul lui. Era doar Hickory.

— Nu, răspunse Hickory în sfîrşit. Am vrea să faci ceea ce faci de obicei. Să cunoşti oameni noi. Să te împrieteneşti cu ei. Să te bucuri de timpul petrecut cu ei acum. Cînd o să ajungem pe Roanoke, nu ne aşteptăm să aveţi la fel de mult timp pentru distracţie.

— Dar voi rataţi toată distracţia mea. De obicei, sînteţi de faţă să o înregistraţi.

— Măcar de data asta te poţi descurca fără noi.

Încă o dată, aproape o glumă. Am zîmbit din nou şi i-am îmbrăţişat pe amîndoi, chiar cînd PDA-ul meu vibră, trezindu-se la viaţă. Era Gretchen.

— Prietenul tău e de-a dreptul jalnic la dodgeball, vorbi ea. Tocmai a luat o lovitură drept în nas. Zice să-ţi spun că suferinţa nu-i nici pe departe atît de plăcută dacă nu eşti

prin preajmă să rîzi de ea. Aşa că vino-ncoace şi uşurează-i suferinţa bietului băiat. Sau mai adaugă ceva la ea. Merg amîndouă.

UNSPREZECE

Lucruri de ştiut despre viaţa lui Zoë pe *Magellan.*

Mai întîi, planul de maestru al lui John şi Jane de a-i împiedica pe băieţii adolescenţi să se omoare între ei sau pe alţii a avut un efect desăvîrşit, ceea ce însemna că trebuie să recunosc, bosumflată, faţă de tăticul, că făcuse ceva deştept, lucru de care era mai încîntat probabil decît ar fi trebuit să fie. Fiecare dintre echipele de dodgeball deveni un grup în sine, contrapunîndu-se grupurilor deja stabilite de băieţii din fostele colonii. Ar fi putut fi o problemă dacă fiecare şi-ar fi schimbat doar loialitatea de trib către echipe, pentru că atunci n-am fi făcut decît să înlocuim un soi de prostie de grup cu alta. Dar puştii încă simţeau loialitate şi faţă de prietenii de pe lumea lor de baştină, dintre care cel puţin unul era probabil să se afle într-o echipă adversă de dodgeball. Asta îi menţinea pe toţi prietenoşi, sau cel puţin îi ţinea în frîu pe cei cu prostia cea mai agresivă pînă cînd treceau cu toţii peste impulsul de a stîrni încăierări.

Sau aşa mi-a explicat mie tăticul, care continua să fie mulţumit de el însuşi.

— Aşa că poţi să vezi cum ţesem o reţea subtilă de legături interpersonale, îşi spuse el, în timp ce urmăream unul dintre meciurile de dodgeball.

— O, Doamne, exclamă Savitri, care stătea lîngă noi. Mulţumirea de sine de-aici mă face să vărs.

— Eşti doar geloasă că nu ţi-a venit ţie în cap, îi spuse tăticul lui Savitri.

— Mi-a *venit* mie în cap, replică Savitri. Cel puţin o parte. Eu şi cu Jane am dat o mînă de ajutor la planul ăsta, aşa cum sînt sigură că-ţi aduci aminte. Tu nu faci decît să-ţi asumi tot meritul.

— Astea sînt nişte minciuni sfruntate, o contrazise tăticul.

— Minge, avertiză Savitri, şi ne-am aplecat cu toţii cînd o minge fugară ricoşă către mulţime.

Oricui i-ar fi venit în cap, schema cu dodgeballul avea avantaje colaterale. După ce-a de-a doua zi de turneu, echipele au început să aibă propriile teme muzicale, cînd membrii echipei s-au apucat să frunzărească prin colecţiile lor de cîntece ca să găsească melodii incitante. Şi aici am descoperit noi o adevărată prăpastie culturală: muzica foarte cunoscută pe o lume era complet neauzită pe alta. Puştii de pe Khartoum ascultau chango-soca, cei de pe Rus groundthump şi tot aşa. Da, toate aveau ritmuri bune şi puteai dansa pe ele, dar dacă voiai să faci să i se aprindă cuiva ochii în cap şi să facă spume la gură, nu trebuia decît să sugerezi că muzica ta favorită era mai bună decît a lor. Toţi îşi fluturau PDA-urile şi-şi puneau cîntecele pe listă ca să-şi demonstreze punctul de vedere.

Şi astfel a început Marele Război al Muzicii de pe *Magellan:* toţi ne-am conectat PDA-urile laolaltă şi am început să facem cu furie liste de piese din muzica noastră favorită ca să arătăm cum muzica *noastră* era incontestabil cea mai bună muzică dintotdeauna. În foarte scurt timp, am avut parte nu numai de chango-soca şi de groundthump, dar şi de kill-drill, drone, haploid, happy dance (numit ironic, după cum s-a dovedit), smear, nuevopop, tone, *classic* tone, Erie Stomp, doowa capella, shaker şi ceva complet ameţit care pretindea că e vals, dar îi lipsea elementul esenţial al ritmului de trei pătrimi sau, serios, orice amprentă ritmică recognoscibilă, din cîte-mi dădeam eu seama. Am ascultat totul cu mintea imparţială, apoi le-am spus tuturor candidaţilor că mi-era milă de ei pentru că nu ascultaseră niciodată Sunetul de pe Huckleberry, şi le-am trimis propria mea listă.

— Aşadar, vă faceţi muzica strîngînd pisici de gît, constată Magdy în timp ce asculta „Dimineaţă la Delhi”, unul dintre cîntecele mele favorite, împreună cu mine, cu Gretchen şi cu Enzo.

— Ăsta-i un *sitar,* maimuţoiule! l-am apostrofat.

— *Sitar* fiind cuvîntul de pe Huckleberry pentru „pisici sugrumate”, comentă Magdy.

M-am întors spre Enzo.

— Ajută-mă cu asta.

— O să trebuiască să susţin teoria cu sugrumarea pisicilor, răspunse Enzo.

L-am plesnit peste braţ.

— Am crezut că eşti prietenul meu.

— Am fost, replică Enzo. Acum însă ştiu cum îţi tratezi animalele favorite.

— Ascultă! exclamă Magdy.

Partea sitarului tocmai se înălţase din orchestraţie şi era suspendată, tăindu-ţi răsuflarea, pe deasupra punţii cîntecului.

— Ştii, chiar *aici* e momentul în care pisica a murit. Recunoaşte, Zoë.

— Gretchen?

M-am uitat pieziş către ultima şi cea mai bună prietenă a mea, care mă apăra întotdeauna împotriva filistinilor.

Gretchen îmi întoarse privirea.

— Biata *pisică,* vorbi ea, şi apoi izbucniră în rîs.

Apoi Magdy îşi apucă PDA-ul şi dădu drumul unui zgomot oribil de shaker.

Ca să se ştie, „Dimineaţă la Delhi” nu sună ca nişte pisici sugrumate. Chiar nu. Sînt cu toţii afoni sau aşa ceva. În special Magdy.

Afoni sau nu, totuşi, noi patru am ajuns să petrecem mult timp împreună. În timp ce Enzo şi cu mine ne făceam evaluarea reciprocă lentă şi amuzată, Gretchen şi Magdy oscilau între a fi interesaţi unul de celălalt şi a încerca să vadă cît de categoric se puteau doborî reciproc verbal. Deşi, ştiţi cum merg lucrurile astea. Unul duce probabil la celălalt şi invers. Şi bănuiesc că hormonii jucau un rol

foarte mare; amîndoi erau exemple arătoase de adolescenţă înfloritoare, ceea ce cred că era cel mai bun mod de a expune lucrurile. Amîndoi păreau dornici să accepte multe din partea celuilalt, la schimb pentru nişte priviri prosteşti şi cîteva pipăieli uşoare care, ca să fim corecţi faţă de Magdy, nu erau toate din partea lui, dacă era să credem relatările lui Gretchen.

Cît despre Enzo şi cu mine, ei bine, iată cum progresam:

— Ţi-am făcut ceva, i-am zis, întinzîndu-i PDA-ul meu.

— Mi-ai făcut un PDA, exclamă el. Mereu mi-am dorit unul.

— Fraiere!

Sigur că avea un PDA; cu toţii aveam. Abia dacă ne-am fi numit adolescenţi fără el.

— Nu, dă clic pe fişierul de film.

El dădu, şi privi pentru cîteva clipe. Apoi înălţă capul către mine.

— Aşadar, toată chestia e făcută din scene cu mine lovit în cap cu mingea de dodgeball? întrebă.

— Sigur că nu. Unele dintre ele sînt cu tine lovit în alte părţi.

Am luat PDA-ul şi mi-am plimbat degetul de-a lungul benzii de repede-înainte a programului de rulat filme.

— Vezi, uite, am spus, arătîndu-i lovitura în vintre pe care o primise mai devreme în cursul zilei.

— O, grozav!

— Eşti drăguţ cînd te prăbuşeşti în suferinţă agonizantă.

— Mă bucur că aşa crezi, replică, nu la fel de entuziasmat ca mine, e limpede.

— Hai să ne uităm iarăşi, am propus. De data asta cu încetinitorul.

— Hai să *nu.* E o amintire dureroasă. Aveam planuri pentru lucrurile acelea într-o zi…

Am simţit roşeaţa urcîndu-mi în obrajii şi m-am străduit s-o combat cu ajutorul sarcasmului.

— Bietul Enzo, l-am compătimit. Bietul Enzo, cel cu voce piţigăiată.

— Compasiunea ta e copleşitoare, comentă el. Cred că-ţi place să mă vezi maltratat. Ai putea să-mi dai nişte sfaturi în schimb.

— Mişcă-te mai repede. Încearcă să nu fii lovit atît de mult.

— Tare mă mai ajuţi!

— Uite, am zis, apăsînd pe butonul de expediere al PDA-ului. E pe lista ta acum. Ca să-l preţuieşti pentru totdeauna.

— Nu prea ştiu ce să zic.

— Tu mi-ai adus ceva?

— La drept vorbind… răspunse Enzo şi apoi îşi scoase PDA-ul, apăsă ceva şi mi-l întinse. Pe el se afla încă o poezie. Am citit-o.

— E foarte drăguţă.

De fapt era chiar frumoasă, dar nu voiam să devin sentimentală cu el, nu după ce tocmai îi transmisesem un material video cu el încasînd o lovitură în părţile inferioare.

— Da, bine, spuse Enzo, luîndu-şi înapoi PDA-ul. Am scris-o înainte să văd filmul ăla. Să-ţi aduci aminte de asta.

Apăsă pe ecranul PDA-ului.

— Iată. Am trecut-o în lista *ta* acum. Ca s-o preţuieşti întotdeauna.

— O s-o preţuiesc, am replicat, şi chiar aveam de gînd s-o fac.

— Bine, pentru că am parte de multe sîcîieli pentru ele, ştii…

— Pentru poezii?

Enzo încuviinţă din cap.

— De la cine?

— De la Magdy, bineînţeles. M-a prins cînd o scriam pe asta pentru tine şi m-a luat peste picior de n-a mai putut.

— Ideea de poezie a lui Magdy e o epigramă porcoasă.

— Nu e prost, îl apără Enzo.

— N-am zis că-i prost. Doar vulgar.

— Ei bine, e prietenul meu cel mai bun. Ce-ai de gînd să faci?

— Cred că-i frumos din partea ta că-i iei apărarea. Dar trebuie să-ţi spun că dacă te convinge să te laşi de scris

poezii pentru mine, rîzînd de tine, o să trebuiască să-i învineţesc fundul.

Enzo rînji.

— Tu sau gărzile tale de corp?

— O, de asta o să mă ocup personal. Deşi s-ar putea s-o iau pe Gretchen să mă ajute.

— Cred c-ar veni.

— „Cred” n-ar ce căuta aici.

— Atunci cred că aş face mai bine să-ţi scriu în continuare poezii.

— Bine, am spus, şi l-am bătut uşor pe obraz. Mă bucur că avem discuţiile astea.

Iar Enzo se ţinea de cuvînt; de două ori pe zi căpătăm o poezie nouă. Cele mai multe erau drăguţe şi hazlii, şi doar puţin ostentative, pentru că le trimitea în diferite forme poetice: haiku, sonete, sextine şi unele forme despre care nu ştiu cum se numesc dar îţi poţi da seama că ar trebui să fie ceva.

Şi, firește, i le arătam pe toate lui Gretchen, care se străduia din răsputeri să nu fie impresionată.

— Asta iese din ritm, comentă ea după ce citi una pe care i-am arătat-o în timpul unuia dintre meciurile de dodgeball.

Savitri venise lîngă noi să se uite. Era în pauză.

— I-aş da papucii pentru asta.

— Nu iese din ritm, am protestat. Şi oricum, nu-i prietenul meu.

— Un tip îţi trimite poezii în fiecare oră şi tu zici că nu-i prietenul tău? întrebă Gretchen.

— Dacă ar fi prietenul ei, nu i-ar mai trimite poezii, replică Savitri.

Gretchen se plesni peste frunte.

— Sigur că da! exclamă ea. Totul are sens acum!

— Dă-mi asta, m-am răstit, luîndu-mi înapoi PDA-ul. Atîta cinism!

— Spui asta doar pentru că primeşti sextine, zise Savitri.

— Care n-au ritm, adăugă Gretchen.

— Linişte, amîndouă! am exclamat şi am întors PDA-ul, ca să înregistrez meciul.

Echipa lui Enzo juca cu Dragonii în meciul de sfert de finală pentru campionatul diviziei.

— Toată invidia asta a voastră mă împiedică să-l urmăresc pe Enzo cum e masacrat acolo.

— Vorbeai de cinism… comentă Gretchen.

Se auzi un pocnet puternic cînd mingea de dodgeball turti faţa lui Enzo într-o formă nu prea atrăgătoare. El duse ambele mîini la faţă, înjură tare şi se lăsă în genunchi.

— Iar a început! am zis.

— Bietul băiat, îl compătimi Savitri.

— O să supravieţuiască, spuse şi Gretchen, şi apoi se întoarse spre mine: Văd că ai prins asta.

— Cu siguranţă o să intre în filmul cu principalele atracţii, am anunţat.

— Am pomenit mai devreme că nu-l meriţi, observă Gretchen.

— Hei! El îmi scrie poezii, eu consemnez lipsa lui de aptitudini fizice. Aşa merge relaţia.

— Credeam că ai zis că nu e prietenul tău, vorbi Savitri.

— Nu e prietenul meu, am răspuns şi am salvat fragmentul umilitor în directorul „Enzo”. Asta nu înseamnă că nu avem o relaţie.

Am pus PDA-ul deoparte şi l-am salutat pe Enzo cînd a venit spre noi, încă ţinîndu-şi faţa în mîini.

— Aşadar, ai prins asta, îmi spuse.

M-am întors şi i-am zîmbit lui Gretchen şi Savitri, ca pentru a spune *vedeţi?.* Amîndouă dădură ochii peste cap.

*

Cu totul, a trecut cam o săptămînă între momentul cînd *Magellan* a plecat de pe staţia Phoenix şi cel cînd a ajuns destul de departe de orice puţ gravitaţional ca să poată face saltul spre Roanoke. O mare parte din intervalul respectiv l-am petrecut privind la dodgeball, ascultînd muzică, stînd de vorbă cu noii mei prieteni şi înregistrîndu-l

pe Enzo cum e lovit cu mingii. Dar, printre toate astea, chiar am petrecut un pic de timp învăţînd despre lumea pe care o să trăim tot restul vieţii.

O parte dintre informaţii le ştiam deja: Roanoke era o planetă de categoria a şasea, ceea ce însemna (şi aici verific şi din a doua sursă, Actul Protocolului Departamentului Colonizării al Uniunii Coloniale) că planeta se afla în intervalul de cincisprezece la sută în plus sau în minus din gravitaţia standard, atmosfera, temperatura şi rotaţia, dar că biosfera nu era compatibilă cu biologia umană – ceea ce e ca şi cum ai spune că, dacă ai mînca ceva acolo, probabil că te-ar face să-ţi vomiţi şi maţele, dacă nu te-ar omorî de-a dreptul.

(Asta mă făcu oarecum curioasă cu privire la cîte categorii de planete existau. Se dovedeşte că sînt optsprezece, dintre care douăsprezece sînt cel puţin nominal compatibile din punct de vedere uman. Acestea fiind spuse, dacă cineva te anunţă că te afli pe o planetă din categoria a douăsprezecea, lucrul cel mai bun de făcut este să găseşti o navetă de salvare sau să te oferi voluntar să intri în echipajul navei, pentru că n-o să vrei să aterizezi pe planeta aceea dacă poţi evita acest lucru. În afară de cazul în care îţi *place* să cîntăreşti pînă la de două ori şi jumătate greutatea ta normală pe o planetă a cărei atmosferă sufocată de amoniac te va înăbuşi, poţi să speri, înainte de a muri de expunere la radiaţii. În care caz, ştii tu. Bine-ai venit acasă!)

Ce faci pe o planetă de categoria a şasea, cînd eşti membru al unei colonii incipiente? Ei bine, Jane avea dreptate cînd a spus pe Huckleberry: munceşti. Ai doar atîtea provizii de hrană cît s-o duci pînă cînd trebuie să adaugi la ele din ceea ce ai cultivat – dar înainte să-ţi cultivi hrana, trebuie să transformi solul ca să crească pe el culturi care să hrănească oameni (şi alte specii care s-au născut pe Pămînt, ca aproape tot şeptelul nostru), fără să te îneci mortal din cauza substanţelor nutritive incompatibile din sol. Şi trebuie să ai grijă ca şeptelul pomenit mai devreme (sau animalele favorite, copiii mici sau adulţii neglijenţi

care n-au fost atenţi în timpul perioadelor de instruire) să nu pască sau să mănînce nimic de pe planetă pînă cînd nu faci o scanare toxicologică ca să vezi dacă asta n-o să-i omoare cumva. Materialele pentru colonişti care ne-au fost date sugerează că e mai dificil decît pare, pentru că nu te poţi aştepta ca şeptelul să asculte de argumente, şi nici copilaşii sau chiar unii dintre adulţi.

Aşadar, ai ameliorat solul şi ai împiedicat toate animalele şi oamenii fără minte să se îndoape în decorul otrăvitor; acum e timpul să sădeşti, să sădeşti, să sădeşti culturile ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta, pentru că *depinde.* Ca să te convingă, materialul de instruire pentru colonişti este plin cu poze ale unor inşi slăbănogi care şi-au făcut de mîntuială culturile şi au sfîrşit mult mai subţiri (sau mai rău) după iarna de pe planeta lor. Uniunea Colonială n-o să te scoată din încurcătură – dacă nu reuşeşti, nu reuşeşti, uneori cu preţul propriei tale vieţi.

Ai sădit, ai lucrat, ai recoltat şi apoi o faci din nou, şi o tot faci – şi în tot timpul ăsta construieşti şi infrastructura, pentru că unul dintre rolurile majore ale unei colonii incipiente este să pregătească planeta pentru următorul val, mai mare, de colonişti, care apare după vreo doi ani standard. Presupun că aterizează, se uită în jur la tot ce-aţi creat şi zic: „Ei, nu pare chiar *atît* de greu să colonizezi”. Moment în care mai că te-apuci să-i iei la pumni…

Şi de-a lungul tuturor acestor lucruri, în adîncul minţii, există bine ascuns un mic fapt: coloniile sînt cel mai vulnerabile la atac atunci cînd sînt noi. Există un motiv pentru care oamenii colonizează planetele de categoria a şasea, unde biosistemul s-ar putea să-i omoare, şi chiar planetele de categoria a douăsprezecea, unde cam *orice altceva* îi va omorî în aceeaşi măsură. Motivul este că se află acolo, *afară,* o mulţime de alte rase inteligente care au aceleaşi nevoi de locuire ca şi noi, şi cu toţii vrem cîte planete putem apuca. Iar dacă altcineva este deja acolo, ei bine… Asta-i doar ceva ce se poate *ocoli.*

Ştiam asta foarte bine. La fel şi John şi Jane.

Dar era ceva ce mă întreb dacă alţii – fie de vîrsta mea, fie mai în vîrstă – înţelegeau cu adevărat; dacă înţelegeau că, planetă de categoria a şasea sau nu, sol ameliorat sau nu, culturi sădite sau nu, tot ce-au făcut şi pentru care au muncit nu contează prea mult atunci cînd un aparat spaţial apare pe cerul tău, şi e plin cu creaturi care au ajuns la concluzia că vor planeta ta şi că le stai în cale. Poate că nu e ceva ce *poţi* înţelege pînă cînd nu se întîmplă.

Sau poate că atunci cînd se ajunge aici, oamenii pur şi simplu nu gîndesc, pentru că nu-i nimic de făcut în privinţa asta. Nu sîntem soldaţi, sîntem colonişti. A fi colonist înseamnă să accepţi riscul. Şi odată ce-ai acceptat riscul, ai putea foarte bine să nu te gîndeşti la el, pînă cînd n-ai nevoie s-o faci.

Şi, în timpul săptămînii noastre pe *Magellan,* cu siguranţă n-am avut nevoie. Ne *distram* – aproape prea mult, ca să fim cinstiţi. Bănuiam că aveam parte de o imagine nereprezentativă a vieţii de colonist. I-am pomenit tăticului despre asta în timp ce urmăream ultimul joc al turneului de dodgeball, în care Dragonii aruncau osînda roşie de cauciuc asupra neînvinşilor pînă atunci de la Mucegaiul Unsuros, echipa în care era Magdy. N-aveam nimic împotrivă; Magdy devenise nesuferit din cauza şirului de victorii ale echipei sale. Smerenia ar fi fost un lucru bun pentru băiat.

— Sigur că nu e reprezentativ, mi-a răspuns tăticul. Crezi că o să avem timp să jucăm dodgeball cînd o să ajungem pe Roanoke?

— Nu mă refer numai la dodgeball.

— Ştiu. Dar nu vreau să-ţi faci griji. Dă-mi voie să-ţi spun o poveste.

— O, grozav! O poveste!

— Atît de *sarcastică...* Atunci cînd am plecat prima oară de pe Pămînt şi am intrat în Forţele Coloniale de Apărare, am avut o săptămînă ca asta. Ni se dăduseră noile trupuri – cele verzi, cum are încă generalul Rybicki – şi primiserăm ordinul să ne distrăm cu ele o săptămînă întreagă.

— Sună ca o bună metodă de a încuraja necazurile, am comentat.

— Poate că este… Dar în cea mai mare parte a făcut două lucruri. Primul a fost să ne acomodeze cu ceea ce puteau face noile trupuri. Al doilea, să ne dea timp să ne bucurăm şi să ne facem prieteni înainte să trebuiască să mergem la război. Să ne dea puţin calm înaintea furtunii.

— Aşa că ne acorzi săptămînă asta ca să ne distrăm înainte să ne trimiţi la ocnă.

— Nu la ocnă, dar cu siguranţă pe cîmp, replică tăticul, şi făcu semn către puştii care se îmbrînceau pe terenul de dodgeball. Nu cred că a intrat pe de-a-ntregul în capetele multora dintre noii tăi prieteni că atunci cînd vom ateriza, or să fie puşi la treabă. E o colonie incipientă. E nevoie de toate braţele.

— Bănuiesc că-i un lucru bun că am primit o educaţie decentă înainte să plec de pe Huckleberry.

— O, o să mergi încă la şcoală. Crede-mă cînd îţi spun, Zoë. Doar că o să şi munceşti. Şi la fel toţi prietenii tăi.

— Monstruos de nedrept! Muncă *şi* şcoală.

— Nu te aştepta la prea multă compasiune din partea noastră. În timp ce tu o să stai pe scaun şi-o să citeşti, noi o să fim afară, asudînd şi trudind.

— Care „noi”? Eşti conducătorul coloniei. Tu o să administrezi.

— Am lucrat la fermă cînd eram mediator în New Goa.

Am pufnit.

— Vrei să spui că ai plătit pentru sămînţă şi l-ai lăsat pe Chaudry Shujaat să lucreze cîmpul pentru o cotă-parte…

— Îţi scapă esenţa. Ceea ce vreau să spun este că odată ce ajungem pe Roanoke, o să fim cu toţii ocupaţi. Ceea ce o să ne ajute să trecem prin toate astea sînt prietenii. Ştiu că pentru mine aşa a mers în FCA. Tu ţi-ai făcut prieteni noi în ultima săptămînă, aşa-i?

— Da, am răspuns.

— Ai vrea să-ţi începi viaţa pe Roanoke fără ei?

M-am gîndit la Gretchen, la Enzo şi chiar la Magdy.

— Cu siguranţă nu.

— Atunci săptămînă asta a făcut ceea ce trebuia să facă. Am pornit pe drumul de la a fi colonişti din lumi diferite la a

fi o singură colonie, şi de la a fi străini la a fi prieteni. Acum o să avem cu toţii nevoie unii de alţii. Ne aflăm într-o situaţie mai bună pentru a lucra împreună. Şi acesta este avantajul practic de a avea o săptămînă de distracţie.

— Oho! îmi dau seama cum ai ţesut o reţea subtilă de legături interpersonale aici.

— Ei bine, ştii tu, zise tăticul cu acea privire în ochi care spunea că da, *a prins* trimiterea sarcastică. De aceea eu *conduc* lucrurile.

— Asta e? am întrebat.

— E ceea ce îmi spun în sinea mea, oricum.

Dragonii avură ultimul cuvînt împotriva Mucegaiului Unsuros şi începură să sărbătorească. Mulţimea de colonişti care priveau ovaţiona şi ea, şi intra în dispoziţia potrivită pentru evenimentul cu adevărat important al nopţii: saltul spre Roanoke, care urma să se întîmple în mai puţin de o jumătate de oră.

Tăticul se ridică în picioare.

— E rîndul meu. Trebuie să mă pregătesc să înmînez premiile Dragonilor. Păcat. Ţineam cu Mucegaiul Unsuros. Îmi place la nebunie numele ăsta.

— Încearcă să supravieţuieşti dezamăgirii.

— O să încerc. Rămîi prin preajmă pentru salt?

— Glumeşti? *Cu toţii* or să rămînă prin preajmă pentru salt. Nu l-aş rata pentru nimic în lume.

— Bine. E întotdeauna o idee bună să înfrunţi schimbarea cu ochii deschişi.

— Crezi că o să fie chiar atît de diferit? am întrebat.

Tăticul mă sărută în creştetul capului şi mă îmbrăţişă.

— Scumpa mea, ştiu că o să fie chiar atît de diferit. Ceea ce nu ştiu este cît de diferit o să fie după *aceea.*

— Bănuiesc că o să aflăm.

— Da, cam peste douăzeci şi cinci de minute, replică tăticul, şi apoi arătă cu degetul. Uite, uite-le pe mămica şi pe Savitri. Hai să sărbătorim împreună lumea nouă, bine?

PARTEA A II-A

DOISPREZECE

Se auzi un răpăit, apoi o bufnitură şi după aceea un vuiet cînd frînele şi motoarele navetei se opriră. Asta era: aterizaserăm pe Roanoke. Eram acasă, pentru cea dintîi oară.

— Ce-i mirosul ăsta? exclamă Gretchen, strîmbînd din nas.

Am tras aer în piept şi-am strîmbat şi eu din nas.

— Cred că pilotul a aterizat într-o grămadă de şosete rîncezite, am comentat.

L-am potolit pe Babar, care era cu noi şi care părea aţîţat de ceva; poate că *lui* îi plăcea mirosul.

— Asta-i planeta, vorbi Anna Faulks.

Făcea parte din echipajul lui *Magellan* şi coborîse pe planetă de cîteva ori, descărcînd materiale. Tabăra principală era aproape gata pentru colonişti; Gretchen şi cu mine, în calitate de copii ai conducătorilor coloniei, am primit permisiunea să coborîm cu una dintre ultimele navete de marfă, în loc să trebuiască să luăm o navetă pentru transportul vitelor, precum toţi ceilalţi. Părinţii noştri

se aflau deja pe planetă de zile întregi, supraveghind descărcarea.

— Şi am noutăţi pentru voi, continuă Faulks. Asta-i cam cel mai plăcut miros de pe-aici. Cînd prinzi o adiere dinspre pădure, atunci e rău de-a binelea!

— De ce? am întrebat. A ce miroase atunci?

— E şi cum toţi cei pe care-i cunoşti tocmai au vomitat pe pantofii tăi, răspunse Faulks.

— Minunat, comentă Gretchen.

Se auzi un zăngănit scrîşnit, cînd uşile masive ale navetei de marfă se deschiseră. Urmă o adiere uşoară, în vreme ce aerul din cala de mărfuri ieşea cu un şuierat către cerul lui Roanoke. Şi apoi mirosul ne izbi cu adevărat.

Faulks ne zîmbi.

— Delectaţi-vă, domnişoarelor. O să simţiţi mirosul ăsta pentru tot restul vieţii.

— La fel şi tu, îi replică Gretchen.

Faulks încetă să ne mai zîmbească.

— O să începem să mutăm containerele astea de materiale peste cîteva minute, spuse ea. Voi două trebuie să plecaţi de-aici, daţi-vă la o parte din calea noastră. Ar fi păcat dacă preţioasele voastre persoane ar fi strivite sub ele...

Ne întoarse spatele şi porni către restul echipei din cala navetei.

— Drăguţ, i-am atras atenţia lui Gretchen. Nu cred că acum era cel mai bun moment să-i aduci aminte că e împotmolită aici.

Gretchen ridică din umeri.

— Merita, zise ea şi porni către uşile navetei.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru şi m-am hotărît să nu comentez. Ultimele cîteva zile ne împinseseră pe toţi la limită. Asta e ceea ce se întîmplă atunci cînd ştii că eşti pierdut.

*

În ziua în care am făcut saltul spre Roanoke, aşa ne-a dat tăticul vestea că eram pierduţi.

— Pentru că ştiu că circulă deja zvonuri, daţi-mi voie să vă spun mai întîi asta: nu sîntem în pericol, le spuse tăticul coloniştilor.

Stătea în picioare pe platforma unde, cu numai vreo două ore mai devreme, scandaserăm numărătoarea inversă pînă la salt.

— *Magellan* e în siguranţă. Nu ne aflăm în nici un pericol în acest moment.

În jurul nostru, mulţimea se relaxă vizibil. M-am întrebat cîţi dintre ei prinseseră partea cu „în acest moment”. Bănuiam că John o pusese acolo cu un motiv.

Aşa era.

— Însă nu sîntem acolo unde ni s-a spus că vom ajunge, continuă el. Uniunea Colonială ne-a trimis pe o altă planetă decît ne aşteptaserăm să mergem. A făcut acest lucru pentru că a aflat că o coaliţie de rase extraterestre numită Conclavul plănuia să ne împiedice s-o colonizăm, cu forţa dacă este necesar. Nu există nici o îndoială că ne-ar fi aşteptat în clipa cînd am fi făcut saltul. Aşa că am fost trimişi altundeva: pe o cu totul altă planetă. Ne aflăm acum deasupra adevăratului Roanoke.

— Nu sîntem în primejdie deocamdată, continuă John. Dar Conclavul ne caută. Dacă ne găseşte, o să încerce să ne ia de-aici, din nou, probabil prin forţă. Dacă nu ne poate scoate, va distruge colonia. Sîntem în siguranţă acum, dar n-o să vă mint: sîntem vînaţi!

— Du-ne înapoi! strigă cineva.

Se auziră murmure de încuviinţare.

— Nu ne putem întoarce, replică John. Căpitanul Zane a fost împiedicat de la distanţă să ajungă la sistemele de control ale lui *Magellan* de către Forţele Coloniale de Apărare. El şi echipajul lui se vor alătura coloniei noastre. *Magellan* va fi distrus după ce vom fi aterizat noi şi toate

proviziile noastre pe Roanoke. Nu ne putem întoarce. Nici unul dintre noi.

Încăperea izbucni în strigăte furioase şi discuţii. Tăticul îi linişti pînă la urmă.

— Nici unul dintre noi nu ştia despre asta. Eu n-am ştiut. Jane n-a ştiut. Nici reprezentanţii coloniilor voastre. Şi cu siguranţă nici căpitanul Zane. Ne-a fost ascuns tuturor în mod egal. Uniunea Colonială şi Forţele Coloniale de Apărare au hotărît, pentru motive pe care le ştiu numai ei, că e mai sigur să ne ţină aici decît să ne ducă înapoi pe Phoenix. Fie că sîntem de acord sau nu, cu asta trebuie să ne descurcăm.

— Ce-o să facem? se auzi încă o voce din mulţime.

Tăticul se uită în direcţia din care venise vocea.

— O să facem ce-am venit să facem de la început, răspunse el. O să colonizăm. Înţelegeţi asta: cînd am ales cu toţii să devenim colonişti, ştiam că există riscuri. Ştiţi cu toţii: coloniile incipiente sînt locuri primejdioase. Chiar şi fără acest Conclav care ne caută, colonia noastră încă ar fi întîmpinat riscul atacului, încă ar fi fost o ţintă pentru alte rase. Nimic din toate astea nu s-a schimbat. Ceea ce *s-a schimbat* este că Uniunea Colonială a ştiut dinainte cine ne caută şi de ce. Asta le-a permis să ne ţină la adăpost pe termen scurt. Ne dă un avantaj pe termen lung. Pentru că acum ştim ce să facem ca să nu fim găsiţi. Ştim cum să rămînem în siguranţă.

Se înmulţiră murmurele din mulţime. Chiar în dreapta mea, o femeie întrebă:

— Şi cum o să rămînem în siguranţă?

— Reprezentanţii coloniilor voastre or să vă explice. Verificaţi-vă PDA-urile; fiecare dintre voi are un loc pe *Magellan* unde voi şi foştii voştri concetăţeni de planetă vă veţi întîlni cu propriul reprezentant. Ei or să vă explice ce trebuie să facem şi vor răspunde la întrebările pe care-o să le aveţi mai departe. Dar există un lucru în legătură cu care vreau să fie totul foarte limpede. O să am nevoie de cooperare din partea tuturor. O să am nevoie de sacrificii din partea tuturor. Sarcina noastră de a coloniza lumea

asta n-ar fi fost niciodată uşoară; acum însă a devenit mult mai grea.

Dar o putem face, insistă tăticul, iar forţa cu care o spuse păru să-i surprindă pe cîţiva din mulţime. Ceea ce se cere de la noi e greu, dar nu imposibil. O putem face dacă lucrăm împreună. O putem face dacă ştim că ne putem baza unul pe altul. De oriunde-am veni, trebuie să fim cu toţii acum locuitori ai planetei Roanoke. Nu aşa aş fi preferat să se întîmple. Dar aşa o să trebuiască să facem lucrurile să meargă. Putem să facem asta. *Trebuie* să facem asta. Trebuie s-o facem împreună.

*

Am coborît din navetă şi am pus picioarele pe solul lumii noi. Noroiul de pe jos mi se prelinse peste gheată.

— Fermecător, am constatat.

Am început să merg. Noroiul îmi sugea picioarele. Am încercat să nu mă gîndesc la supt ca la o metaforă mai generală. Babar săltă jos din navetă şi începu să adulmece împrejurimile. Măcar el era fericit.

În jurul meu, echipajul de pe *Magellan* trecuse la treabă. Navetele care aterizaseră înainte îşi goleau încărcătura; o altă navetă se pregătea pentru aterizare la o oarecare distanţă. Containerele cu materiale, de mărime standard, erau împrăştiate pe sol. În mod normal, odată ce conţinutul lor era scos, containerele erau trimise înapoi sus cu navetele, pentru a fi refolosite; dacă nu iroseşti, nu duci lipsa. De data asta, nu exista nici un motiv să le ducem înapoi pe *Magellan.* Nava nu se întorcea; aceste containere nu aveau să fie reumplute vreodată. Şi după cum se întîmplaseră lucrurile, unele dintre aceste containere nici măcar nu aveau să fie vreodată despachetate; noua situaţie de aici de pe Roanoke făcea să nu merite efortul.

Dar asta nu însemna că aceste containere nu aveau nici un scop; aveau. Acest scop se afla în faţa mea, la cîteva sute de metri depărtare, unde se forma o îngrăditură, una formată din containere. Înăuntrul îngrăditurii urma să fie

noua noastră casă temporară: un sătuc deja botezat Croatoan, în care toţi cei două mii cinci sute cîţi eram – şi proaspeţii nemulţumiţi din echipajul de pe *Magellan* – urmau să fie închişi în timp ce tăticul, mămica şi ceilalţi conducători ai coloniei făceau o trecere în revistă a aceste planete noi ca să vadă ce trebuia să facem ca să trăim pe ea.

În timp ce priveam, cîţiva membri din echipaj mutau unul dintre containere la locul lui în îngrăditură, folosind propulsoarele din partea de sus ca să ducă la locul lui containerul şi apoi oprindu-le şi lăsînd containerul să cadă cîţiva milimetri pînă pe pămînt, cu o bufnitură. Chiar şi de la distanţa asta, am simţit vibraţia în sol. Orice-ar fi fost în container, era greu. Probabil utilaje agricole pe care nu ne mai era permis să le folosim.

Gretchen ajunsese deja acolo cu mult înaintea mea. M-am gîndit să alerg ca s-o prind din urmă, apoi însă am observat-o pe Jane apărînd din spatele nou-aşezatului container şi vorbind cu unul dintre membrii echipajului de pe *Magellan.* M-am dus în schimb spre ea.

*

Cînd tăticul vorbea despre sacrificiu, în sens direct vorbea despre două lucruri. Mai întîi: nici un contact între Roanoke şi restul Uniunii Coloniale. Tot ceea ce trimiteam în direcţia Uniunii Coloniale ne putea da de gol, chiar şi o simplă sondă automată de salt plină cu date. În aceeaşi măsură, tot ceea ce ni se trimitea ne putea da de gol. Asta însemna că eram cu adevărat izolaţi: nici un ajutor, nici un fel de provizii, nici măcar corespondenţă de la prieteni şi de la cei dragi rămaşi în urmă. Eram singuri.

La început, nici n-a părut un lucru chiar atît de important. La urma urmei, ne-am părăsit deja vechea viaţă, atunci cînd am devenit colonişti. Ne-am luat rămas-bun de la oamenii pe care nu-i luam cu noi, şi cei mai mulţi ştiam că ar fi trecut foarte multă vreme pînă să-i mai vedem, dacă aveam să-i mai vedem vreodată. Dar chiar şi cu toate

astea, legăturile nu erau complet tăiate. O sondă de salt a fi trebuit să plece din colonie în fiecare zi, ducînd scrisori, ştiri şi informaţii înapoi în Uniunea Colonială. Reciproc, o sondă automată ar fi trebuit să sosească zilnic, cu corespondenţă, ştiri, cîntece, poveşti şi alte lucruri, ca să simţim că sîntem încă parte a omenirii, în ciuda faptului de a fi împotmoliţi într-o colonie, cultivînd cereale.

Şi acum, nimic din toate astea. Se dusese totul. Ceea ce te izbea mai întîi era lipsa poveştilor, a muzicii şi a spectacolelor noi – un lucru rău dacă erai pasionat de un serial sau de o formaţie înainte de plecare şi sperai să te ţii la curent cu ele – apoi însă îţi dădeai seama că ceea ce conta cu adevărat era faptul că din acel moment n-aveai să mai ştii nimic despre viaţa oamenilor rămaşi pe loc. Nu aveai să ştii dacă bunica ta a murit. Nu aveai să vezi înregistrările pe care prietena ta cea mai bună şi le-a făcut la nuntă, sau să citeşti povestirile pe care o altă prietenă le scria şi se chinuia cu disperare să le publice, sau să vezi poze cu locurile care-ţi plăceau la nebunie, cu oamenii pe care încă îi iubeai stînd în prim-plan. Totul se terminase, poate pentru totdeauna.

Cînd ne-a izbit înţelegerea acestui fapt, a făcut-o din plin – dar o lovitură încă şi mai dură a fost cînd ne-am dat seama că toţi cei la care am ţinut vreodată, oricare dintre noi, nu ştia nimic despre ce ni se întîmplase. Dacă Uniunea Colonială nu avusese de gînd să ne spună nouă unde mergem, ca să ducă de nas chestia asta pe nume Conclav, cu siguranţă nu avea de gînd să le spună nici celorlalţi că îi păcălea în legătură cu locul unde ne aflam. Toată lumea pe care-o cunoscuserăm vreodată credea că ne-am pierdut. Unii dintre ei credeau probabil că fuseserăm ucişi. John, Jane şi cu mine nu trebuia să ne facem prea multe griji la capitolul ăsta – fiecare dintre noi însemna familia pentru ceilalţi, toată familia pe care o aveam – dar restul coloniştilor aveau pe cineva care ţinea chiar acum doliu pentru ei. Mama şi bunica lui Savitri trăiau încă; expresia apărută pe chipul femeii cînd şi-a dat seama că ele credeau probabil că e moartă mă făcu să mă reped s-o îmbrăţişez.

Nici măcar nu voiam să mă gîndesc cum tratau *obinii* dispariţia noastră. Speram doar ca ambasadorul Uniunii Coloniale pe lîngă obini să fi avut lenjerie curată atunci cînd obinii veniseră să-l ia la întrebări.

Al doilea sacrificiu era şi mai greu.

*

— Ai sosit, exclamă Jane în timp ce mă apropiam de ea.

Întinse mîna să-l mîngîie pe Babar, care venise ţopăind spre ea.

— Aşa se pare, am replicat. Mereu e aşa?

— Aşa cum?

— Mocirlos. Ploios. Frig. Ca naiba.

— Am ajuns aici la începutul primăverii. O să tot fie aşa pentru o vreme. Cred însă că lucrurile se vor îmbunătăţi.

— Aşa crezi? am întrebat.

— Aşa sper, răspunse Jane. Dar nu ştim. Informaţiile pe care le avem despre planeta asta sînt reduse. Uniunea Colonială nu pare să fi făcut o cercetare normală la faţa locului. Şi n-o să putem lansa un satelit ca să urmărim vremea şi climatul. Aşa că trebuie doar să sperăm c-o să fie mai bine. Desigur, ar fi mai bine dacă am şti. Dar speranţa e tot ce-avem. Unde-i Gretchen?

Am făcut semn în direcţia în care-o văzusem plecînd.

— Cred că-l caută pe tatăl ei, am spus.

— Totul e în ordine între voi două? întrebă Jane. Rareori o văd pe vreuna fără cealaltă.

— E bine. Cu toţii sînt nervoşi în ultimele zile, mămico. La fel şi noi, bănuiesc.

— Ce mai fac ceilalţi prieteni ai tăi?

Am ridicat din umeri.

— Nu l-am văzut prea mult pe Enzo în ultimele două zile. Cred că-i pică destul de prost ideea că e captiv aici. Nici măcar Magdy n-a reuşit să-l înveselească. M-am dus să-l vizitez de vreo două ori, dar nu vrea să spună prea multe, şi nici nu pot spune că eu eram prea veselă. Totuşi încă îmi

trimite poezii. Pe hîrtie. Îl pune pe Magdy să le aducă. Magdy nu suportă asta, că veni vorba.

Jane zîmbi.

— Enzo e un băiat drăguţ.

— Ştiu. Cred că n-am ales totuşi un moment prea grozav ca să mă hotărăsc să-l fac prietenul meu.

— Ei bine, ai spus-o chiar tu, cu toţii sînt nervoşi în ultimele zile. O să fie mai bine.

— Aşa sper, am spus – şi chiar speram.

Mă descurcasem cu toanele şi cu deprimarea celor mai buni dintre ei, dar chiar şi eu am limitele mele, şi acum mă apropiam de ele.

— Unde-i tăticul? Şi unde-s Hickory şi Dickory?

Cei doi coborîseră într-una dintre primele navete, împreună cu mămica şi cu tăticul; între faptul că-i văzusem foarte puţin pe *Magellan* şi cel că fuseseră plecaţi în ultimele cîteva zile, începeam să le simt lipsa.

— Pe Hickory şi Dickory i-am trimis să facă o explorare a zonei înconjurătoare, răspunse Jane. Ne ajută să facem o schiţă a terenului. Le dă ceva folositor de făcut şi pe moment îi ţine deoparte din calea celor mai mulţi dintre colonişti. Nu cred că vreunul dintre ei are sentimente prea prietenoase faţă de non-umani în acest moment, şi preferăm să evităm ca cineva să încerce să se ia la bătaie cu ei.

Am dat din cap la aceste cuvinte. Oricine ar încerca să se ia la bătaie cu Hickory sau cu Dickory s-ar alege cel puţin cu ceva rupt. Ceea ce nu i-ar face pe cei doi foarte populari, chiar dacă (sau poate *mai ales* dacă) ar avea dreptate. Mămica şi tăticul erau deştepţi că-i puneau să stea deoparte, deocamdată.

— Tatăl tău e cu Manfred Trujillo, zise Jane, vorbind despre tatăl lui Gretchen. Amenajează satul temporar. Îl organizează ca pe o tabără a unei legiuni romane.

— Ne aşteptăm la un atac din partea vizigoţilor, am comentat.

— Nu ştim din partea cui să ne aşteptăm la un atac, zise Jane.

Felul imperturbabil în care vorbise nu mă înveseli cu absolut nimic.

— Mă aştept c-o s-o găseşti pe Gretchen împreună cu ei. Intră în tabără şi-o să-i găseşti.

— Ar fi mai uşor dac-aş putea doar să dau un semnal pe PDA-ul lui Gretchen şi s-o găsesc în felul ăsta.

— Ar fi, fu Jane de acord. Dar n-o să mai putem face aşa ceva. Încearcă să-ţi foloseşti în schimb ochii.

Îmi dădu un pupic scurt la tîmplă, apoi se îndepărtă ca să stea de vorbă cu echipajul de pe *Magellan.* Am oftat şi m-am îndreptat spre tabără ca să-l găsesc pe tăticul.

*

Al doilea sacrificiu: chiar şi cel din urmă dispozitiv cu un computer încorporat nu mai putea fi utilizat. Ceea ce însemna că nu puteam folosi cea mai mare parte a lucrurilor pe care le aveam.

Motivul era dat de undele radio. Fiecare aparat electronic comunica cu orice alt aparat electronic prin unde radio. Chiar şi undele radio minuscule pe care le emiteau puteau fi însă descoperite dacă cineva căuta destul de intens, aşa cum fuseserăm asiguraţi că o să caute. Dar nu era de-ajuns doar să oprim capacitatea de conectare, din moment ce ni s-a spus că echipamentul nostru folosea unde radio nu numai în exterior, ci şi intern, pentru comunicarea între componentele aparatului.

Aparatele noastre electronice nu se puteau *împiedica* să transmită dovezi că sîntem aici, şi dacă cineva ştia ce frecvenţe foloseau ca să funcţioneze, puteau fi detectate pur şi simplu prin transmiterea semnalului care le pornea. Sau aşa ni s-a spus. Nu sînt inginer. Tot ce ştiu este că o cantitate uriaşă dintre echipamentele noastre nu mai puteau fi folosite – nu numai că acum erau inutilizabile, dar deveniseră şi un *pericol* pentru noi.

A trebuit să riscăm să folosim acest echipament ca să aterizăm pe Roanoke şi să amenajăm colonia. Nu prea puteam să ajungem la sol cu navetele fără să folosim

electronica; coborîrea n-ar fi fost o problemă, dar aterizările ar fi fost destul de complicate (şi dezastruoase). Dar odată ce totul a ajuns la locul stabilit, s-a terminat. Am rămas pe întuneric, şi tot ce aveam în containerele cu aparatură electronică urma să rămînă în acele containere. Poate pentru totdeauna.

Asta includea servere de date, monitoare pentru divertisment, utilaje agricole moderne, aparate ştiinţifice, ustensile de bucătărie, vehicule şi jucării. Plus PDA-uri.

Acesta *nu* a fost un anunţ prea popular. Cu toţii aveau PDA-uri, şi cu toţii îşi păstrau viaţa în ele. PDA-urile erau locul unde îţi stocai mesajele, corespondenţa, filmele, muzica şi lecturile. Erau felul în care ţineai legătura cu prietenii şi jucai jocuri cu ei. Felul în care făceai înregistrări audio şi video. Felul în care împărţeai lucrurile pe care le îndrăgeai, cu oamenii care-ţi plăceau. PDA-ul era creierul exterior al tuturor.

Şi, brusc, ne-am trezit fără ele; absolut toate PDA-urile răspîndite printre colonişti – ceva mai mult de unul de persoană – au fost adunate şi inventariate. Unii au încercat să le ascundă; cel puţin un colonist a încercat să-l ia la bătaie pe membrul echipajului care fusese însărcinat să le adune. Acel colonist a petrecut noaptea în arestul de pe *Magellan,* prin amabilitatea căpitanului Zane; potrivit zvonurilor, căpitanul a coborît temperatura în arest şi colonistul a aşteptat ziua următoare neputînd să adoarmă din cauza tremuratului.

Îl înţelegeam pe colonist. Trecuseră deja trei zile fără PDA şi încă mă surprindeam întinzîndu-mă după el, cînd voiam să vorbesc cu Gretchen, sau să ascult nişte muzică, sau să verific dacă Enzo mi-a trimis ceva, sau oricare dintre cele o sută de lucruri diferite pentru care îmi foloseam PDA-ul în fiecare zi. Bănuiam că o parte din motivul pentru care oamenii erau atît de irascibili era şi faptul că le fusese amputat creierul extern; nu-ţi dai seama cît de mult îţi foloseşti PDA-ul pînă cînd idiotul de obiect nu dispare…

Eram cu toţii furioşi că nu mai aveam PDA-uri, dar în adîncul minţii mă urmărea senzaţia aceea sîcîitoare că unul

dintre motivele pentru care oamenii se dovedeau atît de nervoşi în legătură cu PDA-urile era acela că îi împiedica să se gîndească la faptul că atît de multe dintre utilajele de care aveam nevoie ca să supravieţuim nu mai puteau fi folosite deloc. Nu poţi să deconectezi pur şi simplu computerele de la utilajele agricole; nu merg fără ele, fac prea mult parte din maşină. Ar fi ca şi cum ţi s-ar scoate creierul şi te-ai aştepta ca trupul să se descurce fără el. Nu cred că exista cineva care să vrea cu adevărat să se gîndească la cît de adînc eram băgaţi în bucluc.

De fapt, un singur lucru avea să ne ţină pe toţi în viaţă: cei două sute cincizeci de menoniţi coloniali care făceau parte din colonia noastră. Religia lor îi făcuse să continue să folosească tehnologie demodată şi arhaică; nici unul dintre utilajele lor nu avea computere, şi numai Hiram Yoder, reprezentantul coloniei lor, folosise cît de cît un PDA (şi numai atunci, mi-a explicat tăticul, ca să rămînă în contact cu alţi membri ai consiliului colonial). Lucrul fără electronică nu însemna o pierdere pentru ei; aşa *trăiau* ei. Acest lucru făcuse din ei nişte ciudaţi pe *Magellan,* în special printre noi, adolescenţii. Dar acum urma să ne salveze.

Asta nu liniştea pe nimeni. Magdy şi cîţiva dintre prietenii lui mai puţini atrăgători arătau spre menoniţii coloniali ca spre o dovadă că Uniunea Colonială plănuise tot timpul ăsta să ne izoleze şi păreau să-i deteste pentru asta, ca şi cum ei ar fi ştiut tot timpul, mai degrabă decît să fie la fel de surprinşi ca noi toţi. Astfel ni s-a confirmat faptul că metoda lui Magdy de a reacţiona la stres era să se înfurie şi să caute încăierări inexistente; bătaia aproape stîrnită la începutul călătoriei nu era doar o întîmplare.

Magdy se înfuria cînd era stresat. Enzo devenea retras. Gretchen devenea irascibilă. În ceea ce mă priveşte, eu nu eram pe de-a-ntregul sigură cum mă simţeam.

*

— Eşti zăpăcită, îmi spuse tăticul.

Stăteam lîngă cortul care reprezenta noua noastră casă temporară.

— Prin urmare, *aşa* devin, am replicat.

L-am urmărit pe Babar hoinărind prin zonă, căutînd locuri în care să-şi marcheze teritoriul. Ce pot să spun… E cîine.

— Nu pricep, comentă tăticul.

I-am explicat cum se comportau prietenii mei de cînd ne pierduserăm.

— O, bine. E de înţeles… Ei bine, dacă te consolează în vreun fel, dacă aş avea timp să fac orice altceva decît să muncesc, cred că aş fi şi eu zăpăcit.

— Sînt entuziasmată că e o trăsătură de familie.

— Nici măcar nu putem da vina pe genetică.

Se uită în jur. Peste tot în jurul nostru se aflau containere de marfă, teancuri de corturi acoperite cu prelate şi sfoară topometrică, blocînd locul unde se vor afla străzile noului nostru orăşel. Apoi întoarse din nou ochii spre mine.

— Ce crezi?

— Cred că aşa arată cînd Dumnezeu face caca.

— Păi, da, *acum* aşa arată. Dar cu multă muncă şi puţină dragoste, ne putem croi drum către a fi o groapă împuţită. Şi ce zi va fi aceea!

Am izbucnit în rîs.

— Nu mă face să rîd, am protestat. Încerc să rezolv cu chestia cu zăpăceala.

— Îmi pare rău.

De fapt nu-i părea rău cîtuşi de puţin. Arătă către cortul de lîngă al nostru.

— Cel puţin, o să fii aproape de prietena ta. Asta-i cortul lui Trujillo. El şi cu Gretchen or să locuiască aici.

— Bine.

Îi prinsesem din urmă pe tăticul, pe Gretchen şi pe tatăl ei; cei doi plecaseră să se uite la pîrîul care curgea pe lîngă marginea a ceea ce în curînd avea să fie aşezarea noastră, ca să găsească cel mai bun loc în care să pună colectorul şi purificatorul de reziduuri. Fără canalizare în interior, cel puţin pentru primele cîteva săptămîni, ni se spusese; urma să ne facem nevoile în găleţi. Nici măcar nu pot exprima cît

de entuziasmată eram să aud asta. Gretchen îşi dăduse puţin ochii peste cap în faţa tatălui ei cînd o trăsese după el să se uite la amplasamentele posibile; cred că regreta că venise în primul val.

— Cît mai durează pînă cînd începem să aducem jos ceilalţi colonişti? am întrebat.

Tăticul arătă cu degetul.

— Vrem să instalăm întîi perimetrul. Sîntem aici de două zile şi nimic primejdios n-a apărut din pădurile alea de-acolo, dar cred că e mai bine să fim în siguranţă, decît să ne pară rău. Scoatem ultimele containere din cală în noaptea asta. Pînă mîine, ar trebui să avem perimetrul complet îngrădit şi interiorul izolat. Aşa că două zile, cred. În trei zile toată lumea va fi jos. De ce? Te-ai plictisit deja?

— Poate, am răspuns.

Babar venise către mine şi rînjea, cu limba atîrnînd şi labele încleiate de noroi. Îmi dădeam seama că încerca să se hotărască dacă să sară pe două picioare şi să-mi umple bluza de noroi sau nu. I-am transmis telepatic cel mai categoric *nici să nu-ţi treacă prin cap* şi am sperat că o să fie bine.

— Nu că ar fi cît de cît mai puţin plictisitor pe *Magellan* în momentul ăsta. Tată, lumea e într-o dispoziţie proastă. Nu ştiu, nu mă aşteptam să fie aşa colonizarea.

— Nu e, mă asigură tăticul. Sîntem un soi de caz excepţional aici.

— Oh, atunci să fim la fel ca toţi ceilalţi!

— Prea tîrziu pentru asta, spuse tăticul, apoi făcu semn către cort. Jane şi cu mine am aranjat cortul destul de bine. E mic şi înghesuit, dar e şi aglomerat. Şi ştiu cît de mult îţi place asta.

Asta îmi provocă încă un zîmbet.

— Trebuie să mă întîlnesc cu Manfred şi apoi să vorbesc cu Jane, dar după aceea putem să luăm cu toţii masa de prînz şi să încercăm să vedem dacă nu ne putem distra puţin. Ce-ar fi să te duci înăuntru şi să te destinzi pînă cînd ne întoarcem? Cel puţin în felul ăsta nu trebuie să fii zăpăcită şi bătută de vînt.

— Bine.

I-am dat tăticului un pupic pe obraz, apoi el a plecat în direcţia pîrîului. Am intrat în cort, cu Babar chiar în urma mea.

— Drăguţ, i-am spus lui Babar în timp ce mă uitam în jur. Mobilat în stilul plin de gust al Refugiatului Modern. Şi îmi place la nebunie ce-au făcut cu paturile astea pliante.

Babar se uită în sus către mine cu rînjetul lui prostesc de cîine, apoi sări pe unul dintre paturi şi se tolăni.

— Idiotule, am exclamat. Ai fi putut cel puţin să te ştergi pe labe!

Babar, remarcabil de nepăsător la critică, căscă şi-apoi închise ochii.

M-am dus pe pat lîngă el, am scuturat bucăţile mai mari de noroi şi apoi l-am folosit ca pernă. Nu păru să aibă ceva împotrivă. Şi chiar era un lucru bun, din moment ce ocupa jumătate din patul meu.

— Ei bine, iată-ne. Sper că-ţi place aici.

Babar scoase un soi de sforăit. *Bine zis,* m-am gîndit.

*

Chiar şi după ce ni se explică totul, erau încă vreo cîţiva care întîmpinau greutăţi cînd era vorba să le intre în cap că eram izolaţi şi pe cont propriu. În şedinţele de grup conduse de fiecare dintre reprezentanţii coloniali, era întotdeauna cîte unul (sau unii) care spuneau că lucrurile nu puteau fi atît de rele pe cît pretindea tăticul că sînt, că trebuia să existe vreo cale pentru noi să rămînem în legătură cu restul omenirii, sau cel puţin să ne folosim PDA-urile.

Atunci au trimis reprezentanţii coloniilor fiecărui colonist ultimul fişier pe care urmau să-l primească PDA-urile lor. Era un fişier video, filmat de către Conclav şi trimis tuturor celorlalte rase din secţiunea noastră de spaţiu. În el, conducătorul Conclavului, pe nume generalul Gau, stătea pe o înălţime care domina o mică aşezare. Cînd am văzut pentru prima oară filmul, am crezut că era o aşezare

umană, dar ni s-a spus că era o aşezare de colonişti whaizi, aceştia fiind o rasă despre care nu ştiam nimic. Ceea ce ştiam era că locuinţele şi clădirile lor arătau ca ale noastre, sau destul de asemănătoare ca să nu conteze.

Acest general Gau rămase pe înălţime destul de mult ca să te întrebi la ce se uita într-acolo în jos, către aşezare, iar aşezarea dispăru, transformată în cenuşă şi foc de către ceea ce păreau o mie de raze de lumină plonjînd în jos din ceea ce ni se spuse că erau sute de nave spaţiale plutind la mare înălţime deasupra coloniei. În numai cîteva secunde, nu mai rămase nimic din colonie sau din cei care locuiau în ele, în afară de o coloană de fum care se înălţa către cer.

Nimeni nu mai puse la îndoială după aceea înţelepciunea deciziei de a ne ascunde.

Nu ştiu de cîte ori am urmărit filmul cu atacul Conclavului; trebuie să fi fost de cîteva zeci de ori înainte ca tăticul să vină la mine şi să mă pună să-mi predau PDA-ul – nici un privilegiu doar pentru că eram copilul conducătorului coloniei. Dar nu mă uitam din cauza atacului. O, bine, ar trebui să spun că nu vedeam chiar asta cînd mă uitam. Ceea ce priveam era silueta care stătea pe înălţime. Creatura care ordonase atacul. Cea care avea pe mîini sîngele unei întregi colonii. Mă uitam la acest general Gau. Mă întrebam ce gîndea cînd a dat ordinul. A simţit regret? Satisfacţie? Plăcere? Durere? Am încercat să-mi închipui ce-ar însemna să ordoni moartea a mii de oameni nevinovaţi. Eram fericită că nu puteam să concep aşa ceva. Eram îngrozită că acest general putea. Şi că era acolo, afară. Vînîndu-ne.

TREISPREZECE

La două săptămîni după ce am aterizat pe Roanoke, Magdy, Enzo, Gretchen şi cu mine ne-am dus la o plimbare.

— Aveţi grijă unde aterizaţi, ne avertiză Magdy. Sînt nişte bolovani mari aici jos.

— Grozav, comentă Gretchen.

Îşi aprinse lanterna de buzunar – tehnologie acceptabilă, nici o componentă computerizată în ea, doar un LED de modă veche – şi o îndreptă spre pămînt, căutînd un loc unde să aterizeze, şi apoi sări de pe marginea zidului de containere, ţintind spre locul preferat. Enzo şi cu mine am auzit un *uf* cînd ajunse jos, apoi o mică înjurătură.

— Ţi-am spus să ai grijă unde aterizezi, zise Magdy, îndreptîndu-şi lanterna spre ea.

— Taci din gură, Magdy, îl apostrofă Gretchen. Nici măcar n-ar trebui să fim aici. O să ne bagi pe toţi în încurcătură.

— Mda, bine, replică Magdy. Cuvintele tale ar avea mai multă autoritate morală dacă n-ai fi de fapt aici, cu mine.

Mută cu o smucitură lumina lanternei de la Gretchen către mine şi Enzo, care stăteam încă sus, pe zidul de containere.

— Voi doi aveţi vreun plan să veniţi cu noi?

— Vrei să încetezi, te rog, cu lanterna? exclamă Enzo. Patrula o să ne vadă.

— Patrula e pe partea cealaltă a zidului de containere, zise Magdy. Deşi, dacă nu vă grăbiţi, asta n-o să mai dureze prea mult. Aşa că… mişcaţi-vă!

Aprinse şi stinse repede lanterna pe faţa lui Enzo, dînd naştere unui efect stroboscopic enervant. Enzo oftă şi alunecă de pe zidul de containere; am auzit bufnitura înăbuşită o secundă mai tîrziu. Mai rămîneam eu; m-am simţit brusc prea expusă în vîrful containerelor care formau îngrăditura defensivă din jurul sătucului nostru – şi în acelaşi timp frontiera dincolo de care nu ne era permis să mergem în timpul nopţii.

— Haide, şopti Enzo în sus, spre mine.

El, cel puţin, îşi aducea aminte că n-ar fi trebuit să fim afară şi-şi modulă vocea corespunzător.

— Sări jos. Te prind eu.

— Te-ai prostit? am întrebat, tot în şoaptă. O să sfîrşeşti cu pantofii mei în orbite.

— A fost o glumă, zise Enzo.

— Bine, am răspuns. Nu mă prinde.

— Doamne, Zoë, exclamă Magdy, dar fără să şoptească. Vrei să *sari* odată?

Am sărit de pe zidul de containere, la vreo trei metri de vîrf, şi m-am rostogolit puţin cînd am ajuns jos. Enzo îndreptă lanterna spre mine şi-mi întinse mîna să mă ridic. Am luat-o şi m-am uitat pieziş la el, iar el m-a tras sus. Apoi mi-am îndreptat propria mea lanternă în direcţia unde era Magdy.

— Nesuferitule, i-am zis.

Magdy ridică din umeri.

— Hai, replică el şi porni de-a lungul perimetrului zidului către destinaţia noastră.

După cîteva minute, ne aţinteam cu toţii fasciculele lanternelor într-o gaură.

— Oho! exclamă Gretchen. Tocmai am încălcat regula stingerii şi am riscat să fim împuşcaţi din greşeală pentru asta de către garda de noapte. O gaură în pămînt. Aleg următoarea excursie pe teren, Magdy.

Magdy pufni şi îngenunche în gaură.

— Dacă ai fi atentă vreodată la ceva, ai şti că această *gaură* a stîrnit panică în rîndul consiliului. Ceva a săpat asta acum două nopţi, în timp ce patrula nu se uita. Ceva a încercat să *intre* în colonie de *aici,* de afară.

Îşi luă lanterna şi o mută în susul celui mai apropiat container pînă cînd zări ceva.

— Uite. Sînt zgîrieturi pe container. Ceva a încercat să treacă pe sus şi, cînd n-a reuşit, a încercat pe dedesubt.

— Aşadar, ceea ce spui este că ne aflăm aici, afară, acum, cu o ceată de animale de pradă, am constatat.

— Nu trebuie să fie un animal de pradă, spuse Magdy. Poate e doar o creatură căreia îi place să sape.

Am mutat lumina din nou sus, pe urmele de gheare.

— Da’ asta-i o teorie *rezonabilă.*

— N-am fi putut vedea asta în timpul zilei? întrebă Gretchen. Cînd am putea vedea lucrurile care sar să ne mănînce?

Magdy puse lumina pe mine.

— Mama ei şi-a pus oamenii de la securitate să umble pe lîngă ea toată ziua. Nu lăsau pe nimeni să se apropie. În plus, indiferent cine a făcut gaura asta, a plecat de mult.

— O să-ţi aduc aminte că ai zis asta, atunci cînd ceva o să-ţi sfîşie gîtlejul, îl avertiză Gretchen.

— Linişteşte-te, răspunse Magdy. Sînt pregătit. Şi oricum, gaura asta e doar primul act. Tatăl meu e prieten cu unii dintre tipii de la securitate. Unul dintre ei i-a spus că, doar cu puţin înainte de a închide totul pentru noapte, au văzut o turmă de fanţi din aceia în pădure. Eu zic să ne ducem să ne uităm.

— Ar trebui să ne întoarcem, vorbi Enzo. Nici măcar n-ar trebui să fim aici, Magdy. Dacă ne găsesc afară, o să ne aştepte iadul pe toţi. Putem vedea fanţii mîine. Cînd soarele e sus pe cer şi chiar îi putem vedea.

— Mîine or să fie treji şi or să pască, spuse Magdy. Şi nici vorbă să putem face altceva decît să ne uităm la ei cu binoclul.

Magdy arătă din nou spre mine.

— Daţi-mi voie să vă aduc aminte că părinţii ei ne ţin zăvoriţi de două săptămîni, aşteptînd să descopere dacă ceva ne-ar putea azvîrli de pe planeta asta.

— Sau dacă ne-ar putea omorî, am completat. Ceea ce ar fi o problemă.

Magdy alungă ideea cu un gest al mîinii.

— Ceea ce spun eu este că dacă vrem cu adevărat să *vedem* chestiile astea – chiar să ajungem destul de aproape ca să ne putem uita bine la ele – trebuie s-o facem acum. Dorm cu toţii, nimeni nu ştie că am plecat şi o să ne întoarcem înainte ca cineva să ne simtă lipsa.

— Tot cred că ar trebui să ne întoarcem, insistă Enzo.

— Enzo, ştiu că asta îţi ia din timpul preţios petrecut cu prietena ta, zise Magdy, dar credeam că *s-ar putea* să vrei

să explorezi şi altceva decît amigdalele lui Zoë, măcar de data asta.

Magdy *era foarte* norocos că nu se afla în raza de acţiune a braţului cînd făcea acest comentariu. Fie a braţului meu, fie a lui Enzo.

— Iar eşti un măgar, Magdy, exclamă Gretchen.

— Bine, spuse Magdy. Voi duceţi-vă înapoi. Ne vedem mai tîrziu. Eu am de gînd să văd nişte fanţi.

Pomi către pădure, plimbînd fasciculul lanternei prin iarbă, (sau planta asemănătoare cu iarba care acoperea pămîntul), în timp ce mergea. Eu am îndreptat lanterna spre Gretchen. Ea îşi dădu ochii peste cap cu exasperare şi porni după Magdy. După un minut, Enzo şi cu mine ne-am luat după ei.

*

Luaţi un elefant. Faceţi-l doar puţin mai mic. Scăpaţi de urechi. Faceţi-i trompa mai scurtă şi cu tentacule la capăt. Întindeţi-i picioarele pînă cînd aproape că pare imposibil să-i poată susţine greutatea. Daţi-i patru ochi. Şi apoi faceţi tot felul de alte lucruri stranii corpului său încît nu rămîne decît să spui că arată mai mult ca un elefant decît ca orice altceva la care te-ai putea gîndi.

Ăsta-i un fant.

În cele două săptămîni în care fuseserăm închişi în satul coloniei, aşteptînd semnalul verde ca să începem colonizarea propriu-zisă, fanţii fuseseră zăriţi de cîteva ori, fie în pădurea de lîngă sat, fie, foarte rar, în porţiunea neîmpădurită dintre sat şi pădure. Apariţia unor fanţi stîrnea o goană nebună a copiilor către poarta coloniei (o deschizătură în zidul de containere, care se închidea noaptea), ca să se uite, să caşte gura şi să facă semn cu mîna creaturilor. Mai stîrnea şi un val care arăta o nonşalanţă studiată, format din noi, adolescenţii, pentru că şi noi voiam să-i vedem, numai că nu voiam să părem *prea* interesaţi, din moment ce asta ne-ar fi afectat credibilitatea faţă de toţi prietenii noştri cei noi.

Cu siguranţă Magdy n-a dat niciodată nici un indiciu că i-ar fi păsat cîtuşi de puţin de fanţi. Se lăsa tras pînă la poartă de către Gretchen cînd trecea o turmă, apoi însă petrecea cea mai mare parte a timpului vorbind cu ceilalţi băieţi care erau şi ei bucuroşi să facă să pară că fuseseră traşi către poartă. Totul se reduce la aparenţă, presupun. Chiar şi cei care se străduiau să pară imperturbabili aveau în ei ceva copilăresc.

Exista o oarecare dispută în legătură cu faptul dacă fanţii pe care-i vedeam era un grup local care trăia în zonă, sau dacă văzuserăm mai multe turme care migrau pe aici. N-aveam nici cea mai mică idee care dintre teorii era corectă; eram pe planetă doar de vreo două săptămîni. Şi de la depărtare, toţi fanţii arătau cam la fel.

Iar de aproape, aşa cum am descoperit destul de repede, miroseau oribil.

— Chiar *totul* pe planeta asta miroase ca rahatul? îmi şopti Gretchen în timp ce ne uitam în sus la fanţi.

Se legănau înainte şi înapoi, foarte încet, ca şi cum ar fi dormit stînd în picioare. Cît despre răspunsul la întrebarea ei, unul dintre fanţii cei mai apropiaţi de locul unde ne ascundeam lăsă să-i scape un vînt monumental. Ne-am înecat şi am chicotit în aceeaşi măsură.

— Ssst, şopti Enzo.

El şi Magdy erau ghemuiţi în spatele altui tufiş înalt, la vreo doi metri de noi, aproape de luminişul unde turma de fanţi se hotărîse să se odihnească pe timpul nopţii. Erau vreo doisprezece, cu toţii dormind şi trăgînd vînturi sub stele. Lui Enzo vizita nu părea să-i placă prea mult; cred că era îngrijorat că s-ar putea să trezim fanţii din greşeală. Şi nu era o grijă lipsită de importanţă; picioarele fanţilor arătau ca nişte fuse de la distanţă, dar de aproape era limpede că ar putea zdrobi pe oricare dintre noi fără prea mare efort, iar aici erau doisprezece fanţi. Dacă i-am trezi şi ar intra în panică, am putea sfîrşi transformaţi în carne tocată.

Cred că era încă puţin îmbufnat pentru comentariul despre „explorarea amigdalelor”. Magdy, în felul lui

obişnuit, nu tocmai fermecător, îl tachinase pe Enzo încă de cînd el şi cu mine începuserăm să ne întîlnim oficial. Zeflemelele apăreau şi dispăreau în funcţie de cum mergea relaţia lui Magdy cu Gretchen în momentul respectiv. Bănuiam că în acel moment Gretchen îl ţinea la distanţă. Uneori cred că aş avea nevoie de un grafic sau poate de o diagramă ca să pricep cum se înţeleg cei doi.

Încă unul dintre fanţi dădu drumul unei încărcături epice de flatulenţă.

— Dacă mai stăm aici, o să mă sufoc, i-am şoptit lui Gretchen.

Ea dădu din cap şi-mi făcu semn să mă duc după ea. Ne-am furişat către locul unde stăteau Enzo şi Magdy.

— Putem pleca acum? îi şopti Gretchen lui Magdy. Ştiu că probabil te încîntă mirosul, dar noi, ceilalţi, sîntem pe cale să pierdem cina. Şi am stat aici destul de mult încît cineva să înceapă să se întrebe unde ne-am dus.

— Un minut, ceru Magdy. Vreau să ajung mai aproape de unul dintre ei.

— Glumeşti, exclamă Gretchen.

— Am ajuns pînă aici… insistă Magdy.

— Chiar eşti un idiot uneori, ştii? comentă Gretchen. Nu te duci pur şi simplu către o turmă de animale sălbatice ca să le saluţi. Or să te omoare.

— Sînt adormite, protestă Magdy.

— N-or să mai fie dacă te duci de-a dreptul în mijlocul lor.

— Nu sînt chiar *atît* de prost, replică Magdy, cu şoapta devenind cu atît mai sonoră cu cît se enerva mai tare. N-o să fie nici o problemă. Încetează cu grijile.

Înainte ca Gretchen să apuce să riposteze, Enzo ridică mîna să-i liniştească pe amîndoi.

— Uite, spuse el, şi arătă undeva spre mijlocul luminişului. Unul dintre ei se trezeşte.

— O, minunat, exclamă Gretchen.

Fantul în discuţie îşi scutură capul şi apoi îl ridică, întinzîndu-şi larg tentaculele de pe trompă. Le flutură dintr-o parte în alta.

— Ce face? l-am întrebat pe Enzo.

El ridică din umeri. Nu era expert în fanţi mai mult decît mine.

A mai mişcat un timp din tentacule, într-un arc mai larg, apoi mi-a trecut prin minte ce făcea. *Mirosea* ceva. Ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

Fantul mugi, nu din trompă, ca un elefant, ci din gură. Toţi ceilalţi fanţi se treziră instantaneu şi începură să se mişte.

M-am uitat pieziş spre Gretchen. *O, rahat,* am mimat din buze. Ea încuviinţă şi se uită înapoi peste umăr la fanţi. M-am întors spre Magdy, care devenise brusc foarte mic. Nu cred că acum mai voia să se apropie vreun pic.

Fantul cel mai apropiat de noi se întoarse brusc şi se frecă de tufişul în spatele căruia ne ascundeam. I-am auzit bufnitura piciorului cînd animalul se mută într-o nouă poziţie. Am hotărît că era timpul să mă mişc, dar trupul îmi nesocoti hotărîrea, din moment ce nu-mi lăsă controlul picioarelor. Eram încremenită pe loc, ghemuită în spatele unui tufiş, aşteptînd să fiu călcată în picioare.

Ceea ce nu se întîmplă niciodată. O secundă mai tîrziu, fantul dispăru, luînd-o la fugă în aceeaşi direcţie ca şi restul turmei: cît mai departe de noi. Magdy săltă din poziţia chircită şi ascultă turma tropăind în depărtare.

— În regulă, vorbi el. Ce-a fost ceea ce tocmai s-a *întîmplat*?

— Credeam că ne-au mirosit, cu siguranţă, am răspuns. Am crezut că ne-au descoperit.

— Ţi-am zis că eşti un idiot, îi spuse Gretchen lui Magdy. Dacă ai fi fost acolo cînd s-au trezit, am fi adunat cu lopata ce-ar mai fi rămas din tine, într-o găleată.

Cei doi începură să se răstească unul la altul; m-am răsucit să mă uit la Enzo, care se întorsese cu faţa în direcţia opusă celei în care fugiseră fanţii. Avea ochii închişi, dar părea că se concentrează la ceva.

— Ce e? am întrebat.

Deschise ochii, se uită la mine şi apoi arătă în direcţia spre care se uita.

— Vîntul vine din direcţia asta.

— Bine, am replicat.

Nu-i urmăream ideea.

— Ai fost vreodată la vînătoare? întrebă Enzo.

Am clătinat din cap.

— Noi eram contra vîntului faţă de fanţi. Vîntul sufla mirosul nostru departe de ei.

Arătă către locul unde stătuse primul fant care se trezise.

— Nu cred că fantul acela ne-ar fi mirosit cîtuşi de puţin.

Clic!

— Bine, am replicat. Acum am priceput.

Enzo se întoarse spre Magdy şi Gretchen.

— Hei, voi doi! exclamă el. E timpul să plecaţi. Acum!

Magdy îndreptă lanterna de buzunar către Enzo şi păru gata să spună ceva sarcastic, apoi prinse expresia de pe chipul lui Enzo în cercul de lumină.

— Ce e?

— Fanţii n-au fugit din cauza noastră, explică Enzo. Cred că e altceva acolo. Ceva care vînează fanţi. Şi cred că vine încoace.

*

E un clişeu al divertismentelor de groază să pui adolescenţi pierduţi în pădure şi să-ţi imaginezi că sînt hăituiţi de ceva oribil aflat *chiar în urma lor.*

Iar acum ştiu de ce. Dacă vrei să te simţi vreodată la limita terorii totale, abjecte, care te face să-ţi verşi maţele, încearcă să-ţi croieşti drum afară dintr-o pădure vreun kilometru-doi, noaptea, cu certitudinea că eşti vînat. Te face să te simţi viu, chiar te face, dar nu într-un fel în care *vrei* să te simţi viu.

Magdy era în frunte, desigur, deşi e discutabil dacă asta se întîmpla pentru că ştia drumul înapoi sau doar pentru că alerga destul de repede pentru ca noi ceilalţi să trebuiască să fugim după el. Gretchen şi cu mine îl urmam, iar Enzo forma ariergarda. O dată am încetinit ca să verific dacă mai e acolo, iar el mi-a făcut semn să alerg mai departe.

— Rămîi cu Gretchen, zise el.

Apoi mi-am dat seama că rămînea intenţionat în urma noastră, astfel încît, orice ne-ar fi urmărit, să trebuiască să treacă de el mai întîi. L-aş fi sărutat chiar atunci, dacă n-aş fi fost doar un ghem fremătător de adrenalină, fugind cu disperare ca să ajung acasă.

— Pe-aici! ne strigă Magdy.

Arătă spre o potecă naturală accidentată pe care am recunoscut-o ca fiind cea pe care-o folosisem ca să intrăm în pădure prima dată. Mă concentram să înaintez pe acea potecă, şi atunci ceva se strecură prin spatele lui Gretchen şi mă apucă pe neaşteptate. Am ţipat.

Se auzi o bubuitură, urmată de o bufnitură înăbuşită.

Enzo se aruncă spre ceea ce mă înşfăcase. O secundă mai tîrziu, era întins pe solul pădurii, cu pumnalul lui Dickory la gît. Am avut nevoie de mai mult timp decît ar fi trebuit ca să recunosc cine ţinea cuţitul.

— Dickory! am ţipat. Opreşte!

Dickory se opri.

— Dă-i drumul! Nu e un pericol pentru mine!

Dickory scoase cuţitul şi se îndepărtă de Enzo. Enzo se depărtă în patru labe de Dickory şi de mine.

— Hickory? am strigat. E totul în ordine?

De undeva din faţă, am auzit vocea lui Hickory.

— Prietenul tău avea un pistol! L-am dezarmat!

— Mă sugrumă! l-am auzit pe Magdy.

— Dacă Hickory ar fi vrut să te sugrume, n-ai fi putut să vorbeşti! am răspuns. Dă-i drumul, Hickory!

— Păstrez pistolul, anunţă Hickory.

Se auzi un foşnet în întuneric cînd Magdy se ridică.

— Bine, am zis.

Acum, că ne opriserăm din alergat, era ca şi cum cineva trăsese o frînă, şi toată adrenalina din corp se scurgea pe la picioare. M-am ghemuit ca s-o împiedic să se reverse.

— Nu, *nu* e bine, replică Magdy.

L-am văzut apărînd din întuneric, păşind apăsat înspre mine. Dickory se interpuse între mine şi Magdy. Mersul lui Magdy se opri brusc.

— E pistolul tatălui meu! Dacă descoperă că lipseşte, sînt ca şi mort!

— În primul rînd, ce făceai cu pistolul? întrebă Gretchen.

Se întorsese în locul unde stăteam eu, cu Hickory urmînd-o.

— Ţi-am zis că eram pregătit, răspunse Magdy şi apoi se întoarse spre mine. Trebuie să le spui *gărzilor tale de corp* să fie mai atenţi.

Arătă spre Hickory.

— Aproape că l-am lăsat fără cap pe ăsta.

— Hickory? am întrebat.

— N-am fost în nici un pericol serios, replică Hickory cu blîndeţe.

Atenţia lui părea să fie îndreptată în altă parte.

— Vreau pistolul înapoi, se răsti Magdy.

Cred că încerca să ameninţe; eşuă cînd vocea i se frînse.

— Hickory o să-i dea pistolul înapoi tatălui tău cînd o să ajungem înapoi în sat, am zis.

Simţeam apropiindu-se o durere de cap provocată de oboseală.

— *Acum,* insistă Magdy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy, am răbufnit.

Eram dintr-odată foarte obosită şi furioasă.

— Vrei te rog să taci din gură cu afurisitul tău de pistol! Ai noroc că nu l-ai omorît pe vreunul dintre noi cu el. Şi ai noroc că nu l-ai nimerit pe vreunul dintre *ei* – am făcut semn către Dickory şi apoi către Hickory – pentru că atunci *tu* ai fi mort, iar noi ceilalţi ar trebui să dăm explicaţii despre cum s-a întîmplat. Aşa că taci din gură cu idiotul tău de pistol! *Taci* şi hai să mergem *acasă!*

Magdy se uită ţintă la mine, apoi porni tropăind în întuneric, către sat. Enzo îmi aruncă o privire ciudată şi se luă după prietenul lui.

— Perfect, am comentat şi mi-am strîns tîmplele între palme.

Durerea monstruoasă de cap pe care o prevăzusem sosise, şi era un specimen magnific.

— Ar trebui să te întorci în sat, îmi spuse Hickory.

— Aşa *crezi*? am întrebat şi apoi m-am ridicat în picioare şi am plecat hotărîtă către sat, departe de el şi de Dickory.

Gretchen, rămasă brusc în compania celor două gărzi de corp ale mele, nu era prea departe în urma mea.

*

— Nu vreau s-ajungă la John şi Jane nici un cuvînt despre ce s-a-ntîmplat astă-noapte, i-am spus lui Hickory cînd el, Dickory şi cu mine am ajuns în sectorul comun al satului.

La ora asta din noapte, doar vreo două alte persoane mai hoinăreau pe-acolo, iar acestea dispărură rapid cînd Hickory şi Dickory îşi făcură apariţia. Două săptămîni nu fuseseră suficiente ca oamenii să se obişnuiască cu ei. Aveam spaţiul comun numai pentru noi.

— Cum spui tu, încuviinţă Hickory.

— Mulţumesc, am zis şi am pornit să mă îndepărtez de el, către cortul pe care-l împărţeam cu părinţii mei.

— N-ar fi trebuit să te duci în pădure, vorbi Hickory.

Asta mă făcu să mă opresc. M-am întors cu faţa la Hickory.

— Poftim?

— N-ar fi trebuit să te duci în pădure, repetă Hickory. Nu fără protecţia noastră.

— Aveam protecţie, am replicat, şi unei părţi a creierului meu nu-i venea să creadă că aceste vorbe chiar mi-au ieşit din gură.

— Protecţia ta era un pistol mînuit de cineva care nu ştia să-l folosească. Glonţul pe care l-a tras s-a dus în pămînt, la mai puţin de treizeci de centimetri de el. L-am dezarmat pentru că era o ameninţare pentru el însuşi, nu pentru mine.

— O să am grijă să-i spun asta. Dar nu contează. N-am nevoie de *permisiunea* ta, Hickory, ca să fac ce poftesc. Tu şi cu Dickory nu sînteţi părinţii mei. Iar în *tratatul* vostru nu scrie că-mi puteţi impune ce să fac.

— Eşti liberă să faci ce doreşti. Dar ţi-ai luat riscuri inutile, atît mergînd în pădure cît şi pentru că nu ne-ai informat despre intenţia ta.

— Asta nu v-a împiedicat să veniţi după mine.

Replica mea a sunat ca o acuzaţie, pentru că eram într-o stare de spirit acuzatoare.

— Nu, recunoscu Hickory.

— Aşa că v-aţi apucat din proprie iniţiativă să mă urmăriţi cînd eu nu v-am dat permisiunea s-o faceţi.

— Da.

— Să nu mai faceţi niciodată aşa ceva. Ştiu că intimitatea este un concept *străin* pentru voi, dar uneori nu vă vreau prin preajmă. Puteţi pricepe asta? Tu – am arătat spre Dickory – aproape că i-ai tăiat gîtul prietenului meu în noaptea asta. Ştiu că nu-l *placi,* dar asta-i puţin cam mult.

— Dickory nu i-ar fi făcut nici un rău lui Enzo, protestă Hickory.

— *Enzo* nu ştie asta, am replicat şi m-am întors spre Dickory. Şi dacă ţi-ar fi tras o lovitură bună? L-ai fi putut răni doar ca să-l opreşti. N-am *nevoie* de felul ăsta de protecţie. Şi nici n-o vreau.

Hickory şi Dickory rămaseră pe loc tăcuţi, absorbindu-mi furia. După cîteva secunde, m-am săturat de asta.

— Ei bine, am întrebat.

— Fugeai afară din pădure cînd ai dat peste noi, îi aminti Hickory.

— Da? Şi? Credeam că s-ar fi putut să fim urmăriţi. Ceva a speriat fanţii la care ne uitam, iar Enzo a crezut că putea fi un animal de pradă sau cam aşa ceva. A fost alarmă falsă. Nu era nimic în spatele nostru, altfel ne-ar fi prins din urmă cînd aţi apărut voi doi de nicăieri şi ne-aţi speriat ca naiba pe toţi.

— Nu, vorbi Hickory.

— Nu? *Nu* ne-aţi speriat ca naiba? Dă-mi voie să fiu de altă părere.

— Nu, repetă Hickory. Eraţi urmăriţi.

— Ce tot vorbeşti acolo? Nu era nimic în urma noastră.

— Erau în copaci. Se ţineau după voi pe deasupra. Mergeau înaintea voastră. I-am auzit pe ei, înainte să te auzim pe tine.

Mi s-au înmuiat genunchii.

— Ei? am întrebat.

— De aceea v-am luat cu noi imediat ce v-am auzit venind. Ca să vă protejăm.

— Ce erau?

— Nu ştim. N-am avut timp să facem nici o observaţie adecvată. Şi credem că împuşcătura prietenului vostru i-a pus pe fugă.

— Atunci nu era neapărat ceva care să ne vîneze pe noi. Ar fi putut fi orice.

— Poate, acceptă Hickory, în acea manieră neutră căutată pe care o avea cînd nu voia să mă contrazică. Orice-ar fi, se mişcau odată cu tine şi cu grupul tău.

— Băieţi, sînt obosită, am zis, pentru că nu voiam să mă mai gîndesc la nimic din toate astea, şi dacă mă mai gîndeam – la ideea că o haită de creaturi ne urmărea din copaci – m-aş fi prăbuşit chiar acolo, în sectorul comun. Putem lăsa discuţia asta pe mîine?

— Cum doreşti, Zoë.

— Mulţumesc, am răspuns şi am pornit către pat, tîrîndu-mi picioarele. Şi adu-ţi aminte ce-am stabilit despre faptul de a nu le spune părinţilor.

— Nu le vom spune părinţilor.

— Şi adu-ţi aminte că am zis să nu mă urmăriţi!

Ei nu răspunseră nimic la asta şi am plecat să mă culc.

*

L-am găsit pe Enzo în dimineaţa următoare afară din cortul familiei lui, citind o carte.

— Oho, o carte adevărată! am exclamat. Pe cine-ai omorît ca s-o obţii?

— Am împrumutat-o de la unul dintre copiii menoniţi, răspunse el.

Îmi arătă cotorul.

— *Huckleberry Finn.* Ai auzit de ea?

— Întrebi o fată de pe o planetă pe nume Huckleberry dacă a auzit de *Huckleberry Finn!*

Speram ca tonul vocii mele, care arăta că nu-mi venea să cred, să transmită şi amuzament.

După cît se părea, nu.

— Scuză-mă. N-am făcut legătura.

Deschise cartea în locul unde citea.

— Ascultă, am zis. Voiam să-ţi mulţumesc. Pentru ce-ai făcut astă-noapte.

Enzo se uită pe deasupra cărţii.

— N-am făcut nimic astă-noapte.

— Ai rămas în urma lui Gretchen şi a mea. Te-ai aşezat între noi şi orice-ar fi fost ceea ce ne urmărea. Voiam doar să ştii că am apreciat gestul.

Enzo ridică din umeri.

— Nu că ne-ar fi urmărit ceva, pînă la urmă.

M-am gîndit să-l pun la curent cu ceea ce-mi spusese Hickory, dar m-am stăpînit.

— Şi cînd ceva a venit spre voi, era în faţa mea. Aşa că n-am fost de prea mare folos de fapt.

— Mda, că veni vorba… Voiam să-mi cer scuze pentru asta. Pentru chestia cu Dickory.

Nu ştiam prea bine cum să pun problema. Îmi închipuiam că n-ar fi sunat prea bine: *Scuză-mă pentru cînd garda mea de corp extraterestră aproape că ţi-a tăiat capul cu un cuţit.*

— Nu-ţi face griji, spuse Enzo.

— Nu-mi fac, am replicat.

— Chiar nu. Garda ta de corp şi-a făcut treaba.

Vreme de o secundă, mi s-a părut că Enzo ar fi vrut să mai spună ceva, apoi însă înclină capul şi se uită la mine de parcă aştepta să termin indiferent ce făceam în acel moment, ca să se poată întoarce la cartea lui foarte importantă.

Mi-a trecut brusc prin cap că Enzo nu-mi mai scrisese nici o poezie de cînd coborîserăm pe Roanoke.

— Bine atunci, am spus, neconvingător. Bănuiesc că o să ne vedem ceva mai tîrziu.

— Sună bine, răspunse Enzo, apoi îmi făcu un semn prietenos cu mîna şi-şi băgă nasul în treaba lui cu Huck Finn.

Am plecat înapoi la cortul meu, l-am găsit pe Babar înăuntru, m-am dus la el şi l-am luat în braţe.

— Felicită-mă, Babar. Cred că tocmai am avut prima ceartă cu prietenul meu.

Babar mă linse pe faţă. Asta mai îmbunătăţi lucrurile un pic. Dar nu prea mult.

PAISPREZECE

— Nu, cînţi încă prea jos, i-am spus lui Gretchen. Pari monotonă. Ai nevoie să începi cu un ton mai sus, sau pe aproape. Uite-aşa…

Am reluat partea pe care voiam s-o cînte ea.

— Dar aşa *cînt,* replică Gretchen.

— Nu, cînţi mai jos de-atît.

— Atunci *tu* abordezi melodia greşit, protestă Gretchen. Pentru că eu cînt melodia pe care-o cînţi şi tu. Dă-i drumul!

Mi-am dres glasul şi am interpretat melodia pe care voiam s-o cînte ea. O imită perfect. M-am oprit din cîntat şi am ascultat-o pe Gretchen. Era monotonă.

— Ei, ce prostie, am comentat.

— Ţi-am spus eu.

— Dacă aş putea să te pun să auzi cîntecul, ai auzi melodia şi ai cînta-o.

— Dacă ai putea să mă pui să aud cîntecul, n-am încerca să-l cîntăm deloc. L-am asculta doar, ca nişte fiinţe umane civilizate.

— Bine zis, am fost de acord.

— Nimic nu-i bine în legătură cu asta, ripostă Gretchen. Ţi-o jur, Zoë. Ştiam că venirea într-o colonie nouă urma să fie dificilă. Eram gata pentru asta. Dar dacă aş fi ştiut că or să-mi ia PDA-ul, era foarte posibil să rămîn pe Erie. Dă-i drumul, zi că sînt superficială.

— Eşti superficială.

— Acum zi că mă *înşel.* Dacă îndrăzneşti…

Nu i-am spus că se înşeală. Ştiam cum se simte. Da, *era* superficial să recunoşti că-ţi lipsea PDA-ul. Dar cînd îţi petrecuseşi întreaga viaţă fiind capabil să faci să apară tot ce doreai pe un PDA, ca să te distrezi – muzică, filme, cărţi şi prieteni – atunci cînd trebuia să te desparţi de el te simţeai mizerabil. Cu adevărat mizerabil. Mizerabil cam ca în „captiv pe o insulă pustie cu nimic altceva în afară de nuci de cocos ca să le ciocneşti”. Pentru că nu exista nimic cu care să le înlocuim. Da, menoniţii coloniali îşi aduseseră mica lor bibliotecă de cărţi tipărite, dar cea mai mare parte a acesteia consta din biblii, manuale agricole şi cîteva „clasice”, dintre care *Huckleberry Finn* era unul dintre cele mai recente volume. Cît despre muzică şi divertismente populare, ei bine, nu aveau o legătură prea mare cu asta.

Îţi dădeai seama că vreo cîţiva dintre adolescenţii menoniţi coloniali credeau că e amuzant să ne privească pe noi, ceilalţi, trecînd prin privarea de divertisment. Nu părea foarte creştinesc din partea lor, trebuie să spun. Pe de altă parte, nu ei erau cei a căror viaţă fusese modificată drastic prin aterizarea pe Roanoke. Dacă aş fi fost în locul lor şi aş fi văzut o ceată întreagă de alţi indivizi plîngîndu-se şi suspinînd pentru cît de groaznic era că le fuseseră luate jucăriile, m-aş fi simţit şi eu poate puţin cu nasul pe sus.

Am făcut ceea ce fac cu toţii în situaţiile în care duc lipsă de ceva: ne-am adaptat. Nu citisem nici o carte de cînd ajunseserăm pe Roanoke, dar eram pe lista de aşteptare pentru un exemplar legat din *Vrăjitorul din Oz.* Nu existau spectacole de divertisment înregistrate, dar Shakespeare nu dă greş niciodată; era plănuită de sîmbătă într-o săptămînă o lectură pe roluri cu *A douăsprezecea noapte.* Promitea să fie destul de înspăimîntătoare – auzisem unele

dintre lecturi – dar Enzo citea rolul lui Sebastian şi o făcea destul de bine; şi, ca să spun drept, ar fi fost prima oară cînd intram în contact cu o piesă a lui Shakespeare – sau orice altă piesă, în afară de spectacolele de la şcoală – pe viu. Şi oricum n-aş fi avut altceva de făcut.

Cît despre muzică, ei bine, iată ce s-a întîmplat: nu mai tîrziu de două zile după aterizare, cîţiva dintre colonişti au scos chitare, acordeoane, tobe de mînă şi alte asemenea instrumente şi s-au apucat să încerce să cînte împreună. Încercarea merse groaznic, pentru că nimeni nu cunoştea muzica nimănui altcuiva. Semăna cu ceea ce se întîmplase pe *Magellan.* Aşa că s-au apucat să se înveţe unii pe alţii cîntecele fiecăruia, apoi unii sosiră să le cînte, iar după aceea alţii apărură să le asculte. Şi aşa se întîmplă că, la capătul spaţiului, fără să observe nimeni, colonia Roanoke reinventă chefurile. Aşa le numea tăticul. I-am spus că era un nume stupid, iar el răspunse că era de acord, dar că celălalt nume pentru asta – „chiolhan” – era şi mai rău. Nu-l puteam contrazice.

Chefliii de pe Roanoke (aşa cum îşi spuneau acum) primeau cereri – dar numai dacă persoana care făcea cererea cînta cîntecul. Iar dacă muzicienii nu cunoşteau cîntecul, trebuia să-l cînţi cel puţin de două ori pînă cînd îşi dădeau seama cum să-l imite. Asta duse la o evoluţie interesantă: cîntăreţii începură să facă versiuni *à capella* ale cîntecelor lor favorite, mai întîi singuri şi din ce în ce mai des în grupuri, care puteau fi acompaniate de Cheflii sau nu. Devenea un motiv de mîndrie pentru oameni să-şi prezinte piesele favorite deja aranjate, astfel încît toţi ceilalţi din public să nu trebuiască să suporte un şir de repetiţii, înainte ca totul să fie demn de ascultat.

Se putea spune, cu siguranţă, că unele dintre aceste aranjamente erau mai *aranjate* ca celelalte, ca să mă exprim politicos, iar unii cîntau cu acelaşi control al vocii precum o pisică în ploaie. Dar acum, la vreo două luni după ce se lansaseră chefurile, oamenii începuseră să prindă şpilul. Şi începuseră să vină la chefuri cu cîntece noi, aranjate *à capella.* Unul dintre cîntecele cele mai populare

la ultimele chefuri fusese „Lasă-mă să conduc tractorul” – povestea unui colonist învăţat să conducă un tractor manual de către un menonit, care, pentru că aceştia erau singurii care ştiau cum să manevreze maşinile agricole necomputerizate, fusese însărcinat să se ocupe de însămînţarea culturilor şi să ne înveţe pe noi, ceilalţi, cum să le folosim utilajele. Cîntecul se termina cu un tractor intrînd într-un şanţ. Era bazat pe o poveste adevărată. Menoniţii credeau că piesa era destul de hazlie, deşi apăruse cu preţul unui tractor stricat.

Cîntecele despre tractoare erau foarte departe de ceea ce ascultaserăm înainte, dar, pe de altă parte, ne aflam foarte departe de locurile de unde veneam fiecare dintre noi, în toate sensurile, aşa că poate că asta se potrivea. Şi ca să mă exprim total sociologic, poate că ceea ce însemna acest lucru era că, peste douăzeci sau cincizeci de ani standard, indiferent cînd se hotăra Uniunea Colonială să ne lase să intrăm în contact cu restul rasei umane, Roanoke urma să aibă propria ei formă muzicală distinctă. Poate că or s-o numească Roanokapella. Sau chefanoke. Sau *cumva.*

Dar în acest moment precis, tot ce încercam să fac era să obţin melodia corectă pe care s-o cînte Gretchen, astfel încît ea şi cu mine să putem merge la următorul chef cu o versiune măcar pe jumătate decentă din „Dimineaţă la Delhi”, ca să-l preia Chefliii. Şi sufeream un eşec mizerabil. Aşa te simţi cînd îţi dai seama că, în ciuda faptului că un cîntec a fost poate favoritul tău dintotdeauna, nu ştii de fapt fiecare întorsătură şi fiecare înfloritură a lui. Şi din moment ce exemplarul meu din cîntec se găsea pe PDA-ul pe care nu mai puteam să-l folosesc şi nici măcar să-l am, nu exista nici un mijloc să corectez problema.

În afară de cazul…

— Am o idee, i-am zis lui Gretchen.

— Presupune să înveţi să nu mai cînţi fals? întrebă ea.

— Chiar mai bine, am răspuns.

Zece minute mai tîrziu ne aflam în partea cealaltă a Croatoanului, în faţa centrului de informaţii al satului – singurul loc de pe întreaga planetă unde puteai găsi încă

un aparat electronic în stare de funcţionare, pentru că interiorul era proiectat să blocheze complet orice semnale radio sau de alt fel. Tehnologia pentru a face acest lucru era, din nefericire, destul de rară pentru ca să fie suficientă doar pentru un container de marfă modificat. Vestea bună era că mai făceau. Vestea proastă era că făceau destulă doar pentru o infirmerie. Uneori viaţa e de rahat. Gretchen şi cu mine ne-am dus în spaţiul de primire, unde era întuneric beznă din cauza materialului de blocare a semnalelor; trebuia să închizi uşa exterioară către centrul de informaţii înainte să poţi deschide uşa interioară. Aşa că, pentru aproximativ o secundă şi jumătate, ne-am simţit de parcă am fi fost înghiţite de moartea sumbră, neagră, fără formă. N-aş recomanda aşa ceva.

Apoi am deschis uşa interioară şi am găsit înăuntru un obsedat de calculatoare. Se uită la amîndouă, puţin surprins, după care îşi luă înfăţişarea care spunea *nu*.

— Răspunsul e nu, vorbi el, confirmînd expresia feţei.

— Hai, domnule Bennett, am exclamat. Nici măcar nu ştii ce-avem de gînd să cerem…

— Păi, să vedem, replică el. Două adolescente – care se nimereşte să fie fiicele unor conducători ai coloniei – se întîmplă să intre în singurul loc din colonie unde se pot juca cu un PDA. Hmmm… Au venit oare să implore să se joace cu un PDA? Sau au venit pentru că le face plăcere compania unui bărbat rotofei, de vîrstă mijlocie? Nu-i o întrebare grea, domnişoară Perry.

— Voiam doar să ascultăm un singur cîntec, am spus. O să scapi de noi de pe cap în numai un minut.

Bennett oftă.

— Ştii, cel puţin de două ori pe zi, cuiva exact la fel ca voi îi vine ideea sclipitoare să vină aici şi să întrebe dacă n-aş putea să-l las să împrumute un PDA ca să se uite la un film, să asculte nişte muzică sau să citească o carte. Şi, ah, o să-i ia numai un minut. Nici măcar n-o să observ că e acolo. Şi dacă spun da, atunci alţii or să vină să ceară acelaşi timp. Pînă la urmă o să petrec atîta timp ajutînd oamenii cu PDA-urile lor, încît n-o să mai am timp să fac

treaba cu care părinţii tăi, domnişoară Perry, m-au însărcinat. Aşa că spune-mi tu: ce-ar trebui să decid?

— Să pui un lacăt? sugeră Gretchen.

Bennett se uită pieziş la Gretchen, morocănos.

— Foarte amuzant, comentă el.

— Ce faci pentru părinţii mei? am întrebat.

— Părinţii tăi m-au pus să descopăr şi să imprim, încet şi minuţios, fiecare act diplomatic şi fiecare dosar al administraţiei Uniunii Coloniale, astfel încît să poată apela la ele fără să trebuiască să vină aici şi să mă bată la cap, răspunse Bennett. Într-un fel apreciez asta, dar într-altul mai direct fac asta de trei zile şi probabil o s-o mai fac încă patru. Şi pentru că imprimanta cu care trebuie să lucrez se blochează cu regularitate, chiar are nevoie de cineva care să fie atent la ea. Iar ăsta-s eu. Aşa că asta e, domnişoară Perry: patru ani de educaţie tehnică şi douăzeci de ani de muncă profesională mi-au permis să ajung maimuţoiul unei imprimante în fundul spaţiului. Cu adevărat, ţelul vieţii mele a fost atins!

Am ridicat din umeri.

— Atunci lasă-ne pe noi, am spus.

— Scuză-mă? se miră Bennett.

— Dacă nu faci nimic altceva decît să ai grijă să nu se blocheze imprimanta, asta putem face noi în locul tău, am explicat. O să lucrăm pentru tine două ore, şi în schimb ne laşi să folosim două PDA-uri cîtă vreme sîntem aici. Pe urmă, poţi să faci orice altceva ai nevoie să faci.

— Sau să te duci să mănînci de prînz, adăugă Gretchen. Să-i faci o surpriză soţiei.

Bennett rămase tăcut pentru un minut, cugetînd.

— Să vă oferiţi să mă *ajutaţi,* de fapt. Nimeni n-a mai încercat tactica asta pînă acum. Foarte abil.

— Încercăm şi noi, am replicat.

— Şi e ora prînzului, continuă Gretchen. Şi nu-i decît de imprimat.

— Aşa e, am încuviinţat.

— Presupun că dacă încurcaţi îngrozitor lucrurile pe-aici, n-o să fie prea rău pentru mine. Părinţii voştri n-or să mă pedepsească pentru incompetenţa voastră.

— Nepotismul lucrează în favoarea ta, am remarcat.

— Nu că o să fie vreo problemă, zise Gretchen.

— Nu, am fost de acord cu ea. Sîntem maimuţoi de imprimantă excelenţi.

— În ordine, spuse Bennett, şi se întinse peste masa de lucru ca să apuce PDA-ul. Puteţi folosi PDA-ul meu. Ştiţi cum să umblaţi cu ăsta?

I-am aruncat o privire.

— Scuză-mă. Bine.

Indică o listă de fişiere de pe ecran.

— Astea sînt fişierele care trebuie terminate azi. Imprimanta e acolo – făcu semn către capătul celălalt al mesei de lucru – iar hîrtia e în cutia aceea. O puneţi în imprimantă, faceţi teanc lîngă imprimantă documentele terminate. Dacă se blochează, şi o s-o facă, de cîteva ori, trageţi doar foaia afară şi lăsaţi-o să-şi ia singură una nouă. O să retipărească automat ultima pagină la care lucra. În timp ce faceţi asta, vă puteţi conecta la arhiva de divertisment. Am descărcat toate acele fişiere într-un singur loc.

— Ai descărcat fişierele tuturor? am întrebat, şi mi-am simţit intimitatea foarte uşor încălcată.

— Linişteşte-te, răspunse Bennett. Numai fişierele publice sînt accesibile. Atîta vreme cît ţi-ai criptat fişierele private înainte să-ţi predai PDA-ul, aşa cum ţi s-a spus, secretele tale sînt în siguranţă. Acum, îndată ce accesezi un fişier de muzică, difuzoarele or să pornească. Nu le da prea tare, sau n-o să auzi cînd se blochează imprimanta.

— Ai deja difuzoare instalate? întrebă Gretchen.

— Da, domnişoară Trujillo. Mă crezi sau nu, chiar şi bărbaţii rotofei de vîrstă mijlocie ascultă muzică.

— Ştiu, replică Gretchen. Tatăl meu e mort după muzica lui.

— Şi pe acest ton de dezumflare a egoului, o să plec, anunţă Bennett. O să mă întorc peste vreo două ore. Vă rog

să nu distrugeţi locul. Şi dacă vine cineva şi întreabă dacă poate să împrumute un PDA, spune-le că răspunsul este nu, fără excepţii.

Plecă.

— Sper că aici era ironic, am zis.

— Nu-mi pasă, replică Gretchen şi întinse mîna după PDA. Dă-mi ăsta.

— Hei, am exclamat, ţinîndu-l departe de ea. Să începem cu începutul!

Am pornit imprimanta, am pus fişierele în listă şi apoi am accesat „Dimineaţă la Delhi”. Primele măsuri se revărsară din difuzoare, iar eu le-am lăsat să mă pătrundă. Jur că aproape că am plîns.

— E uimitor cît de prost îţi aminteşti cîntecul ăsta, zise Gretchen cam pe la jumătate.

— Sssst! Aici e partea aceea!

Văzu expresia de pe chipul meu şi păstră tăcerea pînă se termină cîntecul.

*

Două ore *nu* e destul timp pentru un PDA dacă n-ai mai avut acces de luni de zile la unul. Şi asta-i tot ce-o să spun despre situaţia respectivă. Dar era destul timp pentru ca atît Gretchen cît şi eu să ieşim din centrul de informare simţindu-ne ca şi cum abia petrecuserăm ore întregi la înmuiat într-o plăcută baie fierbinte – ceea ce, dacă ne gîndim bine, era încă ceva ce nu mai făcuserăm de luni de zile.

— Ar trebui să păstrăm asta pentru noi, observă Gretchen.

— Da, am răspuns. Nu vrem ca lumea să-l sîcîie pe domnul Bennett.

— Nu-i asta, numai că îmi place să am ceva în plus faţă de ceilalţi, recunoscu Gretchen.

— Nu există prea mulţi oameni care să poată duce meschinăria atît de departe. Şi totuşi reuşeşti cumva.

Gretchen dădu din cap.

— Mulţumesc, doamnă. Şi acum trebuie să mă întorc acasă. I-am promis lui tata că o să plivesc grădina de legume înainte să se întunece.

— Distracţie plăcută la scormonitul prin ţărînă, i-am urat.

— Mulţumesc. Dacă te simţi binevoitoare, te poţi oferi oricînd să mă ajuţi.

— Lucrez la partea mea malefică.

— Aşa să fie.

— Dar hai să ne-ntîlnim deseară după cină să exersăm, am propus. Acum, că ştim cum să cîntăm partea aceea.

— Sună bine, răspunse Gretchen. Sau o să sune, să sperăm.

Îmi făcu semn cu mîna şi porni către casă. M-am uitat în jur şi am ajuns la concluzia că astăzi ar fi o zi bună pentru plimbare.

Şi a fost. Soarele era sus, ziua luminoasă, în special după două ore în centrul de informare care absorbea lumina, iar Roanoke intrase bine în primăvară – care era de-a dreptul frumoasă, chiar dacă se dovedea că toate florile locale miroseau a carne putredă înmuiată în sos de canal (această descriere o am prin amabilitatea lui Magdy, care reuşea să lege laolaltă cîte o frază din cînd în cînd). Dar după vreo două luni, nu mai observi mirosul, sau cel puţin accepţi că nu poţi face nimic în privinţa asta. Cînd toată planeta pute, n-ai decît să te comporţi ca atare.

Dar ceea ce o făcea cu adevărat o zi bună de plimbare era felul în care lumea noastră se schimbase în numai două luni. John şi cu Jane ne-au lăsat pe toţi să ieşim din Croatoan nu cu multă vreme după ce Enzo, Gretchen, Magdy şi cu mine am avut expediţia noastră nocturnă, iar coloniştii începuseră să se mute în afara satului, construind case şi ferme, ajutîndu-i şi învăţînd de la menoniţi, responsabili pentru primele noastre culturi care creşteau deja pe cîmpuri. Erau modificate genetic ca să crească rapid; urma să avem prima recoltă în viitorul nu prea îndepărtat. Se părea că aveam să supravieţuim pînă la urmă. Am trecut pe lîngă aceste case şi cîmpuri noi,

făcîndu-le semn cu mîna, din mers, oamenilor întîlniţi în cale.

Pînă la urmă, am depăşit ultima fermă şi am traversat o mică înălţime. Pe partea cealaltă a ei, nimic altceva decît iarbă, tufişuri şi pădurea, formînd o linie într-o parte. Această înălţime era destinată să facă parte dintr-o nouă fermă, iar alte ferme şi păşuni urmau să fragmenteze mica vale încă şi mai mult. E nostim cum chiar şi două mii de fiinţe umane puteau începe se schimbe un peisaj. Dar în acel moment nu exista o altă persoană acolo, în afară de mine; era locul meu personal, atîta vreme cît dura. Al meu şi numai al meu. Ei, şi din cînd în cînd, al meu şi al lui Enzo.

M-am întins pe spate, m-am uitat la norii de pe cer şi am zîmbit în sinea mea. Poate că ne ascundeam la capătul cel mai îndepărtat al galaxiei, dar chiar acum, în acest moment, lucrurile stăteau destul de bine. Poţi fi fericit oriunde, dacă priveşti din punctul de vedere corect. Şi dacă ai capacitatea de a nu băga în seamă mirosul unei planete întregi.

— Zoë, rosti o voce în spatele meu.

Am sărit ca arsă şi apoi i-am văzut pe Hickory şi Dickory. Tocmai veniseră peste înălţime.

— Nu *faceţi* asta! am exclamat şi m-am ridicat.

— Dorim să vorbim cu tine, vorbi Hickory.

— Puteaţi să vorbiţi acasă, l-am apostrofat.

— Aici e mai bine. Ne facem griji.

— Griji pentru ce? am întrebat şi m-am sculat în picioare să mă uit la ei.

Ceva nu era în ordine cu ei amîndoi, şi am avut nevoie de cîteva clipe ca să-mi dau seama ce anume.

— De ce nu purtaţi modulele de conştiinţă?

— Sîntem îngrijoraţi din cauza riscurilor tot mai mari pe care ţi le iei în privinţa siguranţei tale, răspunse Hickory la prima, dar nu şi la a doua dintre întrebările mele. Şi pentru siguranţa ta, în sens general.

— Adică pentru că sînt aici? Linişteşte-te, Hickory. E plină zi, iar ferma Hentosz e chiar peste deal. N-o să mi se întîmple nimic rău.

— Sînt animale de pradă aici.

— Sînt *ioţi,* am replicat, indicînd carnivorele de mărimea unor cîini pe care-i descoperiserăm pîndind în jurul Croatoanului. Pot să mă descurc cu un iot.

— Se deplasează în haite.

— Nu în timpul zilei.

— Nici tu nu vii întotdeauna singură.

M-am înroşit un pic auzind asta, şi m-am gîndit să mă înfurii pe Hickory. Dar nu-şi purta conştiinţa. Dacă m-aş fi înfuriat pe el, n-aş fi rezolvat nimic.

— Credeam că v-am spus amîndurora să nu mă urmăriţi cînd vreau să am puţină intimitate, am spus, pe un ton atît de egal pe cît am putut.

— Nu te urmărim. Dar nici nu sîntem proşti. Ştim unde te duci şi cu cine. Lipsa ta de grijă te pune în pericol, şi nu ne mai permiţi întotdeauna să te însoţim. Nu te putem proteja aşa cum am dori s-o facem, şi cum se aşteaptă de la noi.

— Sîntem aici de luni de zile, băieţi. N-a existat nici măcar un singur atac asupra nimănui, de către nimic.

— Ai fi fost atacată în noaptea aceea în pădure dacă Dickory şi cu mine n-am fi venit să te căutăm. Aceia nu erau ioţi, în copaci, în noaptea aceea. Ioţii nu se pot urca în copaci.

— Şi o să observaţi că nu sînt cîtuşi de puţin prin preajma pădurii, am replicat şi am fluturat mîna în direcţia lizierei pădurii. Şi orice-ar fi fost acolo, nu pare să iasă pînă aici, pentru că i-am fi văzut pînă acum, dac-ar fi ieşit. Am mai fost pînă în locul ăsta, Hickory.

— Nu numai animalele de pradă de aici ne îngrijorează, insistă Hickory.

— Nu pricep.

— Colonia asta este căutată.

— Dacă ai văzut materialul video, o să-ţi aduci aminte că acest grup al Conclavului a distrus colonia aceea din cer. Dacă ne găseşte Conclavul, nici măcar voi nu cred că o să puteţi să faceţi prea multe ca să mă protejaţi.

— Nu Conclavul ne preocupă.

— Atunci sînteţi singurii, am comentat.

— Conclavul nu e singurul care o să caute această colonie. Alţii or s-o caute ca să cîştige favoarea Conclavului, sau ca să-i pună acestuia beţe-n roate, sau ca să ia colonia pentru ei. Aceştia n-or să distrugă colonia din cer. Or s-o ia prin metoda standard. Invazie şi măcel.

— Ce-i cu voi astăzi?

Încercam să le îmbunătăţesc starea de spirit.

N-am reuşit.

— Şi apoi, mai există problema a ceea ce eşti.

— Ce înseamnă asta?

— Ar trebui să ştii foarte bine. Nu eşti doar fiica şefilor coloniei. Eşti importantă şi pentru *noi.* Pentru obini. Acest fapt nu este necunoscut, Zoë. Ai fost folosită ca monedă de schimb toată viaţa. Noi, obinii, te-am folosit ca să negociem cu tatăl tău să ne construiască o conştiinţă. Eşti o condiţie de tratat dintre obini şi Uniunea Colonială. N-avem nici o îndoială că oricine ar ataca această colonie, ar încerca să te ia ca să negocieze cu obinii. Chiar şi Conclavul ar putea fi tentat să facă asta. Sau te-ar omorî ca să ne facă nouă rău. Să ucidă un simbol al nostru…

— E o nebunie!

— S-a mai întîmplat.

— Ce?

— Cînd locuiai pe Huckleberry, au fost nu mai puţin de şase încercări de a te captura sau de a te ucide. Ultima doar cu cîteva zile înainte să pleci de pe Huckleberry.

— Şi nu mi-ai *spus* niciodată?

— S-a hotărît, atît de către guvernul vostru cît şi de al nostru, că nici tu, nici părinţii tăi nu era nevoie să ştiţi. Erai un copil, iar părinţii tăi voiau să-ţi de o viaţă cît mai puţin ieşită din comun posibil. Obinii doreau să reuşească să le ofere acest lucru. Nici una dintre încercări nu s-a apropiat cîtuşi de puţin de succes. Am oprit-o pe fiecare dintre ele cu multă vreme înainte ca tu să fii pusă în pericol. Şi, în fiecare caz, guvernul obinilor şi-a exprimat neplăcerea faţă de rasele care au comis asemenea atentate la bunăstarea ta.

M-am cutremurat auzind. Obinii nu erau o rasă pe care să ţi-o faci duşmană!

— Nu ţi-am fi spus deloc – şi am încălcat ordinele în vigoare de a nu face asta – dacă n-ar fi fost situaţia prezentă. Sîntem separaţi de sistemele instalate pentru a te ţine la adăpost. Iar tu devii din ce în ce mai independentă în acţiunile tale şi iritată de prezenţa noastră în viaţa ta.

Aceste ultime cuvinte mă loviră ca o palmă.

— Nu sînt iritată! Vreau doar un timp pentru mine. Îmi pare rău dacă asta vă răneşte.

— Nu ne simţim răniţi. Avem responsabilităţi. Felul în care ne îndeplinim aceste responsabilităţi trebuie să se adapteze la împrejurări. Acum facem o asemenea adaptare.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi…

— Este timpul să înveţi să te aperi singură, spuse Hickory. Vrei să fii mai independentă faţă de noi, iar noi nu avem toate resursele pe care le aveam cîndva ca să-ţi asigurăm siguranţa. Am avut întotdeauna intenţia să te învăţăm să lupţi. Acum, pentru ambele motive, este necesar să începem acest antrenament.

— Ce vrei să spui, cum adică să mă înveţi să lupt?

— Te vom învăţa să te aperi fizic. Să dezarmezi un adversar. Să foloseşti arme. Să-ţi imobilizezi duşmanul. Să-ţi ucizi duşmanul, dacă e necesar.

— Vreţi să mă învăţaţi cum să omor alţi oameni?

— Este necesar.

— Nu sînt sigură că John şi Jane ar fi de acord cu asta.

— Maiorul Perry şi locotenentul Sagan ştiu amîndoi să ucidă. În decursul serviciului militar, i-au ucis pe alţii, atunci cînd s-a dovedit necesar pentru supravieţuirea lor.

— Dar asta nu înseamnă că vor să ştiu şi *eu.* Pe deasupra, nu ştiu dacă *eu* vreau să ştiu. Spui că trebuie să vă adaptaţi modul de a vă îndeplini responsabilităţile. Foarte bine! Lămuriţi-vă cum să vă adaptaţi. Dar eu n-o să învăţ cum să *omor* pe altcineva pentru ca voi să simţiţi că

faceţi mai bine o treabă pe care nici măcar nu sînt sigură că *vreau* s-o mai faceţi.

— Nu vrei să te apărăm? Sau să înveţi să te aperi singură…

— Nu *ştiu!* am ţipat exasperată. Bine? Detest să-mi fie aruncate în faţă toate astea! Că sînt *ceva* special care are nevoie să fie apărat! Ei bine, ştii ce? *Cu toţii* de aici au nevoie să fie apăraţi, Hickory! *Toţi* sîntem în primejdie! În orice clipă, sute de nave ar putea apărea deasupra capetelor noastre să ne omoare pe toţi! M-am săturat de asta! Încerc să uit un pic, din cînd în cînd. Asta-i ceea ce făceam aici, înainte ca voi doi să apăreţi şi să stricaţi totul. Aşa că vă mulţumesc foarte mult pentru *asta!*

Hickory şi Dickory nu scoaseră nici un cuvînt. Dacă şi-ar fi purtat conştiinţa, ar fi fost probabil complet nervoşi şi copleşiţi din cauza ultimei izbucniri. Dar ei stăteau doar pe loc, impasibili.

Am numărat pînă la cinci şi am încercat să-mi recapăt controlul.

— Uite, am vorbit cu ceea ce speram că este un ton mai rezonabil al vocii. Lăsaţi-mă cîteva zile să mă gîndesc la asta, bine? Mi-aţi trîntit o mulţime de lucruri surprinzătoare, toate deodată. Dă-mi voie să le lămuresc în minte.

Încă nu scoteau nici o vorbă.

— Bine. Mă duc înapoi.

Am trecut în fugă pe lîngă Hickory.

Şi m-am trezit pe jos.

M-am rostogolit şi m-am uitat în sus, la Hickory, nedumerită.

— Ce naiba…? am exclamat şi am încercat să mă scol în picioare.

Dickory, care se mutase în spatele meu, mă împinse la loc cu duritate peste iarbă şi pămînt.

M-am dat înapoi în patru labe, îndepărtîndu-mă de cei doi.

— Încetaţi! am zis.

Îşi scoaseră pumnalele de luptă şi veniră spre mine.

Am scos un ţipăt printre dinţi şi am ţîşnit în sus, alergînd cu toată viteza către vîrful dealului, spre ferma Hentosz. Dar obinii pot alerga mai repede decît oamenii. Dickory mă depăşi, ajunse în faţa mea şi-şi retrase cuţitul. Am făcut un pas înapoi şi am căzut pe spate în timp ce păşeam. Dickory fandă. Am ţipat, m-am rostogolit din nou şi am luat-o la fugă înapoi, pe panta dealului pe care urcasem.

Hickory mă aştepta şi se deplasa ca să mă prindă. Am încercat să simulez că o iau la stînga, dar el nu-mi permise şi mă apucă, strîngîndu-mă de antebraţul stîng. L-am lovit cu pumnul drept. Hickory îl respinse cu uşurinţă, apoi, inversînd rapid situaţia, mă plesni cu putere peste tîmplă şi-mi dădu drumul. M-am clătinat spre spate, încremenită. Hickory îmi înconjură un picior cu unul de-al lui şi smuci în sus, ridicîndu-mă complet de pe pămînt. Am căzut pe spate şi am aterizat în cap. O explozie albă de durere mi-a inundat craniul şi tot ce-am mai putut să fac a fost să zac pe spate, năucită.

Simţeam o apăsare grea pe piept. Hickory ţinea genunchii peste mine, imobilizîndu-mă. M-am agăţat de el cu disperare, dar îşi ţinea capul departe de mine, datorită gîtului lung, şi ignora orice altceva. Am strigat după ajutor cît de tare am putut, ştiind că nu mă auzea nimeni, dar am ţipat oricum.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Dickory stînd deoparte.

— Te rog, l-am implorat.

Dickory nu spuse nimic. Şi nu putea simţi nimic. Acum ştiam de ce veniseră amîndoi să mă vadă fără gulerele de conştiinţă.

Am apucat piciorul lui Hickory de pe pieptul meu şi am încercat să-l împing la o parte. El împinse şi mai tare, îmi dădu încă o palmă, care mă dezorientă, ridică cealaltă mînă, apoi o trimise spre capul meu într-o mişcare teribilă şi fluidă. Am ţipat.

— Eşti nevătămată, zise Hickory la un moment dat. Te poţi ridica.

Am rămas pe pămînt, fără să mă mişc, cu ochii întorşi către cuţitul lui Hickory, îngropat în pămînt atît de aproape de capul meu încît nici nu-mi puteam focaliza ochii pe el. Apoi m-am sprijinit în coate, m-am întors cu spatele la cuţit şi am vomitat.

Hickory aşteptă să termin.

— Nu ne cerem scuze pentru asta, spuse el. Şi vom accepta orice consecinţe vei considera tu necesare. Să ştii numai atît: n-ai fost vătămată din punct de vedere fizic. E puţin probabil chiar să faci vînătăi. Am avut grijă de asta. Şi totuşi, ai fost la cheremul nostru încă din primele secunde. Alţii care vor veni după tine n-or să arate o asemenea consideraţie. Nu se vor stăpîni. Nu se vor opri. Nu le va păsa cîtuşi de puţin de tine. Nu-ţi vor arăta nici o milă. Vor căuta să te ucidă. Şi vor reuşi. Ştiam că n-o să ne crezi, dacă nu făceam decît să-ţi vorbim. Trebuia să-ţi arătăm.

M-am ridicat de jos, abia în stare să mă ţin dreaptă, şi m-am îndepărtat de ei cît de bine am putut, dar clătinîndu-mă.

— Să vă ia *naiba,* am spus. Să vă ia naiba pe amîndoi. De acum înainte să nu vă mai apropiaţi de mine!

M-am îndreptat înapoi spre Croatoan. De îndată ce picioarele mele au fost în stare, am început să alerg.

*

— Hei, exclamă Gretchen, intrînd în centrul de informare şi închizînd ermetic uşa interioară în urma ei. Domnul Bennett zicea că s-ar putea să te găsesc aici.

— Mda, am răspuns. L-am întrebat dacă azi pot să mai fac puţin pe maimuţoiul lui de imprimantă.

— Nu te poţi despărţi de muzică? încercă Gretchen să facă o mică glumă.

Am clătinat din cap şi i-am arătat la ce mă uitam.

— Astea sînt fişiere secrete, Zoë. Rapoarte ale serviciului de informaţii al FCA. O să ai necazuri dacă află vreodată cineva. Iar Bennett, cu siguranţă, n-o să te mai lase aici…

— Nu-mi *pasă,* am replicat, iar vocea mi se schimbă destul pentru ca Gretchen să se uite la mine neliniştită. Trebuie să aflu cît de rău este. Trebuie să ştiu cine-i acolo, în spaţiu, şi ce vor de la noi. De la *mine.* Uite.

Am luat PDA-ul şi am deschis un fişier despre generalul Gau, conducătorul Conclavului, cel care ordonase distrugerea coloniei de pe fişierul video.

— Generalul o să ne omoare pe toţi dacă ne găseşte, şi nu ştim *aproape nimic* despre el. Ce-l împinge pe cineva să facă aşa ceva? Să omoare fiinţe nevinovate? Ce s-a petrecut în viaţa lui ca să-l ducă în punctul unde nimicirea unor planete întregi pare o idee bună? Nu crezi că ar trebui să ştim? Şi nu ştim. Avem statistici despre serviciul lui militar şi asta-i tot.

Am aruncat neglijent PDA-ul înapoi pe masă, speriind-o pe Gretchen.

— Vreau să ştiu *de ce* vrea generalul ăsta ca eu să mor. De ce vrea să murim cu *toţii.* Tu nu?

Am dus mîna la frunte şi m-am sprijinit puţin de masa de lucru.

— Bine, vorbi Gretchen după cîteva clipe. Cred că ai nevoie să-mi spui ce ţi s-a întîmplat astăzi. Pentru că nu erai aşa cînd te-am lăsat singură, în după-amiaza asta...

M-am uitat pieziş la Gretchen, mi-am înăbuşit un hohot de rîs, apoi am cedat nervos şi-am început să plîng. Gretchen se apropie să mă îmbrăţişeze; după un timp destul de lung, i-am povestit totul. Şi vreau să spun *chiar* totul.

Rămase tăcută, după ce-am reuşit să mă descarc.

— Spune-mi ce crezi, i-am cerut.

— Dacă-ţi spun, o să mă urăşti.

— Nu vorbi prostii. N-o să te urăsc.

— Cred că au dreptate... Hickory şi Dickory.

— Te urăsc.

— Încetează! spuse împingîndu-mă uşor. Nu vreau să spun că au avut dreptate să te atace. Aici au întrecut măsura. Dar, şi nu mă înţelege greşit, tu nu eşti o fată obişnuită.

— Nu-i adevărat! Mă vezi purtîndu-mă altfel decît oricine altcineva? Vreodată? Pretind că sînt o persoană specială? M-ai văzut măcar o dată vorbind cu ceilalţi despre ceva din toate astea?

— Ei ştiu oricum.

— Înţeleg asta. Dar nu vine de la *mine.* Eu mă străduiesc să fiu normală.

— Bine, eşti o fată perfect normală…

— Mulţumesc.

— O fată perfect normală împotriva căreia au avut loc şase atentate!

— Dar nu asta sînt *eu,* am insistat, împungîndu-mă cu degetul în piept. Este ceea ce se spune *despre* mine. Despre *ideea* altcuiva cu privire la cine sînt. Şi asta nu contează pentru mine.

— Ar conta dacă ai fi moartă, replică Gretchen, apoi ridică mîna înainte să apuc să răspund. Şi ar conta pentru părinţii tăi. Ar conta pentru mine. Sînt destul de sigură că ar conta pentru Enzo. Şi se pare că ar conta enorm pentru vreo două miliarde de extratereştri. Gîndeşte-te la *asta.* Dacă cineva chiar se gîndeşte să vină după tine, bombardează o planetă.

— Nu vreau să mă gîndesc la asta.

— Ştiu. Dar nu cred că mai ai de-ales. Indiferent ce faci, eşti încă cine eşti, fie că vrei sau nu. Nu poţi schimba acest lucru. Trebuie să te descurci cu starea de fapt.

— Mulţumesc pentru mesajul înălţător.

— Încerc să dau o mînă de ajutor.

Am oftat.

— Ştiu, Gretchen. Îmi pare rău. Nu vreau să-ţi sar la beregată. Am început doar să obosesc ca viaţa mea să fie formată doar din alegerile altora pentru mine.

— Cum anume te face asta diferită de noi toţi? întrebă Gretchen.

— Exact *asta* spuneam. Sînt o fată perfect normală. Mulţumesc pentru că ai observat în sfîrşit.

— Perfect normală, fu de acord Gretchen. În afară de faptul că eşti regina obinilor.

— Te urăsc!
Gretchen rînji.

*

— Domnişoara Trujillo a spus că voiai să ne vezi, vorbi Hickory.

Dickory şi Gretchen, care-i adusese la mine pe cei doi obini, stăteau lîngă el. Ne aflam pe dealul unde gărzile mele de corp mă atacaseră în urmă cu cîteva zile.

— Înainte să spun orice altceva, ar trebui să ştiţi că sînt încă incredibil de furioasă pe voi. Nu ştiu dacă vă voi ierta vreodată pentru că m-aţi atacat, chiar dacă înţeleg de ce-aţi făcut-o şi de ce aţi crezut că trebuia. Vreau să fiu sigură că ştiţi asta. Şi vreau să fiu sigură că o *simţiţi.*

Am arătat către gulerul aparatului de conştiinţă al lui Hickory, fixat în jurul gîtului.

— O simţim, replică Hickory, cu vocea tremurînd. Simţim destul ca să fi discutat dacă să ne pornim sau nu conştiinţa din nou. Amintirea este aproape prea dureroasă ca s-o putem îndura.

Am dat din cap. Voiam să spun *bine,* dar ştiam că era o greşeală şi că aş regreta dacă aş spune-o. Nu însemna totuşi că nu puteam *gîndi* astfel, cel puţin deocamdată.

— N-o să vă cer să vă scuzaţi. Ştiu că n-o s-o faceţi. Dar vreau să-mi daţi cuvîntul vostru că n-o să mai faceţi niciodată aşa ceva.

— Ai cuvîntul nostru, răspunse Hickory.

— Mulţumesc.

Nu mă aşteptam să mai încerce vreodată o chestie asemănătoare. Soiul ăsta de lucruri merge din prima sau nu merge deloc. Dar nu asta era ideea. Ceea ce voiam era să simt că puteam să am din nou încredere în ei doi. Nu ajunsesem încă pînă acolo.

— O să te antrenezi? întrebă Hickory.

— Da. Dar am două condiţii.

Hickory aştepta.

— Prima este ca şi Gretchen să se antreneze odată cu mine.

— Nu ne-am pregătit să antrenăm pe nimeni altcineva în afară de tine.

— Nu-mi pasă. Gretchen e prietena mea cea mai bună. N-o să învăţ să mă salvez şi să nu împart asta cu ea. În plus, nu ştiu dacă aţi observat, dar voi doi nu aveţi o formă tocmai umană. Cred că o să mă ajute să exersez cu o altă fiinţă umană, la fel cum o s-o fac împreună cu voi. Dar condiţia asta nu este negociabilă.

Dacă n-o antrenaţi pe Gretchen, n-o să mă antrenez nici eu. Asta e alegerea mea. Asta e condiţia mea!

Hickory se întoarse spre Gretchen.

— Te vei antrena?

— Numai dacă o face şi Zoë. E prietena mea cea mai bună, la urma urmei.

Hickory se uită pieziş la mine.

— Are acelaşi simţ al umorului ca şi tine.

— Nu observasem, am comentat.

Hickory se întoarse din nou spre Gretchen.

— O să fie foarte dificil, o avertiză el.

— Ştiu, răspunse ea. Contează pe mine, oricum.

— Care e cealaltă condiţie? mă întrebă Hickory.

— Fac asta pentru voi doi. Faptul că învăţ să lupt. Nu vreau asta pentru mine. Nu cred că am nevoie. Dar voi credeţi că am nevoie, şi nu mi-aţi cerut niciodată să fac ceva ce nu ştiaţi că e important. Aşa că o s-o fac. Dar acum trebuie să faceţi şi voi ceva pentru mine. Ceva ce vreau eu…

— Ce vrei? întrebă Hickory.

— Vreau să învăţaţi să cîntaţi, am răspuns, şi am arătat spre Gretchen. Voi ne învăţaţi să luptăm, noi vă învăţăm să cîntaţi. Pentru chefuri.

— Să cîntăm…

— Da, să cîntaţi. Oamenii se tem încă de voi doi. Şi nu vreau să vă jignesc, dar nu aveţi o personalitate prea debordantă. Dar dacă noi patru putem să cîntăm o piesă

sau două la chefuri, ar însemna un pas mare înainte pentru ca oamenii să se simtă în largul lor cu voi.

— N-am cîntat niciodată, spuse Hickory.

— Ei bine, nici poveşti n-aţi scris vreodată. Şi totuşi, aţi scris acum una. Este exact la fel. Numai că-i vorba de cîntat. După asta, lumea n-o să se mai întrebe de ce Gretchen şi cu mine am plecat cu voi doi. Hai, Hickory, o să ne distrăm!

Hickory arăta plin de îndoieli, şi-atunci îmi veni în minte o idee caraghioasă: *poate că Hickory e timid.* Ceea ce părea aproape ridicol: cineva pe cale să înveţe o altă persoană şaisprezece moduri diferite de a ucide, avînd trac atunci cînd trebuie să cînte…

— Mi-ar plăcea să cînt, vorbi Dickory.

Ne-am întors cu toţii spre Dickory, surprinşi.

— Vorbeşte! exclamă Gretchen.

Hickory păcăni ceva către Dickory în limba lor nativă; Dickory răspunse la păcănit. Hickory replică, iar Dickory ripostă – puţin prea energic, se părea. După care, Doamne-ajută, Hickory chiar *oftă.*

— O să cîntăm, consimţi Hickory.

— Excelent, am exclamat.

— O să începem antrenamentul mîine.

— Bine. Dar hai să începem repetiţia pentru cîntec azi. Acum.

— Acum?

— Sigur că da. Sîntem cu toţii aici. Iar Gretchen şi cu mine avem exact cîntecul potrivit pentru voi.

CINCISPREZECE

Următoarele cîteva luni fură extrem de obositoare.

Dimineaţa devreme: condiţie fizică.

— Sînteţi ieşite din formă, ne spuse Hickory – mie şi lui Gretchen – în prima zi.

— Minciuni demne de dispreţ, am replicat.

— Foarte bine, rosti Hickory şi arătă către liziera de arbori a pădurii, aflată la cel puţin un kilometru depărtare. Vă rog să alergaţi pînă la pădure cît de repede puteţi. Apoi alergaţi înapoi. Nu vă opriţi pînă nu vă întoarceţi!

Am alergat. Cînd m-am întors, simţeam că plămînii încearcă să-mi iasă cu forţa în sus, pe trahee, ca să mă plesnească mai bine pentru că-i maltratez. Atît Gretchen, cît şi eu ne-am prăbuşit în iarbă, gîfîind.

— Sînteţi ieşite din formă, repetă Hickory.

Nu l-am contrazis, şi nu numai pentru că în acel moment eram incapabilă să vorbesc.

— Am terminat pentru astăzi. Mîine o să începem cu adevărat exerciţiile pentru condiţie fizică. O să începem încet.

El şi cu Dickory plecară, lăsîndu-ne pe mine şi pe Gretchen să ne închipuim metode de a-i omorî pe Hickory şi Dickory, odată ce aveam să reuşim să forţăm oxigenul să ne intre din nou în corp.

Dimineaţa: şcoală, la fel ca toţi ceilalţi copii şi adolescenţi care nu lucrau efectiv la cîmp. Cărţi şi materiale în cantităţi limitate însemna că trebuia să le împărţim cu alţii. Eu îmi împărţeam manualele cu Gretchen, Enzo şi Magdy. Asta mergea bine cînd vorbeam cu toţii între noi, dar mai puţin bine cînd unii dintre noi erau supăraţi.

— Voi două, vreţi *vă rog* să vă concentraţi? vorbi Magdy, fluturîndu-şi mîinile în faţa ei şi-a mea.

Ar fi trebuit să facem exerciţii de analiză matematică.

— Încetează, se răsti Gretchen.

Stătea cu capul pe masă. În dimineaţa aceea, avuseserăm exerciţii grele.

— Doamne, mi-e dor de-o cafea, adăugă prietena mea, ridicînd ochii spre mine.

— Ar fi drăguţ să rezolvăm problema asta astăzi, insistă Magdy.

— O, ce-ţi pasă! comentă Gretchen. Oricum, nu cred că vreunul dintre noi o să meargă la colegiu.

— Tot trebuie s-o facem, zise şi Enzo.

— Faceţi-o voi atunci, răspunse Gretchen.

Se aplecă şi împinse cartea către cei doi băieţi.

— Nu eu sau Zoë trebuie să învăţăm chestia asta. Noi ştim deja. Voi doi aşteptaţi mereu să facem noi treaba, pe urmă daţi doar din cap ca şi cum chiar aţi şti ce facem!

— Nu-i adevărat, protestă Magdy.

— Adevărat? Bine, încuviinţă Gretchen. Dovedeşte. Impresionează-mă.

— Cred că eforturile matinale ale cuiva o fac puţin cam morocănoasă, observă Magdy sarcastic.

— Ce vrea să-nsemne asta? am întrebat.

— Înseamnă că de cînd voi două aţi început indiferent ce faceţi acum, aţi fost destul de puţin folositoare, răspunse Magdy. În ciuda a tot ceea ce sugerează Gretchen Morocănoasa, noi doi am fost cei care v-am tras după noi în ultima vreme, şi ştiţi prea bine asta!

— Voi ne trageţi după voi la matematică? exclamă Gretchen. Nu prea cred.

— Şi la toate celelalte, dulceaţă, zise Magdy. În afară de cazul în care crezi că raportul acela despre primele zile ale Uniunii Coloniale pe care l-a făcut Enzo săptămînă trecută nu se pune.

— Asta nu înseamnă „noi”, asta înseamnă Enzo, ripostă Gretchen. Şi mulţumesc, Enzo. Eşti fericit, Magdy? Bine. Acum hai să tăcem cu toţii din gură pe subiectul ăsta.

Gretchen puse capul înapoi pe masă. Enzo şi Magdy se uitară unul la altul.

— Hei, dă-mi cartea, am zis, întinzînd mîna după ea. O să fac problema asta.

Enzo împinse cartea către mine, fără să mă privească în ochi.

După-amiaza: antrenament.

— Aşadar, cum merge antrenamentul? mă întrebă Enzo într-o seară devreme, prinzîndu-mă din urmă pe cînd şchiopătam spre casă, după exerciţiile zilei.

— Vrei să ştii dacă te pot ucide deja?

— Păi, nu… Deşi acum, că pomeneşti de asta, mă faci curios. Poţi?

— Depinde, am răspuns, cu ce îmi ceri să te omor.

După asta urmă o tăcere stînjenitoare.

— Asta a fost o glumă, am adăugat.

— Eşti sigură?

— Astăzi nici măcar n-a venit vorba despre cum să omorîm pe cineva, am schimbat subiectul. Am petrecut ziua învăţînd cum să ne mişcăm fără zgomot. Ştii tu… Să evităm să fim prinse.

— Sau să te furişezi undeva.

Am oftat.

— Da, bine, Enzo. Să mă furişez în preajma a tot felul de creaturi. Să le ucid. Pentru că îmi place să ucid. Să ucid şi iar să ucid, asta-s eu. Mica Zoë-Înjunghie-Tot…

Am grăbit pasul.

Enzo mă ajunse din urmă.

— Iartă-mă. N-a fost frumos din partea mea.

— Chiar aşa.

— E doar un subiect de conversaţie, ştii… Despre ce faceţi tu şi cu Gretchen.

M-am oprit din mers.

— Ce fel de conversaţie? am întrebat.

— Păi, gîndeşte-te… Tu şi Gretchen vă petreceţi după-amiezile pregătindu-vă pentru apocalipsă. Despre ce crezi că vorbesc oamenii?

— Lucrurile nu stau chiar aşa!

— Ştiu, răspunse Enzo, întinzînd mîna şi atingîndu-mi braţul, ceea ce îmi aduse aminte că în ultima vreme petreceam mai puţin timp atingîndu-ne. Le-am spus asta şi celorlalţi. Nu-i opreşte totuşi pe oameni să vorbească. Asta şi faptul că e vorba despre tine *şi* Gretchen.

— Şi?

— Tu eşti fiica şefilor coloniei, ea e fiica tipului despre care toată lumea ştie că e următorul la rînd în consiliul coloniei. Pare că vă bucuraţi de un tratament special. Dacă

ai fi fost doar tu, ceilalţi s-ar obişnui. Ştiu cu toţii că ai legătura aceea ciudată cu obinii…

— Nu-i ciudată, am protestat.

Enzo îmi aruncă o privire inexpresivă.

— Mda, bine… Ştiu cu toţii că ai legătura aceea cu obinii, aşa că nu s-ar gîndi la asta dacă ai fi fost numai tu. Dar faptul că sînteţi amîndouă îi face nervoşi pe oameni. Se întreabă dacă voi ştiţi ceva ce noi nu ştim.

— E ridicol. Gretchen e prietena mea cea mai bună. De aceea am rugat-o pe ea. Ar fi trebuit să rog pe altcineva?

— Ai fi putut.

— Cum ar fi…?

— Cum aş fi eu. Ştii, prietenul tău…

— Da, pentru că lumea n-ar vorbi despre *asta!*

— Poate că ar vorbi şi poate că nu. Dar cel puţin aş reuşi să te mai văd din cînd în cînd.

N-aveam nici un răspuns potrivit la asta. Aşa că n-am făcut decît să-i dau lui Enzo un sărut.

— Uite, nu încerc să te fac să te simţi prost sau vinovată sau orice altceva, spuse Enzo cînd am terminat. Dar mi-ar plăcea să te văd mai mult.

— Afirmaţia ta poate fi interpretată în multe feluri diferite…

— Să începem cu cele nevinovate. Dar, de acolo, putem să trecem mai departe, dacă vrei.

— Şi oricum, mă vezi în fiecare zi, am încercat eu să înviorez conversaţia doar un pic. Şi petrecem întotdeauna timpul împreună la chefuri.

— Nu pun la socoteală făcutul temelor ca timp petrecut împreună. Şi oricît de distractiv ar fi să te admir cum îl instruieşti pe Hickory să imite un sitar solo…

— Ăsta-i Dickory. Hickory imită sunetele tobei.

Enzo îmi puse încetişor un deget pe buze.

— Oricît de distractiv ar fi, repetă el, aş prefera să petrecem puţin timp doar noi doi.

Mă sărută, ceea ce reprezenta o încheiere destul de eficace.

— Ce-ai zice s-o facem chiar acum? am întrebat după sărut.

— Nu pot. Sînt pe drum spre casă, să stau cu Maria şi Katherina, pentru ca părinţii noştri să ia masa cu prietenii.

— Aaah! Mă săruţi, îmi spui că vrei să petreci mai mult timp cu mine, după care mă laşi baltă. Frumos!

— Dar am după-amiaza de mîine liberă. Poate atunci... După ce eşti gata cu antrenamentul la înjunghiat.

— Am făcut deja înjunghierea. Acum am trecut mai departe la strangulare.

Tăcere.

— Glumă, am anunţat.

— N-am decît cuvîntul tău pentru asta, replică Enzo.

— Drăguţ.

L-am sărutat din nou.

— Ne vedem mîine.

În ziua următoare, antrenamentul se prelungi. Am sărit peste cină ca să mă îndrept către casa părinţilor lui Enzo. Mama lui îmi spuse că aşteptase şi apoi se dusese la Magdy. Nu ne-am vorbit prea mult în ziua următoare, în timpul şcolii.

Seara: studiu.

— Am ajuns la o înţelegere cu Jerry Bennett ca să vă dea voie să folosiţi centrul de informare de două ori pe săptămînă, seara.

Brusc, mi-a părut rău pentru Jerry Bennett, care, din cîte auzisem, era destul de îngrozit de Hickory şi Dickory, şi probabil că ar fi fost de acord cu orice cereau ei atîta vreme cît îl lăsau în pace. Mi-am notat în minte să-l invit pe Bennett la următorul chef. Nimic nu putea face un obin mai puţin ameninţător decît să-l vezi în faţa unei mulţimi, legănîndu-şi capul înainte şi înapoi şi să scoată sunete de tamburină.

Hickory continuă:

— Cît timp eşti aici, o să studiezi dosarele Uniunii Coloniale despre alte specii conştiente de sine.

— De ce vrei să învăţăm despre ele? întrebă Gretchen.

— Ca să ştiţi cum să luptaţi cu ele, răspunse Hickory. Şi cum să le ucideţi.

— Sînt sute de specii în Conclav, am comentat. Ar trebui să învăţăm despre fiecare dintre ele? Asta o să ceară mai mult de două seri pe săptămînă.

— O să ne concentrăm asupra speciilor care nu sînt membre ale Conclavului.

Gretchen şi cu mine ne-am uitat una la alta.

— Dar nu ei sînt cei care plănuiesc să ne omoare, zise Gretchen.

— Sînt mulţi care încearcă să vă omoare. Şi unii ar putea avea motive mai puternice decît alţii. De exemplu, rraey. Au pierdut recent un război cu eneshanii, care au preluat controlul celor mai multe dintre coloniile lor înainte să fie înfrînţi, la rîndul lor, de către obini. Rraey nu mai sînt o ameninţare directă pentru nici o rasă sau colonie statornicită. Dar dacă v-ar găsi aici, nu există nici o îndoială ce-ar face.

M-a trecut un fior. Gretchen observă.

— S-a-ntîmplat ceva? mă întrebă ea.

— Nu-i nimic, am răspuns, prea repede. I-am mai întîlnit pe rraey.

Gretchen îmi aruncă o privire stranie, dar nu spuse nimic după asta.

— Avem o listă pentru voi, continuă Hickory. Jerry Bennett a pregătit deja fişierele la care aveţi acces pentru fiecare specie. Observaţi în mod special fiziologia fiecărei rase. Asta va fi important în instruirea voastră.

— Ca să învăţăm cum să luptăm cu ele, am precizat.

— Da, răspunse Hickory. Şi să învăţaţi cum să le omorîţi. La trei săptămîni după ce ne-am început studiile, m-am oprit la o rasă care nu era pe lista noastră.

— Oho, arată înfiorător, exclamă Gretchen, uitîndu-se peste umărul meu după ce observă că citeam de ceva vreme.

— Sînt consu, am spus. Sînt înfiorători, punct.

I-am întins PDA-ul meu lui Gretchen.

— Sînt cea mai avansată rasă despre care ştim. Ne fac să părem ca unii care ciocnesc pietroaie. Şi ei sînt cei care i-au făcut pe obini ceea ce sînt astăzi.

— I-au manipulat genetic? întrebă Gretchen.

Am dat din cap.

— Ei, poate data viitoare pot codifica şi o personalitate. De ce te uiţi la ei?

— Doar din curiozitate. Hickory şi Dickory au mai vorbit cu mine despre ei. Sînt lucrul cel mai apropiat de o putere superioară pe care-l au obinii.

— Zeii lor, preciză Gretchen.

Am ridicat din umeri.

— Mai mult ca un copil cu un muşuroi de furnici, am comentat. Un muşuroi de furnici şi o lupă.

— Sună încîntător, replică Gretchen şi-mi dădu înapoi PDA-ul. Sper să nu-i întîlnesc niciodată. În afară de cazul în care sînt de partea mea.

— Nu sînt de nici o parte, am spus. Sînt deasupra.

— Deasupra e o parte, zise Gretchen.

— Nu partea noastră, am replicat şi am mutat PDA-ul pe ceea ce ar fi trebuit să citesc.

Seara tîrziu: orice altceva.

— Ei, asta-i o surpriză, i-am zis lui Enzo, aşezat în pragul uşii mele, cînd abia veneam de la o altă noapte palpitantă la centrul de informare. Nu te-am văzut prea des în ultima vreme.

— N-ai văzut prea des pe nimeni în ultima vreme, replică Enzo, ridicîndu-se în picioare să mă salute. Sînteţi doar tu şi Gretchen. Şi mă eviţi de cînd am despărţit grupul de studiu.

— Nu te evit.

— Dar nici nu te-ai dat peste cap să mă cauţi.

Ei, aici are dreptate.

— Nu dau vina pe tine pentru asta, am schimbat puţin subiectul. Nu-i vina ta că Magdy a avut accesul ăla de furie.

După cîteva săptămîni de atacuri crescînde, lucrurile dintre Magdy şi Gretchen ajunseseră în cele din urmă la un nivel primejdios; cei doi avuseseră o ceartă zgomotoasă în clasă şi Magdy sfîrşise prin a spune cîte ceva destul de greu de iertat şi ieşise tropăind, cu Enzo după el. Şi acesta fusese sfîrşitul micii noastre echipe.

— Da, e numai vina lui Magdy, comentă Enzo. Faptul că Gretchen l-a sîcîit pînă cînd el a răbufnit n-are nimic de-a face cu tot restul.

Deja conversaţia ajunsese de două ori la lucruri la care nu voiam să ajungă, iar partea raţională a creierului meu tocmai îmi spunea s-o las baltă şi să schimb subiectul. Dar era şi partea cea nu tocmai raţională, care deveni brusc serios iritată.

— Aşadar, pierzi vremea la uşa mea doar ca să arunci cu rahat în prietena mea cea mai bună, sau e şi alt motiv pentru care-ai trecut pe-aici?

Enzo deschise gura să spună ceva, apoi clătină doar din cap.

— Las-o baltă, rosti el şi porni să se îndepărteze.

I-am tăiat drumul.

— Nu, am zis. Ai venit aici pentru un motiv. Spune-mi ce e.

— De ce nu te mai văd?

— Asta ai venit să mă întrebi?

— Nu. Nu asta am venit să te întreb. Dar asta te întreb acum. Au trecut două săptămîni de cînd Magdy şi Gretchen şi-au făcut numărul, Zoë. A fost între ei doi, dar abia dacă te-am mai văzut de atunci. Iar dacă nu mă eviţi de fapt, te prefaci destul de bine.

— Dacă era între Gretchen şi Magdy, de ce ai plecat odată cu el? am întrebat.

— E prietenul meu. Cineva trebuia să-l potolească. Ştii cum îl apucă. Ştii că sînt cel în faţa căruia se descarcă. Ce fel de întrebare e asta?

— Spun că nu e doar între Magdy şi Gretchen. E între noi toţi. Tu şi cu mine, şi Gretchen şi Magdy. Cînd ai făcut ultima oară ceva, fără Magdy?

— Nu-mi aduc aminte să fi fost de faţă cînd petreceam *noi* un timp împreună.

— Ştii ce vreau să spun. Întotdeauna te ţii după el, împiedicîndu-l să fie lovit de cineva, sau să-şi rupă gîtul, sau să facă vreo prostie.

— Nu sînt *căţelul* lui, protestă Enzo, şi în acea clipă chiar se înfurie puţin.

Ceea ce era o noutate.

N-am băgat-o în seamă.

— Eşti prietenul lui, am spus. Prietenul lui cel mai bun. Iar Gretchen e prietena mea. Şi, în momentul ăsta, prietenii noştri cei mai buni nu suportă să se vadă unul pe altul. Iar asta are influenţă asupra *noastră,* Enzo. Dă-mi voie să te întreb, chiar acum, ce simţi în legătură cu Gretchen? Nu-ţi place prea mult, nu-i aşa?

— Am avut şi zile mai bune.

— Exact. Pentru că ea şi prietenul tău cel mai bun nu se înţeleg. Eu simt acelaşi lucru în privinţa lui Magdy. Îţi garantez că şi el simte acelaşi lucru în privinţa mea. Iar Gretchen nu e prea prietenoasă faţă de tine. Vreau să stau mai mult cu tine, Enzo, dar cea mai mare parte a timpului amîndoi venim cu cineva după noi. Prietenii noştri sînt ataşaţi de noi. Şi nu vreau o dramă în acest moment.

— Pentru că e mai uşor să nu-ţi baţi capul.

— Pentru că am *obosit,* Enzo, am replicat, scuipînd cuvintele. Bine? Am *obosit*! Mă trezesc în fiecare dimineaţă şi trebuie să alerg, să fac exerciţii de forţă sau altceva care mă epuizează imediat după ce m-am sculat din pat. Sînt obosită înainte ca voi ceilalţi să vă *treziţi* măcar. Apoi, şcoală. Apoi, o după-amiază întreagă în care ajung dărîmată din punct de vedere fizic pentru a învăţa cum să mă apăr, pentru cazul în care nişte extratereştri vor să coboare aici şi să ne omoare pe toţi. Apoi, îmi petrec serile citind despre fiecare rasă de-acolo, din spaţiu, nu pentru că e *interesant,* ci doar pentru cazul în care, dacă am nevoie să *omor* pe vreunul dintre ei, să ştiu care-i sînt punctele slabe. Abia dacă am timp să mă gîndesc la orice altceva, Enzo. Am *obosit!*

Crezi că pentru mine toate astea sînt *distractive*? am continuat. Crezi că mă amuză să nu te văd? Să-mi petrec tot timpul învăţînd să rănesc şi să ucid? Crezi că e nostim ca în fiecare zi să mi se aducă aminte de faptul că acolo, afară, e un întreg univers care abia aşteaptă să ne omoare?

Cînd te-ai gîndit *tu* ultima oară la asta? Cînd s-a gîndit Magdy ultima oară la asta? Eu mă gîndesc *în fiecare zi,* Enzo. Îmi petrec timpul nefăcînd nimic altceva. Aşa că nu-mi spune că e *mai uşor* pentru mine să nu-mi bat capul cu drama. *Nu* ai nici cea mai mică idee. Îmi pare rău, dar n-ai.

Enzo se uită fix la mine, vreme de un minut, apoi întinse mîna să-mi şteargă obrajii.

— Ai fi putut să-mi *spui,* ştii…

Am scos un rîset uşor.

— N-am *timp!*

Asta îi stîrni un zîmbet lui Enzo.

— Şi oricum, nu vreau să-ţi faci griji, am continuat.

— E puţin cam tîrziu pentru asta.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Mi-e dor, ştii, am spus, ştergîndu-mă pe faţă. Mi-e dor de timpul petrecut cu tine… Chiar şi cînd asta însemna să fie de faţă şi Magdy. Mi-e dor să am vreme să stau cu-adevărat de vorbă cu tine. Mi-e dor să te văd cum o zbîrceşti la dodgeball. Mi-e dor să-mi trimiţi poezii. Mi-e dor de *toate* astea. Îmi pare rău că ne-am înfuriat unul pe altul în ultima vreme şi că n-am făcut nimic ca să îndreptăm asta. Îmi pare rău şi mi-e dor de tine, Enzo.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic.

Am stat pe loc cîteva clipe, uitîndu-ne unul la celălalt.

— Ai venit aici să te desparţi de mine, nu-i aşa? am întrebat în cele din urmă.

— Mda, răspunse Enzo. Da, de asta. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. N-am fost o prietenă prea bună.

— Ba da, ai fost. Cînd ai avut timp.

Încă un rîset tremurat din partea mea.

— Ei, asta-i problema, nu-i aşa?

— Da, răspunse Enzo, şi ştiu că-i părea rău că fusese silit s-o spună.

Şi uite-aşa, într-o clipă, s-a încheiat prima mea relaţie, iar eu m-am dus în pat şi n-am dormit. Apoi m-am trezit la răsăritul soarelui şi am plecat către terenul de exerciţii şi

am luat totul de la început. Exerciţii. Şcoală. Antrenament. Studiu.

O perioadă foarte obositoare.

Aşa s-au scurs zilele mele, cele mai multe dintre ele, vreme de luni întregi, pînă cînd a trecut aproape un an de cînd ne aflam pe Roanoke.

Şi-apoi au început să se întîmple tot felul de lucruri. Repede.

ŞAISPREZECE

— Îl căutăm pe Joe Loong, spuse Jane echipei de căutare adunate la marginea pădurii, lîngă casa lui Joe.

Tăticul, care stătea alături de ea şi de Savitri, o lăsa să conducă spectacolul.

— Lipseşte de două zile. Therese Arlien, partenera lui, îmi spune că era entuziasmat de întoarcerea fanţilor în zonă şi că i-a spus că se gîndea să încerce să se apropie de una dintre turme. Pornim de la presupunerea că asta a făcut şi că fie s-a rătăcit, fie a fost rănit de unul dintre animale.

Jane făcu semn către lizieră.

— O să cercetăm zona în echipe de cîte patru, răspîndindu-ne într-un şir, începînd de aici. Fiecare din grup rămîne în contact prin intermediul vocii cu membrii grupului din ambele părţi; fiecare dintre cei aflaţi la stînga sau la dreapta unui grup rămîne în contact cu persoana corespunzătoare din următorul grup. Strigaţi-vă între voi la fiecare cîteva minute. O să facem asta încet şi cu multă grijă; nu vreau pe nici unul dintre noi adăugat la numărul celor pierduţi, ne-am înţeles? Dacă pierdeţi contactul prin voce cu ceilalţi membri ai grupului vostru, *opriţi-vă,* rămîneţi unde vă aflaţi şi lăsaţi-i pe membrii grupului vostru să restabilească legătura. Dacă persoana de lîngă

voi nu răspunde cînd strigaţi, *opriţi-vă* şi alertaţi-i pe cei cu care *sînteţi* în contact. Repet, hai să nu mai pierdem pe nimeni altcineva, în special cînd încercăm să-l găsim pe Joe. Acum, ştiţi cu toţii pe cine căutăm?

Toată lumea dădu din cap; cei mai mulţi dintre cei vreo sută cincizeci de oameni care veniseră să-l caute pe Loong erau prieteni de-ai lui. Eu, personal, aveam doar o idee foarte vagă despre cum arăta, dar mergeam pe considerentul că, dacă cineva venea în fugă către noi dînd din mîini şi strigînd „Slavă Domnului că m-aţi găsit", era probabil să fie el. În plus, intrarea în echipa de căutare mă scutea de o zi de şcoală. Nu te poţi opune unei asemenea ocazii.

— În ordine atunci, vorbi mămica. Să ne organizăm în echipe!

Oamenii începură să formeze grupuri de cîte patru; m-am întors spre Gretchen şi mi-am închipuit că ea şi cu mine urma să facem o echipă cu Hickory şi Dickory.

— Zoë, mă chemă mămica. Tu eşti cu mine. Adu-i pe Hickory şi Dickory.

— Gretchen poate să vină cu noi? am întrebat.

— Nu, răspunse Jane. E prea mare echipa. Îmi pare rău, Gretchen.

— Nu-i nimic, îi zise Gretchen mămicii şi-apoi se întoarse spre mine: Încearcă să supravieţuieşti fără mine.

— Încetează, am ripostat. Nu-i ca şi cum am ieşi împreună.

Ea zîmbi sarcastic şi se îndepărtă ca să se alăture altui grup.

După cîteva minute, treizeci şi ceva de grupuri de cîte patru se răspîndiseră de-a lungul a mai mult de jumătate de kilometru de lizieră. Jane dădu semnalul şi am pornit.

Urmă partea plictisitoare: trei ore de tropăială prin pădure, încet, cu oamenii căutînd semne că Joe Loong hoinărise în această direcţie şi strigînd unii la alţii, la fiecare cîteva minute. N-am găsit nimic; mămica, în stînga mea, nu găsi nimic, Hickory, în dreapta mea, nu găsi la rîndu-i nimic, iar Dickory, la dreapta lui, nu găsi nici el

nimic. Nu vreau să fiu disperat de superficială, dar credeam că o să fie măcar un pic mai interesant decît era.

— O să facem vreo pauză în viitorul apropiat? am întrebat-o pe Jane, apropiindu-mă de ea cînd ajunse în raza mea vizuală.

— Ai obosit? Credeam că după tot antrenamentul pe care-l faci, o plimbare prin pădure ar fi floare la ureche.

Am făcut o pauză la acest comentariu; nu făceam nici un secret din antrenamentul pe care-l desfăşuram împreună cu Hickory şi Dickory – ar fi fost şi greu de ascuns, avînd în vedere cît de mult timp îi acordam -, dar nici nu vorbeam prea mult despre asta.

— Nu-i o problemă de rezistenţă, am răspuns. E o problemă de plictiseală. Răscolim pădurea de trei ore. Încep să-mi cam ies din sărite.

Jane dădu din cap.

— O să ne odihnim în curînd. Dacă nu găsim ceva în zona asta în următoarea oră, o să adun la loc oamenii pe partea cealaltă a casei lui Joe şi o să încerc acolo.

— N-ai nimic împotrivă că fac ceea ce fac cu Hickory şi Dickory, nu? am întrebat. N-am vorbit prea mult cu voi despre asta. Nici cu tine, nici cu tăticul.

— Am fost îngrijoraţi în primele vreo două săptămîni, cînd veneai plină de vînătăi şi-apoi te duceai la culcare fără ca măcar să ne saluţi, răspunse Jane.

Mergea mai departe şi cerceta locul, în timp ce vorbea.

— Şi-mi pare rău că a dus la ruperea prieteniei dintre tine şi Enzo. Dar eşti destul de mare ca să alegi singură ce vrei să faci cu timpul tău, aşa că ne-am hotărît amîndoi să nu te sufocăm cu grijile noastre.

Eram pe cale să spun: *Păi, n-a fost numai alegerea mea să fac asta,* dar Jane continua să vorbească.

— În plus de asta, credem că e o alegere inteligentă. Nu ştiu cînd vom fi găsiţi, dar cred că vom fi. Eu pot avea grijă de mine; John poate avea singur grijă de el. Am fost soldaţi. Ne bucurăm să vedem că înveţi şi tu să ai grijă de tine. Cînd se ajunge la asta, s-ar putea să fie lucrul care să conteze.

M-am oprit din mers.

— Ei bine, *ăsta* e un gînd deprimant, am comentat.

Jane se opri şi ea şi veni spre mine.

— N-am vrut să sune aşa.

— Tocmai ai spus că s-ar putea să fiu singură la capătul a toate astea. Că fiecare dintre noi o să trebuiască să aibă grijă de el însuşi. Asta nu-i tocmai un gînd *fericit,* ştii…

— N-am vrut să sune aşa, repetă Jane.

Întinse mîna şi atinse medalionul cu elefantul de jad pe care mi-l dăduse cu ani în urmă.

— John şi cu mine n-o să te părăsim niciodată, Zoë. N-o să te abandonăm niciodată. Trebuie să ştii asta. E o promisiune pe care ţi-am făcut-o. Ceea ce vreau să spun este că o să avem nevoie unii de alţii. A şti să avem grijă de noi înşine înseamnă că putem să ne ajutăm mai bine unii pe alţii. Înseamnă că o să poţi să ne ajuţi pe *noi.* Gîndeşte-te la asta, Zoë. Totul s-ar putea să se reducă la ceea ce eşti în stare să faci. Pentru noi. Şi pentru colonie. Asta vreau să spun.

— Mă îndoiesc că o să se ajungă la asta, am zis.

— Ei bine, mă îndoiesc şi eu. Sau cel puţin sper că n-o să se ajungă la asta.

— Mulţumesc, am răspuns, crispată.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu. Cred că e nostim să vezi cît de direct pui problema.

În stînga noastră se auzi un ţipăt uşor. Jane se răsuci în direcţia lui, apoi se întoarse cu faţa la mine; expresia ei lăsa foarte puţin loc de îndoială că indiferent ce moment de intimitate între mamă şi fiică am fi avut, se sfîrşise foarte brusc.

— Rămîi aici, îmi ceru ea. Trimite de-a lungul liniei anunţul că trebuie să se oprească. Hickory, vino cu mine.

Cei doi o luară la fugă fără zgomot în direcţia ţipătului, cu o viteză care părea aproape imposibilă; mi-am adus aminte dintr-odată că da, de fapt, mămica mea *era* o luptătoare veterană. Asta te pune pe gînduri. Abia acum aveam mijloacele de a aprecia cu adevărat acest fapt.

Cîteva minute mai tîrziu, Hickory se întoarse la noi, păcăni ceva către Dickory în limba lor natală în timp ce trecea pe lîngă el şi se uită la mine.

— Locotenentul Sagan spune că trebuie să te întorci în colonie cu Dickory, vorbi Hickory.

— De ce? am întrebat. L-au găsit pe Joe?

— L-au găsit, răspunse Hickory.

— E teafăr?

— E mort. Iar locotenentul Sagan crede că există motive să fim îngrijoraţi şi că echipele de căutare s-ar putea afla în pericol dacă mai stau mult aici, afară.

— De ce? am întrebat. Din cauza fanţilor? A fost călcat în picioare?

Hickory se uită la mine netulburat.

— Zoë, n-ai nevoie să-ţi aduc eu aminte de ultimul tău drum în pădure şi de ceea ce v-a urmărit atunci.

Mi s-a făcut foarte frig.

— Nu, am răspuns.

— Orice-ar fi, par să urmeze turmele de fanţi în timp ce aceştia migrează, continuă Hickory. Au urmărit aceste turme pînă aici. Şi se pare că l-au găsit pe Joseph Loong în pădure.

— Dumnezeule! am exclamat. Trebuie să-i spun lui Jane!

— Te asigur, şi-a dat seama. Iar eu trebuie să-l găsesc acum pe maiorul Perry, aşa că el va afla imediat. Am avut noi grijă de asta. Locotenentul îţi cere să te întorci în Croatoan. La fel îţi cer şi eu. Dickory te va însoţi. Du-te acum. Şi te sfătuiesc să păstrezi tăcerea pînă cînd părinţii tăi vorbesc despre asta în mod public.

Hickory se îndepărtă. L-am privit plecînd, după care m-am îndreptat repede spre casă, cu Dickory potrivindu-şi paşii cu ai mei, amîndoi mişcîndu-ne fără zgomot, aşa cum exersaserăm de atîtea ori.

*

Vestea că Joe Loong era mort se răspîndi repede în colonie. Zvonurile despre *cum* murise se răspîndiră încă şi

mai repede. Gretchen şi cu mine ne-am aşezat în faţa centrului comunitar din Croatoan şi am urmărit o varietate de născocitori de zvonuri etalîndu-şi prin rotaţie părerile.

Jun Lee şi Evan Black erau primii care vorbiră; făcuseră parte din grupul care găsise corpul lui Loong. Se bucurară de clipa lor de prezenţă în lumina reflectoarelor cînd le povestiră tuturor celor dispuşi să asculte despre cum îl găsiseră pe Loong, despre cum fusese atacat acesta şi despre cum ceea ce-l atacase mîncase o parte din el. Unii speculară că o haită de ioţi, carnivorele locale, îl încolţiseră pe Joe Loong şi-l doborîseră, dar Jun şi Evan rîseră auzind sugestia. Toţi văzuserăm ioţii; erau de mărimea unor cîini mici şi fugeau de colonişti de cîte ori îi vedeau (şi din motive serioase, din moment ce coloniştii se apucaseră să-i împuşte pentru că sîcîiau vitele). Nici un iot, sau chiar o haită de ioţi, spuneau ei, n-ar fi putut să-i facă lui Joe ceea ce văzuseră ei că i se întîmplase.

La scurtă vreme după ce apăruseră aceste zvonuri sîngeroase, întregul consiliu al coloniei se întîlni în infirmeria din Croatoan, unde fusese dus trupul lui Loong. Faptul că *guvernul* era atras în asta îi făcu pe oameni să bănuiască faptul că s-ar putea să fie de fapt o crimă (faptul că „guvernul” în acest caz însemna doar doisprezece oameni care-şi petreceau cea mai mare parte a timpului săpînd brazdele, la fel ca toţi ceilalţi, nu conta). Loong se întîlnea cu o femeie care-şi părăsise de curînd soţul, aşa că acum soţul era principalul suspect; poate că-l urmărise pe Loong în pădure, îl ucisese şi apoi ioţii săriseră pe el.

Această teorie îi nemulţumi pe Jun şi Evan – versiunea lor cu un animal de pradă misterios era mult mai sexy – dar tuturor celorlalţi părea să le placă mai mult. Majorităţii părea să le scape inconvenientul că presupusul asasin în acest caz se afla deja în arestul lui Jane, sub o acuzaţie diferită, şi nu era posibil să fi comis el fapta.

Gretchen şi cu mine ştiam că zvonul de crimă nu avea nici o bază şi că teoria lui Jun şi Evan era mai aproape de realitate, dar ne ţineam gura închisă. Dacă am fi adăugat

ceea ce ştiam, n-am fi făcut pe nimeni mai puţin paranoic în acest moment.

— *Eu* ştiu ce este, le spuse Magdy unui grup de prieteni de sex masculin.

Am înghiontit-o pe Gretchen cu cotul şi am făcut semn din cap către Magdy. Ea îşi dădu ochii peste cap şi-l strigă foarte tare, înainte să apuce să spună altceva.

— Da? răspunse el.

— Eşti prost? întrebă Gretchen.

— Vezi, asta-mi lipseşte de la tine, Gretchen. Farmecul tău.

— La fel cum ceea ce îmi lipseşte mie e creierul tău, replică Gretchen. Mă întreb ce erai pe cale să povesteşti micului tău grup de prieteni.

— Voiam să le spun despre ce s-a întîmplat cînd am urmărit fanţii.

— Pentru că tu crezi că ar fi *inteligent* în momentul ăsta să le dai oamenilor încă un motiv de panică.

— Nimeni nu intră-n panică, protestă Magdy.

— Nu încă, am zis eu. Dar dacă te apuci să spui povestea aceea, n-o să *ajuţi* lucrurile, Magdy.

— Cred că oamenii ar trebui să ştie cu ce se confruntă, zise Magdy.

— Nu ştim cu ce ne confruntăm, am replicat. De fapt n-am *văzut* niciodată nimic. N-o să faci altceva decît să multiplici zvonurile. Lasă-i pe părinţii mei, pe tatăl lui Gretchen şi pe ceilalţi din consiliu să-şi facă treaba acum şi să-şi dea seama ce se petrece de fapt şi ce să le spună oamenilor, fără să le faci sarcina mai grea.

— O s-o iau ca pe un sfat, Zoë, spuse Magdy şi se întoarse ca să se ducă înapoi la prietenii lui.

— Bine, spuse Gretchen. Ia şi asta ca pe un sfat: le povesteşti amicilor tăi despre ce ne-a urmărit acolo în pădure, iar eu le povestesc partea în care ai sfîrşit prin a muşca ţărîna pentru că Hickory te-a doborît la pămînt după ce ai intrat în panică şi ai tras în el.

— O împuşcătură de-a dreptul jalnică, am spus. Una cu care aproape că ţi-ai zburat degetul mare de la picior.

— Bine zis, comentă Gretchen. O să ne *distrăm* povestind partea asta.

Magdy se uită printre gene la amîndouă şi porni cu paşi apăsaţi spre prieteni, fără să mai scoată vreo vorbă.

— Crezi că o să meargă? am întrebat.

— Sigur că o să meargă, răspunse Gretchen. Orgoliul lui Magdy e de mărimea unei planete. Cantitatea de timp şi de efort pe care o cheltuieşte pentru a îndeplini lucruri care să-l facă să arate bine este uluitoare. N-o să ne lase să-i creăm necazuri cu asta.

Ca la un semn, Magdy aruncă o privire spre Gretchen. Ea flutură din mînă şi zîmbi. Magdy îi făcu semn pe furiş să plece şi începu să stea de vorbă cu prietenii lui.

— Vezi, observă Gretchen. Nu-i atît de greu de înţeles.

— Cîndva îţi plăcea, i-am amintit.

— Încă îmi place, răspunse Gretchen. E *foarte* drăguţ, ştii. Şi amuzant. Are nevoie doar să-şi scoată capul dintr-o anumită parte a anatomiei. Poate peste încă un an o să fie suportabil.

— Sau doi, am adăugat.

— Sînt optimistă. Oricum, deocamdată am înăbuşit un zvon.

— Nu-i chiar un zvon, am spus. Chiar am fost urmăriţi în noaptea aceea. Aşa a zis Hickory.

— Ştiu. Şi o să iasă la iveală mai devreme sau mai tîrziu. Aş prefera doar să nu ne implice pe *noi.* Tatăl meu încă nu ştie că m-am strecurat afară, şi e genul de om care crede în pedepsele retroactive.

— Aşadar, nu-ţi faci griji de fapt pentru evitarea panicii, îţi acoperi doar propriile urme.

— Vinovat, recunoscu Gretchen. Dar evitarea panicii este felul în care explic raţional.

Dar, din întîmplare, n-am evitat panica pentru prea multă vreme.

*

Paulo Gutierrez era membru al consiliului colonial, şi acolo a aflat că Joe Loong nu numai că fusese ucis, dar că fusese asasinat – şi nu de către o fiinţă umană. Exista cu adevărat ceva afară. Ceva destul de deştept ca să facă suliţe şi cuţite. Ceva destul de deştept ca să-l transforme pe bietul Joe Loong în mîncare.

Membrii consiliului primiseră ordin de la părinţii mei să nu vorbească încă despre acest fapt, ca să evite panica. Paulo Gutierrez nu-i băgă în seamă. Sau, de fapt, îi sfidă.

— Mi-au spus că informaţia era acoperită de ceva numit Legea Secretului de Stat, şi că nu vă puteam vorbi despre asta, spuse Gutierrez unui grup care-l înconjura pe el şi pe alţi cîţiva, cu toţii înarmaţi cu puşti. Eu zic s-o ia naiba. Există ceva afară, chiar acum, şi ne omoară. Au arme. Ei zic că urmăresc turmele de fanţi, dar eu cred că s-ar putea să fi fost în pădure tot timpul, evaluîndu-ne, ca să ştie cum să ne vîneze. L-au vînat pe Joe Loong. L-au vînat şi l-au omorît. Eu şi băieţii de aici plănuim să le întoarcem favoarea.

După care Gutierrez şi ceata lui de vînători plecară în direcţia pădurii.

Declaraţia lui Gutierrez şi veştile despre partida lui de vînătoare înconjurară imediat colonia. Am auzit despre asta cînd nişte copii au venit în fugă la centrul comunitar, cu ultimele ştiri; pînă atunci însă, Gutierrez şi trupa lui se aflau în pădure de ceva vreme. M-am dus să le spun părinţilor mei, dar John şi Jane plecaseră deja să aducă înapoi grupul de vînători. Amîndoi erau foşti militari; nu credeam că ar fi avut vreo problemă să-i aducă înapoi.

Dar mă înşelam. John şi Jane i-au găsit pe vînători, dar înainte de a apuca să-i tîrască înapoi, creaturile din pădure i-au prins pe toţi în capcană. Gutierrez şi oamenii lui au murit în atac. Jane a fost înjunghiată în abdomen. John a alergat după creaturile care fugeau şi le-a prins din urmă la lizieră, unde acestea au atacat un alt colonist aflat la ferma lui. Acel colonist era Hiram Yoder, unul dintre menoniţii care ajutaseră la salvarea coloniei, instruindu-ne pe toţi

cum să semănăm şi să îngrijim recoltele fără ajutorul utilajelor computerizate. Era pacifist şi n-a încercat să lupte împotriva creaturilor. L-au omorît oricum.

În intervalul de vreo două ore, şase colonişti erau morţi, iar noi am aflat că nu eram singuri pe Roanoke – şi că ceea ce se afla aici, împreună cu noi, obişnuia să ne vîneze.

Dar eu eram mai îngrijorată pentru mămica.

— N-o poţi vedea încă, îmi spuse tăticul. Doctorul Tsao se ocupă de ea chiar acum.

— O să se facă bine?

— O să se facă bine. Doctoriţa a spus că nu-i atît de rău pe cît arăta.

— Şi cît de rău arăta? l-am întrebat.

— Rău, răspunse tăticul, apoi îşi dădu seama că sinceritatea nu era exact ceea ce căutam în acest moment. Dar, uite, a alergat după chestiile alea după ce a fost lovită. Dac-ar fi fost cu adevărat rănită, n-ar fi putut să facă aşa ceva, nu? Mama ta îşi cunoaşte propriul corp. Cred că o să se facă bine. Şi oricum, doctoriţa se ocupă de ea chiar acum. N-aş fi deloc surprins dacă pînă mîine, la vremea asta, Jane s-ar învîrti pe-aici de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Nu trebuie să mă minţi, am spus, deşi, prin comentariul dinainte, îmi spusese de fapt ceea ce voiam să aud.

— Nu mint. Doctor Tsao e foarte bună la ceea ce face. Iar mămica ta se vindecă foarte repede.

— Tu te simţi bine? l-am întrebat.

— Am avut parte şi de vremuri mai bune, îmi răspunse, iar ceva sec şi obosit din vocea lui mă determină să nu insist mai mult asupra problemei. L-am îmbrăţişat şi i-am zis că o să mă duc în vizită la Gretchen şi că o să rămîn acolo o vreme, ca să nu-i stau pe cap.

Se lăsa noaptea cînd am ieşit din casă. M-am uitat către poarta Croatoanului şi am văzut colonişti revărsîndu-se înăuntru dinspre ferme; nimeni, după cît se părea, nu voia să petreacă noaptea în afara zidurilor satului coloniei. Nu-i învinuiam cîtuşi de puţin.

M-am răsucit ca s-o iau spre Gretchen şi am fost uşor surprinsă s-o văd mergînd pe drum cu toată viteza.

— Avem o problemă, îmi spuse.

— Care anume?

— Idiotul nostru prieten Magdy şi-a luat un grup de prieteni în pădure.

— O, Doamne! Spune-mi că Enzo nu-i cu el!

— Sigur că Enzo e cu el! Enzo e totdeauna cu el. Încercînd să-i bage minţile-n cap chiar şi cînd îl urmează de-a dreptul în prăpastie.

ŞAPTESPREZECE

Toţi patru am intrat cît de tăcut am putut în pădure, pornind din locul în care Gretchen îi văzuse pe Magdy, Enzo şi cei doi prieteni ai lor trecînd de lizieră. Ascultam, căutînd sunetele pe care le scoteau; nici unul dintre ei nu fusese antrenat să se mişte fără zgomot. Nu era prea bine pentru ei, în special în cazul în care creaturile se hotărau să-i vîneze. Era mai bine pentru noi, pentru că voiam să le dăm de urmă. Am încercat să-i descoperim pe prietenii noştri cu urechile lipite de pămînt, am privit şi-am ascultat căutînd mişcare în copaci. Ştiam deja că, orice-ar fi fost fiinţele acelea, ne puteau urmări. Speram să fim în stare să le urmărim şi noi.

În depărtare, am auzit foşnete, provenind parcă de la nişte mişcări rapide, grăbite. Ne-am îndreptat în direcţia aceea, eu şi Gretchen în avangardă, Hickory şi Dickory repede în urma noastră.

Gretchen şi cu mine ne antrenam de luni de zile, învăţînd cum să ne mişcăm, cum să ne apărăm, cum să luptăm şi cum să ucidem, dacă era necesar. În noaptea asta, orice parte din ceea ce învăţaserăm putea fi folosită. Se putea să

fie nevoie să luptăm. Se putea să fie nevoie chiar să ucidem.

Eram atît de speriată încît, dacă m-aş fi oprit din alergat, cred că m-aş fi prăbuşit în forma unei mingi şi nu m-aş mai fi sculat niciodată.

Nu m-am oprit însă din alergat. Am mers mai departe. Încercînd să-i găsesc pe Enzo şi pe Magdy înainte s-o facă altcineva. Încercînd să-i găsesc şi să-i salvez.

*

— După ce-a plecat Gutierrez, Magdy a crezut că n-are nici un rost să mai ţină povestea secretă, aşa că s-a apucat să trăncănească prietenilor săi, îmi spusese Gretchen. Îi lăsa pe ceilalţi să creadă că el chiar înfruntase creaturile alea şi că reuşise să le ţină la distanţă, în timp ce noi ceilalţi fugeam.

— Idiotul, am exclamat.

— Cînd părinţii tăi s-au întors fără vînători, cîţiva dintre prietenii lui au venit la el ca să organizeze o căutare. Ceea ce era de fapt doar o scuză pentru unii dintre ei să umble prin pădure cu arme. Tatăl meu a prins de veste şi a încercat să-i potolească. Le-a adus aminte că cinci adulţi s-au dus în pădure şi n-au mai ieşit vii de-acolo. Am crezut că asta însemna sfîrşitul, dar acum aud că Magdy a aşteptat doar pînă cînd tatăl meu s-a dus în vizită la al tău, pentru ca pe urmă să adune nişte idioţi cu aceleaşi idei ca şi ale lui şi să plece în pădure.

— I-a observat cineva plecînd? am întrebat.

— Le-au spus celorlalţi că se duc să exerseze puţin trasul la ţintă la ferma părinţilor lui Magdy. Nimeni n-avea să se plîngă că făceau asta în situaţia de faţă. Odată ce au ajuns acolo însă, şi-au luat zborul. Restul familiei lui Magdy e aici, în sat, ca şi toţi ceilalţi. Nimeni nu ştie că lipsesc.

— Atunci tu cum ai aflat despre asta? am întrebat. Magdy nu ţi-ar fi spus aşa ceva tocmai acum.

— Micul lui grup a lăsat ceva în urmă. Isaiah Miller trebuia să meargă cu el, dar tatăl lui nu l-a lăsat să ia

puşca pentru „exerciţii de tras la ţintă”. L-am auzit plîngîndu-se despre asta şi-apoi am scos restul de la el prin intimidare.

— A mai spus şi altcuiva?

— Nu cred. Acum, că a avut timp să se gîndească la cele întîmplate, nu cred că vrea să intre în încurcătură. Dar *noi* ar trebui să spunem cuiva.

— Am provoca panică dacă am spune, am zis. Şase oameni au murit deja. Dacă spunem oamenilor că încă patru oameni – patru băieţi – au plecat în pădure, toţi or s-o ia razna. Şi o să avem şi mai mulţi oameni înarmaţi plecînd, şi mai mulţi oameni murind, fie din cauza acestor creaturi, fie împuşcîndu-se între ei din greşeală pentru că sînt atît de nervoşi.

— Atunci ce vrei să faci? întrebă Gretchen.

— Ne-am antrenat pentru asta, Gretchen.

Gretchen făcu ochii foarte mari.

— O, nu! exclamă. Zoë, te iubesc, dar asta-i o prostie! Cu nici un chip n-o să mă duci acolo, să servesc din nou drept ţintă chestiilor ălora, şi cu nici un chip n-o să te las pe *tine* să te duci.

— N-o să fim numai noi… Hickory şi Dickory…

— Hickory şi Dickory or să spună şi ei că eşti nebună. Tocmai au petrecut luni de zile învăţîndu-te cum să te aperi, iar tu crezi c-or să fie cîtuşi de puţin bucuroşi că tu te duci acolo pentru ca vreo creatură să te folosească drept ţintă pentru suliţe? Nu prea cred.

— Hai să-i întrebăm.

— Domnişoara Gretchen are dreptate, îmi spuse Hickory după ce i-am chemat, pe el şi pe Dickory. E o idee foarte proastă. Maiorul Perry şi locotenentul Sagan sînt cei care ar trebui să se ocupe de problema asta.

— Tăticul trebuie să-şi facă griji pentru toată colonia în momentul ăsta, am replicat. Iar mămica e la infirmerie, vindecîndu-se după ce a avut de-a face cu intruşii data trecută.

— Nu crezi că asta spune ceva? observă Gretchen.

M-am întors spre ea, puţin supărată. Ridică o mînă.

— Îmi pare rău, Zoë. Asta n-a ieşit cum trebuie. Dar gîndeşte-te: mama ta a fost soldat al Forţelor Speciale. Era meseria ei să lupte cu tot felul de chestii. Şi dacă ea a ieşit din confruntarea asta cu o rană destul de urîtă încît să ajungă să-şi petreacă noaptea în infirmerie, înseamnă că orice-ar fi acolo e o treabă serioasă.

— Da? Şi-atunci, cine să facă asta? am întrebat. Mămica şi tăticul au plecat singuri după vînători cu un motiv – ei au fost antrenaţi să lupte şi să se ocupe de asemenea întîmplări. Oricine altcineva ar fi fost ucis. Dar nu se mai pot duce după Magdy şi Enzo – nu chiar acum. Iar dacă altcineva se aventurează după ei, se va afla într-un pericol la fel de mare ca şi cei doi şi prietenii lor. Sîntem singurii care-o putem face.

— Nu te supăra pe mine pentru că spun asta, spuse Gretchen. Dar mi se pare că eşti prea *entuziasmată.* Ca şi cum ai vrea să te duci acolo şi să te baţi cu ceva.

— Vreau să-i găsesc pe Enzo şi pe Magdy, am insistat. Asta-i tot ce vreau.

— Ar trebui să-l informăm pe tatăl tău, spuse Hickory.

— Dacă-l informăm pe tăticul, o să ne spună nu. Şi cu cît vorbim mai mult despre asta, cu atît o să ne ia mai mult să ne găsim prietenii.

Hickory şi Dickory îşi apropiară capetele şi păcăniră încetişor vreme de cîteva minute.

— Nu-i o idee bună, zise Hickory în sfîrşit. Dar vă vom ajuta.

— Gretchen? am întrebat.

— Încerc să mă hotărăsc dacă Magdy merită.

— Gretchen! am repetat.

— E o glumă. De genul pe care-l faci cînd eşti pe cale să faci în pantaloni.

— Dacă o să facem asta, interveni Hickory, trebuie s-o facem pe baza presupunerii că o să intrăm în luptă. Aţi fost antrenate cu arme de foc şi cu arme albe. Trebuie să fiţi pregătite să le folosiţi, dacă este nevoie.

— Înţeleg, am răspuns.

Gretchen dădu din cap.

— Atunci să ne pregătim, vorbi Hickory. Şi hai s-o facem fără zgomot.

*

Orice urmă de încredere că aveam cea mai mică idee despre ce fac mă părăsi în clipa în care am intrat în pădure – cînd alergarea printre copaci mă purtă înapoi, către ultima oară cînd alergasem printre ei noaptea, cu una sau mai multe creaturi necunoscute ţinînd pasul cu noi, invizibile. Diferenţa dintre atunci şi acum era că în ultima vreme mă antrenasem să lupt. Şi credeam că asta va avea vreo importanţă în felul în care mă simţeam.

Nu avea. Eram speriată. Şi nu doar un pic.

Sunetul foşnit, în rafale, pe care-l auziserăm, se apropia venind de-a dreptul spre noi, pe sol, deplasîndu-se repede. Toţi patru ne-am oprit, ne-am ascuns şi ne-am pregătit să ne ocupăm de orice-ar apărea în faţa noastră.

Două siluete umane se năpustiră din tufişuri şi alergară în linie dreaptă pe lîngă locul unde ne ascundeam Gretchen şi cu mine. Hickory şi Dickory îi înşfăcară în timp ce treceau pe lîngă ei; băieţii ţipară îngroziţi cînd Hickory şi Dickory îi doborîră la pămînt. Puştile lor alunecară pe sol.

Gretchen şi cu mine ne-am repezit la ei şi am încercat să-i liniştim. Prindea bine să fii uman.

Nici unul nu era Enzo sau Magdy.

— Hei, i-am spus, cît de liniştitor puteam, celui mai apropiat de mine. Hei… Linişteşte-te… Eşti la adăpost… Linişteşte-te…

Gretchen făcea acelaşi lucru cu celălalt. În cele din urmă i-am recunoscut cine erau: Albert Yoo şi Michel Gruber. Atît Albert cît şi Michel făceau parte dintre cei pe care-i clasificasem de multă vreme în categoria „cam neghiob”, aşa că n-am petrecut cu ei nici un pic de timp în plus faţă de ceea ce trebuia. Ei îmi întoarseră favoarea.

— Albert, i-am vorbit celui mai apropiat de mine. Unde sînt Enzo şi Magdy?

— Ia-ţi chestia de pe mine! exclamă Albert.

Dickory îl imobiliza încă.

— Dickory, am zis.

Îi dădu drumul lui Albert.

— Unde sînt Enzo şi Magdy? am repetat.

— Nu ştiu, răspunse Albert. Am fost separaţi. Chestiile alea din copaci au început să psalmodieze către noi, iar Michel şi cu mine ne-am speriat şi am fugit.

— Să psalmodieze? am întrebat.

— Sau să cînte, sau să păcănească sau ce-o fi, răspunse Albert. Mergeam singuri, căutînd creaturile, cînd toate zgomotele astea au început să vină din copaci. Ca şi cum încercau să ne arate că se strecuraseră pe lîngă noi fără măcar să ne dăm seama.

Asta mă îngrijoră.

— Hickory? am întrebat.

— Nu-i nimic semnificativ în copaci, răspunse el.

M-am destins puţin.

— Ne-au înconjurat, continuă Albert. Şi Magdy a tras în ei. Apoi lucrurile au devenit de-a dreptul zgomotoase. Michel şi cu mine am plecat de-acolo. Am fugit pur şi simplu. N-am văzut unde s-au dus Magdy şi Enzo.

— Cu cîtă vreme în urmă s-a întîmplat asta? am întrebat.

— Nu ştiu. Zece minute, cincisprezece… Cam aşa ceva.

— Arată-ne de unde-aţi venit, i-am cerut.

Albert arătă cu degetul. Am dat din cap.

— Scoală-te, am spus. Dickory o să vă ducă pe tine şi pe Michel înapoi la lizieră. Vă puteţi întoarce de acolo.

— Nu mă duc nicăieri cu *lucrul* acela, vorbi Michel, prima lui contribuţie din seara aceea.

— În ordine, atunci aveţi două opţiuni, am explicat. Rămîneţi aici şi speraţi că o să ne întoarcem după voi înainte ca fiinţele acelea să apară, sau să speraţi că o să ajungeţi la lizieră înainte să vă ajungă din urmă. Sau îl puteţi lăsa pe Dickory să vă ajute şi poate o să *supravieţuiţi.* Alegerea voastră.

Am vorbit puţin mai energic decît trebuia, dar eram enervată că idiotul ăsta nu voia ajutor ca să rămînă în viaţă.

— De acord, consimţi el.

— Bine, am zis.

Le-am cules puştile de pe jos, i le-am dat lui Dickory şi am luat-o pe-a lui.

— Du-i la lizieră lîngă casa lui Magdy. Nu le da înapoi puştile pînă cînd nu ajungeţi acolo. Întoarce-te şi găseşte-ne cît de repede poţi.

Dickory dădu din cap, îi făcu să se mişte pe Albert şi pe Michel, intimidaţi, şi se îndepărtă.

— Nu mi-au plăcut niciodată, vorbi Gretchen în timp ce plecau.

— Îmi dau seama de ce, am comentat şi i-am dat lui Hickory puşca lui Dickory.

— Hai. Să mergem mai departe.

*

I-am auzit înainte să-i vedem. De fapt, Hickory, al cărui auz se extinde mai mult decît cel uman, i-a auzit – fredonînd, ciripind şi psalmodiind.

— Chiar *cîntă,* observă Hickory încetişor, şi ne conduse pe Gretchen şi pe mine către ei.

Dickory sosi, fără zgomot, chiar înainte să-i găsim. Hickory îi întinse puşca.

În micul luminiş se aflau şase siluete.

Enzo şi Magdy fură primii pe care i-am recunoscut. Îngenuncheau pe jos, cu capetele plecate, aşteptînd indiferenţi ce urma să li se întîmple. Lumina nu era destul de bună ca să văd expresia de pe chipurile oricăruia dintre ei, dar nu trebuia să le zăresc feţele ca să ştiu că erau speriaţi. Orice li s-ar fi întîmplat celor doi, mersese rău, iar acum nu aşteptau decît să se termine. Oricum s-ar fi terminat…

Am măsurat cu privirea silueta îngenuncheată a lui Enzo şi mi-am adus aminte îndată de ce-l iubeam. Era acolo pentru că încerca să fie un bun prieten pentru Magdy. Încerca să-l împiedice să intre în necazuri sau măcar să-i împărtăşească necazurile. Era o fiinţă umană *cumsecade,*

ceea ce este destul de rar, dar e de-a dreptul un miracol cînd e vorba de un băiat adolescent. Venisem aici pentru că îl iubeam încă. Trecuseră săptămîni de cînd nu ne spuseserăm mai mult de un „bună” la şcoală – cînd te desparţi într-o comunitate mică trebuie să păstrezi puţin distanţa – dar nu conta. Încă eram legată de el. O parte din el rămînea în inima mea, şi-mi închipuiam că avea să rămînă pentru tot restul vieţii.

Da, era un loc şi un moment cu adevărat *inoportun* ca să-mi dau seama de toate astea, dar asemenea lucruri se întîmplă cînd se întîmplă. Şi nu făceau nici un zgomot, aşa că era în regulă.

M-am uitat la Magdy, şi acesta e gîndul care mi-a venit în minte: *Cînd toate astea or să se termine, o să-i tăbăcesc serios fundul*.

Celelalte patru siluete…

Vîrcolaci.

Era singurul mod de a-i descrie. Arătau sălbatici, puternici, carnivori şi coborîţi dintr-un coşmar, şi la toate astea se adăugau mişcările şi sunetele care arătau limpede că exista un creier înăuntru, care să meargă mînă-n mînă cu tot restul. Aveau aceiaşi patru ochi ca ai tuturor animalelor de pe Roanoke pe care le văzuserăm pînă atunci, dar în afară de asta ar fi putut sosi direct din folclor. Erau, cum am spus, vîrcolaci.

Trei dintre aceştia erau ocupaţi să-i sîcîie şi să-i împungă pe Magdy şi pe Enzo, fiind limpede că se jucau cu ei şi-i ameninţau. Unul dintre ei ţinea o puşcă pe care-o luase de la Magdy şi-l împingea cu ea. M-am întrebat dacă mai era încărcată şi ce s-ar întîmplă cu Magdy sau cu vîrcolacul dacă s-ar descărca. Altul ţinea o suliţă şi-l înţepa din cînd în cînd pe Enzo cu ea. Cei trei ciripeau şi păcăneau unii la alţii; nu mă îndoiesc că discutau ce să facă cu Magdy şi Enzo şi cum s-o facă.

Cel de-al patrulea vîrcolac stătea separat de ceilalţi trei şi se purta diferit. Cînd vreunul din restul vîrcolacilor se ducea să-l împungă pe Enzo sau pe Magdy, se apropia şi încerca să-i împiedice s-o facă, stînd între oameni şi

semenii lui. Din cînd în cînd, intervenea şi încerca să vorbească cu unul dintre ceilalţi vîrcolaci, făcînd semn către Enzo şi Magdy pentru a sublinia ce avea de spus. Încerca să-i convingă pe ceilalţi de ceva. Să-i lase liberi pe oameni? Poate. Orice-ar fi fost, ceilalţi trei nu erau cîtuşi de puţin de acord. Cel de-al patrulea vîrcolac insista oricum.

Asta îmi aduse aminte brusc de Enzo, prima oară cînd îl văzusem, încercînd să-l împiedice pe Magdy să intre fără nici un fel de motiv într-o bătaie idioată. De data aceea, nu mersese; Gretchen şi cu mine fuseserăm nevoite să intervenim şi să facem ceva. Nu mergea nici acum.

Am aruncat o privire şi am văzut că Hickory şi Dickory luaseră poziţii acolo de unde puteau trage fără obstacole în vîrcolaci. Gretchen se mutase mai departe de mine şi-şi pregătea propria ei împuşcătură.

Noi patru puteam nimeri toţi vîrcolacii înainte măcar să-şi dea seama ce li se întîmplase. Ar fi fost rapid, curat şi uşor, şi i-am fi luat de-acolo pe Enzo şi pe Magdy şi i-am fi dus acasă înainte ca cineva să afle ce s-a-ntîmplat.

Era lucrul cel mai inteligent de făcut. M-am mişcat în linişte şi mi-am pregătit arma. Am avut nevoie de un minut sau două să mă opresc din tremurat şi să rămîn nemişcată.

Ştiam că-i vom împuşca la rînd, Hickory, cel mai din stînga, luîndu-l pe primul din grupul de trei vîrcolaci, Dickory pe-al doilea, Gretchen pe-al treilea, iar eu pe ultimul, cel care stătea deoparte de ceilalţi. Ştiam că ceilalţi mă aşteptau pe mine să trag.

Unul dintre vîrcolaci se mişcă să-l înţepe din nou pe Enzo. Vîrcolacul meu se duse în grabă, prea tîrziu, ca să oprească atacul.

Şi am ştiut. Nu voiam. Pur şi simplu nu voiam. Nu voiam să-l omor. Pentru că încerca să-mi salveze prietenii, nu să-i omoare. Nu merita să moară doar pentru că ăsta era modul cel mai uşor de a-i lua înapoi pe Enzo şi Magdy.

Dar nu ştiam ce altceva să fac.

Cei trei începură să ciripească din nou, mai întîi într-un fel care părea aleator, apoi însă împreună, şi respectînd un anumit ritm. Cel cu suliţă începu să bată ritmat în pămînt,

cîntînd alături de vocile celorlalţi ceea ce părea clar o incantaţie a victoriei de un fel sau altul. Cel de-al patrulea vîrcolac începu să gesticuleze tot mai frenetic. Mă temeam teribil de ceea ce avea să se întîmple la sfîrşitul cîntecului.

Ei cîntau mai departe, apropiindu-se de sfîrşit.

Aşa că am făcut ceea ce trebuia să fac.

Am cîntat şi eu.

Am deschis gura şi pe ea a ieşit primul vers din „Dimineaţă la Delhi”. Nu prea bine, şi complet fals. De fapt, era de-a dreptul prost – toate acele luni de repetiţii şi de cîntat la chefuri nu meritaseră osteneala. Nu conta. Făceam ceea ce trebuia să fac. Vîrcolacii tăcură imediat. Am cîntat mai departe.

M-am uitat spre Gretchen, care nu era atît de departe încît să nu pot descifra expresia *Ai înnebunit de tot?* de pe faţa ei. I-am aruncat o privire care spunea *Ajută-mă, te rog.* Chipul îi încremeni în ceva indescifrabil şi-şi coborî puşca pentru a-l păstra pe unul dintre vîrcolaci în vizor – şi începu să cînte vocea a doua a cîntecului, urcînd şi coborînd pe lîngă partea mea, aşa cum exersaserăm de atîtea ori. Cu ajutorul ei, am găsit tonul potrivit şi am intrat în ritm.

Iar acum vîrcolacii ştiau că sîntem mai mulţi de unul.

În stînga lui Gretchen, Dickory intră ca un clopoţel, imitînd sitarul din cîntec aşa cum făcea atît de bine. Era amuzant să priveşti, dar cînd închideai ochii, era greu de spus diferenţa dintre el şi obiectul real. Am absorbit zumzetul vocii lui şi am continuat să cînt. Iar în stînga lui Dickory, intră în sfîrşit Hickory, folosindu-şi gîtul lung ca să scoată sunete ca de tobă, găsind ritmul şi păstrîndu-l de atunci înainte.

Iar acum vîrcolacii ştiau că eram la fel de mulţi ca şi ei. Şi că i-am fi putut omorî oricînd. Dar nu i-am omorît.

Planul meu prostesc mergea… Acum tot ce aveam de făcut era să-mi dau seama ce plănuisem să fac în continuare. Pentru că habar n-aveam ce făceam acolo. Tot ce ştiam era că nu voiam să-mi împuşc vîrcolacul. Cel care, de fapt, se dăduse complet deoparte de restul haitei sale şi păşea către locul de unde credea că vine vocea mea.

M-am hotărît să-l întîlnesc la jumătatea drumului. Am lăsat jos puşca şi am intrat în luminiş, cîntînd încă.

Vîrcolacul cu suliţă începu s-o ridice, şi brusc mi-am simţit gura foarte uscată. Cred că vîrcolacul meu a observat ceva pe faţă, pentru că s-a întors şi a discutat violent cu purtătorul de suliţă. Suliţa coborî; vîrcolacul meu nu ştia, dar tocmai îşi salvase prietenul de un glonţ în cap din partea lui Gretchen.

Vîrcolacul se întoarse şi porni din nou spre mine. Am cîntat mai departe pînă cînd s-a terminat cîntecul. Pînă atunci, vîrcolacul ajunse chiar lîngă mine.

Cîntecul nostru se terminase. Stăteam pe loc, aşteptînd să văd ce avea să facă mai departe vîrcolacul meu.

Ceea ce făcu mai departe fu să arate la gîtul meu, spre medalionul-elefant de jad pe care mi-l dăduse Jane.

L-am atins.

— Elefant, am rostit. Ca fanţii voştri.

Se uită din nou fix la el şi apoi se uită iarăşi la mine. În cele din urmă, ciripi ceva.

— Bună, i-am răspuns.

Ce altceva era să spun?

Am petrecut încă vreo două minute, măsurîndu-ne din priviri. Apoi unul dintre ceilalţi vîrcolaci ciripi şi el ceva. Al meu răspunse cu un alt ciripit şi apoi înclină capul spre mine, ca pentru a spune: *Chiar m-ai ajuta dacă ai face cu adevărat ceva aici.*

Aşa că am arătat spre Enzo şi spre Magdy.

— Aceştia doi îmi aparţin mie, am spus, făcînd ceea ce speram că sînt semne potrivite din mînă, astfel ca vîrcolacul meu să priceapă ideea. Vreau să-i iau înapoi cu mine.

Am făcut semn înapoi, în direcţia coloniei.

— Apoi o să vă lăsăm în pace.

Vîrcolacul urmări toate semnalele mîinii mele; nu sînt sigură cîte dintre ele pricepu de fapt. Dar cînd am terminat, arătă către Enzo şi Magdy, ca pentru a spune: *Hai să fim siguri că am înţeles corect.*

Am dat din cap, am zis „da” şi apoi am repetat toate semnele mîinii. Chiar aveam o discuţie.

Sau poate că nu, pentru că ceea ce urmă fu o explozie de ciripit din partea vîrcolacului meu, împreună cu gesturi frenetice. Am încercat să-l urmăresc, dar n-aveam nici cea mai mică idee ce se petrecea. M-am uitat la el neajutorată, încercînd să înţeleg ce spunea. În cele din urmă, şi-a dat seama că n-aveam nici un indiciu cu privire la ce făcea. Aşa că arătă spre Magdy şi spre puşca pe care-o ţinea acum unul dintre ceilalţi vîrcolaci. Apoi arătă spre el, într-o parte, după care îmi făcu semn, ca pentru a mă îndemna să mă uit mai îndeaproape. Împotriva oricărei raţiuni, m-am uitat şi am observat ceva ce-mi scăpase: vîrcolacul meu era rănit. O zgîrietură urîtă era încrustată în şoldul lui, înconjurată de urme sîngerînde pe ambele părţi.

Idiotul ăla de Magdy îmi împuşcase vîrcolacul!

Nu prea grav, totuşi. Magdy avea noroc că precizia lui continua să fie proastă, altfel probabil c-ar fi fost mort deja. Dar chiar şi o julitură era un lucru destul de rău.

M-am dat înapoi şi l-am lăsat pe vîrcolac să înţeleagă că văzusem destul. El arătă către Enzo, spre mine şi înapoi către colonie. Apoi arătă spre Magdy şi spre prietenii lui vîrcolaci. Asta era destul de clar: spunea că Enzo era liber să plece cu mine, dar că prietenii lui voiau să-l păstreze pe Magdy. Nu mă îndoiam că atunci totul urma să se termine prost pentru Magdy.

Am clătinat din cap şi am arătat limpede că aveam nevoie de amîndoi. Vîrcolacul meu arătă la fel de clar că îl voiau pe Magdy. Negocierile noastre tocmai intraseră într-un mare impas.

M-am uitat la vîrcolacul meu de sus pînă jos. Era îndesat, abia cu puţin mai înalt decît mine, şi acoperit doar cu un soi de fustă scurtă, prinsă cu o centură. Un cuţit simplu de piatră îi atîrna de cingătoare. Văzusem poze ale unor asemenea cuţite în cărţile de istorie care descriau în amănunt zilele oamenilor de Cro-Magnon de pe Pămînt. Partea ciudată despre Cro-Magnoni era aceea că, deşi abia dacă trecuseră de faza ciocnirii pietrelor, creierul lor era de

fapt mai mare decît este acum creierul nostru. Erau troglodiţi, dar nu erau proşti. Aveau capacitatea de a se gîndi la lucruri serioase.

— Sper mult de tot că ai un creier ca de Cro-Magnon, i-am spus vîrcolacului. Altfel sînt pe cale să dau de necazuri.

El înclină iar capul, încercînd să-şi dea seama ce încercam să-i spun. Am făcut semn din nou, încercînd să arăt clar că voiam să vorbesc cu Magdy. Vîrcolacul meu nu păru încîntat de asta şi vorbi ceva cu prietenii lui. Ei îi răspunseră şi deveniră destul de agitaţi. Dar pînă la urmă vîrcolacul întinse mîna spre mine. L-am lăsat să mă ia de încheietură şi să mă tragă spre Magdy. Cei trei prieteni ai lui se aşezară în evantai în spatele meu, pregătiţi pentru cazul în care aş încerca o prostie. Ştiam că, în afara luminişului, cel puţin Hickory şi Dickory se mutau să aibă o linie de ochire mai bună. Erau încă o mulţime de căi prin care lucrurile puteau merge foarte, foarte prost.

Magdy era încă în genunchi, şi nu se uita la mine, nici la orice altceva în afară de un loc de pe sol.

— Magdy, am spus.

— Omoară chestiile astea idioate şi scoate-ne mai repede de-aici, vorbi el, în şoaptă şi repede, tot fără să se uite la mine. Ştiu că ştii cum s-o faci. Ştiu că sînteţi destui acolo ca s-o faceţi.

— Magdy, am repetat. Ascultă-mă cu atenţie şi nu mă întrerupe. Chestiile astea vor să te omoare. Sînt dornici să-l lase pe Enzo să plece, dar vor să te păstreze pentru că l-ai împuşcat pe unul dintre ei. Înţelegi ce-ţi spun?

— Omoară-i, insistă Magdy.

— Nu, am răspuns. *Tu* te-ai dus după indivizii ăştia, Magdy. *Tu* i-ai vînat. *Tu* i-ai împuşcat. O să încerc să nu las să fii ucis. Dar n-o să-i omor pe ei pentru că tu le-ai ieşit în cale. Nu, dacă n-o să fiu nevoită. Mă înţelegi?

— Or să ne omoare, zise Magdy. Pe tine, pe mine şi pe Enzo.

— Nu cred. Dar dacă nu taci din gură şi nu asculţi cu adevărat ce încerc să-ţi spun, o să faci mai probabil acest fapt.

— Împuşcă-i pur şi simplu!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy, vorbi brusc Enzo, de lîngă Magdy. O singură persoană de pe întreaga planetă îşi riscă pielea pentru tine şi tot ce poţi să faci este să te *cerţi* cu ea. Chiar eşti un rahat nerecunoscător. Acum vrei, te rog, să *taci din gură* şi s-o *asculţi*? Mi-ar plăcea să scap de-aici în viaţă.

Nu ştiu cine-a fost mai surprins de această răbufnire, eu sau Magdy.

— Bine, încuviinţă Magdy după cîteva clipe.

— Chestiile astea vor să te omoare pentru că ai împuşcat-o pe una dintre ele, am spus. O să încerc să-i conving să te lase să pleci. Dar o să trebuiască să ai încredere în mine, să nu mă contrazici şi să nu *ripostezi.* Pentru ultima oară: mă înţelegi?

— Da, răspunse Magdy.

— Bine. Ei cred că sînt conducătorul tău. Aşa că trebuie să le dăm ideea că sînt furios pe tine pentru ce-ai făcut. O să trebuiască să te pedepsesc în faţa lor. Şi doar ca să ştii, o să doară. *Tare.*

— Dar…, începu Magdy.

— Magdy, am spus.

— Da, în ordine, cum vrei. Hai s-o facem.

— Bine, am replicat. Îmi pare rău pentru asta.

Apoi i-am dat un picior în coaste. Tare.

Se prăbuşi cu un şuierat şi rămase lat la pămînt. La orice s-ar fi aşteptat, nu se aştepta la *asta.*

După ce icni pe pămînt vreme de un minut, l-am apucat de păr. Se agăţă de mîna mea şi încercă să scape.

— Nu mi te *împotrivi,* am spus, şi i-am dat un pumn rapid în coaste ca să accentuez ideea.

El pricepu şi se opri. I-am tras capul spre spate şi am ţipat la el pentru că a împuşcat vîrcolacul, arătînd puşca lui şi apoi vîrcolacul rănit, de mai multe ori, ca să-l fac să înţeleagă. Vîrcolacii părură să facă legătura şi ciripiră între ei despre asta.

— Cere-ţi scuze, i-am cerut lui Magdy, încă ţinîndu-i capul.

Magdy întinse mîna către vîrcolacul rănit.

— Îmi pare rău, spuse el. Dacă aş fi ştiut că să te împuşc însemna să primesc de la Zoë o bătaie soră cu moartea, n-aş fi făcut-o niciodată.

— Mulţumesc, am răspuns şi apoi i-am dat drumul la păr şi l-am plesnit tare peste faţă. Magdy se prăbuşi din nou. M-am uitat la vîrcolac să văd dacă era destul. Nu părea să fie complet satisfăcut.

M-am aplecat deasupra lui Magdy.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

— Cred că o să vomit.

— Bine. Cred că asta ar merge. Ai nevoie de ajutor?

— M-am prins, zise, şi vărsă peste tot pe pămînt.

Asta provocă ciripituri impresionate din partea vîrcolacilor.

— În regulă. Ultima parte, Magdy. *Chiar* trebuie să ai încredere în mine cu asta.

— Te rog, nu mă mai lovi acum, imploră Magdy.

— Aproape gata. Ridică-te în picioare, te rog.

— Nu cred că pot.

— Sigur că poţi, am spus, şi i-am sucit braţul ca să-i ofer un stimulent.

Magdy trase aer în piept şi se ridică. L-am făcut să meargă pînă la vîrcolacul meu, care se uită la noi doi, curios. Am arătat spre Magdy şi apoi spre rana vîrcolacului. Apoi am arătat către vîrcolac şi am făcut un gest de retezare la şoldul lui Magdy, apoi am arătat cuţitul vîrcolacului.

Vîrcolacul înclină din nou capul, ca pentru a spune: *Vreau să fiu sigur că ne înţelegem unul pe celălalt.*

— Cei drept, e drept, am comentat.

— O să-l laşi să mă *înjunghie*? exclamă Magdy, cu vocea ridicîndu-i-se dramatic la sfîrşitul frazei.

— Tu l-ai împuşcat.

— Ar putea să mă *omoare!*

— Tu l-ai fi putut omorî.

— Te urăsc. Acum chiar te urăsc mult, mult, mult de tot.

— Taci din gură, am zis şi apoi am făcut semn din cap către vîrcolac. Ai încredere în mine, i-am spus lui Magdy.

Vîrcolacul îşi scoase cuţitul şi apoi se uită din nou la însoţitorii lui, care vorbeau cu toţii tare şi începeau să cînte ceea ce cîntaseră mai devreme. N-aveam nimic împotrivă. Diferenţa era acum că vîrcolacul meu era cel care urma să comită indiferent ce act de violenţă avea să aibă loc.

Vîrcolacul meu stătu nemişcat cîteva clipe, absorbind incantaţia colegilor lui vîrcolaci. Apoi, fără avertisment, îi făcu o tăietură lui Magdy atît de repede încît nu l-am zărit decît cînd s-a dat înapoi, nu cînd s-a mişcat în faţă. Magdy şuieră de durere. I-am dat drumul şi el a căzut la pămînt, ţinîndu-se de şold. M-am dus în faţa lui şi l-am apucat de mîini.

— Lasă-mă să văd.

Magdy îşi dădu mîinile la o parte şi clipi preventiv, aşteptîndu-se la un şuvoi de sînge.

Pe şoldul lui era doar o linie roşie cît se poate de subţire. Vîrcolacul îl tăiase pe Magdy numai atît cît să-l facă să înţeleagă că l-ar fi putut tăia mult mai rău.

— Ştiam eu, am comentat.

— Ce ştiai? întrebă Magdy.

— Că avem de-a face cu un Cro-Magnon.

— *Chiar* nu te înţeleg.

— Stai jos. Nu te ridica pînă nu-ţi spun eu.

— Nu mă mişc, spuse el. Serios.

M-am ridicat şi am stat cu faţa la vîrcolac, care-şi puse cuţitul înapoi la centură. Arătă spre Magdy, apoi spre mine, apoi înapoi spre colonie.

— Mulţumesc, am spus, şi am plecat puţin capul spre vîrcolac, ceea ce speram că avea să transmită ideea.

Cînd am ridicat din nou ochii, l-am văzut uitîndu-se iar la elefantul meu de jad. M-am întrebat dacă văzuse vreodată bijuterii sau era doar pentru că un elefant arată ca un fant. Aceşti vîrcolaci urmează turmele de fanţi; ei trebuiau să fie o sursă principală de hrană pentru ei. Fanţii erau viaţa lor. Mi-am scos colierul şi i l-am întins vîrcolacului meu. L-a luat şi a atins cu grijă medalionul, făcîndu-l să se învîrtească şi

să sclipească în lumina slabă a nopţii. A gîngurit la el apreciativ. Apoi mi l-a dat înapoi.

— Nu, am spus.

Am ridicat o mînă şi am arătat către medalion şi către el.

— E pentru tine. Ţi-l dau ţie.

Vîrcolacul rămase nemişcat pentru o clipă, apoi murmură un tril, ceea ce-i făcu pe prietenii lui să se îngrămădească în jurul lui. El ridică medalionul pentru ca ceilalţi să-l admire.

— Uite, am spus după un minut, şi i-am făcut semn să-mi dea colierul.

Mi l-a dat, iar eu – *foarte* încet, ca să nu-l surprind – i l-am pus în jurul gîtului şi l-am încheiat. Medalionul îi atinse pieptul. Îl atinse din nou.

— Poftim. Mie mi-a fost dat de către cineva foarte important, ca să-mi amintesc de cei care mă iubesc. Ţi-l dau ţie, ca să-ţi aduci aminte că-ţi mulţumesc pentru că mi-ai dat înapoi nişte oameni pe care-i iubesc. Mulţumesc.

Vîrcolacul înclină din nou capul.

— Ştiu că n-ai nici cea mai mică idee ce vorbesc. Mulţumesc oricum.

Vîrcolacul duse mîna la şold, scoase cuţitul. Apoi îl puse culcat în palmă şi mi-l oferi.

L-am luat.

— Oho, am exclamat şi l-am admirat.

Am fost atentă să nu ating lama propriu-zisă; văzusem deja cît era de ascuţită. Am încercat să i-l înapoiez, dar ridică mîna, sau gheara, sau cum vreţi s-o numiţi, într-o copie în oglindă a ceea ce făcusem eu pentru el. Mi-l dădea mie.

— Mulţumesc, am repetat.

El ciripi şi cu asta se întoarse la prietenii lui. Cel care ţinea puşca lui Magdy o lăsă din mînă şi apoi, fără să se uite în urmă, se îndreptară către cei mai apropiaţi copaci, îi escaladară cu viteză incredibilă şi dispărură aproape instantaneu.

— La naiba, am exclamat după un minut. Nu-mi vine să cred că chiar *a mers.*

— *Ţie* nu-ţi vine să crezi, vorbi Gretchen.

Ieşi din ascunzătoare şi păşi drept spre mine.

— Ce naiba te-a apucat? Venim tot drumul ăsta şi tu le *cînţi. Cînţi.* De parcă ai fi la un chef. N-o să mai facem asta. Niciodată.

— Mulţumesc pentru că te-ai luat după mine. Şi pentru că ai avut încredere în mine. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse Gretchen. Dar tot nu înseamnă că asta o să se mai întîmple *vreodată.*

— De acord.

— Aproape că a meritat totuşi să te văd cum îl baţi măr pe Magdy.

— Doamne, mă simt îngrozitor pentru asta.

— Chiar aşa? N-a fost şi un pic distractiv?

— O, bine. Poate, un pic…

— Sînt chiar aici, vorbi Magdy de pe jos.

— Şi trebuie să-i mulţumeşti lui Zoë pentru că eşti, replică Gretchen şi se aplecă să-l sărute. Persoană neghioabă, exasperantă. Sînt *atît* de fericită că trăieşti încă. Şi dacă *vreodată* mai faci aşa ceva, o să te omor cu mîna mea. Şi ştii că pot.

— Ştiu, răspunse el, şi arătă spre mine. Şi dacă tu nu poţi, ea o să poată. Am priceput.

— Bine, spuse Gretchen.

Se ridică în picioare, apoi îi întinse mîna lui Magdy.

— Acum scoală-te. Avem un drum lung de făcut pînă acasă, şi cred că ne-am consumat tot norocul chior pentru un an de zile.

*

— Ce-ai să le spui părinţilor tăi? mă întrebă Enzo în timp ce mergeam spre casă.

— În noaptea asta? Nimic, am răspuns. Amîndoi au destule pentru care să-şi facă griji azi. N-au nevoie să vin eu şi să le spun că, în timp ce erau plecaţi, am înfruntat patru vîrcolaci care erau cît pe ce să mai omoare doi colonişti, şi i-am înfrînt folosind doar puterea *cîntecului.*

Cred că aş putea să aştept o zi-două să le strecor *asta.* Că veni vorba, asta-i o aluzie.

— Am priceput aluzia. Deci o să le spui ceva.

— Da. Trebuie să le spunem. Dacă aceşti vîrcolaci urmează turmele de fanţi, atunci o să avem asemenea probleme în fiecare an şi de fiecare dată cînd se întorc. Cred că trebuie să anunţăm oamenii că nu sînt chiar nişte sălbatici ucigaşi, dar o să ne fie tuturor mai bine dacă îi lăsăm pur şi simplu în pace.

— De unde-ai ştiut? mă întrebă Enzo după un minut.

— Ce să ştiu?

— Că vîrcolacii aceia nu erau doar sălbatici ucigaşi. L-ai ţinut pe Magdy şi l-ai lăsat pe vîrcolacul ăla să-i dea o lovitură. Te-ai gîndit că n-o să-l înjunghie mortal pe Magdy. Te-am auzit, ştii. După ce-a făcut-o, ai zis „ştiam eu". Aşa că de unde ştiai?

— Nu ştiam. Dar speram… Tocmai îşi petrecuse Dumnezeu-ştie-cît timp împiedicîndu-şi prietenii să vă omoare pe voi doi. Nu cred că o făcea pentru că era un tip cumsecade.

— Vîrcolac cumsecade.

— Orice-ar fi, cumsecade… Problema este că vîrcolacii au omorît pe cîţiva dintre noi. Iar John şi Jane au ucis pe cîţiva dintre ei încercînd să ne recupereze oamenii. Şi noi, şi ei – colonişti şi vîrcolaci – am arătat că sîntem perfect capabili să ne omorîm unii pe alţii. Cred că trebuia să demonstrăm că sîntem capabili şi să *nu* ne omorîm unii pe alţii. I-am lăsat să afle acest lucru cînd le-am cîntat, în loc să-i împuşcăm. Cred că vîrcolacul meu a priceput asta. Aşa că atunci cînd i-am oferit o şansă să i-o plătească lui Magdy, am bănuit că n-o să-l rănească de-a binelea. Pentru că eu cred că voia ca noi să ştim că era destul de deştept încît să-şi dea seama ce s-ar întîmplat dacă-l rănea.

— Dar tot ţi-ai asumat un mare risc…

— Mda, aşa e, am recunoscut. Dar cealaltă alternativă era să-l omor pe el şi pe prietenii lui sau să-i las să ne omoare pe toţi. Sau să ne omorîm cu toţii între noi. Bănuiesc că am sperat că pot face ceva mai bun. În plus,

nu cred că era un risc atît de mare. Ceea ce făcea cînd îi ţinea pe ceilalţi departe de voi doi îmi amintea de cineva cunoscut.

— De cine?

— De tine.

— Da, bine. Cred că noaptea asta marchează oficial ultima oară cînd merg pe urmele lui Magdy ca să-l ţin departe de necazuri. După asta, e pe cont propriu.

— N-am nimic rău de comentat despre ideea asta.

— Nu credeam că ai avea. Ştiu că Magdy te calcă pe nervi cîteodată.

— Aşa e, am răspuns. Chiar mă calcă pe nervi, serios. Dar ce pot să fac? E prietenul meu.

— Îţi aparţine. Şi la fel şi eu.

M-am uitat pieziş la el.

— Ai auzit şi partea asta.

— Crede-mă, Zoë. După ce ai apărut, n-am mai încetat să te ascult. O să fiu în stare să recit tot ce-ai spus pentru tot restul vieţii mele. Pe care acum o am, datorită ţie.

— Şi lui Gretchen, lui Hickory şi lui Dickory.

— Şi o să le mulţumesc şi lor, tuturor. Dar în acest moment vreau să mă concentrez asupra ta. Mulţumesc, Zoë Boutin-Perry. Mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Pentru nimic. Şi încetează. Mă faci să roşesc.

— Nu te cred. Şi acum e prea întuneric ca să văd.

— Atinge-mi obrajii, i-am cerut.

El mi i-a atins.

— Nu-i simt deosebit de înroşiţi.

— N-o faci cum trebuie.

— Mi-am pierdut exerciţiul.

— Ei bine, rezolvă asta.

— Bine, răspunse Enzo şi mă sărută.

— Asta trebuia să te facă să roşeşti, nu să plîngi, zise el după ce ne-am oprit.

— Scuză-mă, am replicat şi am încercat să mă adun. Doar că mi-a fost chiar dor. De asta. De noi.

— E vina mea, începu Enzo.

I-am pus o mînă pe buze.

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Chiar nu-mi pasă, Enzo. Nimic dintre astea nu contează pentru mine. Doar că nu mai vreau să-mi fie dor de tine.

— Zoë…, spuse Enzo.

Îmi luă mîinile.

— Tu m-ai salvat. Sînt al tău. Sînt *proprietatea* ta. Îţi aparţin. Ai spus-o chiar tu.

— Am spus, am recunoscut.

— Atunci e stabilit.

— Bine, am răspuns şi am zîmbit.

Ne-am mai sărutat un timp, în noapte, în afara porţii din faţă a lui Enzo.

OPTSPREZECE

Discuţia pe care-o purta Hickory cu tăticul despre Conclav şi despre Uniunea Colonială era realmente interesantă, mai ales din momentul în care Hickory spuse că el şi cu Dickory plănuiau să-i omoare pe părinţii mei. După aceea, ei bine… am cam pierdut şirul.

Ca să fiu cinstită, fusese o zi foarte *lungă.*

I-am spus noapte bună lui Enzo, mi-am tîrît fundul pînă acasă şi abia dac-am reuşit să gîndesc destul de coerent cît să ascund cuţitul de piatră în măsuţa de toaletă şi să resping atacul cu limba al lui Babar asupra feţei mele, înainte să mă prăbuşesc pe pat şi să mă cufund în somn, fără măcar să mă ostenesc să mă dezbrac de tot. La un anumit moment după ce m-am culcat, Jane a venit acasă de la infirmerie, m-a sărutat pe frunte şi mi-a scos încetişor ghetele, dar abia dacă îmi aduc aminte altceva decît că am murmurat despre cît de bine-mi părea că se simţea mai bine. Cel puţin, asta era ceea ce spuneam în minte; nu ştiu dacă şi gura mea a pronunţat cuvintele propriu-zise. Cred că da. Eram foarte obosită în acel moment.

Nu cu multă vreme după asta, tăticul intră şi mă înghionti uşor, ca să mă trezesc.

— Hai, draga mea. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— O să fac dimineaţă, am mormăit. *Jur.*

— Nu, iubito. Am nevoie s-o faci acum.

Tonul vocii lui, blînd dar insistent, îmi spuse că avea cu adevărat mare nevoie să mă scol. M-am sculat, dar cu destule bombăneli ca să-mi păstrez onoarea. Ne-am dus în camera de zi a casei noastre; tăticul mă conduse către canapea, pe care m-am aşezat şi am încercat să rămîn într-o stare de semitrezie care să-mi permită să mă întorc la somn cînd terminam cu ceea ce făceam. Tăticul se aşează la birou; mămica rămase în picioare lîngă el. I-am zîmbit somnoroasă, dar ea păru să nu observe. Între mine şi părinţii mei se aflau Hickory şi Dickory.

Tăticul îl întrebă pe Hickory:

— Voi puteţi minţi?

— Încă nu te-am minţit pe tine, răspunse Hickory.

Ceea ce, chiar şi în starea mea adormită, mi-am dat seama că nu era un răspuns propriu-zis la întrebarea care fusese pusă. Tăticul şi Hickory îşi aruncară de la unul la altul cîteva replici înţepătoare despre ce însemna pentru o conversaţie capacitatea de a minţi (după părerea mea, în cea mai mare parte faptul că nu trebuie să te cerţi în legătură cu prostiile despre care e mai bine să minţi, dar nimeni nu m-a întrebat pe mine), apoi tăticul mi-a cerut să le spun lui Hickory şi Dickory să răspundă la toate întrebările lui fără minciuni sau ocolişuri.

Asta mă trezi în sfîrşit de-a binelea.

— De ce? am întrebat. Ce se petrece?

— Te rog, fă-o, insistă tăticul.

— În ordine, am răspuns, şi apoi m-am întors către Hickory. Hickory, te rog să-i răspunzi tăticului meu fără să-l minţi sau să-i ocoleşti întrebările. Bine?

— Cum doreşti, Zoë, vorbi Hickory.

— Şi Dickory, am adăugat.

— O să răspundem amîndoi cu sinceritate, promise Hickory.

— Mulţumesc, spuse tăticul şi apoi se întoarse din nou spre mine.

— Te poţi întoarce în pat acum, iubito.

Asta mă enervă. Eram o fiinţă umană, nu un ser al adevărului.

— Vreau să ştiu ce se petrece, am cerut.

— Nu e ceva despre care să fie nevoie să-ţi faci griji.

— Îmi ordoni să-i pun pe ei doi să-ţi spună adevărul, şi vrei să cred că nu-i ceva pentru care e nevoie să-mi fac griji?

Toxinele somnului nu se grăbeau să-mi părăsească sistemul, pentru că, pînă şi în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că arătam ceva mai multă impertinenţă faţă de părinţii mei decît era cu totul îngăduit în acel moment.

Ca pentru a confirma acest lucru, Jane se îndreptă puţin.

— Zoë, vorbi ea.

Mi-am reconsiderat poziţia.

— În plus, dacă plec n-aveţi nici o garanţie că n-au să vă mintă, am adăugat, încercînd să vorbesc pe un ton ceva mai rezonabil. Sînt capabili din punct de vedere emoţional să vă mintă, pentru că nu le pasă dacă vă dezamăgesc pe voi. Dar nu vor să mă dezamăgească *pe mine.*

Nu ştiam dacă asta era, de fapt, adevărat sau nu. Dar bănuiam că era.

Tăticul se întoarse spre Hickory.

— E-adevărat?

— Te-am minţi dacă am simţi că e necesar, răspunse Hickory. N-am minţi-o pe Zoë.

Aici se punea o întrebare de-a dreptul interesantă: dacă Hickory spunea asta pentru era adevărat sau dacă o spunea ca să mă sprijine în ceea ce susţineam, şi, în ultimul caz, care era de fapt valoarea de adevăr a afirmaţiei. Dacă aş fi fost mai trează, cred că m-aş fi gîndit mai mult la asta în acel moment. Dar aşa cum stăteau lucrurile, am dat doar din cap şi i-am zis tăticului:

— Dă-i drumul.

— Suflă un singur cuvînt oricui şi-ţi petreci tot anul următor în grajdul de cai, mă avertiză tăticul.

— Gura mea e pecetluită, am promis şi aproape că am făcut un gest de închidere a buzelor, dar m-am gîndit mai bine şi am renunţat în ultima clipă.

Bine am făcut, pentru că Jane se apropie şi se uită de sus la mine, purtînd pe chip expresia ei de *sînt serioasă ca moartea.*

— Nu, vorbi ea. Trebuie să înţelegi că ceea ce auzi aici nu poţi cu nici un chip să spui nimănui altcuiva. Nici lui Gretchen, nici oricăruia dintre ceilalţi prieteni ai tăi. Nimănui. Nu-i un joc şi nu-i un secret amuzant. E o treabă extrem de serioasă, Zoë. Dacă nu eşti gata să accepţi asta, trebuie să ieşi din cameră chiar acum. O să-mi asum riscul ca Hickory şi Dickory să ne mintă pe noi, dar nu şi pe tine. Aşa că înţelegi că, atunci cînd îţi spunem să nu vorbeşti cu nimeni despre asta, înseamnă să nu vorbeşti cu nimeni? Da sau nu?

Cîteva gînduri îmi trecură prin minte în acel moment.

Primul era că în momente precum acesta îmi făceam o idee vagă despre cît de *înspăimîntătoare* trebuie să fi fost Jane ca soldat. Era cea mai bună mămică pe care o putea avea o fată, fără îndoială, dar cînd adopta o asemenea atitudine devenea tot atît de dură, de rece şi de directă pe cît putea fi oricine. Era, ca să folosesc un singur cuvînt, intimidantă. Şi era vorba doar de cuvinte. Am încercat să mi-o închipui păşind pe un cîmp de bătălie, cu aceeaşi expresie pe faţă pe care o avea acum, şi cu o puşcă standard a Forţelor de Apărare. Cred că am simţit cel puţin trei dintre organele mele interne contractîndu-se la gîndul ăsta.

Al doilea era că mă întrebam ce-ar crede despre capacitatea mea de a păstra un secret dac-ar fi ştiut ce făcusem chiar în seara respectivă.

Al treilea era că poate *ştia,* şi că despre asta era vorba.

Mi-am simţit alte cîteva dintre organele interne contractîndu-se la *acest* gînd.

Jane se uita încă la mine, rece ca piatra, aşteptînd răspunsul meu.

— Da, am zis. Înţeleg, Jane. Nici o vorbă.

— Mulţumesc, Zoë.

Se aplecă şi mă sărută în creştet. Dintr-odată, era din nou mămica mea. Ceea ce, în felul ei, o făcea încă şi mai înfricoşătoare, dacă mă întrebaţi pe mine.

Asta fiind stabilit, tăticul începu să-l întrebe pe Hickory despre Conclav şi despre ce ştiau el şi cu Dickory despre acel grup. De cînd făcuserăm saltul spre Roanoke, aşteptaserăm să ne găsească Conclavul şi, cînd ne găsea, să ne distrugă, aşa cum distruseseră colonia whaidă din filmul pe care ni-l dăduse Uniunea Colonială. Tăticul voia să ştie dacă ceea ce ştia Hickory despre Conclav era diferit de ceea ce ştiam noi.

Hickory spuse că da, în principiu. Ştiau destul de mult despre Conclav, pe baza dosarelor guvernului obin asupra lor – şi propriile lor dosare, contrar a ceea ce ni se spusese de către Uniunea Colonială, arătau că, atunci cînd era vorba de colonii, Conclavul prefera de multe ori să evacueze coloniile pe care le înfruntau, în loc să le distrugă.

Tăticul îl întrebă pe Hickory de ce, dacă aveau informaţii diferite, nu le împărtăşiseră mai devreme. Hickory răspunse că li se ordonase astfel de către guvernul lor; nici Hickory, nici Dickory n-ar fi minţit despre faptul că aveau informaţii dacă tăticul i-ar fi întrebat, dar el nu-i întrebase niciodată pînă atunci. Cred că asta îl izbi pe tăticul ca fiind un pic nesincer din partea lui Hickory şi Dickory, dar lăsă de la el.

Tăticul îl întrebă pe Hickory dacă văzuse filmul pe care ni-l dăduse Uniunea Colonială, despre Conclavul care distruge colonia whaidă. Hickory răspunse că el şi Dickory aveau propria lor versiune. Tăticul îi întrebă dacă versiunea lor era diferită; Hickory răspunse că era – era mai lungă şi-l arăta pe generalul Gau, care ordonase distrugerea coloniei whaide, încercînd să-l convingă pe conducătorul coloniei whaide să lase Conclavul să evacueze colonistii, doar ca să primească refuzul whaizilor de a pleca înainte de distrugerea coloniei lor. Hickory spuse că în alte dăţi, pe alte planete colonizate, colonistii *ceruseră* să fie evacuaţi, iar Conclavul îi luase de pe planetă şi-i trimisese înapoi pe

lumile lor de origine sau le permisese să se alăture Conclavului în calitate de cetăţeni.

Jane întrebă despre cifre. Hickory răspunse că ei ştiau despre şaptesprezece eliminări de colonii de către Conclav. În zece dintre ele, Conclavul dusese coloniştii înapoi pe fostele lor planete. În patru cazuri, coloniştii se alăturaseră Conclavului. Numai trei implicau distrugerea coloniilor, după ce coloniştii refuzaseră să plece. Conclavul era teribil de serios cînd venea vorba de a nu permite oricui altcuiva să înfiinţeze colonii noi, dar – spre deosebire de ceea ce ni se spusese de către Uniunea Colonială – nu insistase să omoare pe toată lumea din aceste colonii noi, doar ca să-şi susţină punctul de vedere.

Erau lucruri fascinante – şi neliniştitoare. Pentru că, dacă ceea ce spunea Hickory era adevărat – şi era, pentru că Hickory nu m-ar fi minţit pe mine sau pe părinţii mei împotriva voinţei mele – atunci însemna că fie Uniunea Colonială se înşelase complet în privinţa Conclavului şi a conducătorului său, generalul Gau, fie că UC ne minţise cînd ne spusese ce s-ar putea întîmpla dacă ne găsea Conclavul. Prima dintre variante era cu siguranţă posibilă, presupun; Uniunea Colonială se afla într-o situaţie de ostilităţi active cu aproape orice altă rasă despre care ştiam, ceea ce bănuiam că ar face adunarea de informaţii mai dificilă decît dacă am fi avut mai mulţi prieteni. Dar mult mai probabil părea ca a doua variantă să reprezinte adevărul: guvernul nostru ne minţise.

Dar dacă Uniunea Colonială ne minţise, de ce-o făcuse? Ce obţinea din faptul că ne minţea, azvîrlindu-ne cine ştie unde în univers, făcîndu-ne să trăim cu frica de a fi descoperiţi – şi punîndu-ne astfel pe toţi în primejdie?

Ce punea la cale guvernul nostru?

Şi ce ne-ar face de fapt Conclavul, dacă ne-ar găsi?

Era un lucru atît de interesant la care să te gîndeşti, încît aproape că mi-a scăpat partea unde Hickory explica motivul pentru care el şi Dickory aveau de fapt dosare amănunţite despre celelalte eliminări de colonii de către Conclav: ca să-i convingă, în cazul în care venea Conclavul

să bată la uşă, să predea colonia mai curînd decît să lase să fie distrusă. Şi de ce-ar vrea să-i convingă pe mămica şi pe tăticul de asta?

— Din cauza lui Zoë? îl întrebă tăticul pe Hickory.

— Da, răspunse Hickory.

— Oho! am exclamat.

Asta era o noutate.

— Linişte, iubito, spuse tăticul şi-apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Hickory. Ce s-ar întîmpla dacă Jane şi cu mine am alege să nu predăm colonia?

— Am prefera să nu răspundem, zise Hickory.

— Nu ocoli întrebarea, îi ceru tăticul. Răspunde!

L-am surprins pe Hickory aruncîndu-mi o privire scurtă, înainte de a răspunde:

— V-am ucide, pe tine şi pe locotenentul Sagan. Pe voi şi pe orice alt conducător care ar autoriza distrugerea coloniei!

Tăticul comentă ceva auzind răspunsul, iar Hickory replică la rîndul lui, dar mi-a scăpat cea mai mare parte a discuţiei din cauză că mintea mea încerca să prelucreze ceea ce tocmai auzisem, şi înregistra un eşec absolut şi complet. Ştiam că eram importantă pentru obini. O ştiusem întotdeauna în mod abstract, iar apoi Hickory şi Dickory îmi imprimaseră ideea în minte cu forţa, cu luni în urmă, cînd mă atacaseră şi-mi arătaseră cum era să fii hăituit şi de ce trebuia să învăţ să mă apăr singură. Dar în nici o formulare a importanţei mele nu existase vreodată concepţia că eram atît de importantă pentru obini încît, dacă s-ar fi ajuns la asta, i-ar fi ucis pe părinţii mei ca să mă salveze pe mine.

Nici măcar nu ştiam ce să *cred* despre aşa ceva. Nu ştiam ce să *simt* în legătură cu asta. Ideea tot încerca să-mi pătrundă în creier, dar pur şi simplu nu mergea. Era ca şi cum aş fi avut o experienţă extracorporală. Pluteam pe deasupra discuţiei şi o ascultam pe Jane intervenind cu interjecţii, întrebîndu-l pe Hickory dacă, chiar şi după ce recunoscuseră că acesta era planul lor, Hickory şi Dickory încă i-ar mai ucide pe ea şi pe John. I-ar ucide pe mămica şi tăticul.

— Dacă alegi să predai colonia, da, răspunse Hickory.

Brusc, am simţit un *declic* în timp ce m-am retras înapoi în propriul meu cap, şi mă bucur să spun că, pe neaşteptate, am ştiut exact cum să mă simt în legătură cu toate astea: absolut furioasă.

— Să nu *îndrăzniţi!* am exclamat şi am azvîrlit cuvintele cu violenţă. În nici o împrejurare *să nu faceţi aşa ceva!*

Am fost surprinsă să descopăr că stăteam în picioare în timp ce vorbeam; nu-mi aduc aminte să mă fi ridicat. Tremuram atît de tare de furie, încît nu-mi dădeam seama cum de mai eram încă în picioare.

Hickory şi Dickory tresăriră amîndoi văzîndu-mi mînia şi începură să tremure.

— Acest singur lucru trebuie să ţi-l refuzăm, vorbi Hickory. Eşti prea importantă. Pentru noi. Pentru toţi obinii.

Pentru toţi obinii.

Dacă aş fi putut scuipa, aş fi făcut-o.

Ne întorceam aici. Toată viaţa mea, îngrădită de obini. Îngrădită nu cu privire la *cine* eram, ci la *ce* eram. Prin ceea ce *însemnam* pentru ei. Nu exista nimic în propria mea viaţă care conta în povestea asta, cu excepţia divertismentului pe care li-l puteam oferi, în timp ce miliarde de obini rulau înregistrări ale vieţii mele ca şi cum ar fi fost un spectacol distractiv. Dacă, în schimb, orice altă fată ar fi fost fiica lui Charles Boutin, ar fi urmărit bucuroşi viaţa ei. Dacă părinţii adoptivi ai oricărei alte fete ar fi stat în calea planurilor obinilor pentru ea, i-ar fi măcelărit şi pe ei. Cine eram, nu însemna nimic. Singurul fapt important se dovedea acela că, din întîmplare, eram fiica unui om. Un om despre care obinii crezuseră că le putea da ceva. Un om cu care se tîrguiseră folosindu-se de viaţa fiicei sale pentru a obţine acel lucru. Un om care sfîrşise prin a *muri* din cauza muncii pe care-o depusese pentru ei. Iar acum voiau şi mai multe sacrificii…

Aşa că i-am lăsat pe Hickory şi Dickory să simtă cum mă simţeam.

— Am pierdut deja un părinte din cauza *obinilor,* am spus, şi am încărcat tot ce puteam în acest ultim cuvînt.

Toată mînia, dezgustul, oroarea şi înverşunarea stîrnite de ideea că ei ar trebui să decidă cu atîta nepăsare să mi-i ia pe cei doi oameni care nu mi-au arătat niciodată altceva decît dragoste, afecţiune şi respect, şi să-i dea la o parte ca şi cum n-ar fi altceva decît o neplăcere.

I-am urît pe Hickory şi Dickory în acel moment. I-am urît în acel fel care apare numai cînd cineva pe care-l iubeşti îţi ia acea iubire şi o trădează, complet şi total. I-am urît pentru că m-ar fi trădat din cauză că ei credeau că mă iubesc.

I-am urît.

— Toată lumea să se liniştească, vorbi John. Nimeni n-o să omoare pe nimeni. Bine? Nici nu se pune problema. Zoë, Hickory şi Dickory n-or să ne omoare pentru că noi n-o să lăsăm colonia să fie distrusă. Simplu ca bună ziua. Şi cu nici un chip n-o să las să ţi se întîmple ceva, Zoë. Hickory, Dickory şi cu mine sîntem *cu toţii* de acord că eşti prea importantă pentru asta.

Am deschis gura ca să răspund ceva, dar am început doar să suspin. Simţeam că mi se înmuiaseră picioarele. Brusc, Jane apăru lîngă mine, ţinîndu-mă în braţe şi ducîndu-mă înapoi către canapea. Am suspinat în braţele ei ca în urmă cu mulţi ani, la uşa acelui magazin de jucării, încercînd să pun în ordine tot ce gîndeam.

L-am auzit pe tăticul punîndu-i pe Hickory şi Dickory să jure că mă vor apăra, întotdeauna, în orice împrejurare. Ei au jurat. Simţeam că n-o să mai vreau ajutorul sau protecţia lor niciodată. Ştiam că o să-mi treacă. Chiar şi acum ştiam că simţeam astfel din cauza momentului. Asta nu schimba faptul că simţeam *aşa ceva.* Trebuia să trăiesc cu sentimentul respectiv de-acum înainte.

Tăticul mai vorbi cu Hickory despre Conclav şi ceru să vadă fişierele obinilor despre alte eliminări de colonii. Hickory spuse că aveau nevoie să se ducă la centrul de informare ca să le vadă. Chiar dacă era atît de tîrziu încît se făcuse aproape dimineaţă, tăticul voia să meargă cu ei chiar atunci. Îmi dădu un sărut şi ieşi pe uşă cu obinii; Jane se opri pentru o clipă.

— O să fie totul bine? mă întrebă.

— Am o zi extrem de intensă, mămico. Cred că vreau să se termine.

— Îmi pare rău că a trebuit să auzi ce-a zis Hickory, continuă Jane. Nu cred că ar fi existat vreo cale mai bună de a rezolva asta.

Am scos cu greu un zîmbet uşor.

— *Tu* pari să fi suportat bine, am comentat. Dacă mi-ar fi spus mie că are planuri să mă omoare, nu cred că aş fi ascultat nici pe departe cu atîta calm.

— Hai să spunem doar că n-am fost complet surprinsă să-l aud pe Hickory zicînd asta.

M-am uitat la ea cu ochii mari.

— Eşti o condiţie a tratatului, adu-ţi aminte, continuă ea. Şi reprezinţi principala experienţă a obinilor privind cum e să trăieşti.

— Trăiesc cu toţii!

— Nu. *Există.* Chiar şi cu implanturile lor de conştiinţă, nu prea ştiu cum să se descurce cu propria lor persoană, Zoë. Totul e prea nou pentru ei. Rasa lor n-are experienţă cu asta. Nu te privesc pentru că îi distrezi. Te privesc pentru că-i înveţi cum să fie. Îi înveţi să trăiască.

— Nu m-am gîndit în felul ăsta…

— Ştiu că nu te-ai gîndit. Tu nu *trebuie* să gîndeşti astfel. A trăi este firesc pentru tine. Mai firesc decît pentru unii dintre noi ceilalţi…

— A trecut un an de cînd nu m-a văzut nici unul dintre ei. Nici unul, în afară de Hickory şi Dickory. Dacă eu i-am învăţat să trăiască, mă întreb ce-au făcut în ultimul an.

— Le-a fost dor de tine, răspunse mămica şi mă sărută din nou pe creştet. Iar acum ştii de ce-ar face orice ca să te aibă înapoi. Şi să te ştie la adăpost…

N-aveam un răspuns bun la asta. Mămica îmi dădu o ultimă îmbrăţişare scurtă şi se îndreptă spre uşă, vrînd să plece după tăticul şi după obini.

— Nu ştiu cît de mult o să ne ia, spuse. Încearcă să te duci înapoi, în pat.

— Sînt prea surescitată ca să mă culc la loc.

— Dacă dormi puţin, o să fii probabil mai-puţin surescitată cînd te trezeşti.

— Crede-mă, mămico. O să fie nevoie de ceva destul de important ca să mă facă să trec peste surescitarea provocată de toate astea.

NOUĂSPREZECE

Şi ce să vezi! S-a pus la cale ceva important.

A apărut Uniunea Colonială.

*

Naveta ateriză şi un omuleţ verde se ivi din ea. Şi m-am gîndit: *Pare familiar.* Era chiar acelaşi omuleţ verde: generalul Rybicki.

Existau însă şi diferenţe. Prima oară cînd îl văzusem pe general, se afla în curtea mea din faţa casei de pe Huckleberry, şi eram doar noi doi. De data asta, naveta lui ateriză în porţiunea cu iarbă aflată chiar în faţa porţii Croatoanului, şi o mare parte a coloniei venise ca să-l vadă aterizînd. Era primul nostru vizitator de cînd ajunseserăm pe Roanoke, iar apariţia sa părea să sugereze ideea că poate exilul nostru o să se termine, în sfîrşit.

Generalul Rybicki rămase în faţa navetei şi se uită la oamenii din faţa lui. Flutură mîna.

Oamenii ovaţionară cu entuziasm. Asta dură cîteva minute. Era ca şi cum nu mai văzuseră niciodată pe cineva dînd din mînă.

În cele din urmă, generalul vorbi:

— Colonişti de pe Roanoke, vă aduc veşti bune. Zilele de ascunzătoare s-au încheiat.

Fu întrerupt de încă un val de aclamaţii. Cînd acesta se potoli, generalul continuă:

— În timp ce vorbesc cu voi, nava mea de pe orbită vă instalează satelitul de comunicaţii. În curînd, o să puteţi trimite mesaje prietenilor şi celor dragi de pe planetele voastre de baştină. De asemenea, începînd din acest moment, toată aparatura electronică şi de comunicaţii pe care vi s-a ordonat să încetaţi s-o mai folosiţi vă va fi restituită.

Asta stîrni strigăte asurzitoare din sectoarele de adolescenţi ale mulţimii.

— Ştim că am cerut mult de la voi, continuă Rybicki. Sînt aici să vă spun că sacrificiul vostru nu a fost irosit. Credem că, foarte curînd, inamicul care v-a ameninţat va fi pus la respect – şi nu doar pus la respect, ci înfrînt. Aşa că, în numele întregii Uniuni Coloniale, vă mulţumesc!

Alte urale şi absurdităţi. În lumina soarelui, generalul părea să se delecteze cu clipa lui de glorie.

— Acum trebuie să vorbesc cu şefii coloniei pentru a stabili cum să vă reintegrăm în Uniunea Colonială. Unele lucruri s-ar putea să ceară oarece timp, aşa că vă rog să aveţi puţină răbdare. Dar pînă atunci, daţi-mi voie să vă spun doar atît: Bine-aţi venit înapoi la civilizaţie!

Acum mulţimea o luă razna de-a binelea. Am dat ochii peste cap şi m-am uitat în jos, la Babar, care venise cu mine la locul aterizării.

— Asta se întîmplă cînd petreci un an în sălbăticie, am comentat. Orice tîmpenie pare o distracţie.

Babar ridică ochii spre mine şi lăsă să-i atîrne limba afară; îmi dădeam seama că e de acord cu mine.

— Hai, atunci, i-am zis.

Şi am pornit prin mulţime către general, pe care trebuia să-l însoţesc la tăticul.

Generalul Rybicki îl văzu pe Babar înainte de a mă vedea pe mine.

— Hei! exclamă el şi se aplecă pentru porţia lui de bale, pe care Babar i-o aplică serios şi cu entuziasm.

Era un cîine bun, dar nu se prea pricepea să judece caracterele.

— Îmi aduc aminte de tine, îi zise lui Babar, mîngîindu-l.

Ridică privirea şi mă văzu.

— Îmi aduc aminte şi de tine.

— Bună, domnule general, am rostit politicos.

Mulţimea se învîrtea încă în jurul nostru, dar se împrăştia repede, în timp ce majoritatea dintre cei prezenţi alergau către toate colţurile coloniei ca să anunţe mai departe ceea ce li se spusese.

— Arăţi mai înaltă, îmi spuse.

— Şi sînt o fată în creştere. Asta în ciuda faptului că am fost ţinută în întuneric în tot acest timp.

Generalul păru să nu se prindă.

— Mama ta a spus că o să mă însoţeşti pînă la ei. Sînt puţin surprins că n-au ieşit chiar ei.

— Au avut două zile aglomerate. Cum am avut cu toţii, de altfel.

— Aşadar, viaţa în colonie e mai palpitantă decît credeai că o să fie, observă generalul.

— Cam aşa ceva, am răspuns şi apoi i-am făcut semn. Ştiu că tăticul meu e foarte interesat să stea de vorbă cu tine, generale. Hai să nu-l lăsăm să aştepte.

*

Îmi ţineam PDA-ul în mînă. Ceva nu era tocmai în ordine cu el.

Gretchen observă şi ea.

— Îl simt *ciudat,* spuse. A trecut atîta vreme de cînd aveam unul asupra mea. Parcă aş fi uitat cum se face…

— Păreai să ştii destul de bine cînd le foloseam pe acelea de la centrul de informaţii, i-am adus eu aminte despre cum petrecuserăm destul de mult timp din ultimul an.

— E altceva, replică ea. N-am spus c-am uitat cum să-l folosesc. Spun doar că am uitat cum e să am unul cu mine. Două lucruri diferite.

— Poţi oricînd să-l dai înapoi.

— N-am zis asta, răspunse Gretchen repede.

Apoi zîmbi.

— Totuşi, trebuie să te întrebi… În ultimul an, oamenii de-aici chiar *au reuşit* să se descurce foarte bine fără ele. Toate chefurile, şi piesele, şi celelalte…

Se uită la PDA.

— Te face să te întrebi dacă toate astea or să dispară acum.

— Cred că fac parte din ceea ce sîntem în clipa de faţă. Locuitori de pe Roanoke, adică.

— Poate. E un gînd frumos. O să trebuiască să vedem dacă e chiar adevărat…

— Am putea exersa un cîntec nou, am propus. Hickory spune că Dickory doreşte de mult să încerce ceva nou.

— Asta-i nostim, comentă Gretchen. Unul dintre bodyguarzii tăi a devenit amator de muzică!

— E şi el locuitor de pe Roanoke.

— Presupun că este. Şi *asta* e nostim.

PDA-ul meu clipi; se întîmplă ceva şi cu cel al lui Gretchen. Îl privi cu ochii mari.

— E un mesaj de la Magdy, anunţă ea. Asta o să fie de rău.

Atinse PDA-ul ca să-l deschidă.

— Hopa, exclamă şi-mi arătă filmuleţul. Magdy trimisese un scurt fişier video cu el visînd la noi.

— Unii revin în vîrtejul lucrurilor mai repede decît alţii, am remarcat.

— Din păcate, replică Gretchen.

Atinse PDA-ul cu degetul.

— Uite, spuse ea. Mi-am făcut o notiţă să-i tăbăcesc fundul data viitoare cînd în văd.

Făcu semn către PDA.

— Ţi l-a trimis şi ţie?

— Da. Cred că o să mă abţin să-l deschid.

— Laşo, exclamă Gretchen. Ei bine, care o să fie prima ta acţiune oficială pe PDA?

— O să trimit un mesaj anumitor două persoane, am răspuns, şi o să le spun că vreau să-i văd singuri.

*

— Ne cerem scuze pentru întîrziere, îmi spuse Hickory cînd el şi cu Dickory intrară în dormitorul meu. Maiorul Perry şi generalul Rybicki ne-au acordat statut de prioritate pentru un pachet de date ca să putem comunica cu guvernul nostru. Ne-a luat un timp să pregătim datele.

— Ce-aţi trimis? am întrebat.

— Totul, răspunse Hickory.

— *Totul...* Fiecare lucruşor pe care voi doi şi cu mine l-am făcut în ultimul an.

— Da. Un rezumat al evenimentelor, acum, şi un raport mai cuprinzător de îndată ce putem. Poporul nostru o să fie disperat să ştie ce s-a întîmplat cu tine de ultima oară cînd au auzit de noi. Au nevoie să afle că eşti teafără şi nevătămată.

— Asta include şi ce s-a întîmplat astă-noapte. În întregime. Inclusiv partea în care ai pomenit cu atîta uşurinţă de planurile voastre de a-mi omorî părinţii...

— Da. Ne pare rău că te-am supărat, Zoë. N-am fi vrut să facem asta. Dar nu ne-ai oferit nici o alternativă cînd ne-ai cerut să spunem adevărul părinţilor tăi.

— Şi cum rămîne cu mine?

— Ţie ţi-am spus întotdeauna adevărul.

— Da, dar nu pe tot, nu-i aşa? I-ai spus tăticului că aveaţi informaţii despre Conclav pe care nu i le-ai spus. Dar nu mi-ai spus nici mie. Ai păstrat secrete faţă de mine, Hickory. Şi tu, şi Dickory.

— N-ai întrebat niciodată.

— O, nu-mi veni cu rahatul ăsta! Nu jucăm aici jocuri de cuvinte, Hickory! Ne-aţi ţinut în întuneric. M-aţi ţinut *pe mine* în întuneric. Şi cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît mai mult îmi dau seama de felul în care aţi acţionat pe baza a ceea ce ştiaţi, fără să-mi spuneţi şi mie. Toate rasele alea pe care ne-aţi pus să le studiem, pe mine şi pe Gretchen, la centrul de informare... Toate rasele cu care ne-aţi antrenat să luptăm... Aproape nici una dintre ele nu făcea parte din Conclav. Pentru că ştiaţi că, dacă ne

găseşte Conclavul primul, vor încerca totul ca să *nu* lupte cu noi.

— Da.

— Nu crezi că ar fi trebuit să ştiu asta? Nu crezi că ar fi contat pentru mine? Pentru noi toţi? Pentru întreaga colonie?

— Ne pare rău, Zoë, vorbi Hickory. Aveam ordine de la guvernul nostru să nu dezvăluim părinţilor tăi informaţii pe care nu le ştiau deja, pînă cînd devenea absolut necesar. Asta s-ar fi întîmplat numai dacă navele Conclavului ar fi apărut pe cerul vostru. Pînă atunci, ni s-a cerut să dăm dovadă de grijă. Dacă am fi vorbit cu tine despre asta, ţi-ai fi informat părinţii, firește. Aşa că am hotărît că n-o să aducem în discuţie aceste lucruri cu tine, în afară de cazul în care ne întrebi direct despre ele.

— Şi de ce-aş face asta?

— Adevărat. Regretăm necesitatea. Dar n-am văzut nici o altă alternativă.

— Ascultaţi-mă, amîndoi, am sus, apoi m-am oprit. Înregistrezi asta acum, nu-i aşa?

— Da. Înregistrăm întotdeauna, în afară de cazul în care ne ceri tu să nu. Ai dori să oprim înregistrarea?

— Nu, am răspuns. De fapt, vreau să ascultaţi asta cu toţii. Mai întîi, vă interzic să-mi vătămaţi părinţii în orice fel. Niciodată.

— Maiorul Perry ne-a informat deja că o să predea colonia mai curînd decît s-o distrugă. Din moment ce este adevărat, nu există nici un motiv să-i facem vreun rău nici lui, nici locotenentului Sagan.

— Nu contează. Cine ştie dacă n-o să fie vreo altă ocazie în care să hotărîţi că o să fie necesar să încercaţi să scăpaţi de John şi Jane?

— Pare puţin probabil.

— Nu-mi pasă dacă e mai puţin probabil decît să-mi crească aripi! N-am crezut să fie posibil *vreodată* să vă gîndiţi *să-mi ucideţi părinţii,* Hickory. M-am înşelat în privinţa asta. N-o să mă mai înşel niciodată. Aşa că jură. Jură că n-o să faci niciodată nici un rău părinţilor mei.

Hickory vorbi rapid cu Dickory în limba lor.

— Jurăm, vorbi Hickory.

— Juraţi în numele tuturor obinilor, am insistat.

— Nu putem. Asta nu-i ceva ce putem promite. Nu ne stă în putere. Dar nici Dickory, nici eu nu vom căuta să-i vătămăm pe părinţii tăi. Şi îi vom apăra împotriva tuturor acelora care ar încerca să le facă vreun rău. Chiar împotriva altor obini. Asta îţi jurăm, Zoë.

Ultima parte a declaraţiei mă făcu să-l cred pe Hickory. Nu-i cerusem să-i apere pe John şi Jane, doar să nu le facă rău. Hickory adăugase asta. Amîndoi o făcuseră.

— Mulţumesc.

Mă simţeam ca şi cum m-aş fi destins brusc; pînă în secunda aceea, nu-mi dădusem seama cît de nervoasă eram doar stînd acolo şi vorbind despre asta.

— Mulţumesc amîndurora. Chiar aveam nevoie să aud asta.

— Cu plăcere, Zoë. Mai vrei să ne ceri ceva?

— Aveţi fişiere despre Conclav.

— Da. I le-am dat deja locotenentului Sagan pentru analiză:

Era perfect logic; Jane fusese ofiţer de informaţii pe vremea cînd făcuse parte din Forţele Speciale.

— Vreau să le văd şi eu. Tot ce-aveţi.

— Ţi le vom pune la dispoziţie. Dar sînt o mulţime de informaţii, şi nu toate sînt uşor de înţeles. Locotenentul Sagan e mult mai calificată să lucreze cu această informaţie.

— Nu spun să mi le dai mie şi nu ei. Vreau doar să le văd şi eu.

— Dacă doreşti…

— Şi orice altceva ai mai putea primi de la guvernul tău despre Conclav. Şi mă refer la *tot,* Hickory. Nimic din prostia asta cu „n-ai cerut direct” de-acum înainte. Am terminat cu asta. Mă înţelegi?

— Da, răspunse Hickory. Înţelegi că informaţiile pe care le primim pot fi incomplete prin natura lor. Nu ni se spune totul.

— Ştiu. Dar tot pari să ştii mai mult decît noi. Şi vreau să înţeleg cu ce ne confruntăm. Sau ne confruntam, oricum.

— De ce spui „ne confruntam”?

— Generalul Rybicki a spus astăzi mulţimii că Conclavul e pe cale să fie înfrînt. De ce? Tu ştii altceva?

— Nu ştim nimic altceva. Dar nu credem că, doar pentru că generalul Rybicki spune ceva în public unei mulţimi numeroase, înseamnă că spune adevărul. Nici nu înseamnă că Roanoke însuşi a scăpat complet de pericol.

— Dar n-are nici o noimă! am exclamat.

Am ridicat PDA-ul în faţa lui Hickory.

— Ni s-a spus că le putem folosi din nou. Că putem folosi din nou toată aparatura electronică. Am încetat să le folosim pentru că ne-ar fi dat de gol. Dacă ne e permis să le folosim din nou, înseamnă că nu mai trebuie să ne facem griji că vom fi daţi de gol.

— Asta-i una dintre interpretările posibile ale datelor.

— Există şi o alta?

— Generalul n-a spus că Conclavul ar fi fost înfrînt, ci că el credea că vor fi înfrînţi. E corect?

— Da, am încuviinţat.

— Atunci este posibil ca generalul să aibă intenţia ca Roanoke să joace un rol în înfrîngerea Conclavului. În care caz, nu e vorba că vi se permite să folosiţi aparate electronice pentru că e sigur. Vi se permite să le folosiţi pentru că acum sînteţi momeala.

— Crezi că Uniunea Colonială va aduce Conclavul aici, am spus după un minut.

— Nu ne exprimăm nici o opinie într-un fel sau altul. Atragem doar atenţia că este posibil. Şi se potriveşte cu datele pe care le avem.

— I-aţi spus tăticului despre asta?

— N-am… începu Hickory, dar eu ieşeam deja pe uşă.

*

— Închide uşa după tine, spuse tăticul.

Am închis-o.

— Cu cine ai vorbit despre asta?

— Cu Hickory şi Dickory, evident. Nimeni altcineva.

— Nimeni? Nici măcar Gretchen?

— Nu.

Gretchen plecase să-l hărţuiască pe Magdy pentru că-i trimisese acel fişier video. Începeam să-mi doresc să mă fi dus cu ea în loc să-i pun pe Hickory şi Dickory să vină în camera mea.

— Bine. Atunci trebuie să păstrezi tăcerea, Zoë. Tu şi gemenii extratereştri.

— Tu nu crezi că ceea ce spune Hickory o să se întîmple, nu-i aşa?

Tăticul se uită direct la mine, şi încă o dată mi-am amintit cît de bătrîn este, faţă de cît părea să fie.

— *O să se întîmple,* răspunse. Uniunea Colonială a întins o capcană pentru Conclav. Am dispărut cu un an în urmă. Conclavul ne-a căutat în tot acest timp, iar Uniunea Colonială a petrecut perioada pregătind capcana. Acum e gata, aşa că sîntem scoşi din nou la vedere. Cînd nava generalului Rybicki pleacă înapoi, o să lase o urmă care să indice unde sîntem. Vestea va ajunge la Conclav. Conclavul o să-şi trimită flota încoace. Iar Uniunea Colonială o va distruge. Oricum, ăsta-i planul.

— O să meargă?

— Nu ştiu.

— Ce se întîmplă dacă nu merge?

Tăticul scoase un rîset abia auzit şi plin de amărăciune.

— Dacă nu merge, atunci nu cred că acest Conclav o să fie într-o dispoziţie favorabilă pentru negocieri.

— O, Doamne! Trebuie să le spunem oamenilor, tăticule!

— Ştiu că trebuie. Am mai încercat şi înainte să ascundem unele lucruri coloniştilor şi n-a mers prea bine.

Aici vorbea despre vîrcolaci, şi mi-am adus aminte că, atunci cînd aveau să se termine toate astea, trebuia să limpezesc cu el lucrurile în legătură cu aventurile mele din pădure.

— Dar nici nu avem nevoie de încă un acces de panică. În ultimele două zile, oamenii au fost destul de solicitaţi din

toate părţile. Trebuie să descopăr o cale de a le spune ce-a plănuit UC, fără să le provoc teamă pentru propriile lor vieţi.

— În ciuda faptului că ar trebui să se teamă…

— Asta-i şmecheria, replică tăticul şi scoase încă un rîset amar.

Apoi se uită la mine.

— Nu e drept, Zoë. Toată colonia asta e construită pe o minciună. N-a existat niciodată intenţia ca Roanoke să fie o colonie reală, viabilă. Există doar pentru că guvernul nostru are nevoie de o cale de a da cu tifla Conclavului, de a sfida interdicţia de colonizare proclamată de acesta şi de a trage de timp ca să construiască o capcană. Acum, că a avut timpul necesar, singurul motiv pentru care mai există colonia noastră este acela că serveşte drept momeală. Uniunii Coloniale nu-i pasă de noi pentru *cine* sîntem, Zoë. Îi pasă de noi numai pentru ceea *ce* sîntem. Pentru ceea ce reprezentăm pentru ei. Pentru modul în care ne pot folosi. Cine sîntem n-are de fapt importanţă.

— Cunosc senzaţia.

— Îmi pare rău. Devin atît abstract, cît şi deprimat…

— Nu e abstract, tăticule. Vorbeşti cu fata a cărei viaţă este un punct dintr-un tratat. Ştiu ce înseamnă să fiu preţuită pentru *ce* sînt, în loc de *cine* sînt.

Tăticul mă îmbrăţişă.

— Nu aici, Zoë. Noi te iubim pentru tine. Deşi, dacă vrei să le spui prietenilor tăi obini să-şi mişte fundurile şi să ne ajute, n-aş avea nimic împotrivă.

— Păi, i-am pus pe Hickory şi Dickory să jure că n-or să te omoare. Aşa că e un progres, cel puţin.

— Da, bebeluşul merge în direcţia corectă. Ar fi plăcut să nu trebuiască să-mi fac griji că aş putea fi înjunghiat de cineva din propria-mi casă.

— Mai rămîne, ca de obicei, mămica.

— Crede-mă, dac-aş enerva-o vreodată atît de tare, ea n-ar folosi ceva atît de puţin dureros ca un cuţit, comentă tăticul.

Mă sărută pe obraz.

— Mulţumesc că ai venit să-mi povesteşti ce-a zis Hickory, Zoë. Şi mulţumesc că păstrezi informaţia pentru tine deocamdată.

— Cu plăcere, am răspuns şi m-am îndreptat spre uşă.

M-am oprit înainte să apăs pe clanţă.

— Tăticule… Cît crezi că o să dureze pînă cînd ajunge Conclavul aici?

— Nu prea mult, Zoë. Deloc prea mult.

*

De fapt, a durat doar vreo două săptămîni.

În care interval de timp, ne-am pregătit. Tăticul a găsit o cale să comunice tuturor adevărul fără ca ei să intre în panică: le-a spus că existau şanse mari să ne găsească Conclavul şi că Uniunea Colonială plănuia să i se împotrivească aici; că eram încă în pericol, dar că fuseserăm în pericol şi mai înainte, iar că cea mai bună apărare era să fim ingenioşi şi bine pregătiţi. Coloniştii au venit cu planuri de a construi adăposturi împotriva bombelor dar şi alte mijloace de protecţie, şi au folosit utilajele de excavat şi de construcţii pe care le păstraserăm pînă atunci împachetate. Oamenii se ţineau de treabă, rămîneau optimişti şi se pregăteau cît de bine puteau, gata pentru o viaţă aflată în pragul războiului.

Îmi petreceam timpul citind materialele pe care mi le dădeau Hickory şi Dickory, urmărind filmele despre eliminările de colonii şi analizînd datele că să văd ce pot afla. Hickory şi Dickory aveau dreptate, erau prea multe, şi o foarte mare parte dintre ele în formate pe care nu le înţelegeam. Nu ştiu cum reuşea Jane să păstreze totul direct în minte. Dar ceea ce se afla acolo era destul ca să reţin cîteva lucruri diferite.

Mai întîi, Conclavul era uriaş: peste patru sute de rase îi aparţineau, fiecare dintre ele angajîndu-se să lucreze împreună pentru a coloniza lumi noi, în loc să concureze pentru ele. Asta era o idee nebunească; pînă acum, sutele de rase din partea noastră de spaţiu luptau între ele ca să

pună mîna pe planete şi să le colonizeze, apoi, odată ce creau o colonie nouă, luptau cu ghearele şi cu dinţii să şi le păstreze pe ale lor şi să le nimicească pe ale tuturor celorlalţi. Dar în sistemul Conclavului, creaturile din tot felul de rase urmau să trăiască pe aceeaşi planetă. Nu trebuia să concurezi. În teorie, o idee grozavă – mai bună decît să trebuiască să încerci să-i omori pe toţi ceilalţi din zonă – dar încă nu era prea clar dacă ea putea să meargă cu adevărat.

Ceea ce aducea în discuţie al doilea punct: sistemul era încă incredibil de nou. Generalul Gau, conducătorul Conclavului, lucrase vreme de mai mult de douăzeci de ani ca să-l construiască, şi în cea mai mare parte a acestor ani arătase ca şi cum era pe cale să se destrame. Nu ajuta nici faptul că Uniunea Colonială – noi, oamenii – şi alţi cîţiva cheltuiau o mulţime de energie ca să-l distrugă înainte chiar de a se constitui. Dar Gau reuşise cumva să-l creeze şi, în ultimii doi ani, trecuse chiar de la planuri la practică.

Acesta nu era un lucru prea bun pentru cine nu făcea parte din Conclav, în special cînd Conclavul începu să dea decrete, cum ar fi acela că nici o specie din afara Conclavului nu putea coloniza lumi noi. Orice dispută cu Conclavul era o dispută cu fiecare membru al Conclavului. Nu era o confruntare unu la unu; era o confruntare patru sute la unu. Iar generalul Gau avu grijă ca toţi să ştie asta. Cînd Conclavul începu să aducă flote ca să înlăture acele colonii noi pe care alte rase le înfiinţau în semn de sfidare, exista cîte o navă în acea flotă pentru fiecare rasă din Conclav. Am încercat să-mi imaginez patru sute de crucişătoare de luptă apărînd brusc deasupra planetei Roanoke, şi apoi mi-am adus aminte că, dacă planul Uniunii Coloniale mergea, aveam să le vedem destul de curînd. Am încetat să mai încerc să-mi închipui.

Era firesc să te întrebi dacă Uniunea Colonială era nebună pentru că încerca să se ia la bătaie cu Conclavul, dar, aşa mare cum era, noutatea lui nu-i era favorabilă. Fiecare dintre cei patru sute de aliaţi fusese inamicul altora nu cu multă vreme în urmă. Fiecare dintre ei venise în

alianţă cu propriile planuri şi proiecte, şi nu toţi, după cît se părea, erau convinşi că treaba asta cu Conclavul avea să meargă; dacă te uitai mai atent, unii dintre ei plănuiau să culeagă crema. Era încă destul de devreme ca totul să se prăbuşească, dacă cineva aplica presiunea potrivită. Se părea că Uniunea Colonială plănuia acest lucru, undeva pe orbită, deasupra lui Roanoke.

Un singur lucru ţinea totul laolaltă, şi acesta era al treilea lucru pe care l-am aflat: că acest general Gau era în felul lui o persoană remarcabilă. Nu ca unul dintre acei dictatori de mahala care aveau noroc, puneau mîna pe o ţară şi-şi luau titlul de înălţimea Sa Marele Mahăr sau cam aşa ceva. Fusese general adevărat pentru un popor numit vrenn şi cîştigase nişte bătălii importante pentru ei, pînă cînd ajunsese la concluzia că era o risipă să te lupţi pentru nişte resurse pe care le puteau împărţi uşor şi productiv mai multe rase; atunci cînd a început să-şi promoveze ideea, a fost aruncat în închisoare. Nimănui nu-i place un zurbagiu.

Conducătorul care-l aruncase în închisoare a murit pînă la urmă (Gau nu avusese nimic de-a face cu asta; se întîmplase din cauze naturale), iar lui Gau i s-a oferit funcţia, dar a refuzat-o şi, în schimb, a încercat să determine alte rase să subscrie la ideea de Conclav. Avea dezavantajul că la început nu-i convinsese pe vrenn să fie de acord cu ideea; tot ce poseda pe numele lui era o idee şi un mic crucişător de luptă numit *Steaua Blîndă,* pe care-l obţinuse de la vrenn după ce aceştia îl scoseseră din uz. Din ceea ce citeam, se părea că vrenn se gîndeau că-l mituiau cu nava, ceva în genul „poftim, ia asta, mulţumim pentru servicii, pleacă, nu-i nevoie să trimiţi o carte poştală, salut”.

Dar el n-a plecat şi, în ciuda faptului că ideea lui părea dementă, nepractică, trăsnită, şi că n-ar putea niciodată să meargă din cauză că fiecare rasă din universul nostru ura prea mult toate celelalte rase, a mers. Pentru că generalul Gau a făcut-o să meargă, folosindu-şi propriile talente şi propria-i personalitate ca să facă persoane din toate rasele

diferite să lucreze împreună. Cu cît citeam mai mult despre el, cu atît părea că tipul era cu adevărat admirabil.

Şi totuşi era şi persoana care ordonase uciderea coloniştilor civili.

Da, se oferise să-i mute şi chiar să le acorde spaţiu în Conclav. Dar cînd se ajungea la asta, dacă nu se mutau şi nu se alăturau, îi nimicea. Exact la fel cum ne-ar fi nimicit pe toţi dacă, în ciuda a tot ceea ce le spusese tăticul lui Hickory şi Dickory, n-am preda colonia – sau dacă, în cazul în care atacul plănuit de Uniunea Colonială asupra Conclavului ar merge prost, generalul ar hotărî că UC avea nevoie de o lecţie pentru că încercase să sfideze Conclavul şi ne-ar distruge doar pentru principii generale.

Nu eram prea sigură cît de admirabil ar fi generalul Gau, dacă pînă la urmă nu s-ar abţine să mă omoare pe mine şi pe fiecare persoană la care ţineam.

Era o enigmă. *El* era o enigmă. Am petrecut aceste două săptămîni încercînd să-l descifrez. Gretchen devenise morocănoasă cu mine pentru că mă izolam fără să-i spun ce puneam la cale; Hickory şi Dickory trebuiau să-mi aducă aminte să ies şi să-mi fac antrenamentul. Chiar şi Jane se întreba dacă n-aş avea nevoie să ies mai mult din casă. Singura persoană care nu-mi dădea prea multă bătaie de cap era Enzo; de cînd eram din nou împreună, devenise foarte adaptabil la programul meu. Apreciam asta. Am avut grijă să afle. El păru să aprecieze, la rîndul lui, acest lucru.

După care, pe neaşteptate, am intrat în criză de timp. *Steaua Blîndă,* nava generalului Gau, apăru într-o după-amiază deasupra coloniei noastre, ne scoase din funcţiune satelitul de comunicaţii, astfel încît Gau să aibă timp să stea de vorbă, şi apoi trimise un mesaj pe Roanoke, cerînd să se întîlnească cu şefii coloniei. John răspunse că se va întîlni cu el. În seara aceea, în timp ce soarele apunea, se întîlniră pe creasta din afara coloniei, cam la un kilometru depărtare.

— Dă-mi binoclul, te rog, i-am spus lui Hickory cînd ne-am urcat pe acoperişul casei.

Îmi făcu plăcerea.

— Mulţumesc, am zis.

Dickory era dedesubtul nostru, pe pămînt; obiceiurile vechi dispar greu.

Chiar şi cu binoclul, generalul Gau şi cu tăticul abia dacă erau ceva mai mult decît nişte puncte. M-am uitat oricum. Nu eram singurul; în Croatoan şi la ferme, alţi oameni stăteau pe acoperişuri cu binocluri şi telescoape, privind la tăticul şi la general, sau scrutînd cerul în amurg, căutînd *Steaua Blîndă.* Cînd noaptea se lăsă în sfîrşit, am zărit chiar eu nava; un punctuleţ între două stele, strălucind fără să clipească acolo unde celelalte stele licăreau.

— Cît crezi că mai e pînă cînd ajung şi celelalte nave? l-am întrebat pe Hickory.

Steaua Blîndă sosea întotdeauna prima, singură, apoi, la comanda lui Gau, apăreau sutele de alte nave, un pic de spectacol nu tocmai subtil pentru a face un conducător de colonie reticent să accepte să-şi convingă oamenii că trebuie să-şi abandoneze casele. Văzusem filmele despre eliminările anterioare de colonii. Urma să se întîmple şi aici.

— Nu mai durează mult, anunţă Hickory. Pînă acum, maiorul Perry a refuzat deja să predea colonia.

Am luat binoclul de la ochi şi i-am aruncat o privire lui Hickory, în semiîntuneric.

— Nu pari îngrijorat pentru asta, am remarcat. E o altă melodie decît cea pe care o cîntaţi înainte.

— Lucrurile s-au schimbat, replică Hickory.

— Aş vrea să am încrederea ta.

— Uite, zise Hickory. A început.

Am ridicat ochii. Pe cer începuseră să apară stele noi. Mai întîi una sau două, apoi grupuri mici şi apoi constelaţii întregi. Apăreau atît de multe, încît era imposibil să urmăreşti fiecare apariţie în parte. Ştiam că erau patru sute. Dar păreau mii.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat, şi mi s-a făcut frică; cu adevărat frică. Uită-te la toate astea!

— Nu te teme de acest atac, Zoë. Credem că acest plan o să meargă.

— Cunoşti planul? am întrebat.

Nu-mi luam ochii de la cer.

— Am aflat despre el în după-amiaza asta. Maiorul Perry ne-a povestit totul, în semn de politeţe faţă de guvernul nostru.

— Nu mi-ai spus!

— Am crezut că ştii. Spuneai că ai vorbit cu maiorul Perry despre asta.

— Am vorbit despre Uniunea Colonială care vrea să atace flota Conclavului. Dar n-am vorbit despre cum o s-o facă.

— Scuzele mele, Zoë. Ţi-aş fi spus.

— Spune-mi acum, i-am cerut, dar imediat ceva se întîmplă pe cer.

Stelele cele noi începură să se transforme în nove.

Mai întîi una sau două, apoi grupuri mici şi apoi constelaţii întregi. Atît de multe se dilatară şi se făcură mai luminoase, încît începură să se contopească între ele, formînd un braţ al unei galaxii mici şi violente. Era frumos. Şi era cel mai rău lucru pe care-l văzusem vreodată.

— Bombe cu antimaterie, explică Hickory. Uniunea Colonială a aflat identitatea navelor din flota Conclavului. A însărcinat membri ai Forţelor voastre Speciale să le depisteze şi să planteze bombele chiar înainte de saltul aici. Un alt membru al Forţelor Speciale de aici le-a declanşat.

— Bombe pe cîte nave? am întrebat.

— Pe toate. Toate în afară de *Steaua Blîndă.*

Am încercat să mă întorc ca să mă uit la Hickory, dar nu-mi puteam muta ochii de la cer.

— E imposibil!

— Nu, răspunse Hickory. Nu imposibil. Extraordinar de dificil. Dar nu imposibil.

De pe celelalte acoperişuri şi de pe străzile din Croatoan, aclamaţiile şi strigătele se înălţară în aer. M-am întors în sfîrşit cu spatele şi mi-am şters lacrimile de pe faţă.

Hickory observă.

— Plîngi pentru flota Conclavului.

— Da. Pentru oamenii de pe navele acelea.

— Navele acelea erau aici ca să distrugă colonia.

— Ştiu.

— Îţi pare rău că au fost distruse.

— Îmi pare rău că nu ne-am putut gîndi la ceva mai bun, am spus. Îmi pare rău că a trebuit să fie „noi sau ei”.

— Uniunea Colonială crede că asta va fi o mare victorie, zise Hickory. Crede că distrugerea flotei Conclavului într-o singură confruntare va avea ca rezultat colapsul Conclavului, punînd capăt ameninţării. Asta este ceea ce a spus guvernului meu.

— Oh…

— Să sperăm că au dreptate.

Am reuşit în sfîrşit să mă întorc cu faţa spre Hickory. Imaginile remanente ale exploziilor făceau să-i apară pete peste tot.

— Crezi că au dreptate? am întrebat. Guvernul tău o să creadă asta?

— Zoë, vorbi Hickory. O să-ţi aminteşti că, puţin înainte de plecarea pe Roanoke, guvernul meu te-a invitat să vizitezi lumile noastre.

— Îmi aduc aminte.

— Te-am invitat pentru că poporul nostru tînjea să te vadă, şi să te vadă printre noi. Te-am invitat şi pentru că noi credeam că guvernul vostru urma să folosească Roanoke ca şiretlic pentru a porni o bătălie împotriva Conclavului. Şi, cîtă vreme nu ştiam dacă acest şiretlic avea să aibă succes, credeam cu tărie că ai fi fost mai în siguranţă cu noi. Nu există nici o îndoială că viaţa ta a fost în pericol aici, Zoë, în moduri pe care le-am prevăzut şi în moduri pe care n-am reuşit să le prevedem. Te-am invitat, Zoë, pentru că ne temeam pentru tine. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da, am răspuns.

— M-ai întrebat dacă ei cred că Uniunea Colonială are dreptate că asta e o mare victorie şi dacă guvernul meu o să creadă acelaşi lucru. Răspunsul meu este acela că guvernul meu îşi reia invitaţia, Zoë, de a veni să vizitezi lumile noastre şi să călătoreşti în siguranţă printre ele.

Am dat din cap şi m-am uitat din nou la cer, unde stelele încă se transformau în nove.

— Şi cînd aţi vrea să înceapă această călătorie?

— Acum. Sau cît mai aproape de acum cu putinţă.

N-am răspuns nimic la asta. M-am uitat în sus, către cer, am închis ochii şi pentru prima oară am început să mă rog. M-am rugat pentru echipajele navelor de deasupra mea. M-am rugat pentru coloniştii de dedesubtul meu. M-am rugat pentru John şi Jane. Pentru Gretchen şi tatăl ei. Pentru Magdy şi pentru Enzo şi pentru familiile lor. Pentru Hickory şi Dickory. M-am rugat pentru generalul Gau. M-am rugat pentru toţi.

M-am rugat.

— Zoë… rosti Hickory.

Am deschis ochii.

— Mulţumesc pentru invitaţie, am zis. Regret că trebuie să refuz.

Hickory nu scotea nici o vorbă.

— Mulţumesc, Hickory. Serios, mulţumesc. Dar sînt exact acolo unde mi-e locul.

PARTEA A III-A

DOUĂZECI

— Recunoaşte, vorbi Enzo prin PDA. Ai uitat.

— N-am uitat! am exclamat, cu ceea ce speram să fie exact cantitatea corectă de indignare menită să sugereze că nu uitasem, cînd de fapt aşa era.

— Aud falsa indignare, comentă el.

— Prostii. M-ai prins. În sfîrşit.

— În sfîrşit? Nu există *în sfîrşit.* Te-am prins de cînd te-am cunoscut.

— Poate că da, am acceptat.

— Şi oricum, asta nu rezolvă problema *prezentă.* Sîntem pe cale să ne aşezăm la cină. Ar trebui să fii aici. Nu să te fac să te simţi vinovată sau pe-aproape.

Asta era diferenţa dintre mine şi Enzo, din cînd în cînd. A fost o vreme cînd Enzo ar fi spus aceste cuvinte şi ele ar fi sunat ca şi cum m-ar fi acuzat de ceva (pe lîngă faptul, desigur, că am întîrziat). Dar în acest moment erau amabile şi amuzante. Da, era exasperat, dar era exasperat într-un fel care sugera că aş putea reuşi să-mi iau revanşa faţă de el. Ceea ce probabil aş fi făcut, dacă el n-ar fi insistat.

— De fapt, sînt strivită sub povara vinei.

— Bine, pentru că ştii că am pus un întreg cartof suplimentar în tocană pentru tine.

— Ce amabil! Un cartof întreg!

— Şi am promis gemenelor că pot arunca morcovii în tine, continuă, referindu-se la surorile lui mai mici. Pentru că ştiu cît de mult adori morcovii. În special cînd sînt aruncaţi de copii.

— Nu ştiu de ce i-ar mînca cineva în orice alt fel.

— Şi după cină voiam să-ţi citesc o poezie pe care-am scris-o pentru tine.

Am făcut o pauză.

— Ei, asta nu-i cinstit, am spus. Să introduci ceva real în zeflemeaua noastră spirituală.

— Îmi pare rău.

— Chiar îţi pare? am întrebat. Nu mi-ai mai scris un poem de-o veşnicie.

— Ştiu, răspunse el. Am crezut că mi-aş putea reintra în formă. Îmi aduc aminte că îţi cam plăcea.

— Ticălosule! Acum chiar *mă simt* vinovată pentru că am uitat de cină.

— Nu te simţi prea vinovată. Nu-i o poezie foarte bună. Nici măcar nu rimează.

— Ei bine, sînt uşurată.

Încă mă simţeam descumpănită. E plăcut să primeşti poezii.

— O să ţi-o trimit, zise Enzo. O poţi citi în schimb. Şi apoi, poate, dacă eşti drăguţă cu mine, o să ţi-o citesc eu. Dramatic.

— Şi dacă sînt rea cu tine?

— Atunci o s-o citesc melodramatic. O să flutur mîinile şi toate celelalte.

— Aduci argumente pentru ca să fiu rea.

— Hei, deja ai lipsit de la masă. Asta merită o fluturare de mînă sau două.

— Ticălosule, am repetat. Aproape că-l auzeam zîmbind la PDA.

— Trebuie să plec. Mama zice să pun masa.

— Vrei să-ncerc să ajung? am întrebat.

Brusc, chiar voiam să fiu acolo.

— Pot încerca.

— O să traversezi toată colonia în fugă în cinci minute? întrebă el.

— Aş putea s-o fac, am răspuns.

— Poate că Babar ar putea. Dar el are două picioare în plus faţă de tine.

— Bine, am răspuns. O să-l trimit pe Babar să cineze cu tine. Enzo izbucni în rîs.

— Aşa să faci. Să-ţi spun eu ce-ar trebui, Zoë. Vino încoace în pas rezonabil şi probabil că o să ajungi la timp pentru desert. Mama a făcut o plăcintă.

— Oho, plăcintă! Ce fel?

— Cred că se cheamă plăcinta „Zoë-capătă-orice-fel-de-plăcintă-găseşte-şi-i-place”.

— Mmmm, întotdeauna mi-a plăcut felul ăsta de plăcintă.

— Ei bine, da. E trecută chiar în denumire.

— Atunci întîlnirea e aranjată, am spus.

— Bine. Nu uita. Ştiu că ţinerea de minte e o problemă pentru tine.

— Ticălosule!

— Verifică-ţi lista de mesaje. S-ar putea să fie o poezie acolo.

— O să aştept fluturarea din mînă.

— Ăsta-i probabil idealul. O să fie mai bine aşa. Iar acum, mama se uită la mine cu laser în ochi. Trebuie să plec.

— Du-te, l-am îndemnat. Ne vedem curînd.

— Bine, răspunse Enzo. Te iubesc.

Începuserăm să ne spunem asta unul altuia de curînd. Părea potrivit.

— Şi eu te iubesc, am replicat şi m-am deconectat.

— Voi doi mă faceţi să vomit atît de tare, comentă Gretchen. Auzise partea mea de conversaţie şi-şi rostogolise ochii în cap tot timpul. Stăteam în dormitorul ei.

Am lăsat jos PDA-ul şi i-am tras una cu o pernă.

— Eşti doar geloasă că Magdy nu ţi-o spune niciodată.

— O, Dumnezeule! exclamă Gretchen. Lăsînd deoparte faptul că *nu vreau cîtuşi de puţin* să aud asta din partea lui, dacă *ar încerca* vreodată să-mi spună asta, capul i-ar *exploda* de-a dreptul înainte ca vorbele să-i iasă măcar pe gură. Ceea ce, dacă mă gîndesc acum la asta, ar putea fi un motiv excelent să încerc să-l fac s-o spună.

— Voi doi sînteţi atît de drăguţi! Vă şi văd stînd în faţa altarului şi luîndu-vă la harţă chiar înainte să spuneţi „da”.

— Zoë, dacă ajung vreodată prin apropierea unui altar cu Magdy, te autorizez să mă plachezi şi să mă tîrăşti afară.

— O, bine…

— Acum hai să nu mai vorbim niciodată despre asta.

— Eşti într-o stare de negare totală.

— Cel puţin nu eu sînt cea care-a uitat întîlnirea pentru cină, comentă Gretchen.

— E şi mai rău. Mi-a scris o poezie. Urma să mi-o citească.

— Ai pierdut cina *şi* un spectacol. Eşti cea mai rea prietenă care a existat vreodată.

— Ştiu, am răspuns.

Am întins mîna după PDA.

— O să-i scriu un mesaj de scuze în care să spun asta.

— Pune nişte umilinţă în plus, mă sfătui Gretchen. Pentru că asta e sexy.

— Comentariul ăsta explică multe despre tine, Gretchen.

Apoi, PDA-ul meu căpătă o viaţă proprie, emiţînd un sunet de alarmă din difuzor şi derulînd un avertisment de atac aerian pe ecran. Pe biroul lui Gretchen, PDA-ul ei scoase acelaşi sunet şi derulă acelaşi mesaj. Fiecare PDA din colonie făcu acelaşi lucru. În depărtare, am auzit sirenele instalate lîngă fermele menoniţilor şi alertîndu-i, pentru că ei nu foloseau tehnologie personală.

Pentru prima oară de la înfrîngerea flotei Conclavului, Roanoke era atacată. Rachetele erau pe drum.

M-am repezit la uşa camerei lui Gretchen.

— Unde te duci? întrebă ea, prinzîndu-mă din urmă. Trebuie să ajungem la un adăpost.

— Uite, i-am arătat.

În depărtare, un ac strălucitor de lumină brăzda cerul, ţintind către ceva ce nu vedeam prea bine. Apoi urmă un fulger de un alb orbitor. Exista un satelit defensiv deasupra lui Roanoke; trăsese şi lovise una dintre rachetele ce venea spre noi. Dar altele erau încă pe drum.

Pocnetul tăios al exploziei rachetei ajunse la noi, cu un decalaj nici pe departe suficient între lumină şi sunet.

— *Hai,* Zoë, strigă Gretchen şi porni să tragă de mine. Trebuie să plecăm!

Am renunţat să mă mai uit la cer şi am alergat împreună cu Gretchen către unul dintre adăposturile comunităţii pe care le excavaserăm şi construiserăm de curînd; se umplea repede cu colonişti. În timp ce fugeam, i-am văzut pe Hickory şi Dickory, care mă zăriseră şi ei; se apropiară şi se aşezară de-o parte şi de alta a mea în timp ce intram în adăpost. Chiar şi cuprinşi de panică, oamenii încă le făceau loc. Gretchen, Hickory, Dickory, cam cincizeci de alţi colonişti şi cu mine ne-am ghemuit cu toţii în adăpost, încordaţi să auzim ce se petrecea deasupra noastră, prin aproape patru metri de pămînt şi beton.

— Ce crezi că se pe... vorbi cineva şi apoi se auzi un huruit indescriptibil, ca şi cum cineva ar fi luat unul dintre containerele de marfă care alcătuiau zidul coloniei şi l-ar fi dezmembrat chiar în timpanele noastre. M-am rostogolit la pămînt pentru că imediat avu loc un cutremur, am ţipat şi pariez că toţi ceilalţi din adăpost au ţipat şi ei, dar n-am perceput asta pentru că a urmat cel mai asurzitor sunet pe care-l auzisem vreodată, atît de puternic încît creierul meu capitulă şi zgomotul deveni absenţa zgomotului. Singurul mod în care ştiam că eu, cel puţin, ţipam încă era faptul că-mi simţeam gîtul cum începe să mă usture. Hickory (sau poate Dickory) mă apucă şi mă ţinu cît putea de strîns; o vedeam pe Gretchen ţinută în acelaşi fel de către celălalt obin.

Luminile din adăpost pîlpîiră, dar rămaseră aprinse.

Pînă la urmă m-am oprit din ţipat, iar solul încetă să se scuture; ceva asemănător auzului îmi reveni şi i-am auzit pe ceilalţi din adăpost plîngînd şi rugîndu-se şi încercînd să-i liniştească pe copii. M-am uitat spre Gretchen, care arăta zguduită. M-am desprins de Dickory (se dovedi că el era, pînă la urmă) şi m-am dus către ea.

— Eşti teafără? am întrebat-o.

Vocea mea sună de parcă era trecută prin vată de la o depărtare oarecare. Gretchen dădu din cap, dar nu se uită

la mine. Mi-am dat seama că era prima oară cînd se afla în mijlocul unui atac.

M-am uitat în jur. Cei mai mulţi dintre oamenii din adăpost arătau la fel ca şi Gretchen. Era pentru prima oară cînd oricare dintre ei participase la un atac. Dintre toţi aceşti oameni, eu eram singura veterană a unui atac ostil. Bănuiesc că asta mă punea la comandă.

Am văzut un PDA pe podea; cineva îl scăpase. L-am ridicat, l-am pornit şi am citit ce era pe el. Apoi m-am ridicat în picioare, am fluturat mîinile dintr-o parte într-alta şi am strigat: „Scuzaţi-mă!”, pînă cînd oamenii începură să se uite la mine. Cred că destui mă recunoscură ca fiind fiica şefilor coloniei, încît să ajungă la concluzia că s-ar putea să ştiu ceva în plus.

— Informaţia de urgenţă de pe PDA spune că atacul pare să se fi terminat, am strigat eu cînd mi s-a părut că se uitau la mine destui oameni. Dar pînă cînd nu primim un semnal de „cale liberă”, trebuie să rămînem în adăpost. Trebuie să stăm aici şi să ne păstrăm calmul. Este cineva rănit sau bolnav?

— Nu aud prea bine, anunţă cineva.

— Nu cred că vreunul dintre noi aude prea bine în acest moment, am observat. De aceea ţip.

Era o încercare de glumă. Nu cred că oamenii se lăsară atraşi de ea.

— Mai există răni pe-aici în afară de pierderea auzului?

Nimeni nu spuse nimic şi nu ridică mîna.

— Atunci haideţi să rămînem pe loc şi să aşteptăm semnalul de „cale liberă”.

Am ridicat PDA-ul pe care-l foloseam.

— Al cui e ăsta?

Cineva ridică mîna; am întrebat dacă-l puteam împrumuta.

— Cineva a luat lecţii de „comandă” cînd nu mă uitam, comentă Gretchen cînd m-am aşezat din nou lîngă ea.

Cuvintele erau tipice pentru Gretchen, dar vocea era foarte, foarte tremurată.

— Tocmai am fost atacaţi, am explicat. Dacă cineva nu se preface că ştie ce face, oamenii or să înceapă s-o ia razna. Asta ar fi rău.

— Nu te contrazic. Sînt doar impresionată.

Arătă către PDA.

— Poţi să trimiţi mesaje? Putem afla ce se petrece?

— Nu cred, am răspuns. Cred că sistemul de urgenţă anulează mesajele obişnuite.

Am ieşit din contul proprietarului PDA-ului şi am intrat în contul meu.

— Să vedem. Enzo a zis că mi-a trimis poemul acela, dar nu-i încă aici. Probabil e în aşteptare şi o să fie trimis de îndată ce avem cale liberă.

— Aşadar, nu ştim dacă toţi ceilalţi sînt teferi.

— Sînt sigură că o să primim curînd semnalul de cale liberă. Eşti îngrijorată pentru tatăl tău?

— Da. Tu nu eşti îngrijorată pentru părinţii *tăi*?

— Au fost soldaţi. Au mai făcut asta şi înainte. Îmi fac griji pentru ei, dar pariez că n-au nimic. Iar Jane este cea care rulează mesajele de urgenţă. Atîta vreme cît se actualizează, înseamnă că e teafără.

PDA-ul trecu de la cutia mea poştală la o notă care se plimba pe ecran; primiserăm „cale liberă”.

— Vezi, am spus.

I-am pus pe Hickory şi pe Dickory să verifice intrarea adăpostului, în căutarea de resturi care cădeau; era liber. Am ieşit din cont de pe PDA şi i l-am dat înapoi proprietarului, apoi lumea începu să se tîrască afară. Gretchen şi cu mine am fost ultimele care să pornim spre suprafaţă.

— Ai grijă unde calci, mă avertiză Gretchen în timp ce urcam, şi arătă pe jos.

Era sticlă peste tot. M-am uitat în jur. Toate casele şi clădirile erau în picioare, dar aproape toate ferestrele erau sparte. Aveam să culegem sticlă zile întregi, de peste tot.

— Măcar a fost vreme frumoasă, am comentat.

Nimeni nu păru să mă audă. Probabil că n-avea nici o importanţă.

I-am spus la revedere lui Gretchen şi m-am îndreptat spre casa mea, împreună cu Hickory şi Dickory. Am găsit şi mai multă sticlă în locuri surprinzătoare şi pe Babar ascuns în cabina de duş. Am reuşit să-l conving să iasă şi l-am îmbrăţişat strîns. El mă linse pe faţă cu o frenezie crescîndă. După ce l-am mîngîiat şi l-am liniştit, am întins mîna după PDA să-i chem pe mămica şi pe tăticul, dar mi-am dat seama că-l lăsasem la Gretchen. I-am pus pe Hickory şi Dickory să stea cu Babar – avea nevoie de compania lor mai mult decît aveam eu în acel moment – şi am plecat către Gretchen. În timp ce mergeam către casa ei, uşa din faţă se deschise şi Gretchen se năpusti afară, mă văzu şi alergă spre mine, cu PDA-ul ei într-o mînă şi cu al meu în cealaltă.

— Zoë, exclamă ea, apoi chipul i se înăspri şi orice-ar fi avut de spus se pierdu pentru cîteva clipe.

— O, nu… Gretchen! Gretchen! Ce e? E tatăl tău? Tatăl tău e bine?

Gretchen clătină din cap şi se uită la mine.

— Nu e tatăl meu. El n-a păţit nimic. Nu e tata. Zoë, Magdy tocmai m-a chemat. Zice că ceva a lovit ferma lui Enzo. Casa e încă în picioare, zice el, dar că e ceva mare în curte. Crede că e o bucată de rachetă. Zice că a încercat să-l sune pe Enzo, dar nu-i acolo. Nu-i nimeni acolo. Nu răspunde nimeni. Zice că tocmai au construit un adăpost împotriva bombelor, în afara casei. În curte, Zoë. Magdy zice că tot cheamă şi nu răspunde nimeni. Tocmai l-am sunat şi eu pe Enzo. Nu prind nimic, Zoë. Nici măcar nu se conectează. Tot încerc. O, Doamne, Zoë! Doamne, Zoë! Doamne!

*

Enzo Paulo Gugino era născut pe Zhong Guo, ca prim copil al lui Bruno şi Natalie Gugino. Bruno şi Natalie se cunoşteau de cînd erau mici şi toată lumea din anturajul lor a ştiut, din clipa în care puseseră ochii unul pe celălalt, că aveau să fie împreună în fiecare moment al vieţii lor. Bruno

şi Natalie n-au contrazis această idee. Bruno şi Natalie, din cîte se ştie, nu s-au contrazis pentru nimic, şi cu siguranţă nu s-au contrazis între ei. S-au căsătorit tineri, chiar şi pentru cultura profund religioasă în care trăiau pe Zhong Guo, în care oamenii se căsătoreau deseori devreme. Dar nimeni nu şi-i închipuia pe cei doi altfel decît împreună; părinţii lor şi-au dat consimţămîntul şi tinerii s-au căsătorit într-una dintre nunţile cu cei mai mulţi participanţi pe care şi le putea aminti oricine în orăşelul lor natal, Pomona Falls. Nouă luni mai tîrziu, aproape la zi, a apărut Enzo.

Enzo a fost dulce din clipa în care s-a născut; era întotdeauna vesel şi numai din cînd în cînd neastîmpărat, deşi (aşa cum se explica deseori, mai tîrziu, în mare parte spre umilinţa lui), avea o tendinţă pronunţată să-şi dea jos scutecele şi să le întindă conţinutul pe cel mai apropiat perete. Acest lucru a provocat o dată o problemă serioasă, într-o bancă. Din fericire, a fost învăţat devreme la toaletă.

Enzo l-a cunoscut pe prietenul lui cel mai bun, Magdy Metwalli, la grădiniţă. În prima zi de şcoală, un băiat din clasa a treia a încercat să se ia de Enzo şi l-a împins cu putere la pămînt; Magdy, pe care Enzo nu-l mai văzuse niciodată în viaţă, s-a aruncat asupra băiatului din anul trei şi a început să-i dea pumni în faţă. Magdy, care la vremea aceea era mic pentru vîrsta lui, n-a produs nici o pagubă serioasă, în afară de faptul că l-a făcut pe băiatul din clasa a treia să facă pe el de frică (literalmente); Enzo a fost cel care l-a tras în cele din urmă pe Magdy de pe băiatul din clasa a treia şi l-a potolit înainte să fie trimişi cu toţii în biroul directorului şi apoi acasă, pentru restul zilei.

Enzo a arătat devreme talent pentru vorbe şi cînd avea şapte ani şi-a scris prima povestire, intitulată „Şoseta oribilă care mirosea urît şi care a mîncat tot Pomona Falls în afară de casa mea”, în care o şosetă mare, suferind mutaţii din cauza propriului ei miros oribil de nespălat, a început să-şi croiască drum mîncînd conţinutul unui întreg oraş şi a fost înfrîntă numai cînd eroii Enzo şi Magdy au bătut-o ca s-o supună şi apoi au aruncat-o într-o piscină plină cu detergent de rufe. Prima pare a povestirii (despre

originea şosetei), avea trei fraze; scena bătăliei culminante avea trei pagini. Zvonurile spuneau că Magdy (cel care citea povestea, nu cel din ea) cerea tot mai mult din scena bătăliei.

Cînd Enzo avea zece ani, mama lui a rămas însărcinată pentru a doua oară, cu gemenele Maria şi Katherina. Sarcina a fost dificilă şi complicată, pentru că trupul lui Natalie avea dificultăţi în a păstra doi bebeluşi deodată; naşterea a fost pe muchie de cuţit, iar Natalie a fost cît pe ce să sîngereze de moarte, nu numai o dată. Natalie a avut nevoie de mai mult de un an ca să se refacă în întregime, şi în acest timp Enzo, în vîrstă de zece, apoi de unsprezece ani, şi-a ajutat tatăl şi mama să aibă grijă de surorile lui, învăţînd să schimbe scutece şi să hrănească fetele cînd mama avea nevoie să se odihnească. Asta a fost ocazia pentru singura ceartă adevărată între Magdy şi Enzo: Magdy i-a spus în glumă lui Enzo fătălău pentru că-şi ajuta mama, iar Enzo l-a plesnit peste gură.

Cînd Enzo avea cincisprezece ani, familiile Gugino, Metwalli şi încă două pe care le cunoşteau s-au înscris în grup ca să facă parte din prima colonie formată din cetăţeni ai Uniunii Coloniale, în loc de cetăţeni ai Pămîntului. În următoarele cîteva luni, fiecare părticică a vieţii lui Enzo, ca şi viaţa familiei lui au fost deschise cercetărilor, iar el a suportat totul cu la fel de multă graţie pe cît ar fi avut oricine altcineva în vîrstă de cincisprezece ani şi care voia să fie lăsat în pace. Fiecărui membru al fiecărei familii i s-a cerut să dea o declaraţie în care să explice de ce dorea să facă parte din colonie. Bruno Gugino a explicat că era fan al epocii colonizării americane şi al istoriei timpurii a Uniunii Coloniale; voia să facă parte şi el din acest nou capitol al istoriei. Natalie Gugino a scris că voia să-şi crească copiii pe o lume unde cu toţii să muncească împreună. Maria şi Katherina au făcut desene cu ele, plutind în spaţiu, înconjurate de luni zîmbăreţe.

Enzo, care iubea cuvintele din ce în ce mai mult, a scris o poezie, imaginîndu-se pe el însuşi stînd pe o lume nouă, şi o intitulă „Destinaţia mea, stelele”. Mai tîrziu a recunoscut

că luase titlul dintr-o carte obscură de aventuri fantastice pe care n-o citise niciodată, dar al cărei titlu îi rămăsese în minte. Poezia, menită doar pentru înscriere, s-a strecurat în presa locală şi a devenit un soi de senzaţie. Pînă la urmă a devenit un fel de imn, neoficial oficial, pentru efortul de colonizare de pe Zhong Guo. Şi după toate astea, Enzo, familia lui şi colegii lor de înscriere chiar nu mai putuseră să *nu* fie aleşi să plece.

Cînd Enzo abia împlinise şaisprezece ani, a cunoscut o fată, pe nume Zoë şi, pentru un motiv care depăşeşte înţelegerea, s-a îndrăgostit de ea. Zoë era o fată care părea că ştie ce face în cea mai mare parte a timpului şi care era încîntată să-ţi spună că acesta era cazul, de fapt, *tot* timpul – însă în clipele petrecute în intimitate, Enzo a aflat că Zoë era la fel de nervoasă, de nesigură şi de îngrozită că ar putea să spună sau să facă o prostie care să-l sperie şi să-l alunge pe acest băiat pe care credea că l-ar putea iubi, pe cît era şi el de nervos, de nesigur şi de îngrozit că ar putea face o prostie similară. Ei au vorbit, s-au atins, s-au ţinut în braţe, s-au sărutat şi au învăţat cum să nu fie nervoşi, nesiguri şi îngroziţi unul de celălalt. Au zis şi au făcut prostii, şi s-au speriat unul pe celălalt şi s-au îndepărtat unul de celălalt, pentru că nu ştiau cum să se poarte mai bine de-atît. Apoi însă au trecut peste asta şi, cînd au fost împreună din nou, pentru a doua oară, nu s-au întrebat dacă era posibil să se iubească unul pe altul. Pentru că ştiau că se iubeau. Şi şi-o spuneau unul altuia.

În ziua în care Enzo a murit, a vorbit cu Zoë, a glumit cu ea despre faptul că a lipsit de la cina pe care trebuia s-o ia cu familia lui şi i-a promis să-i trimită o poezie pe care-o scrisese pentru ea. Apoi i-a spus că o iubea şi a auzit-o zicîndu-i că îl iubea. I-a trimis poemul şi s-a aşezat la masă cu familia lui. Cînd a venit alerta de pericol, familia Gugino, tatăl Bruno, mama Natalie, fiicele Maria şi Katherina şi fiul Enzo s-au dus cu toţii în adăpostul pe care Bruno şi Enzo îl făcuseră doar cu o săptămînă în urmă şi au stat împreună, unul lîngă altul, ţinîndu-se în braţe şi aşteptînd „calea liberă”.

În ziua în care Enzo a murit, a ştiut că era iubit. A ştiut că era iubit de mama şi de tatăl lui, care, aşa cum cunoştea toată lumea, nu încetaseră niciodată să se iubească pînă în clipa în care au murit. Dragostea lor unul pentru celălalt devenise dragostea lor pentru fiul şi pentru fiicele lor. Enzo ştia că era iubit de surorile lui, de care avusese grijă cînd erau mici. Ştia că era iubit de prietenul lui cel mai bun, pe care nu înceta niciodată să-l scoată din încurcături, şi alături de care nu înceta niciodată să intre în încurcături. Şi ştia că era iubit de Zoë – adică de mine – Zoë pe care o numea dragostea lui şi care îi întorcea întruna cuvintele.

Enzo a trăit o viaţă de iubire, din clipa în care s-a născut pînă în clipa în care a murit. Atîţia oameni trec prin viaţă fără iubire. Dorind iubire. Sperînd să găsească iubire. Tînjind după mai multă decît aveau. Simţind lipsa iubirii cînd aceasta dispărea. Enzo n-a trebuit niciodată să treacă prin asta. N-ar fi trebuit niciodată să treacă.

Tot ceea ce a cunoscut, toată viaţa lui, a fost iubirea.

Trebuie să cred că a fost de-ajuns.

Ar fi trebuit să fie, acum.

*

Am petrecut ziua cu Gretchen, Magdy şi toţi prietenii lui Enzo, care erau atît de mulţi, plîngînd, rîzînd şi amintindu-ne de el, apoi, la un moment dat, n-am mai putut suporta pentru că toată lumea începuse să mă trateze ca pe văduva lui Enzo şi, cu toate că într-un fel mă simţeam ca şi cum aş fi fost, nu voiam să fiu nevoită să împart asta cu toată lumea. Sentimentul era al meu şi voiam să fiu zgîrcită cu el încă un pic. Gretchen văzu că am ajuns la un soi de limită şi mă duse în camera ei, îmi spuse să mă odihnesc puţin şi că o să vină mai tîrziu să vadă ce mai fac. Apoi îmi dădu o îmbrăţişare aprigă, mă sărută pe tîmplă, îmi spuse că mă iubeşte şi închise uşa după mine. M-am întins în patul lui Gretchen şi am încercat să nu gîndesc. Am reuşit destul de bine, pînă cînd mi-am adus aminte de poezia lui Enzo, care mă aştepta în cutia poştală.

Gretchen îmi pusese PDA-ul pe biroul ei. M-am dus pînă la el, am luat PDA-ul, m-am aşezat înapoi pe pat, am deschis lista de mesaje şi l-am văzut pe cel de la Enzo. Am întins degetul ca să apăs pe ecran, pentru a-l salva, apoi am deschis în schimb conţinutul PDA-ului. Am găsit directorul intitulat „Enzo Dodgeball”, l-am deschis şi am început să rulez fişierele, privind cum Enzo flutura din mîini pe terenul de dodgeball, încasînd lovituri în faţă şi rostogolindu-se pe jos cu o sincronizare incredibil de comică. M-am uitat pînă cînd am început să rîd atît de tare încît abia mai vedeam, şi a trebuit să las din mînă PDA-ul pentru un minut, ca să mă concentrez asupra simplului act de a inspira şi de a expira.

Cînd m-am stăpînit din nou, am luat PDA-ul, am deschis lista de mesaje şi l-am deschis pe cel de la Enzo.

*

Zoë:

Iată-te. O să trebuiască să-ţi imaginezi deocamdată braţul fluturînd. Dar spectacolul pe viu soseşte! Adică, după ce mîncăm plăcintă. Mmm… plăcintă…

AL TĂU

Ai zis că sînt al tău

Şi sînt de acord

Dar felul în care sînt al tău

E o chestiune de o oarecare importanţă.

Nu-s al tău

Ca o cumpărătură,

Ceva comandat şi vîndut

Şi livrat într-o cutie

Ca să fie aşezat şi etalat

Prietenilor şi admiratorilor.

N-aş fi al tău în acest fel

Şi ştiu că nu m-ai vrea aşa.

O să-ţi spun cum sînt al tău.

Sînt al tău ca un inel pe deget

Un simbol a ceva etern.

Sînt al tău ca o inimă într-un piept

Bătînd în acelaşi ritm cu altă inimă.

Sînt al tău ca un cuvînt în aer

Ducîndu-ţi dragostea la ureche.

Sînt al tău ca un sărut pe buze

Pus acolo de mine, sperînd la mai multe.

Şi cel mai mult sînt al tău

Pentru că înăuntru, unde-mi ţin speranţele

Păstrez speranţa că tu eşti a mea.

E o speranţă pe care o dezvălui acum ca pe un dar.

Fii a mea ca un inel

Şi ca o inimă

Şi ca un cuvînt

Şi ca un sărut

Şi ca o speranţă ţinută aproape.

Eu voi fi al tău ca toate acestea

Şi ceva mai mult

Ceva ce vom descoperi între noi

Şi va fi numai al nostru.

Ai zis că sînt al tău

Şi sînt de acord.

Spune-mi că eşti a mea şi tu.

Aştept cuvîntul tău

Şi sper la sărutul tău.

Te iubesc.

Enzo.

Şi eu te iubesc, Enzo. Te iubesc.
Mi-e dor de tine.

DOUĂZECI ŞI UNU

În dimineaţa următoare am aflat că tăticul era sub arest.

— Nu-i tocmai arest, explică tăticul de la masa din bucătărie, unde îşi lua cafeaua de dimineaţă. Am fost eliberat din postul de conducător al coloniei şi trebuie să mă întorc pe staţia Phoenix pentru o anchetă. Aşa că e mai mult un proces. Şi dacă *ăsta* merge prost, atunci o să fiu arestat.

— O să meargă prost? am întrebat.

— Probabil, răspunse tăticul. De obicei nu fac o anchetă dacă nu ştiu cum o să iasă, şi dacă era să iasă bine, nu se mai osteneau s-o facă.

Sorbi din cafea.

— Ce-ai făcut? am întrebat.

Aveam propria cafea, plină ochi cu frişcă şi zahăr, care stătea nebăgată în seamă în faţa mea. Eram încă în stare de şoc din cauza lui Enzo, şi asta chiar nu mă ajuta.

— Am încercat să-l conving pe generalul Gau să nu intre în capcana pe care am întins-o pentru el şi flota lui. Cînd ne-am întîlnit, i-am cerut să nu-şi cheme navele. L-am implorat, la drept vorbind. Era împotriva ordinelor pe care le primisem. Mi se ceruse să intru într-o „conversaţie neesenţială” cu el. Ca şi cum ai putea avea o conversaţie neesenţială cu cineva care plănuieşte să-ţi ocupe colonia şi a cărui întreagă flotă eşti pe cale s-o faci să explodeze…

— De ce-ai făcut-o? De ce-ai încercat să-i acorzi generalului Gau o ieşire?

— Nu ştiu. Probabil pentru că nu voiam pe mîinile mele sîngele tuturor echipajelor acelora.

— Nu tu ai fost cel care a declanşat bombele.

— Nu cred că asta are vreo importanţă, nu-i aşa?

Lăsă ceaşca din mînă.

— Făceam totuşi parte din plan. Eram încă un participant activ. Port deci o parte din responsabilitate. Voiam să ştiu că măcar am încercat, oricît de puţin, să evit atîta vărsare de sînge. Bănuiesc că speram doar că ar putea exista o cale să fac lucrurile altfel decît pe calea care sfîrşeşte cu toată lumea omorîtă.

M-am ridicat de pe scaun şi l-am strîns cu putere în braţe pe tăticul. Mă îmbrăţişă şi el, apoi se uită la mine, puţin surprins, cînd m-am aşezat la loc.

— Mulţumesc, zise el. Mi-ar plăcea să ştiu pentru ce a fost asta.

— Pentru că sînt fericită că gîndim la fel. Îmi dau seama că sîntem înrudiţi, chiar dacă nu biologic.

— Nu cred că s-ar îndoi cineva că semănăm, draga mea. Deşi, avînd în vedere că sînt pe cale să fiu luat la refec în stil mare de către Uniunea Colonială, nu sînt sigur că e un lucru chiar atît de bun pentru tine.

— Eu cred că este.

— Şi, biologie sau nu, sîntem amîndoi destul de deştepţi ca să ne dăm seama că lucrurile nu merg bine pentru nimeni. E o harababură mare de tot şi să nu crezi că noi am scăpat de ea.

— Amin.

— Cum te mai simţi, iubito? O să-ţi revii?

Am deschis gura să spun ceva, dar am închis-o la loc.

— Cred că în momentul ăsta vreau să vorbesc despre orice altceva pe lumea asta în afară de ce mai fac, am răspuns în cele din urmă.

— Bine, spuse tăticul.

Începu atunci să vorbească despre el însuşi, nu pentru că era preocupat numai de propria lui persoană, ci pentru că ştia că dacă-l ascultam pe el, m-ar fi ajutat să-mi abat mintea de la propriile mele griji. L-am ascultat vorbind mai departe, fără să mă preocupe prea tare ce spunea.

*

Tăticul plecă pe nava de aprovizionare *San Joaquin* în ziua următoare, împreună cu Manfred Trujillo şi cu alţi cîţiva colonişti care mergeau pe post de reprezentanţi ai coloniei Roanoke, avînd treburi politice şi culturale. Asta era acoperirea lor, oricum. Ceea ce urmăreau de fapt, cel puţin aşa îmi spusese Jane, era să încerce să afle ce se petrecea în universul din care făcea parte Roanoke şi cine

erau cei care ne atacaseră. Le lua o săptămînă tăticului şi celorlalţi să ajungă pe staţia Phoenix; urmau să stea acolo o zi-două, după care le mai trebuia încă o săptămînă să se întoarcă. Ceea ce însemna că, exceptîndu-l pe tăticul, toţi ceilalţi aveau nevoie de mai bine de o săptămînă ca să se întoarcă; dacă ancheta tăticului se întorcea împotriva sa însă, el nu s-ar mai fi întors.

Am încercat să nu ne gîndim la asta.

*

Trei zile mai tîrziu, cea mai mare parte a coloniei se întîlni la ferma Gugino şi-şi luă rămas-bun de la Bruno şi Natalie, de la Maria, Katherina şi Enzo. Erau îngropaţi acolo unde muriseră; Jane şi cu ceilalţi înlăturaseră rămăşiţele rachetei care căzuse peste ei, remodelaseră locul cu pămînt nou şi sădiseră iarbă nouă deasupra. Fu amplasat un semn care să amintească de familie. La un moment dat în viitor, ar putea fi pus un alt monument, mai mare, dar deocamdată era unul mic şi simplu; numele familiei, numele tuturor membrilor săi şi datele lor. Îmi amintea de piatra de mormînt a propriei mele familii, unde se afla îngropată mama mea biologică. Pentru un motiv neprecizat, am găsit asta oarecum reconfortant.

Tatăl lui Magdy, care fusese prietenul cel mai apropiat al lui Bruno Gugino, vorbi cu căldură despre întreaga familie. Un grup de cîntăreţi veni şi cîntă două dintre imnurile favorite ale lui Natalie de pe Zhong Guo. Magdy vorbi, scurt şi cu greutate, despre prietenul lui cel mai bun. Cînd se aşeză la loc, Gretchen era acolo să-l ia în braţe în timp ce suspina. În cele din urmă ne-am sculat cu toţii, unii s-au rugat şi alţii au stat tăcuţi, cu capetele plecate, gîndindu-se la prietenii absenţi şi la cei dragi. Apoi plecară, pînă cînd am rămas numai eu, Gretchen şi Magdy, stînd tăcuţi lîngă semn.

— Te-a iubit, ştii, îmi spuse brusc Magdy.

— Ştiu.

— *Nu,* replică Magdy, şi am văzut cum încerca să mă facă să înţeleg că nu rostea doar cuvinte de alinare. Nu e cum spunem noi că iubim ceva sau că iubim oameni care doar ne plac. Chiar te-a iubit, Zoë, era gata să-ţi petreacă toată viaţa cu tine. Aş vrea să te pot face să crezi asta.

Mi-am scos PDA-ul, l-am deschis la poezia lui Enzo şi i-am arătat-o lui Magdy.

— Cred, i-am spus.

Magdy citi poezia, dădu din cap. Apoi îmi dădu înapoi PDA-ul.

— Mă bucur, vorbi el. Mă bucur că ţi-a trimis asta. Obişnuiam să fac haz de el pentru că-ţi scria poeziile astea. Îi ziceam că era doar un nătărău.

I-am zîmbit.

— Dar acum mă bucur că nu m-a ascultat. Mă bucur că le-a trimis. Pentru că acum ştii. Ştii cît de mult te-a iubit.

Magdy izbucni în lacrimi încercînd să termine fraza. M-am dus la el, l-am luat în braţe şi l-am lăsat să plîngă.

— Te-a iubit şi pe tine, Magdy. La fel de mult ca şi pe mine. La fel de mult ca pe oricine. Ai fost cel mai bun prieten al lui.

— Şi eu l-am iubit. A fost fratele meu. Adică, nu fratele meu *adevărat...*

Expresia i se schimbă; era enervat pe el însuşi că nu se exprima aşa cum voia.

— Nu, Magdy, am spus. Ai fost fratele lui adevărat. Din toate punctele de vedere care contează, ai fost fratele lui. Ştia că te gîndeşti la el în felul ăsta. Şi te iubea pentru asta.

— Îmi pare rău, Zoë, răspunse Magdy şi se uită în jos, la picioare. Îmi pare rău că v-am făcut necazuri, ţie şi lui Enzo. Îmi pare rău.

— Hei, am replicat. Încetează. Trebuia să ne faci necazuri, Magdy. A face oamenilor necazuri e ceea ce *faci* tu. Întreab-o pe Gretchen!

— E adevărat, răspunse Gretchen, nu fără bunăvoinţă. Chiar aşa e.

— Enzo se gîndea la tine ca la fratele lui, am continuat. Eşti şi fratele meu. Ai fost, în tot acest timp. Te iubesc, Magdy.

— Şi eu te iubesc, Zoë, vorbi Magdy în şoaptă, apoi se uită drept la mine. Mulţumesc.

— Pentru nimic.

L-am îmbrăţişat din nou.

— Adu-ţi aminte doar că, în calitate de nou membru al familiei, am dreptul acum să-ţi fac zilele amare în toate felurile.

— Abia aştept, răspunse Magdy şi apoi se întoarse spre Gretchen. Asta înseamnă că şi tu eşti sora mea?

— Avînd în vedere istoria noastră, ai face mai bine să speri că nu.

Magdy izbucni în rîs, ceea ce era un semn bun, apoi îmi dădu un pupic pe obraz, o îmbrăţişă pe Gretchen şi plecă de la mormîntul prietenului şi fratelui său.

— Crezi că o să fie bine? am întrebat-o pe Gretchen în timp ce-l urmăream îndepărtîndu-se.

— Nu, răspunse Gretchen. Nu pentru multă vreme. Ştiu că l-ai iubit pe Enzo, Zoë, chiar ştiu, şi nu vreau par că încerc să subapreciez asta. Dar Enzo şi Magdy erau ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Făcu semn din cap către Magdy.

— Tu ai pierdut pe cineva pe care-l iubeşti. *El* a pierdut o parte din fiinţa lui. Nu ştiu dacă o să treacă peste asta.

— Îl poţi ajuta.

— Poate. Dar gîndeşte-te ce-mi ceri să fac.

Am rîs. De aceea o iubeam pe Gretchen. Era cea mai deşteaptă fată pe care-o cunoscusem vreodată şi destul de deşteaptă ca să ştie că faptul de a fi deşteaptă avea repercusiuni. Îl putea ajuta pe Magdy, sigur că da, devenind o parte din ceea ce-i lipsea lui. Dar asta însemna ca ea să fie aşa, într-un fel sau altul, pentru tot restul vieţii lor. Urma s-o facă, pentru că, dacă mergeai pînă la limită, chiar îl iubea pe Magdy. Dar avea dreptate să se îngrijoreze în legătură cu ceea ce însemna asta pentru ea.

— Oricum, continuă Gretchen, n-am terminat cu ajutatul altcuiva.

M-am dezmeticit brusc din gîndurile mele auzind asta.

— O, am exclamat. Bine. Ştii tu. N-am nimic.

— Ştiu, replică Gretchen. Şi mai ştiu şi că minţi îngrozitor.

— Nu te pot păcăli.

— Nu. Pentru că ceea ce era Enzo pentru Magdy sînt eu pentru tine.

Am îmbrăţişat-o.

— Ştiu, am zis.

— Bine. De cîte ori o să uiţi, am să-ţi aduc aminte.

— În ordine.

Ne-am desprins din braţe şi Gretchen mă lăsă singură cu Enzo şi familia lui. Am stat cu ei multă vreme.

*

Patru zile mai tîrziu, sosi o notiţă de la tăticul, cu o sondă de salt de pe staţia Phoenix.

Un miracol, scria. N-am luat drumul închisorii. Ne întoarcem cu următoarea navă de aprovizionare. Spune-le lui Hickory şi Dickory că o să am nevoie să stau de vorbă cu ei cînd mă întorc. Vă iubesc.

Mai era şi o notiţă pentru Jane, dar nu mi-a spus ce scria în ea.

*

— De ce-ar vrea tăticul să stea de vorbă cu voi? l-am întrebat pe Hickory.

— Nu ştim, răspunse Hickory. Ultima oară cînd el şi cu mine am vorbit despre ceva cît de cît important a fost în ziua – iartă-mă – cînd a murit prietenul tău, Enzo. Cu ceva vreme în urmă, înainte să plecăm de pe Huckleberry, i-am pomenit maiorului Perry că guvernul obinilor şi poporul obin sînt gata să te ajute pe tine şi familia ta aici, pe Roanoke, dacă ai avea nevoie de ajutorul nostru. Maiorul Perry mi-a

amintit de această discuţie şi m-a întrebat dacă oferta mai stă în picioare. I-am zis că la vremea respectivă credeam că da.

— Crezi că tăticul o să ceară ajutorul vostru?

— Nu ştiu. Şi de cînd am vorbit ultima oară cu maiorul Perry, împrejurările s-au schimbat.

— Ce vrei să spui?

— Dickory şi cu mine am primit în sfîrşit informaţii actualizate detaliate de la guvernul nostru, pînă la şi incluzînd analiza acestuia referitoare la atacul Uniunii Coloniale împotriva flotei Conclavului. Ştirea cea mai importantă este aceea că am fost informaţi că, la scurtă vreme după dispariţia navei *Magellan,* Uniunea Colonială a venit la guvernul obinilor şi le-a cerut să nu caute colonia Roanoke, nici să nu-i ofere ajutor, dacă urma să fie descoperită de Conclav sau de către oricare altă rasă.

— Ştiau că o să veniţi să mă căutaţi.

— Da.

— Dar de ce v-ar cere să nu ne ajutaţi?

— Pentru că s-ar fi amestecat în planurile Uniunii Coloniale de a atrage flota Conclavului pe Roanoke.

— Asta s-a întîmplat deja. S-a făcut. Obinii ne pot ajuta acum.

— Uniunea Colonială ne-a cerut să continuăm să nu acordăm ajutor sau asistenţă coloniei Roanoke.

— Dar n-are nici un sens!

— Sîntem înclinaţi să fim de acord.

— Asta înseamnă însă că nu mă puteţi ajuta nici pe *mine!*

— Există o diferenţă între tine şi colonia Roanoke, explică Hickory. Uniunea Colonială nu ne poate cere să nu te protejăm sau să nu te ajutăm pe tine. Ar încălca tratatul între popoarele noastre, iar Uniunea Colonială n-ar vrea să facă aşa ceva, în special acum. Dar Uniunea Colonială ar putea alege să dea o interpretare îngustă tratatului, şi aşa a făcut. Tratatul nostru te priveşte pe tine, Zoë. Iar într-o măsură mult mai mică, priveşte şi familia ta, însemnînd

maiorul Perry şi locotenentul Sagan. Nu priveşte însă colonia Roanoke cîtuşi de puţin.

— O priveşte cînd eu *locuiesc* aici! Colonia asta mă priveşte în foarte mare măsură pe *mine.* Oamenii ei mă privesc în foarte mare măsură pe *mine.* Toţi cei la care ţin, din tot universul, sînt aici. Roanoke e importantă pentru mine. Ar trebui să fie importantă pentru voi!

— N-am spus că nu e importantă pentru *noi,* replică Hickory, şi în vocea lui am auzit ceva ce nu mai auzisem niciodată: *reproş.* Nici nu sugerăm că nu e importantă pentru tine, din multe motive. Îţi spunem cum cere Uniunea Colonială guvernului obinilor să-şi privească drepturile, conform prevederilor tratatului. Şi îţi spunem că guvernul nostru, pentru propriile lui motive, a fost de acord.

— Aşadar, dacă tăticul vă cere ajutorul, o să-i spuneţi nu.

— O să-i spunem că, atîta vreme cît Roanoke este o lume a Uniunii Coloniale, nu avem posibilitatea de a-i oferi ajutor.

— Aşadar, *nu.*

— Da. Ne pare rău, Zoë.

— Vreau informaţiile pe care vi le-a dat guvernul vostru.

— O să ţi le dăm. Dar sînt în limba şi în formatul de fişiere ale noastre, şi o să ne ia o durată considerabilă de timp ca PDA-ul tău să le traducă.

— Nu-mi pasă.

— Cum doreşti.

Nu prea multă vreme după aceea, m-am uitat cu atenţie la ecranul PDA-ului şi am scrîşnit din dinţi, în timp ce acesta se tîra prin transformări de fişiere şi prin traduceri. Mi-am dat seama că ar fi mai uşor să-i întreb pur şi simplu pe Hickory şi Dickory despre ceea ce mă interesa, dar voiam să văd totul cu propriii mei ochi. Oricît de mult ar fi durat.

Şi a durat îndeajuns de mult încît să nu apuc să citesc mare lucru pînă cînd tăticul şi ceilalţi au ajuns acasă.

*

— Toate astea arată ca o păsărească, comentă Gretchen, uitîndu-se la documentele pe care i le arătam pe PDA. Parc-ar fi fost tradusă de maimuţe, sau cam aşa ceva.

— Uite, am zis.

Am deschis un alt document.

— Potrivit ăstuia, distrugerea flotei Conclavului a avut efecte contrare celor aşteptate. Ar fi trebuit să provoace prăbuşirea Conclavului, şi toate rasele să înceapă să tragă unele în altele. Ei bine, Conclavul începe să se prăbuşească, dar rasele nu se prea bat între ele. În schimb, atacă lumile Uniunii Coloniale. Au încurcat-o rău de tot.

— Dacă tu zici că asta înseamnă, o să te cred. Nu prea găsesc verbele pe-aici.

Am deschis alt document.

— Aici, este vorba despre un conducător din Conclav pe nume Nerbros Eser. Acum e principalul concurent al generalului Gau la conducerea Conclavului. Gau încă nu vrea să atace direct Uniunea Colonială, chiar dacă tocmai i-am distrus flota, încă mai crede că e destul de puternic Conclavul pentru a face mai departe ceea ce făcea. Dar tipul ăsta, Eser, crede că acum Conclavul ar trebui să ne nimicească pur şi simplu. Toată Uniunea Colonială. Şi în special pe noi, cei de-aici, de pe Roanoke. Asta doar ca să sublinieze ideea că nu trebuie să-i faci necazuri Conclavului.

— Bine, replică Gretchen. Dar tot nu ştiu ce *înseamnă* toate astea, Zoë. Vorbeşte o limbă mai simplă cu mine. Mă pierzi.

M-am oprit şi am tras aer în piept. Gretchen avea dreptate. Petrecusem cea mai mare parte a zilei trecute citind aceste documente şi bînd cafea, fără să dorm; nu eram chiar pe culmea talentelor mele în materie de comunicare. Aşa că am încercat din nou.

— Tot rostul găsirii coloniei Roanoke a fost să înceapă un război, am explicat.

— Se pare că a mers.

— Nu. Trebuia să înceapă un război *în interiorul* Conclavului. Distrugerea flotei ar fi trebuit să destrame Conclavul din interior. Ar fi pus capăt ameninţării acestei coaliţii uriaşe de rase extraterestre şi ar fi adus lucrurile înapoi la situaţia dinainte, cînd fiecare rasă lupta cu toate celelalte. Declanşăm un război civil, apoi ne strecurăm în timp ce se bat cu toţii, punem mîna pe lumile pe care le vrem şi ieşim din toate astea mai puternici decît înainte – poate prea puternici pentru ca orice rasă singură sau chiar un grup mic de rase să îndrăznească să ne atace. Asta a fost planul.

— Dar tu spui că n-a mers aşa…

— Exact. Am distrus flota şi i-am făcut pe membrii Conclavului să se lupte, dar să lupte împotriva *noastră.* Motivul pentru care nu ne place Conclavul este că erau patru sute contra unu, acel unu fiind noi. Ei bine, acum încă sînt patru sute contra unu, cu excepţia faptului că nimeni nu-l mai ascultă pe singurul tip care-i împiedica să pornească un război total împotriva noastră.

— Împotriva noastră, aici, pe Roanoke.

— Împotriva noastră, pretutindeni. Uniunea Colonială. Fiinţele umane. *Noi…* Asta se întîmplă acum. Lumile Uniunii Coloniale sînt luate cu asalt. Nu numai coloniile noi, cele care sînt atacate de obicei. Dar chiar şi coloniile statornicite – care n-au fost atacate de decenii – sînt lovite. Iar dacă generalul Gau nu-i pune pe toţi la locul lor, atacurile astea or să se tot întîmple. Or să devină din ce în ce mai rele.

— Cred că ai nevoie de un nou hobby, observă Gretchen, dîndu-mi înapoi PDA-ul. Cel de-acum e de-a dreptul deprimant.

— Nu încerc să te sperii. M-am gîndit că ai vrea să ştii despre toate astea.

— Nu trebuie să-mi spui mie. Trebuie să le spui părinţilor tăi. Sau tatălui meu. Cuiva care chiar ştie ce să facă în legătură cu toate astea.

— Ei ştiu deja. I-am auzit pe John şi Jane vorbind despre asta noaptea trecută, după ce tăticul s-a întors de pe staţia Phoenix. Toţi cei de-acolo ştiu că sînt atacate coloniile.

Nimeni nu *raportează* – Uniunea Colonială are o interdicţie asupra ştirilor – dar toată lumea vorbeşte pe ascuns.

— Şi ce înseamnă asta pentru Roanoke?

— Nu ştiu. Dar ştiu că nu avem prea multă protecţie în acest moment.

— Aşadar, o să murim cu toţii. E bine. Doamne! Mulţumesc, Zoë. Chiar mă bucur să aflu.

— Încă nu-i chiar atît de rău. Părinţii noştri se ocupă de asta. Or să găsească ei ceva. N-o să murim cu toţii.

— Ei bine, *tu* n-o să mori, măcar atît.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Dacă lucrurile o iau cu adevărat razna, obinii or să dea buzna şi or să te ia de-aici. Deşi, dacă toată Uniunea Colonială este cu adevărat atacată, nu sînt sigură unde-o să te duci pînă la urmă. Dar ideea este că ai o cale de scăpare. Noi ceilalţi nu avem.

M-am uitat cu ochii mari la Gretchen.

— Asta-i incredibil de nedrept, am spus. Nu plec nicăieri, Gretchen.

— De ce? întrebă Gretchen. Nu sînt *supărată* pe tine că ai o ieşire, Zoë. Sînt *invidioasă.* Am trecut printr-un atac. O singură rachetă a trecut şi nici măcar n-a explodat cum trebuie, şi tot a făcut pagube incredibile şi a omorît pe cineva la care ţineam şi pe toată familia lui. Dar cînd or să vină după noi de-adevăratelea, n-o s-avem nici o şansă.

— Încă ai antrenamentul.

— N-o să fiu în stare să mă iau la luptă corp la corp cu o *rachetă,* Zoë, ripostă Gretchen, iritată. Da, dacă cineva se hotărăşte să trimită soldaţi la sol, s-ar putea să fiu în stare să-i resping pentru o vreme. Dar după ce i-am făcut flotei aceleia a Conclavului, crezi c-o să-şi mai bată cineva capul? N-or să facă altceva decît să ne nimicească din cer. Ai spus-o chiar tu. Vor să scape de noi. Iar tu eşti singura care are şansa să scape de-aici.

— Am zis deja că nu plec nicăieri.

— Iisuse, Zoë, exclamă Gretchen. Te iubesc, serios, dar nu-mi vine să cred că eşti de fapt chiar atît de bătută-n cap. Dacă ai şansa să pleci, *pleacă.* Nu vreau să mori.

Mama şi tatăl tău nu vor nici ei. Obinii vor tăia cărare printre noi toţi ca să te împiedice să mori. Cred că ar trebui să pricepi aluzia.

— Pricep aluzia. Dar nu înţelegi. Am *fost* singurul supravieţuitor, Gretchen. Mi s-a mai întîmplat şi înainte. O dată e de-ajuns de-a lungul vieţii oricui. Nu plec nicăieri.

*

— Hickory şi Dickory vor să pleci de pe Roanoke, îmi spuse tăticul, după ce mă apelase pe PDA.

Hickory şi Dickory stăteau în camera de zi, împreună cu el. Era limpede că sosisem în toiul unui soi de negocieri. Şi la fel de limpede era că se refereau la mine. Tonul vocii tăticului era destul de lipsit de gravitate ca să-mi dau seama că spera să le demonstreze ceva obinilor, iar eu eram destul de sigură că ştiam ce anume.

— Tu şi cu mămica veniţi şi voi? am întrebat.

— Nu, răspunse tăticul.

Mă aşteptam la asta. Orice s-ar fi întîmplat cu colonia, atît John cît şi Jane aveau să ia parte pînă la sfîrşit, chiar dacă însemna că aveau să moară odată cu ea. Era ceea ce se aştepta de la ei în calitate de conducători ai coloniei, de foşti soldaţi şi de fiinţe umane.

— Atunci, la naiba cu plecarea!

M-am uitat la Hickory şi Dickory în timp ce vorbeam.

— Ţi-am spus eu, îi zise tăticul lui Hickory.

— Nu i-ai cerut să plece, remarcă Hickory.

— Pleacă, Zoë!

Cuvintele fură rostite pe un ton atît de sarcastic încît nici măcar lui Hickory şi Dickory nu le putea scăpa.

Am dat un răspuns nu tocmai politicos la asta, apoi lui Hickory şi Dickory şi apoi, ca să fiu sigură, întregii idei că reprezentam ceva special pentru obini. Pentru că aveam un acces de impertinenţă şi pentru că mă săturasem de toată povestea.

— Dacă vreţi să mă protejaţi, i-am zis lui Hickory, atunci protejaţi colonia asta. Protejaţi oamenii la care ţin.

— Nu putem, răspunse Hickory. Ni se interzice s-o facem.

— Atunci aveţi o problemă, am continuat, pentru că eu nu plec nicăieri. Şi nici voi, nici oricine altcineva, nu poate face nimic în privinţa asta.

Apoi am plecat, cu un aer dramatic, în parte pentru că asta cred că aştepta tăticul de la mine, în parte pentru că terminasem ce-aveam de spus.

După aceea, m-am dus în camera mea şi am aşteptat să mă cheme tăticul din nou. Pentru că, orice s-ar fi petrecut între el şi Hickory şi Dickory, nu se terminase cînd m-am năpustit eu afară din cameră. Şi, aşa cum am spus, orice-ar fi fost, era clar că era vorba despre mine.

Cam cu zece minute mai tîrziu, tăticul mă chemă iar. M-am întors în camera de zi. Hickory şi Dickory plecaseră.

— Stai jos, Zoë, te rog, spuse tăticul. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Presupune să plec de pe Roanoke? am întrebat.

— Da.

— Nu.

— Zoë…

— *Nu,* am repetat. Şi nu te înţeleg. Cu zece minute în urmă erai încîntat să stau aici, în faţa lui Hickory şi Dickory, şi să le spun că nu plec nicăieri, iar acum vrei să plec? Ce ţi-au zis ca să te facă să te răzgîndeşti?

— Asta e ceea ce le-am spus şi lor. Şi nu m-am răzgîndit. Am nevoie să pleci, Zoë.

— De ce? Ca să rămîn în viaţă, în timp ce toţi cei la care ţin mor? Tu, mămica, Gretchen şi Magdy? Ca să fiu salvată cînd Roanoke va fi distrusă?

— Am nevoie să pleci ca să pot *salva* Roanoke.

— Nu înţeleg.

— Asta se întîmplă probabil pentru că nu mă laşi să *termin* înainte de a te lansa în discursuri pompoase.

— Nu mă lua peste picior!

Tăticul oftă.

— Nu încerc să te iau peste picior, Zoë. Dar ceea ce vreau eu de la tine în momentul ăsta este să taci, ca să-ţi spun despre ce este vorba. Poţi să faci asta, te rog? Aşa

lucrurile ar merge mult mai repede. Apoi, dacă spui nu, cel puţin o să spui nu pentru motive întemeiate. Bine?

— Bine.

— Mulţumesc. Uite… Chiar acum, toată Uniunea Colonială este atacată pentru că am distrus flota Conclavului. A fost lovită fiecare lume a UC. Forţele Coloniale de Apărare erau şi aşa suprasolicitate, şi o să fie şi mai rău. Mult mai rău. Uniunea Colonială ia deja hotărîri privind ce colonii îşi poate permite să piardă atunci cînd se va ajunge la asta.

— Iar Roanoke este una dintre ele.

— Da. Categoric. Dar e mai mult de-atît, Zoë. Exista o posibilitate ca eu să pot cere obinilor să ne ajute aici, pe Roanoke. Pentru că te aflai aici. Dar Uniunea Colonială a cerut obinilor să nu ne ajute deloc. Te pot lua de aici, dar nu te pot ajuta pe tine, sau pe noi, să apărăm Roanoke. Uniunea Colonială nu vrea ca ei să ne ajute.

— De ce? N-are nici un sens.

— N-are sens dacă presupui că Uniunea Colonială vrea ca Roanoke să *supravieţuiască.* Dar priveşte lucrurile altfel, Zoë. Aceasta este prima colonie în care oamenii vin din UC în loc să vină de pe Pămînt. Colonistii de aici sînt din zece lumi ale Uniunii Coloniale, cele mai mari şi cele mai populate. Dacă Roanoke este distrusă, toate aceste zece lumi or să fie greu lovite de pierdere. Roanoke va deveni un strigăt de luptă pentru aceste lumi. Şi pentru întreaga Uniune Colonială.

— Vrei să spui că pentru Uniunea Colonială valorăm acum mai mult morţi decît vii?

— Valorăm mai mult ca simbol decît ca una dintre colonii. Ceea ce este un inconvenient pentru aceia dintre noi care trăiesc aici şi vor să rămînă în viaţă. Dar, da. De aceea nu vor să-i lase pe obini să ne ajute. De aceea nu ne calificăm pentru resurse.

— Eşti sigur de asta? Ţi-a spus cineva cînd te-ai întors pe staţia Phoenix?

— Mi-a spus cineva. Un anume general Szilard. Este fostul comandant al lui Jane. Neoficial, dar se potrivea cu propriile mele calcule interioare.

— Şi ai încredere în el? Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar Uniunea Colonială n-a fost tocmai onestă cu noi în ultima vreme.

— Am problemele mele cu Szilard. La fel şi mama ta. Dar da. În privinţa asta am încredere în el. Chiar şi-acum, este singurul din întreaga Uniune Colonială în care *am* de fapt încredere.

— Ce legătură are asta cu plecarea mea de pe Roanoke?

— Generalul Szilard mi-a mai spus ceva cînd m-am întîlnit cu el. Tot neoficial, dar din surse bune. Mi-a spus că generalul Gau, conducătorul Conclavului…

— Ştiu cine e, tăticule. M-am ţinut la curent cu evenimentele curente.

— Scuză-mă. Szilard a spus că generalul Gau este vizat de un atentat de către cineva cin cercul lui apropiat de consilieri, şi că atentatul se va petrece curînd, probabil în următoarele cîteva săptămîni.

— De ce ţi-a spus ţie aşa ceva?

— Ca să pot folosi informaţia. Chiar dacă Uniunea Colonială ar fi vrut să-i spună generalului Gau despre atentat – ceea ce nu vrea, din moment ce probabil i-ar plăcea să reuşească – nu există nici un motiv să socotim că Gau ar fi dispus să creadă. UC tocmai i-a *distrus* flota. Dar Gau s-ar putea să asculte informaţia dacă ar veni din partea mea, pentru că a avut deja de-a face cu mine.

— Şi tu ai fost cel care l-a implorat să nu-şi aducă flota pe Roanoke.

— Exact. Din cauza asta am fost atacaţi atît de puţin pînă acum. Generalul Gau mi-a spus că nici el, nici Conclavul n-or să treacă la represalii împotriva coloniei Roanoke pentru ceea ce s-a întîmplat cu flota.

— Am fost totuşi atacaţi.

— Dar nu de către Conclavul propriu-zis. De către alţii, care ne testau apărarea. Dacă Gau este asasinat, această garanţie moare odată cu el. Şi atunci se deschide sezonul

de vînătoare pentru Roanoke, pentru că aici a avut Conclavul cea mai mare înfrîngere. Sîntem un simbol şi pentru noi, şi pentru Conclav. Aşa că trebuie să-l anunţăm pe generalul Gau că e în pericol. Pentru propriul nostru bine.

— Dacă-i spui asta, o să dai informaţii unui duşman al Uniunii Coloniale. O să fii un trădător.

Tăticul zîmbi strîmb.

— Crede-mă, Zoë. Sînt deja în belea pînă la gît.

Zîmbetul îi dispăru.

— Şi da, generalul Gau este duşmanul Uniunii Coloniale. Dar cred că ar putea fi un prieten pentru Roanoke. Chiar acum, Roanoke are nevoie de toţi prietenii pe care-i poate găsi, oriunde-i poate găsi. Cei pe care-i aveam ne întorc spatele. Ne ducem la acesta nou, cu pălăria în mînă.

— Şi prin *noi* vrei să spui *eu.*

— Da. Am nevoie să transmiţi acest mesaj pentru mine.

— N-ai nevoie de mine ca s-o fac. Ai putea s-o faci tu. Ar putea s-o facă mămica. Ar fi *mai bine* din partea oricăruia dintre voi.

Tăticul clătină din cap.

— Nici Jane, nici eu nu putem pleca de pe Roanoke, Zoë. Uniunea Colonială stă cu ochii pe noi. N-au încredere în noi. Şi chiar dacă am putea, nu putem pleca din cauză că locul nostru e aici, alături de colonişti. Sîntem conducătorii lor. Nu-i putem abandona. Orice li s-ar întîmpla lor, ni se întîmplă şi nouă. Le-am făcut o promisiune şi o să rămînem să apărăm colonia, indiferent ce se întîmplă. Înţelegi asta.

Am dat din cap.

— Aşa că noi nu putem pleca. Dar *tu* poţi, în secret. Obinii vor deja să te ia de pe Roanoke. Uniunea Colonială va permite, pentru că face parte din tratatul cu obinii şi, atîta vreme cît Jane şi cu mine rămînem aici, n-o să stîrnească nici o mirare. Obinii sînt neutri, tehnic vorbind, în lupta dintre Conclav şi Uniunea Colonială; o navă obină ar putea să ajungă la cartierul general al generalului Gau, pe cînd o navă a Uniunii Coloniale n-ar putea.

— Atunci, trimite-i pe Hickory şi Dickory. Sau pune-i doar pe obini să-i trimită o sondă de salt generalului Gau.

— N-ar merge. Obinii n-or să-şi pună în primejdie relaţia cu Uniunea Colonială pentru a transmite mesaje pentru *mine.* Singurul motiv pentru care fac asta cît de cît este pentru că sînt de acord să-i las să te ia de pe Roanoke. Folosesc singura pîrghie pe care o am pentru obini, Zoë. Adică tu.

Şi mai e ceva, continuă el. Generalul Gau trebuie să ştie că eu cred că informaţia pe care i-o trimit este bună. Că nu sînt iarăşi doar un pion într-un joc mai mare al Uniunii Coloniale. Trebuie să-i dau o dovadă a sincerităţii mele, Zoë. Ceva care să dovedească faptul că eu risc la fel de mult trimiţîndu-i această informaţie, ca şi el primind-o. Chiar dacă eu sau Jane ne-am putea duce în persoană, generalul Gau n-ar avea nici un motiv să aibă încredere în ceea ce-i spunem, pentru că ştie că atît Jane cît şi eu am fost soldaţi şi sîntem conducători. Ştie că am fi dispuşi să ne sacrificăm pentru colonia noastră. Dar ştie şi că *nu* sînt dispus să-mi sacrific singura fiică. Şi nici Jane.

Aşa că vezi tu, Zoë… Trebuie să fii tu. Nimeni altcineva n-o poate face. Tu eşti singura care poate să ajungă la generalul Gau, să ducă mesajul şi să fie crezută. Nu eu, nu Jane, nu Hickory şi Dickory. Nimeni altcineva. Numai tu. Transmite mesajul şi s-ar putea să găsim totuşi o cale să salvăm Roanoke. E o şansă slabă. Dar în clipa asta, e singura pe care-o avem.

Am stat nemişcată cîteva minute, încercînd să pricep ce anume îmi ceruse tăticul să fac.

— Ştii că dacă Hickory şi Dickory mă iau de pe Roanoke, n-or să vrea să mă mai aducă înapoi, am spus în cele din urmă. Ştii asta.

— Sînt destul de sigur.

— Îmi ceri să plec. Îmi ceri să accept că s-ar putea să nu vă mai văd niciodată pe nici unul dintre voi. Pentru că, dacă generalul Gau n-o să mă creadă, sau dacă e omorît înainte de a apuca să vorbesc cu el, sau chiar dacă mă crede dar nu poate face nimic să ne ajute, călătoria asta nu va

însemna mare lucru. Tot ce va realiza va fi să mă ia pe mine de pe Roanoke.

— Dacă asta-i tot ce-ar realiza, Zoë, tot nu m-aş plînge, spuse tăticul şi-apoi ridică repede mîna, ca să mă împiedice să comentez. Dar dacă asta ar fi *tot* ce-aş crede că o să realizeze, nu ţi-aş cere s-o faci. Ştiu că nu vrei să pleci de pe Roanoke. Ştiu că nu vrei să ne părăseşti – pe noi sau pe prietenii tăi. Nu vreau să ţi se întîmple nimic rău, Zoë. Dar eşti şi destul de mare ca să iei singură decizii. Dacă, după ce se termină totul, o să vrei să rămîi pe Roanoke ca să înfrunţi orice ţi-ar ieşi în cale, n-o să încerc să te opresc. La fel şi Jane. O să fim cu tine pînă la sfîrşit. Ştii asta.

— Ştiu.

— Există riscuri pentru toţi. Cînd Jane şi cu mine o să spunem consiliului coloniei Roanoke despre asta – ceea ce vom face imediat după ce vei pleca – sînt destul de sigur că or să ne dea afară din slujba de conducători ai coloniei. Iar cînd veştile or să ajungă la Uniunea Colonială, Jane şi cu mine o să fim aproape cu siguranţă arestaţi sub acuzaţia de trădare. Chiar dacă totul merge perfect, Zoë, şi generalul Gau acceptă mesajul tău, acţionează pe baza lui şi poate chiar are grijă ca Roanoke să rămînă nevătămată, tot va trebui să plătim pentru acţiunile noastre. Jane şi cu mine acceptăm. Credem că merită, pentru o şansă de a ţine Roanoke la adăpost. Riscul pentru tine, Zoë, este că, dacă faci asta, s-ar putea să nu-ţi mai vezi prietenii pentru foarte multă vreme sau chiar deloc. E un mare risc. E un risc real. Trebuie să hotărăşti dacă merită luat.

M-am gîndit la asta încă puţin.

— Cît timp am ca să mă gîndesc? am întrebat.

— Tot timpul de care ai nevoie. Dar asasinii aceia n-or să stea degeaba fără să facă nimic.

Am aruncat o privire către locul unde se aflaseră Hickory şi Dickory.

— Cît timp crezi că o să le trebuiască pentru ca să aducă aici un mijloc de transport? am întrebat.

— Glumeşti? Dacă nu trimit după unul în secunda în care termin de vorbit cu ei, o să-mi mănînc pălăria.

— Nu porţi pălărie.

— Atunci o să cumpăr o pălărie şi-o s-o mănînc.

— Am să mă întorc. O să duc mesajul ăsta generalului Gau, apoi o să mă întorc aici. Nu sînt sigură cum am să-i conving pe obini, dar am s-o fac. Îţi promit, tăticule.

— Bine. Adu o armată cu tine. Şi arme. Şi crucişătoare de luptă.

— Arme, crucişătoare, armată, am înşirat pe listă. Altceva? Adică, atîta vreme cît mă duc la *cumpărături...*

— Circulă zvonul că aş fi doritor să cumpăr o pălărie.

— Pălărie, bine.

— Ai grijă să fie o pălărie elegantă.

— Nu promit nimic.

— Bine. Dar dacă trebuie să alegi între pălărie şi armată, alege armata. Şi ai grijă să fie una bună. O să avem nevoie.

*

— Unde-i Gretchen? mă întrebă Jane.

Stăteam lîngă micul aparat de transport obin. Îmi luasem deja rămas-bun de la tăticul. Hickory şi Dickory mă aşteptau înăuntrul aparatului.

— Nu i-am spus că plec.

— O să fie foarte supărată din cauza asta.

— N-am intenţia să fiu plecată destulă vreme ca să i se facă dor de mine.

Mămica nu răspunse nimic la asta.

— I-am scris o notiţă, am adăugat în sfîrşit. E programată să fie transmisă mîine dimineaţă. I-am spus ce-am crezut că-i pot spune despre motivul plecării. Am sfătuit-o să vorbească cu voi despre restul. Aşa că s-ar putea să treacă să vă vadă.

— O să vorbesc cu ea. O să-ncerc s-o fac să înţeleagă.

— Mulţumesc.

— Tu cum te simţi?

— Sînt îngrozită. Sînt speriată că n-o să vă mai văd niciodată pe tine, pe tăticul sau pe Gretchen. Sînt speriată că o să stric totul. Sînt speriată că, şi dacă n-o să stric totul,

n-o să conteze. Simt că o să leşin, şi am simţit aşa de cînd a aterizat chestia asta.

Jane mă îmbrăţişă, apoi se uită la gîtul meu, nedumerită.

— Nu-ţi iei medalionul cu elefantul de jad?

— Oh… E o poveste lungă. Spune-i lui Gretchen că am zis să ţi-o povestească. Trebuie oricum să afli despre ea.

— L-ai pierdut?

— Nu e pierdut. Numai că nu-l mai am.

— Oh, exclamă Jane.

— Nu mai am nevoie de el. Ştiu cine mă iubeşte în lumea asta şi cine m-a iubit.

— Bine. Ceea ce voiam să-ţi spun eu este că, aşa cum îţi aduci aminte cine te iubeşte, ar trebui să-ţi aduci aminte cine eşti. Şi totul despre cine eşti. Şi totul despre *ce* eşti.

— Ce sînt, am zîmbit atotştiutor. Din cauza a ceea *ce* sînt plec acum. *Ce* sînt a stîrnit mai multe necazuri decît merită, dacă mă întrebi pe mine.

— Asta nu mă surprinde. Trebuie să-ţi spun, Zoë, că au existat momente în care mi-a părut rău pentru tine. Atît de mult din viaţa ta a fost complet în afara controlului tău… Ţi-ai trăit viaţa sub privirea unei rase întregi de fiinţe, iar ei au avut pretenţii de la tine chiar de la început. Întotdeauna am fost uimită că ai reuşit să rămîi întreagă la minte trecînd prin toate astea.

— Ei, ştii tu. Părinţii buni ajută.

— Mulţumesc. Am încercat să-ţi facem viaţa cît mai normală posibil. Şi cred că te-am crescut destul de bine ca să-ţi pot spune asta, iar tu să înţelegi: *ce* eşti a avut pretenţii de la tine toată viaţa ta. Acum e momentul să pretinzi ceva înapoi. Înţelegi?

— Nu sînt sigură.

— *Cine* eşti a trebuit întotdeauna să lase loc pentru *ce* eşti. Ştii asta.

Am dat din cap. Aşa era.

— Asta s-a întîmplat în parte pentru că eşti tînără, şi *ce* eşti este atît de mare faţă de *cine* eşti. Nu te poţi aştepta ca un copil normal, de opt ani sau chiar de paisprezece ani, să înţeleagă ce înseamnă să fii ceva asemănător cu ceea

ce eşti tu. Dar acum ai ajuns destul de mare ca să înţelegi. Să ai parte de apreciere pentru asta. Să ştii cum să foloseşti acest lucru, pentru altceva decît să stai tîrziu noaptea.

Am zîmbit, uluită că Jane îşi amintea cum încercam să folosesc tratatul ca să stau mai tîrziu decît ora mea de culcare.

— Te-am urmărit în ultimul an. Am văzut cum interacţionezi cu Hickory şi Dickory. Ţi-au impus multe din cauza a ceea ce eşti. Tot antrenamentul şi toate exerciţiile acelea. Dar ai început şi să ceri mai mult de la ei. Documentele pe care i-ai pus să ţi le dea…

— Nu ştiam că ai aflat despre asta.

— Am fost ofiţer de informaţii. Soiul ăsta de lucruri e meseria mea. Esenţa este că ai devenit mai dispusă să foloseşti această putere. Preiei în sfîrşit controlul asupra vieţii tale. *Ce* eşti a început să facă loc pentru *cine* eşti.

— E un început.

— Ţine-o tot aşa. Avem nevoie de *cine* eşti, Zoë. Avem nevoie să iei ceea ce eşti – *fiecare* parte din ceea ce eşti – şi s-o foloseşti ca să ne salvezi pe noi. Să salvezi Roanoke. Şi să te întorci la noi.

— Cum s-o fac? am întrebat.

Jane zîmbi.

— Cum am spus: pretinde ceva înapoi.

— E prea vag ca să mă ajute cu ceva.

— Poate, răspunse Jane, şi mă sărută pe obraz. Sau poate că am doar încredere că eşti destul de deşteaptă ca să-ţi dai seama singură.

Mămica obţinu o îmbrăţişare pentru asta.

Zece minute mai tîrziu, mă aflam la cincisprezece kilometri deasupra planetei Roanoke şi urcam în continuare, îndreptîndu-mă către o navă obină, gîndindu-mă la ce spusese Jane.

— Vei afla că navele noastre zboară mult mai repede decît navele Uniunii Coloniale, mă informă Hickory.

— Chiar aşa! am exclamat.

M-am dus către locul unde Hickory şi Dickory îmi puseseră bagajul şi am luat una dintre valize.

— Da, replică Hickory. Motoare mult mai eficiente şi o administrare mai bună a gravitaţiei artificiale. Vom ajunge la distanţa de salt faţă de Roanoke în ceva mai puţin de două zile. Uneia dintre navele voastre i-ar trebui cinci sau şase zile să ajungă la aceeaşi distanţă.

— În regulă, am comentat. Cu cît ajungem mai repede la generalul Gau, cu atît mai bine.

Am desfăcut fermoarul valizei.

— Este o clipă foarte emoţionantă pentru noi, vorbi Hickory. E prima oară de cînd locuieşti cu maiorul Perry şi locotenent Sagan cînd vei întîlni alţi obini în persoană.

— Dar ei ştiu totul despre mine…

— Da. Înregistrările din ultimul an au ajuns la toţi obinii, atît în formă nemontată cît şi de rezumat. Versiunile nemontate vor lua timp să fie prelucrate.

— Pariez. Asta era!

Găsisem ce căutam: cuţitul de piatră, dar de la vîrcolacul meu. Îl împachetasem în grabă, cînd nu se uita nimeni. Voiam să mă asigur că nu mi-am închipuit doar că-l pusesem în bagaje.

— Ţi-ai adus cuţitul de piatră.

— L-am adus. Am planuri pentru el.

— Ce planuri? întrebă Hickory.

— O să-ţi zic mai tîrziu. Dar spune-mi, Hickory… Nava asta pe care mergem… E cineva important pe ea?

— Da, răspunse Hickory. Pentru că e prima oară cînd te afli în prezenţa altor obini de cînd erai copil, unul dintre membrii consiliului de guvernămînt al obinilor va fi acolo să te salute. Vrea foarte mult să se întîlnească cu tine.

— Bine, am zis şi am aruncat o privire către cuţit. Şi eu vreau foarte mult să mă întîlnesc cu el.

Cred că în acel moment chiar l-am făcut nervos pe Hickory.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Pretinde ceva înapoi, mi-am spus în timp ce aşteptam ca membrul consiliului obinilor să mă salute în cabina mea de lux. Pretinde ceva înapoi. Pretinde ceva înapoi.

Cu siguranţă că o să vomit, m-am gîndit.

Nu poţi să vomiţi, mi-am răspuns singură. Încă nu ţi-ai dat seama cum e cu toaleta. Nu ştii în ce să vomiţi.

Asta cel puţin era adevărat. Obinii nu *excretă* şi nu se ocupă de igiena personală în acelaşi fel ca fiinţele umane, şi nu au – atunci cînd sînt cu alţii din propria lor rasă – aceleaşi probleme privind pudoarea, pe care le avem noi. În colţul cabinei se afla un sortiment interesant de găuri şi robinete care arătau precum ceva ce ai folosi *probabil* pe post de baie. Dar n-aveam nici cea mai mică idee ce era fiecare. Nu voiam să folosesc obiectul despre care credeam că e o chiuvetă, doar ca să descopăr mai tîrziu că ar fi trebuit să fie toaleta. Băutul din toaletă era în ordine pentru Babar, dar îmi place să cred că eu am standarde mai înalte.

Urma, cu siguranţă, să devină o problemă într-o oră sau două. Ar trebui să-i întreb pe Hickory şi Dickory despre asta.

Nu erau cu mine pentru că cerusem să fiu dusă direct în cabina mea cînd am pornit şi apoi am cerut să rămîn singură pentru o oră, în care moment am vrut să-l văd pe membrul consiliului. Cred că făcînd acest lucru, am dat peste cap vreun soi de ceremonie de bun-venit din partea transportorului obin (numit *Transportor Obin 8532,* cu eficienţa tipică şi plictisitoare a obinilor), dar n-am lăsat ca asta să mă deranjeze. A avut efectul pe care-l urmăream în clipa de faţă: luasem hotărîrea că urma să fiu un pic dificilă. Faptul de a fi un pic dificilă avea să facă mai uşor pentru mine, speram eu, ceea ce aveam nevoie să întreprind în continuare. Şi anume să încerc să salvez Roanoke.

Tăticul avea propriul lui plan să obţină asta, iar eu aveam să-l ajut. Dar mă gîndeam la un plan al meu propriu. Tot ce trebuia să fac eu era să pretind ceva înapoi.

Ceva cu adevărat foarte, foarte mare.

O, bine, vorbi creierul meu. Dacă asta nu merge, cel puţin îl poţi întreba pe tipul ăsta din consiliu unde-ar trebui să faci pipi. Da, bine, asta ar fi ceva.

Se auzi un ciocănit la intrarea cabinei, iar uşa se deschise. Nu exista încuietoare pentru că obinii între ei nu aveau cine ştie ce idee de intimitate (nici vreun semn pe uşă, din acelaşi motiv). Trei obini intrară în cameră: Hickory, Dickory şi un altul care era nou pentru mine.

— Bine-ai venit, Zoë, îmi spuse acesta. Te salutăm la începutul timpului tău petrecut cu obinii.

— Mulţumesc, am răspuns. Tu eşti membru al consiliului?

— Da. Numele meu este Dock.

Am încercat foarte tare să-mi stăpînesc zîmbetul de pe faţă şi am eşuat mizerabil.

— Ai spus că numele tău e Dock?

— Da, răspunse.

— Ca în Hickory, Dickory, Dock…

— E corect.

— Asta-i o coincidenţă uimitoare, am comentat, odată ce mi-am recăpătat controlul asupra feţei.

— Nu-i o coincidenţă, spuse Dock. Cînd tu ai dat numele de Hickory şi Dickory, am aflat despre versurile de copii din care ai luat numele. Cînd eu şi mulţi alţi obini ne-am ales nume, am ales cuvinte din poezie.

— Ştiam că există alţi Hickory şi Dickory. Dar îmi spui că există şi alţi obini pe nume Dock…

— Da, răspunse Dock.

— Şi „Şoarece” şi „Ceas”?

— Da.

— Cum rămîne cu „Fuge”, „Sus” şi „Un”?

— Fiecare cuvînt din poezioară e popular ca nume.

— Sper că unii dintre obini ştiu că şi-au luat nume după un articol nehotărît.

— Sîntem perfect conştienţi de semnificaţia cuvintelor. Ceea ce este important este asocierea cu tine. Tu le-ai dat acestora doi numele de Hickory şi Dickory. Totul a urmat de aici.

Fusesem dată peste cap de ideea că o întreagă rasă înfricoşătoare de extratereştri îşi luase nume prosteşti din cauza numelor pe care le-am dat la doi dintre ei, fără să mă gîndesc cine ştie ce, cu mai mult de un deceniu în urmă; acest comentariu al lui Dock îmi readuse brusc concentrarea. Îmi reamintea că obinii, cu noua lor conştiinţă, se identificaseră atît de mult cu mine, purtau o amprentă atît de adîncă a mea, chiar şi cînd eram copil, încît chiar şi o poezioară de copii care-mi plăcea avea greutate.

Să cer ceva înapoi.

Stomacul mi se strînse. Nu l-am băgat în seamă.

— Hickory, am întrebat. Tu şi Dickory înregistraţi chiar acum?

— Da.

— Opriţi-vă, vă rog. Consilier Dock, înregistrezi în acest moment?

— Da, răspunse. Deşi numai pentru amintirea mea personală.

— Te rog, opreşte-te.

Toţi se opriră din înregistrat.

— Te-am jignit? întrebă Dock.

— Nu, am răspuns. Dar nu cred că o să vreţi asta ca parte a unei înregistrări permanente.

Am tras adînc aer în piept.

— Am nevoie de ceva din partea obinilor, consilier.

— Spune-mi ce este. O să încerc să găsesc pentru tine.

— Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke.

— Mă tem că nu sîntem capabili să te ajutăm cu această cerere.

— Nu este o cerere.

— Nu înţeleg.

— Am spus că nu e o cerere. N-am *cerut* ajutorul obinilor, consiliere. Am spus că *am nevoie* de el. E o diferenţă.

— Nu ne putem supune, vorbi Dock. Uniunea Colonială a cerut ca noi să nu oferim nici un ajutor coloniei Roanoke.

— Nu-mi *pasă,* am replicat. Ce vrea Uniunea Colonială în acest moment nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Uniunea Colonială plănuieşte să lase să moară pe toţi cei la care ţin, pentru că s-a hotărît că Roanoke e mai folositoare ca simbol decît în calitate de colonie. Nu dau nici o ceapă degerată pe simbolism. Îmi pasă de oameni. De prietenii şi de familia mea. Au nevoie de ajutor. Şi îl cer de la voi.

— Să te ajutăm pe tine înseamnă să rupem tratatul cu Uniunea Colonială, explică Dock.

— Tratatul vostru... E vorba de cel care vă permite accesul la mine?

— Da, confirmă Dickory.

— Vă daţi seama că mă *aveţi,* am zis. Pe nava asta. Tehnic vorbind, pe teritoriu obin. Nu mai aveţi nevoie de permisiunea Uniunii Coloniale ca să mă vedeţi.

— Tratatul nostru cu Uniunea Colonială nu prevede numai accesul la tine, replică Dock. Acoperă multe probleme, inclusiv accesul la aparatele de conştiinţă pe care le purtăm. Nu putem să acţionăm împotriva tratatului, nici măcar pentru tine.

— Atunci nu-l rupeţi, am spus, şi aici mi-am încrucişat degetele, mental.

Ştiam că obinii aveau să spună că nu pot rupe tratatul cu Uniunea Colonială; Hickory spusese asta mai înainte. Aici lucrurile erau pe cale să devină *de-a dreptul* spinoase.

— Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke, consilier. N-am spus că obinii trebuie s-o facă chiar ei.

— Mă tem că nu te înţeleg, zise Dock.

— Faceţi ca altcineva să mă ajute. Sugeraţi-le că ajutorul ar fi apreciat. Faceţi tot ce trebuie să faceţi.

— Nu vom fi capabili să ne ascundem influenţa. Uniunea Colonială nu va fi convinsă de argumentul că forţarea de către noi a altei rase să acţioneze în numele nostru nu reprezintă un amestec.

— Atunci cereţi cuiva despre care Uniunea Colonială ştie că nu-i puteţi forţa.

— Pe cine sugerezi? întrebă Dock.

Există o veche expresie pentru atunci cînd faci ceva complet nebunesc. „A da cu barda-n lună”, aşa se cheamă.

Asta eram eu, ridicînd barda.

— Consu, am răspuns.

Trosc. Barda mea porni spre o lună *foarte* îndepărtată.

Dar era o aruncătură pe care trebuia s-o fac. Obinii erau obsedaţi de consu, pentru motive cît se poate de bune: cum să *nu* fii obsedat de creaturile care ţi-au dat inteligenţă şi apoi nu te-au mai băgat în seamă pentru tot restul eternităţii? Consu vorbiseră cu obinii numai o dată de cînd le dăduseră raţiunea, iar această conversaţie avusese loc cu preţul enorm a jumătate dintre obinii de pretutindeni. Îmi aminteam de acel preţ. Plănuiam să-l folosesc acum în avantajul meu.

— Consu nu vorbesc cu noi, zise Dock.

— Determinaţi-i s-o facă!

— Nu ştim cum.

— Găsiţi o cale. *Ştiu* cum se simt obinii faţă de consu, consiliere. I-am studiat pe ei. V-am studiat pe voi. Hickory şi Dickory au făcut o poveste despre ei. Primul mit al creaţiei pentru obini, numai că e adevărat. Ştiu cum i-aţi făcut să vă vorbească. Şi ştiu că aţi încercat să-i faceţi să vă vorbească din nou de atunci. Spune-mi că nu e adevărat.

— E adevărat.

— Sînt dispusă să ghicesc că lucraţi încă la asta, chiar şi acum.

— Aşa e. Am lucrat.

— Acum e timpul să realizaţi asta.

— Nu există nici o garanţie că ne-ar ajuta consu, chiar dacă îi convingem să stea de vorbă cu noi şi să ne asculte pledoaria din partea voastră. Consu sînt imposibil de cunoscut.

— Înţeleg, merită oricum o încercare.

— Chiar dacă ceea ce ne ceri ar fi posibil, ar avea un preţ mare. Dacă ştii ce ne-a costat ultima oară cînd am vorbit cu consu…

— Ştiu *exact* cît de mult a costat. Hickory mi-a zis. Şi ştiu că obinii sînt obişnuiţi să plătească pentru ceea ce capătă. Dă-mi voie să te întreb ceva, consiliere. Ce-aţi căpătat de la tatăl meu biologic? Ce-aţi obţinut de la Charles Boutin?

— El ne-a dat conştiinţă, după cum bine ştii. Dar a avut un preţ. Tatăl tău a cerut un război.

— Pe care nu i l-aţi dat niciodată. Tatăl meu a murit înainte ca voi să apucaţi să plătiţi. Aţi căpătat darul lui pe gratis.

— Uniunea Colonială a cerut un preţ ca să termine munca lui.

— Asta-i între voi şi Uniunea Colonială. Nu anulează nimic din ce-a făcut tatăl meu sau faptul că n-aţi plătit niciodată. Eu sînt fiica lui. Moştenitoarea lui. Faptul că vă aflaţi aici spune că obinii mi-au acordat onoarea pe care i-ar acorda-o lui. V-aş putea spune că-mi *datoraţi* ceea ce-i datoraţi lui: un război, cel puţin.

— Nu pot spune că-ţi datorăm ceea ce datoram tatălui tău.

— Atunci ce-mi datoraţi *mie*? Ce-mi datoraţi mie pentru ceea ce am făcut *eu* pentru voi? Cum te cheamă?

— Numele meu e Dock.

— Un nume pe care-l porţi pentru că într-o zi le-am dat acestora doi numele de Hickory şi Dickory, am zis, arătînd spre cei doi prieteni ai mei. Este numai exemplul cel mai evident pentru ceea ce aveţi prin intermediul meu. Tatăl meu v-a dat o conştiinţă, dar voi nu ştiaţi *ce să faceţi cu ea,* nu-i aşa? Nici unul dintre voi n-a ştiut. Toţi aţi învăţat ce să faceţi cu conştiinţa urmărind-o crescînd pe-a mea, de cînd eram copil şi pînă am ajuns ceea ce sînt acum. Consiliere, cîţi obini mi-au urmărit viaţa? Au văzut cum făceam lucrurile? Au învăţat de la mine?

— Toţi. Am învăţat cu toţii de la tine, Zoë.

— Cît i-a costat pe obini? De cînd au venit Hickory şi Dickory să locuiască împreună cu mine, pînă în clipa în care am păşit pe nava asta, cît v-a costat? Ce-am cerut eu vreodată de la oricare dintre obini?

— N-ai cerut nimic.

Am dat din cap.

— Aşadar, să recapitulăm. Consu v-au dat inteligenţă şi v-a costat jumătate din toţi obinii cînd aţi venit să-i întrebaţi de ce-au făcut-o. Tatăl meu v-a dat conştiinţă, iar preţul pentru asta a fost un război, un preţ pe care l-aţi fi plătit de bunăvoie dacă ar fi trăit. Eu v-am dat zece ani de lecţii despre cum să fiţi conştienţi – despre cum să *trăiţi.* Nota de plată a ajuns la scadenţă, consiliere. Ce preţ cer? Cer vieţile a jumătate dintre obinii din univers? Nu. Cer ca obinii să se angajeze într-un război împotriva unei cu totul alte rase? Nu. Cer numai ajutorul vostru ca să-mi salvez familia şi prietenii. Nu cer nici măcar ca obinii s-o facă ei înşişi, doar ca ei să găsească o cale de a pune pe altcineva s-o facă pentru ei. Consiliere, avînd în vedere istoria obinilor în privinţa a ceea ce au primit şi cît a costat, dorinţa mea de-acum de la obini vine chiar *foarte ieftin!*

Dock mă privi lung, în tăcere. I-am întors privirea, mai mult pentru că uitasem să clipesc în tot acest răstimp şi mă temeam că dacă încercam s-o fac în clipa de faţă aş putea să ţip. Cred că asta mă făcea să arăt enervant de calmă. Puteam trăi cu ideea…

— Eram pe cale să trimitem o sondă de salt cînd ai sosit, vorbi Dock. N-a fost încă trimisă. O să anunţ restul consiliului obinilor despre cererea ta. Le voi spune că eu te sprijin.

— Mulţumesc, consilier Dock.

— S-ar putea să fie nevoie de un timp ca să se hotărască un curs al acţiunii.

— Nu aveţi timp. O să-l văd pe generalul Gau şi o să-i transmit mesajul tatălui meu. Consiliul obinilor are timp să acţioneze pînă cînd termin de vorbit cu generalul Gau. Dacă n-a făcut-o sau n-o s-o facă, atunci îl veţi părăsi pe generalul Gau fără mine.

— Nu vei fi în siguranţă în Conclav.

— Trăiţi cu impresia că voi tolera să mai stau printre obini dacă mă refuzaţi? Vă tot repet asta: nu vă *cer, am nevoie* de asta. Dacă obinii n-au s-o facă, mă vor pierde.

— Asta ar fi foarte greu de acceptat pentru unii dintre noi. Te-am pierdut deja pentru un an, Zoë, cînd Uniunea Colonială a ascuns colonia voastră.

— Atunci ce-o să faceţi? Să mă tîrîţi înapoi pe navă? Să mă ţineţi prizonieră? Să mă înregistraţi împotriva voinţei mele? Nu-mi închipui ca va fi foarte *distractiv.* Ştiu ce sînt pentru obini, consiliere. Ştiu la ce m-aţi folosit cu toţii. Nu cred că mă veţi găsi foarte folositoare *după* ce mă refuzaţi.

— Te înţeleg. Zoë, a fost o onoare să te întîlnesc. Şi acum trebuie să trimit acest mesaj… Te rog să mă scuzi!

Am dat din cap. Dock plecă.

— Te rog, închide uşa, i-am cerut lui Hickory, care era cel mai aproape de ea. O închise.

— Mulţumesc, am spus, şi am vomitat peste pantofi. Dickory se repezi la mine şi mă prinse înainte să cad de-a binelea.

— Eşti bolnavă, spuse Hickory.

— N-am nimic, am răspuns, şi apoi am vomitat peste Dickory de sus pînă jos.

— O, Doamne, Dickory, îmi pare atît de rău!

Hickory se apropie, mă luă de lîngă Dickory şi mă îndreptă către instalaţiile stranii. Învîrti un robinet şi apa ieşi bolborosind.

— Ce-i asta? am întrebat.

— E o chiuvetă, răspunse Hickory.

— Eşti sigur? am întrebat. Hickory dădu din cap. M-am aplecat, m-am spălat pe faţă şi mi-am clătit gura.

— Cum te simţi? întrebă Hickory după ce m-am curăţat cît de bine-am putut.

— Nu cred că o să mai vomit, dacă asta vrei să spui. Chiar dacă aş vrea, n-a mai rămas nimic.

— Ai vomitat pentru că eşti bolnavă, insistă Hickory.

— Am vomitat pentru că tocmai l-am tratat pe unul dintre conducătorii voştri de parcă ar fi fost valetul meu. Asta-i ceva nou pentru mine, Hickory. Chiar este!

M-am uitat la Dickory, aşa cum era acoperit de vărsătură.

— Şi sper să meargă. Pentru că eu cred că dacă trebuie să fac iarăşi aşa ceva, stomacul meu s-ar putea să sară de-a dreptul pe masă.

Măruntaiele mele făcură o tumbă după ce-am spus asta. Notă pentru mine: după ce vomiţi, atenţie la comentariile excesiv de colorate.

— Ai vorbit serios? întrebă Hickory. Ce i-ai spus lui Dock…

— Fiecare cuvinţel, am răspuns şi-am făcut semn către mine. Hai, Hickory, uită-te la mine. Crezi că m-aş supune singură la toate *astea* dacă n-aş fi serioasă?

— Voiam să fiu sigur.

— Poţi fi sigur.

— Zoë, o să fim cu tine. Eu şi Dickory. Indiferent ce decide consiliul. Dacă alegi să rămîi pe loc după ce vorbeşti cu generalul Gau, vom sta cu tine.

— Mulţumesc, Hickory. Dar nu trebuie să faceţi asta.

— O s-o facem. Am stat alături de tine în cea mai mare parte a vieţii tale. Şi în toată viaţa pe care-am petrecut-o conştienţi. Alături de tine şi de familia ta. Ne-ai spus că facem parte din familia ta. Acum eşti departe de acea familie. S-ar putea să nu-i mai vezi niciodată. N-o să te lăsăm singură. Locul nostru e lîngă tine.

— Nu ştiu ce să spun…

Spune că o să ne laşi să stăm cu tine.

— Da. Staţi. Şi mulţumesc. Mulţumesc amîndurora.

— Cu plăcere.

— Iar acum, ca primă îndatorire oficială pentru voi, găsiţi-mi ceva nou de îmbrăcat. Încep să put de-a binelea. Şi apoi spuneţi-mi care dintre chestiile alea de-acolo este toaleta. Pentru că acum chiar am nevoie să ştiu.

DOUĂZECI ŞI TREI

Ceva mă înghiontea ca să mă trezesc. Am plesnit acel ceva.

— Mori, am mormăit.

— Zoë, vorbi Hickory. Ai un vizitator.

Am clipit către Hickory, a cărui siluetă era încadrată de lumina ce venea de pe coridor.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Generalul Gau. E aici. Acum. Şi doreşte să-ţi vorbească.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Trebuie că glumeşti! am exclamat. Mi-am luat PDA-ul şi m-am uitat la oră.

Sosiserăm în spaţiul Conclavului cu paisprezece ore în urmă, făcîndu-ne apariţia în spaţiul real la o mie de kilometri de staţia spaţială pe care generalul Gau o făcuse cartierul general administrativ al Conclavului. Spusese că nu dorea să favorizeze o planetă mai presus de alta. Staţia spaţială era înconjurată de sute de nave din tot spaţiul Conclavului şi de şi mai multe navete şi vehicule de transport care circulau printre nave, plecînd şi sosind pe staţie. Staţia Phoenix, cea mai mare staţie spaţială umană – atît de mare încît auzisem că afecta mareele de pe planeta Phoenix (cu efecte măsurabile numai cu cele mai sensibile instrumente, dar orişicum...) – ar fi încăput într-un colţ al cartierului general al Conclavului.

Sosiserăm şi ne anunţaserăm trimiţînd un mesaj codificat generalului Gau, prin care ceream o audienţă. Ni se dăduseră coordonate de andocare, apoi fuseserăm ignoraţi în mod deliberat. După zece ore, m-am dus în sfîrşit la culcare.

— Ştii că eu nu glumesc, spuse acum Hickory.

Se întoarse în cadrul uşii şi aprinse luminile în cabină. Am clipit.

— Acum, te rog, zise el, hai să-l întîmpinăm.

Cinci minute mai tîrziu eram îmbrăcată în ceva ce speram să fie prezentabil şi păşeam oarecum nesigură de-a lungul coridorului. După un minut de mers, am exclamat:

— Oh, rahat! şi am alergat înapoi în cabină, lăsîndu-l pe Hickory singur pe coridor. Un minut mai tîrziu eram înapoi, purtînd în mînă o cămaşă cu ceva înfăşurat în ea.

— Ce-i asta? întrebă Hickory.

— Un dar, am răspuns.

Ne-am continuat drumul pe coridor.

După încă un minut stăteam în camera de conferinţe amenajată în grabă, împreună cu generalul Gau. Şedea pe o latură a unei mese înconjurate de scaune în stilul obin, care nu erau prea bine proiectate nici pentru fiziologia lui, nici pentru a mea. M-am aşezat pe partea cealaltă, cu cămaşa în mînă.

— O să aştept afară, zise Hickory după ce mă lăsă acolo.

— Mulţumesc, Hickory, am răspuns.

El plecă. M-am întors cu faţa spre general.

— Bună, l-am salutat, cam neconvingător.

— Tu eşti Zoë, spuse generalul Gau. Fiinţa umană care îi face pe obini să-i îndeplinească poruncile.

Vorbele lui erau într-o limbă pe care n-o înţelegeam; erau traduse printr-un dispozitiv de comunicaţii care-i atîrna de gît.

— Asta-s eu, am replicat.

Mi-am auzit vorbele traduse în limba lui.

— Mă interesează felul în care o fată umană este capabilă să rechiziţioneze o navă de transport obină ca s-o aducă să mă vadă.

— E o poveste lungă.

— Spune-mi versiunea scurtă.

— Tatăl meu a creat aparate speciale care le conferă obinilor conştiinţă. Obinii mă onorează ca fiind singura legătură în viaţă cu tatăl meu. Fac tot ce le cer eu să facă.

— Trebuie să fie plăcut să ai o rasă întreagă la cheremul tău.

— Ar trebui să ştii cum e. Ai patru sute de rase la cheremul tău. Domnule…

Generalul Gau făcu ceva cu capul care speram că era menit să fie un zîmbet.

— Asta e o chestiune oarecum discutabilă în acest moment, mă tem. Dar sînt nedumerit. Trăiam cu impresia că eşti fiica lui John Perry, administrator al coloniei Roanoke.

— Sînt. El şi cu soţia lui, Jane Sagan, m-au adoptat după ce tatăl meu a murit. Mama mea naturală murise cu ceva timp înainte. De dragul părinţilor mei adoptivi sînt acum aici. Deşi îmi cer scuze – am arătat spre mine şi spre aspectul meu dezordonat – nu mă aşteptam să vă întîlnesc aşa repede. Credeam că o să venim la dumneavoastră şi că o să avem timp să ne pregătim.

— Cînd am auzit că obinii transportau o fiinţă umană care venea să mă vadă, şi încă una de pe Roanoke, am fost destul de curios ca să nu vreau să aştept, explică Gau. De asemenea, găsesc important să fac opoziţia să se întrebe ce pun la cale. Faptul că vin să vizitez o navă obină în loc să aştept să le primesc delegaţia o să-i facă pe unii să se întrebe cine eşti şi ce ştiu eu, iar ei nu.

— Sper că merit drumul.

— Dacă nu, tot or să fie nervoşi. Dar avînd în vedere cît de departe ai venit, sper, de dragul nostru, al amîndurora, că drumul a meritat. Eşti complet îmbrăcată?

— Ce?

Dintre multele întrebări la care m-aş fi putut aştepta, asta nu era una dintre ele.

Generalul arătă către mîna mea.

— Ai o cămaşă în mînă.

— Ah, am exclamat, şi am pus cămaşa pe masă între noi. E un dar. Nu cămaşa. E ceva înfăşurat în cămaşă. Ăsta-i darul. Speram să găsesc altceva în care să-l pun înainte de a vi-l da, dar m-aţi luat oarecum prin surprindere. O să tac din gură acum şi-o să vă las să-l luaţi pur şi simplu.

Generalul îmi aruncă ceea ce cred că era o privire stranie, apoi întinse mîna şi desfăşură obiectul aflat în

cămaşă. Era cuţitul de piatră pe care mi-l dăduse vîrcolacul. Îl ridică şi-l examină la lumină.

— E un dar foarte interesant, observă el şi începu să-l mişte în mînă, încercîndu-i, bănuiam, greutatea şi echilibrul.

— Şi un cuţit destul de frumos desenat.

— Mulţumesc.

— Nu tocmai o armă modernă.

— Nu, am răspuns.

— Ţi-ai închipuit că un general trebuie să fie interesat de arme arhaice? întrebă Gau.

— La drept vorbind, e o poveste în spatele lui. Există o rasă băştinaşă de fiinţe inteligente pe Roanoke. N-am ştiut despre ele, înainte de a ateriza. Nu cu multă vreme în urmă, ne-am întîlnit cu ele pentru prima oară şi lucrurile au mers prost. Unii dintre ei au murit, la fel şi unii dintre noi. Apoi însă unul dintre ei şi unul dintre noi s-au întîlnit şi s-au hotărît să încerce să nu se mai omoare unii pe alţii; în schimb, şi-au făcut daruri. Cuţitul acela a fost unul dintre aceste daruri. E al tău acum.

— E o poveste interesantă. Şi cred că am dreptate să presupun că această poveste are o oarecare implicaţie legată de motivul pentru care te afli aici.

— Depinde de dumneavoastră, domnule. Puteţi să hotărîţi doar că e un cuţit frumos de piatră.

— Nu prea cred. Administratorul Perry este un om care cochetează cu subtextele. Nu mi-a scăpat ce înseamnă faptul că şi-a trimis fiica să transmită un mesaj. Apoi însă a oferit acest dar anume, cu această poveste anume. E un om de o oarecare subtilitate.

— Şi eu cred la fel. Dar cuţitul nu e de la tăticul meu. E de la mine.

— Aşa, exclamă Gau surprins. Asta-i încă şi mai interesant. Administratorul Perry n-a sugerat asta?

— Nu ştie că aveam cuţitul. Şi nu ştie cum l-am căpătat.

— Dar *ai avut* intenţia să-mi transmiţi un mesaj cu ajutorul lui. Unul care să-l completeze pe cel al tatălui tău adoptiv.

— Speram să vedeţi lucrurile astfel.

Gau lăsă cuţitul jos.

— Spune-mi ce are de zis administratorul Perry.

— O să fiţi asasinat, am răspuns. Oricum, cineva o să încerce. E cineva apropiat de dumneavoastră. Cineva din cercul de consilieri de încredere. Tăticul nu ştie cînd sau cum, dar ştie că e plănuit să se întîmple curînd. Voia să ştiţi, ca să vă puteţi apăra.

— De ce? Tatăl tău adoptiv este funcţionar al Uniunii Coloniale. A făcut parte din planul care a distrus flota Conclavului şi a pus în primejdie toate lucrurile pentru care am muncit, mai multă vreme decît ai trăit tu, tînără fiinţă umană. De ce-ar trebui să am încredere în cuvîntul unui duşman?

— Uniunea Colonială este duşmanul dumneavoastră, nu tăticul meu.

— *Tăticul* tău a ajutat la uciderea a zeci de mii. Fiecare navă din flotă a fost distrusă, în afară de a mea.

— V-a implorat să nu vă chemaţi navele la Roanoke.

— Aici a fost mult prea subtil. N-a explicat niciodată cum a fost întinsă capcana. Mi-a cerut doar să nu-mi chem flota. Un pic mai multe informaţii ar fi ţinut în viaţă mii de fiinţe.

— A făcut ce-a putut. Eraţi acolo să ne distrugeţi colonia. Nu-i era permis să o predea. Ştiţi că n-avea prea multe opţiuni. Şi-aşa, a fost rechemat de către Uniunea Colonială şi acuzat chiar şi pentru că v-a sugerat că s-ar putea să se întîmple ceva. Ar fi putut fi trimis la închisoare pentru simpla faptă de a fi vorbit cu dumneavoastră, generale. A făcut tot ce-a putut.

— De unde ştiu că nu este folosit iarăşi?

— Aţi spus că ştiaţi ce înseamnă că m-a trimis pe mine să vă aduc un mesaj. Eu sînt dovada că vă spune adevărul.

— Tu eşti dovada că el *crede* că-mi spune adevărul. Nu înseamnă că *este* adevărul. Tatăl tău adoptiv a fost folosit o dată. De ce n-ar putea fi folosit din nou?

Am luat foc auzind asta.

— Îmi cer scuze, generale. Dar ar trebui să ştiţi că, trimiţîndu-mă pe mine să vă aduc acest avertisment, atît

tăticul cît şi mămica mea sînt absolut siguri că vor fi etichetaţi drept trădători de către Uniunea Colonială. Amîndoi or să meargă la închisoare. Ar trebui să ştiţi că nu mă pot întoarce pe Roanoke, ca parte a înţelegerii datorită căreia obinii mă aduc la dumneavoastră. Trebuie să rămîn cu ei. Pentru că ei cred că e doar o chestiune de timp pînă cînd Roanoke va fi distrusă, dacă nu de către dumneavoastră, atunci de către vreo parte a Conclavului asupra căreia nu mai aveţi nici un control. Părinţii mei şi cu mine am riscat *totul* ca să vă dăm acest avertisment. Este posibil să nu-i mai văd niciodată nici pe ei, nici pe oricine altcineva de pe Roanoke, pentru că vă dau acest avertisment. Acum, generale, credeţi că oricare dintre noi ar fi făcut acest lucru dacă n-am fi absolut siguri de ceea ce vă spunem? Credeţi?

Generalul Gau nu scoase nici un cuvînt pentru o clipă. Apoi vorbi:

— Îmi pare rău că a trebuit să riscaţi cu toţii atît de mult.

— Atunci faceţi-i tăticului meu onoarea de a-l *crede.* Sînteţi în pericol, generale. Şi acel pericol e mai aproape decît credeţi.

— Spune-mi, Zoë, ce speră administratorul Perry să obţină spunîndu-mi mie asta? Ce vrea de la mine?

— Vrea să rămîneţi în viaţă. I-aţi promis că atîta vreme cît o să conduceţi Conclavul, n-o să mai atacaţi Roanoke. Cu cît rămîneţi mai mult în viaţă, cu atît mai mult rămînem şi noi în viaţă.

— Dar aici e ironia. Mulţumită a ceea ce s-a întîmplat la Roanoke, nu mai deţin controlul în aceeaşi măsură ca înainte. Acum îmi petrec timpul ţinîndu-i pe alţii la locul lor. Şi sînt şi unii care privesc Roanoke ca pe o cale de a-mi lua controlul. Sînt sigur că nu ştii despre Nerbros Eser…

— Sigur că ştiu. Principala dumneavoastră opoziţie în acest moment. Încearcă să convingă oamenii să-l urmeze. Vrea să distrugă Uniunea Colonială.

— Îmi cer scuze. Am uitat că nu eşti doar o aducătoare de mesaje…

— Nu-i nimic.

— Nerbros Eser plănuieşte să atace Roanoke. Am readus Conclavul sub controlul meu – prea încet – dar pe Eser îl sprijină destule rase ca să fie capabil să finanţeze o expediţie pentru a cuceri Roanoke. Ştie că Uniunea Colonială e prea slabă ca să organizeze o apărare a coloniei, şi ştie că în acest moment nu mă aflu în situaţia de a-l opri. Dacă poate cuceri Roanoke atunci cînd eu n-am putut, s-ar putea ca mai multe rase să treacă de partea lui. Destule ca să atace Uniunea Colonială în mod direct.

— Atunci, nu ne puteţi ajuta…

— Altfel decît spunîndu-ţi ceea tocmai ţi-am spus, nu. Eser o să atace Roanoke. Dar, parţial din cauză că administratorul Perry a ajutat la distrugerea flotei mele, cu nici un chip nu pot face prea mult să-l opresc acum. Şi mă îndoiesc foarte mult că Uniunea voastră Colonială o să facă prea multe să-l oprească.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că eşti *aici.* Nu înţelege greşit, Zoë, apreciez avertismentul familiei tale. Dar administratorul Perry nu-i atît de amabil încît să mă fi prevenit din simpla lui bunătate. Aşa cum ai observat, preţul e prea mare pentru asta. Eşti aici pentru că nu aveţi încotro să vă mai duceţi.

— Dar îl credeţi pe tăticul…

— Da. Din nefericire. Cineva în situaţia mea e întotdeauna o ţintă. Dar acum, în mod special, ştiu că pînă şi unii dintre cei în care am avut încredere, cărora le-am încredinţat viaţa şi prietenia mea, calculează costurile şi ajung la concluzia că valorez mai mult mort decît viu. Şi are sens ca cineva să încerce să mă omoare înainte ca Eser să atace Roanoke. Dacă sînt mort şi Eser se răzbună pe colonia voastră, nimeni altcineva n-o să încerce măcar să concureze cu el pentru controlul Conclavului. Administratorul Perry nu-mi spune nimic din ce nu ştiu. Confirmă doar ce ştiu.

— Atunci nu v-am fost de nici un folos.

Şi nici tu nu mi-ai fost de nici un folos mie, am gîndit, dar n-am rostit-o.

— N-aş spune asta. Unul dintre motivele pentru care sînt aici, acum, este ca să aud ce ai să-mi spui fără să se mai amestece oricine altcineva. Să aflu ce să fac cu informaţiile pe care s-ar putea să le ai. Să văd dacă îmi sînt de folos. Să văd dacă *tu* îmi eşti de folos.

— Ştiaţi deja ce v-am spus eu.

— E adevărat. Totuşi, nimeni *altcineva* nu ştie cît de multe ştii. Nu aici, în orice caz.

Întinse mîna, luă cuţitul de piatră şi se uită din nou la el.

— Iar adevărul în problema asta este că m-am săturat să nu ştiu cine, dintre cei în care am încredere, plănuieşte să mă înjunghie în inimă. Oricine intenţionează să mă asasineze, trebuie să fie mînă-n mînă cu Nerbros Eser. Este probabil să ştie cînd plănuieşte acesta să atace Roanoke şi cît de mari sînt forţele cu care o va face. Şi poate că lucrînd împreună am putea afla ambele lucruri.

— Cum?

Generalul Gau se uită din nou la mine şi schiţă din cap acea chestie sper-că-e-un-zîmbet.

— Făcînd un pic de teatru politic. Făcîndu-i să creadă că ştiu ceea ce ştiu ei. Făcîndu-i să acţioneze din acest motiv.

I-am întors zîmbetul lui Gau.

— „Iar piesa mea-i capcana ce-n curînd, va prinde-n ea pe rege şi-al său gînd”.

— Exact. Deşi cel pe care-l prindem o să fie un trădător, nu un rege.

— În citatul acela era şi una şi alta.

— Interesant. Mă tem că nu cunosc referinţa.

— E dintr-o piesă numită *Hamlet.* Am avut un prieten căruia îi plăcea autorul.

— Îmi place citatul. Şi prietenul tău.

— Mulţumesc. Şi mie.

*

— Unul dintre voi, din această cameră, e trădător, vorbi generalul Gau. Şi ştiu care dintre voi.

Oho, m-am gîndit. Generalul ştie cu siguranţă cum să înceapă o întîlnire.

Ne aflam în camera consilierilor oficiali ai generalului, o încăpere ornamentată, pe care, îmi spusese generalul înainte, n-o folosea niciodată decît ca să primească demnitarii străini cu o oarecare aparenţă de pompă şi ceremonial. Din moment ce, tehnic vorbind, mă primea pe mine pentru această întîlnire de protocol, mă simţeam specială. Dar, revenind la subiect, în cameră se afla o mică platformă supraînălţată, cu trepte, pe care fusese aşezat un fotoliu mare. Demnitarii, consilierii şi personalul lor se apropiau de el ca şi cum ar fi fost un tron. Asta urma să fie folositor pentru ceea ce avea de gînd generalul Gau astăzi.

În faţa platformei, camera se deschidea într-un semicerc. În jurul perimetrului se afla un şir de bănci curbat, în general de înălţimea pe care o au cînd stau în picioare cele mai multe specii conştiente de sine din Conclav. Aici îşi aveau locul echipele consilierilor şi demnitarilor, deschizînd documente şi date cînd era nevoie şi şoptind (sau ce altceva făceau ei) în microfoane micuţe care transmiteau la căşti de urechi (sau orice altceva) purtate de şefii lor.

Şefii – consilieri sau demnitari – umpleau zona dintre bănci şi platformă. De obicei, mi s-a spus, li se ofereau bănci sau scaune (sau ce se potrivea cel mai bine cu forma lor), ca să se poată odihni în timp ce-şi făceau treburile. Astăzi, erau ţinuţi cu toţii în picioare.

Cît despre mine, stăteam în stînga, chiar în faţa generalului aşezat în fotoliul lui cel mare. În partea opusă a fotoliului, se afla o măsuţă, pe care era aşezat cuţitul de piatră. Tocmai i-l prezentasem (pentru a doua oară) generalului. De data asta, era oferit într-un ambalaj mai protocolar decît o cămaşă. Generalul îl scosese din cutia pe care-o găsisem, îl admirase şi-l pusese pe masă.

În spate, alături de personal, stăteau Hickory şi Dickory, nu tocmai încîntaţi de planul propus de general. Împreună cu ei erau trei membri ai diviziei de securitate a generalului, care nu erau nici ei deloc mulţumiţi.

Ei bine, acum că-l puneam în aplicare, nici eu nu sînt prea sigură că eram complet entuziasmată de plan.

— Credeam că sîntem aici ca să auzim o cerere din partea acestei tinere fiinţe umane, vorbi unul dintre consilieri, o lalană înaltă (adică, înaltă chiar şi pentru o lalană!), pe nume Hafte Sorvalh. Vocea ei era tradusă de către căsca pe care mi-o dăduseră obinii.

— A fost un pretext, replică generalul Gau. Fiinţa umană nu are nici o cerere, ci informaţii legate despre care dintre voi are intenţia să mă asasineze.

Asta stîrni, fireşte, agitaţie în cameră.

— E o fiinţă umană! exclamă Wert Ninung, un dwaer. Nu vreau să fiu lipsit de respect, generale, dar umanii au distrus recent întreaga flotă a Conclavului. Orice informaţie pe care-ar împărtăşi-o cu tine ar trebui privită ca extrem de suspectă, ca să nu spun decît atît.

— Sînt complet de acord, Ninung, răspunse Gau. Din acest motiv, cînd mi-a fost furnizată, am făcut ceea ce-ar fi făcut orice persoană raţională şi mi-am pus oamenii de la securitate să verifice amănunţit informaţia. Regret să spun că informaţia a fost bună. Iar acum trebuie să mă ocup de faptul că unul dintre consilierii mei – cineva care cunoaşte toate planurile mele pentru Conclav – a conspirat împotriva mea.

— Nu înţeleg, vorbi un ghlagh al cărui nume, dacă mi-l aminteam corect, era Lernin Il. Nu eram absolut sigură totuşi; oamenii lui Gau de la securitate îmi dăduseră dosare despre cercul de consilieri ai lui Gau numai cu cîteva ore înainte de şedinţă şi, avînd în vedere toate celelalte pe care trebuia să le pregătesc, abia avusesem timp să le frunzăresc.

— Ce nu înţelegi, Lernin? întrebă generalul Gau.

— Dacă ştii care dintre noi este trădătorul, de ce nu s-a ocupat deja de el divizia ta de securitate? întrebă Il. Asta s-ar fi putut face fără să te expui unui risc inutil. Avînd în vedere poziţia ta, n-ai nevoie să-ţi asumi mai multe riscuri decît este absolut necesar.

— Nu vorbim despre un ucigaş întîmplător, Il. Uită-te în jurul tău. De cîtă vreme ne cunoaştem unii pe alţii? Cît de mult a muncit fiecare dintre noi ca să creeze acest mare Conclav al raselor? Ne-am văzut mai mult între noi de-a lungul timpului decît ne-am văzut soţii sau soţiile şi copiii. Ar fi acceptat oricare dintre voi dacă l-aş fi făcut pe unul să dispară cu o acuzaţie vagă de crimă? Nu i s-ar părea fiecăruia dintre voi că-mi pierd autoritatea şi creez ţapi ispăşitori? Nu, Il. Am ajuns prea departe şi am făcut prea multe pentru asta. Chiar şi acest viitor asasin merită mai multă politeţe.

— Atunci, ce intenţionezi să faci? întrebă Il.

— Îi voi cere trădătorului din această încăpere să iasă în faţă. Nu-i prea tîrziu să îndrept acest rău.

— Îi oferi amnistie acestui asasin? întrebă o creatură al cărei nume chiar nu mi-l aminteam (sau, avînd în vedere cum vorbea, bănuiesc că nu l-aş fi putut pronunţa corect chiar dacă mi l-aş fi amintit).

— Nu, răspunse Gau. Această persoană nu acţionează singură. Face parte dintr-o conspiraţie care ameninţă lucrurile pentru care am muncit cu toţii.

Gau făcu semn spre mine.

— Prietena mea umană de aici mi-a dat cîteva nume, dar asta nu e de-ajuns. Pentru securitatea Conclavului, avem nevoie să ştim mai mult. Şi ca să arătăm tuturor membrilor Conclavului că trădarea nu poate fi tolerată, asasinul meu trebuie să răspundă pentru ceea ce a făcut pînă în acest punct. Ceea ce ofer este acest lucru: că va fi tratat corect şi cu demnitate. Că îşi va petrece perioada de pedeapsă într-o măsură oarecare în confort. Că familia şi cei dragi nu vor fi pedepsiţi sau făcuţi răspunzători, în afară de cazul în care sînt ei înşişi conspiratori. Iar crima lor nu va fi făcută publică. Toţi cei din afara prezentei încăperi vor şti numai că acest conspirator s-a retras din serviciu. Va exista o pedeapsă. Trebuie să existe o pedeapsă. Dar nu va exista pedeapsa istoriei.

— Vreau să ştiu de unde şi-a căpătat informaţia această fiinţă umană, pretinse Wert Ninung.

Gau îmi făcu semn din cap.

— Această informaţie provine, în ultimă instanţă, de la divizia Forţelor Speciale ale Uniunii Coloniale, am răspuns.

— Acelaşi grup care a constituit vîrful de lance al distrugerii flotei Conclavului, comentă Wert. Nu tocmai demn de încredere.

— Consilier Wert, am spus, cum crezi că au reuşit Forţele Speciale să descopere fiecare dintre navele flotei voastre? Singura dată cînd se adună este atunci cînd elimină o colonie. Să descoperi patru sute de nave printre zecile de mii pe care le are la dispoziţia sa fiecare rasă în parte a fost o ispravă nemaiauzită a informaţiilor militare. După asta, crezi că Forţele Speciale au avut dificultăţi să furnizeze un singur nume?

Wert mîrîi de-a binelea la mine. M-am gîndit că era nepoliticos.

— V-am spus deja că am pus să fie verificată informaţia, vorbi generalul Gau. Nu există nici o îndoială că este exactă. Asta nu intră în discuţie. Ceea ce intră în discuţie este felul în care asasinul va alege să fie descoperit. Repet: asasinul este în această încăpere chiar acum, printre noi. Dacă va ieşi în faţă acum şi ne va divulga informaţii despre ceilalţi conspiratori, tratamentul lor va fi generos, uşor şi secret. Oferta e în faţa ta, acum. Te implor, ca un vechi prieten, să o accepţi. Vino în faţă, acum!

Nimeni din încăpere nu se mişcă. Generalul Gau se uită fix la fiecare dintre consilierii săi, direct şi în ochi, vreme de cîteva secunde la fiecare. Nici unul nu făcu nici măcar un pas în faţă.

— Foarte bine, continuă generalul Gau. Atunci vom face asta pe calea cea mai grea.

— Ce-o să faci acum, generale? întrebă Sorvalh.

— Simplu, răspunse Gau. Vă voi chema pe fiecare dintre voi, pe rînd. Vă veţi înclina în faţa mea şi îmi veţi jura loialitate în calitate de conducător al Conclavului. Acelora dintre voi despre care ştiu că sînt sinceri, le voi oferi mulţumirile mele. Aceluia despre care ştiu că e trădător, îi spun: te voi da în vileag în faţa celor alături de care ai

lucrat atîta vreme şi voi pune să fii arestat. Pedeapsa ta va fi severă. Şi va fi categoric publică. Şi se va sfîrşi cu moartea ta!

— Asta nu-ţi seamănă, generale, observă Sorvalh. Ai creat Conclavul cu ideea să nu existe dictatori, nici cereri de loialitate personală. Există doar loialitatea faţă de Conclav. Faţă de idealurile lui.

— Conclavul este aproape de prăbuşire, Hafte. Iar tu ştii la fel de bine ca şi mine că Nerbros Eser şi cei de soiul lui vor conduce Conclavul ca pe moşia personală. Unul dintre voi a hotărît deja că dictatura lui Eser este preferabilă unui Conclav unde fiecare rasă are o voce. Este limpede pentru mine că trebuie să cer loialitatea care era cîndva de la sine înţeleasă. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta. Dar s-a ajuns.

— Dacă nu vom jura loialitate? întrebă Sorvalh.

— Atunci veţi fi arestaţi ca trădători. Împreună cu cel despre care ştiu că este asasinul.

— N-ai dreptul să faci asta, insistă Sorvalh. Acţionezi împotriva propriei tale viziuni pentru Conclav, dacă ceri această loialitate. Vreau să ştii că eu cred asta din adîncul sufletului.

— Am notat.

— Foarte bine, zise Sorvalh, păşi în faţă pe platformă şi îngenunche. General Tarsem Gau, îţi ofer loialitatea mea în calitate de conducător al Conclavului.

Gau se uită la mine. Era rîndul meu. Am clătinat din cap în direcţia lui, destul de clar ca toată lumea din încăpere să vadă că aştepta verificarea mea.

— Mulţumesc, Hafte. Te poţi duce înapoi. Wert Ninung, te rog înaintează.

Ninung înaintă. La fel şi următorii şase consilieri. Mai rămîneau trei.

Începeam să devin foarte nervoasă. Gau şi cu mine căzuserăm deja de acord că nu aveam să ducem jocul atît de departe încît să acuzăm pe cineva care nu era de fapt vinovat. Dar dacă ajungeam la sfîrşit fără un trădător, atunci amîndoi am fi avut multe pentru care să răspundem.

— Lernin Il, rosti generalul Gau. Te rog înaintează.

Il dădu din cap, se deplasă lin înainte şi, cînd ajunse lîngă mine, mă împinse cu brutalitate pe podea şi se aruncă după cuţitul de piatră pe care Gau îl lăsase pe masa de lîngă el. M-am lovit de podea atît de tare, încît craniul mi-a săltat pe ea. Am auzit ţipete şi gîgîituri de alarmă din partea celorlalţi consilieri. M-am rostogolit şi m-am uitat în sus, exact cînd Il ridicase cuţitul şi se pregătea să-l înfigă în general.

Cuţitul fusese lăsat afară şi la îndemînă pentru un motiv. Gau spusese deja că avea intenţia să dea în vileag trădătorul; spusese că ştia fără nici o îndoială cine era; spusese că pedeapsa pentru trădător avea să includă moartea. Trădătorul ar fi fost deja convins că n-ar fi avut nimic de pierdut încercînd asasinatul atunci şi acolo. Dar consilierii lui Gau nu purtau de obicei unelte ucigătoare asupra persoanei lor; erau nişte birocraţi care nu aveau nimic mai periculos la ei decît un toc. Dar un cuţit de piatră frumos şi ascuţit, lăsat neglijent prin preajmă, ar fi fost exact obiectul menit să convingă viitorul asasin să-şi asume riscul. Acesta era, de asemenea, motivul pentru care gărzile generalului (şi Hickory şi Dickory) erau postate la marginea încăperii, în loc să fie în apropierea generalului; trebuia să dăm asasinului iluzia că apucă să dea o lovitură sau două, înainte ca gărzile să pună mîna pe el.

Generalul nu era prost, desigur; purta o armură corporală care-i acoperea cea mai mare a părţilor corpului susceptibile la răni de cuţit. Dar capul şi gîtul erau încă vulnerabile. Generalul credea că merita riscul, dar acum, cînd îl vedeam încercînd să se mişte ca să se apere, am ajuns la concluzia că partea cea mai slabă a planului nostru era cea în care generalul se presupune că evită să fie înjunghiat mortal.

Il cobora cuţitul. Nici una dintre gărzile generalului sau Hickory şi Dickory nu aveau să ajungă acolo la timp. Hickory şi Dickory mă antrenaseră să dezarmez un adversar; problema era că mă aflam pe jos şi nu într-o poziţie din care să blochez lovitura de cuţit. Şi oricum,

ghlagh era o rasă a Conclavului; nu petrecusem nici un pic de timp învăţînd vreunul dintre punctele lor slabe.

Apoi însă îmi trecu ceva prin cap, aşa cum stăteam pe spate, uitîndu-mă în sus la Il.

Poate că nu ştiam prea multe despre ghlagh, dar cu siguranţă ştiam cum arată un *genunchi.*

M-am proptit în podea, am împins şi am lovit tare cu călcîiul, dintr-o parte, în genunchiul cel mai apropiat al lui Il. Acesta cedă cu o răsucire nefirească şi am crezut că simt ceva din piciorul lui trosnind, ceea ce îmi dădu o senzaţie de greaţă. Il ţipă de durere şi se apucă de picior, scăpînd cuţitul. M-am tîrît departe de el cît de repede am putut. Generalul Gau se aruncă de pe scaun şi îl doborî pe Il la podea.

Hickory şi Dickory apărură brusc lîngă mine, trăgîndu-mă de pe trepte. Gau strigă ceva gărzilor care alergau spre general.

— Echipa lui! Opriţi-i echipa!

M-am uitat către bănci şi am văzut trei ghlagh năpustindu-se spre aparatura lor. Oamenii lui Il erau clar la curent cu asasinatul şi încercau acum să le semnaleze conspiratorilor că fuseseră descoperiţi. Gărzile lui Gau se opriră brusc şi se întoarseră, sărind peste bănci ca să ajungă la echipa lui Il. Le azvîrliră aparatele dintr-o lovitură, dar nu înainte ca unul dintre ei să fi trimis un mesaj. Am ştiut asta pentru că peste tot în cartierul general al Conclavului alarmele se treziră la viaţă, cu un bolborosit.

Staţia spaţială era atacată.

*

Cam la un minut după ce Il îşi lansase atacul stîngaci asupra generalului Gau, un crucişător de luptă impo numit *Farre* lansă şase rachete în porţiunea din staţia spaţială a Conclavului unde se aflau birourile lui Gau. *Farre* era comandat de un impo numit Ealt Ruml. Ruml, se dovedi, ajunsese la o înţelegere cu Nerbros Eser şi cu Lernin Il ca să preia comanda unei noi flote a Conclavului după

asasinarea lui Gau. Ruml urma să ducă apoi toată flota la staţia Phoenix, s-o distrugă şi să înceapă să ia la rînd lista lumilor umane. În schimb, tot ce trebuia să facă Ruml era să fie pregătit pentru un mic bombardament demonstrativ al birourilor şi al navei amiral a lui Gau cînd primea semnalul, ca parte dintr-o tentativă mai mare de lovitură de stat concertată, care urma să cuprindă asasinarea lui Gau ca eveniment principal şi distrugerea navelor principale de luptă ale raselor loiale lui Gau.

Cînd Gau le dezvălui consilierilor săi că ştia că unul dintre ei era trădător, un membru al echipei lui Il trimise un mesaj codificat lui Ruml, informîndu-l că totul era pe cale s-o ia razna. La rîndul lui, Ruml trimise mesaje codificate proprii către alte trei crucişătoare de luptă din apropierea staţiei Conclavului, fiecare avînd drept căpitan pe cineva pe care Ruml îl convertise la cauză. Toate cele patru nave începură să-şi încălzească sistemele de armament şi să-şi aleagă ţintele: Ruml ţinti birourile lui Gau, în timp ce restul trădătorilor ţinti nava amiral a lui Gau, *Steaua Blîndă* şi alte aparate.

Dacă totul ar fi mers aşa cum plănuiseră, Ruml şi conspiratorii săi ar fi scos din funcţiune navele cele mai capabile să vină în ajutorul lui Gau – nu că ar fi contat, pentru că Ruml ar fi deschis birourile lui Gau către spaţiu, aspirînd pe toţi cei dinăuntru (inclusiv, în acel moment, pe mine) în vidul rece, fără aer. Cîteva minute mai tîrziu, cînd echipa lui Il trimise o notă de confirmare chiar înainte de a-şi vedea aparatura aruncată din labe, Ruml îşi lansă rachetele şi pregăti încă o serie pentru lansare.

Şi fu, îmi închipui, extrem de surprins cînd *Farre* fu lovit din flanc aproape simultan de trei rachete trase de pe *Steaua Blîndă. Steaua* şi alte şase nave de încredere fuseseră puse în stare de alertă de către Gau ca să stea cu ochii pe orice navă care at fi început să-şi încălzească sistemele de arme. *Steaua* depistase *Farre* încălzindu-şi bateriile de rachete, ţintise nava în tăcere şi-şi pregătise propria apărare.

Gau interzisese orice acţiune pînă cînd rachetele altcuiva îşi luau zborul, dar în clipa în care *Farre* lansă, *Steaua* făcu acelaşi lucru, apoi porni apărarea antirachetă împotriva celor două rachete care o ţinteau, trimise de către crucişătorul arrisian *Vut-Roy.*

Steaua distruse una dintre rachete şi suferi pagube uşoare din partea celei de-a doua. *Farre,* care nu se aşteptase la un contraatac, suferi pagube grele de la rachetele de pe *Steaua* şi încă şi mai multe pagube cînd motorul i se rupse, distrugînd jumătate de navă şi ucigînd sute de persoane la bord, inclusiv pe Ealt Ruml şi echipajul său de pe punte. Cinci din cele şase rachete trase de *Farre* fură scoase din funcţiune de către sistemele defensive ale staţiei spaţiale; a şasea lovi staţia, lăsînd o gaură din compartimentul staţiei aflat lîngă birourile lui Gau. Sistemul de uşi etanşe al staţiei izolă stricăciunile în cîteva minute; fură ucişi patruzeci şi patru de oameni.

Toate acestea se petrecură în intervalul de mai puţin de două minute, pentru că lupta avusese loc la distanţe incredibil de mici. Spre deosebire de bătăliile spaţiale din spectacolele de divertisment, bătăliile reale între nave spaţiale au loc pe distanţe uriaşe. În această bătălie totuşi, toate navele se aflau pe orbită în jurul staţiei. Unele dintre navele implicate erau doar la cîţiva kilometri unele de altele. Asta-i în mare parte echivalentul pentru navele spaţiale al unei încăierări cu pumnalele.

Sau aşa mi se spuse. Mă iau după ce-mi spun alţii despre bătălie, pentru că în acel moment ceea ce făceam *eu* era să fiu trasă afară din camera consilierilor generalului Gau de către Hickory şi Dickory. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Gau ţintuindu-l la pămînt pe Lernin II, în timp ce încerca din răsputeri să-i împiedice pe ceilalţi consilieri să-l bată măr pe nemernic. Era prea mult zgomot pentru ca să mai meargă dispozitivul de traducere, dar bănuiam că Gau încerca să le spună celorlalţi că avea nevoie de Il în viaţă. Ce poţi să zici… Nimănui nu-i plac trădătorii.

*

Mi s-a spus, de asemenea, că bătălia din afara staţiei spaţiale ar fi durat mai mult, numai că la scurtă vreme după prima salvă de rachete se întîmplă ceva straniu: un crucişător obin făcu saltul neliniştitor de aproape de staţia spaţială a Conclavului, declanşînd o serie de alarme de proximitate în acelaşi timp cu alarmele de bătălie deja pornite. Asta era neobişnuit, dar ceea ce atrase *cu adevărat* atenţia tuturor fură *celelalte* nave care apărură cam la treizeci de secunde după aceea. Staţia avu nevoie de cîteva minute ca să le identifice şi pe acestea.

Moment în care toţi cei ce se luptaseră între ei îşi dădură seama că aveau acum ceva mult mai mare pentru care să-şi facă griji.

Nu ştiam, deocamdată, nimic din toate astea. Hickory şi Dickory mă trăseseră către sala de conferinţe, la o oarecare distanţă de camera consilierilor, şi o păzeau, cînd alarmele se opriră brusc.

— Ei bine, am folosit în sfîrşit antrenamentul acela, i-am zis lui Hickory.

Eram surescitată din cauza adrenalinei rămase după încercarea de asasinat şi umblam de la un capăt al altul al încăperii. Hickory nu răspunse nimic şi continuă să scruteze coridorul în căutarea ameninţărilor. Am oftat şi am aşteptat pînă cînd mi-a făcut semn că ne puteam mişca în siguranţă.

Zece minute mai tîrziu, Hickory păcăni ceva către Dickory, care se duse la uşă. Hickory porni pe coridor şi dispăru din vedere. După puţin timp, am auzit ceea ce suna ca vocea lui Hickory discutînd aprins cu cineva. Hickory se întoarse, urmat de şase gărzi cu o înfăţişare foarte serioasă şi de generalul Gau.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat. Sînteţi teafăr?

— Ce-ai de-a face cu consu? mă întrebă generalul Gau, ignorînd întrebarea mea.

— Consu? Nimic. Le-am cerut obinilor să încerce să-i contacteze în numele meu, să văd dacă m-ar putea ajuta

să salvez Roanoke. Asta s-a întîmplat cu cîteva zile în urmă. N-am auzit nimic despre asta de la obini, de-atunci.

— Cred că ai un răspuns. Sînt aici. Şi cer să te vadă.

— E o navă consu aici, acum?

— De fapt, acel consu care întreabă de tine este pe o navă obină. Ceea ce, pentru mine n-are nici un sens, dar nu contează asta. Sînt nave consu care urmează nava obină.

— Nave... Cîte?

— Pînă acum? Vreo şase sute.

— Poftim? am exclamat.

Adrenalina atinse din nou un vîrf.

— Şi încă mai vin, continuă generalul Gau. Te rog, nu înţelege greşit, Zoë, dar dacă ai făcut ceva ca să-i înfurii pe consu, sper că aleg să te pedepsească pe tine, nu pe noi!

M-am întors şi m-am uitat la Hickory, nevenindu-mi să cred.

— Ai spus că ai nevoie de ajutor, vorbi Hickory.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Am intrat în cala celeilalte nave obine.

— Aşadar, aceasta este fiinţa umană care are o întreagă rasă să-i îndeplinească poruncile, vorbi creatura consu care mă aştepta acolo.

Era singurul loc de pe nava obină unde ar fi încăput, am bănuit.

Am zîmbit împotriva voinţei mele.

— Rîzi de mine, continuă consu.

Vorbea o engleză perfectă, şi cu o voce domoală, blîndă, ceea ce era ciudat, avînd în vedere cît de mult semăna cu o insectă mare şi cumplit de furioasă.

— Îmi pare rău, am răspuns. Numai că e a doua oară pe ziua de azi cînd cineva mi-a spus asta.

— Bine, spuse consu.

Se desfăşură într-un fel care mă făcu să vreau s-o iau la fugă ţipînd în cealaltă direcţie şi, de undeva din interiorul corpului, un braţ şi o mînă înfiorător de asemănătoare cu unele umane făcură semn spre mine.

— Vino şi lasă-mă să mă uit la tine...

Am făcut un pas în faţă, apoi am avut mari dificultăţi cu pasul următor.

— Ai cerut să vin, fiinţă umană, vorbi consu.

Mi-am adunat curajul şi m-am dus către consu. Acesta mă atinse şi mă împunse cu braţele mai mici, în timp ce braţele gigantice, tăioase, cele pe care consu le foloseau ca să decapiteze inamici în luptă, pluteau ameninţător de-o parte şi de alta a mea, cam la nivelul capului. Am reuşit să nu mă pierd de tot.

— Da, bine, zise consu, şi am auzit ceva care suna a dezamăgire în vocea lui. Nu-i nimic deosebit de *special* la tine, nu-i aşa? Fizic. Ai ceva special din punct de vedere mintal?

— Nu, am răspuns, sînt doar eu.

— Cu toţii sîntem doar noi înşine, replică uriaşul consu şi se plie la loc în corpul lui, spre marea mea uşurare. Asta-i axiomatic. Ce anume ai tu care să facă sute de obini să accepte să moară ca să ajungă la mine, asta întreb.

Mi s-a făcut rău din nou.

— Ai spus că sute de obini au murit ca să te aducă la mine?

— O, da. Favoriţii tăi mi-au înconjurat nava cu a lor şi au încercat să urce la bord. Nava i-a ucis pe toţi cei care au încercat.

Au perseverat şi în cele din urmă am devenit curios. Am permis unuia să urce la bordul navei şi mi-a spus că tu ai cerut obinilor să-i convingă pe consu să te ajute. Voiam să văd cu ochii mei ce fel de creatură ar putea să ceară aşa ceva cu atîta nonşalanţă şi ar putea să-i facă pe obini să îndeplinească cererea cu un asemenea preţ pentru ei.

Se uită din nou la mine, curios.

— Pari supărată.

— Mă gîndesc la obinii care au murit.

— Au făcut ce le-ai cerut, zise consu, pe un ton plictisit.

— Nu trebuia să omori atît de mulţi dintre ei.

— Favoriţii tăi nu trebuiau să ofere atît de mulţi pentru sacrificiu. Şi totuşi au făcut-o. Pari proastă, aşa că o să-ţi explic. Favoriţii tăi, în măsura în care pot gîndi, au făcut acest lucru în mod inteligent. Consu nu vor vorbi cu obinii pentru interesul acestora. Am răspuns la întrebările lor cu multă vreme în urmă şi nu ne interesează să vorbim mai departe pe acest subiect.

— Dar *tu* vorbeşti cu obinii, am remarcat.

— Sînt pe moarte. Am pornit în – şi aici consu scoase un zgomot care suna ca un tractor căzînd de pe un deal – călătoria morţii care le este permisă acelor consu pregătiţi să meargă mai departe, dacă în această viaţă s-au dovedit vrednici. Consu aflaţi în această călătorie pot face tot ce le place, inclusiv să vorbească cu creaturi proscrise, şi pot, dacă li se cere în mod corespunzător, să acorde o ultimă favoare. Favoriţii tăi i-au spionat pe consu vreme de decenii – am fost conştienţi de asta, dar n-am făcut nimic – ştiau traseul călătoriei morţii şi navele ceremoniale în care zboară cei aflaţi în călătorie. Favoriţii tăi înţelegeau că era singurul mod în care puteau vorbi cu noi. Şi mai ştiau de ce-ar fi nevoie ca să-mi trezească interesul, mie sau oricărui alt consu, destul ca să-i ascult. Ar fi trebuit să ştii asta cînd ţi-ai făcut cererea.

— N-am ştiut.

— Atunci eşti necugetată, fiinţă umană. Dacă aş fi înclinat să-mi pară rău pentru obini, aş face acest lucru pentru că şi-au irosit efortul şi m-au abătut din drum de dragul cuiva atît de ignorant în privinţa preţului. Dar nu-mi pare rău pentru ei. Obinii măcar ştiau preţul şi l-au plătit de bunăvoie. Acum… Fie îmi spui cum ceri să te ajut, fie o să plec şi moartea favoriţilor tăi va fi fost cu adevărat în zadar.

— Am nevoie de ajutor ca să-mi salvez colonia, am răspuns, şi am făcut un efort să mă concentrez. Prietenii şi familia mea sînt acolo şi sînt ameninţaţi de un atac. E o colonie mică şi nu-i în stare să se apere singură. Uniunea Colonială nu ne va ajuta. Obinilor nu le e permis să ne

ajute. Consu au tehnologia care ne-ar putea ajuta. Te rog să ne ajuţi!

— Ai spus „rog”, observă consu. Favoriţii tăi spun „cer”.

— Am cerut ajutor de la obini pentru că ştiam că pot. Pe tine te rog.

— Nu-mi pasă de colonia ta sau de tine.

— Tocmai ai spus că poţi acorda o favoare, ca parte a călătoriei morţii tale. Ar putea fi aceasta.

— S-ar putea ca favoarea mea să fi fost acordată obinilor, prin faptul că am vorbit cu tine.

Am clipit auzind asta.

— Cum ar putea fi o favoare pentru ei simplul fapt de a vorbi cu mine, dacă nici măcar nu te gîndeşti să mă ajuţi? Atunci ai fi tu cel care le-ar irosi sacrificiul şi efortul.

— E alegerea mea. Obinii înţeleg că, făcînd sacrificiul, răspunsul ar putea fi „nu”. Acesta este un alt lucru pe care ei îl înţeleg, iar tu nu.

— Ştiu, sînt o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg aici. Îmi dau seama de asta. Îmi pare rău. Dar tot am nevoie de ajutor pentru familia şi prietenii mei.

— Cît de mulţi membri ai familiei şi prieteni ai?

— Colonia mea are două mii cinci sute de oameni.

— Un număr asemănător de obini au murit ca să mă aducă aici.

— N-am ştiut că o să se întîmple asta. N-aş fi cerut aşa ceva.

— Aşa să fie? întrebă consu.

Îşi mută volumul şi se trase spre mine. N-am dat înapoi.

— Nu te cred, fiinţă umană. Eşti necugetată şi ignorantă, atîta lucru e limpede. Şi totuşi, nu-mi vine să cred că pînă şi tu n-ai înţeles ce pretindeai de la obini, atunci cînd le-ai cerut să vină la noi de dragul tău. Ai cerut ajutor de la obini pentru că puteai. Şi pentru că puteai, n-ai întrebat de preţ. Dar trebuia să fi ştiut că preţul va fi mare.

Nu ştiam ce să răspund la asta.

Consu se trase înapoi şi păru să mă privească de parcă aş fi fost o insectă amuzantă.

— Capriciile şi cruzimea ta faţă de obini mă interesează. La fel şi faptul că obinii sînt dornici să-i dea pe unii dintre ei pentru capriciile tale, în ciuda lipsei de afecţiune pentru ei.

Am spus ceva ce ştiam că o să regret, dar nu m-am putut împiedica. Consu făcea o treabă realmente excelentă provocîndu-mă intenţionat.

— Asta e amuzant, venind din partea unui membru al rasei care a dat obinilor inteligenţă, dar nu şi conştiinţă. Atîta vreme cît vorbim despre capricii şi cruzime.

— A, da, aşa e. Obinii mi-au spus. Eşti copilul fiinţei umane care a făcut aparatele cu care obinii se joacă de-a conştiinţa.

— Nu se joacă. O *au!*

— Şi e un lucru îngrozitor că o au. Conştiinţa e o tragedie, îndepărtează întreaga rasă de perfecţiune, o face să-şi irosească eforturile în încercări individuale şi extravagante. Vieţile noastre, în calitate de consu, sînt petrecute învăţînd să ne eliberăm rasa de tirania sinelui, să trecem dincolo de noi înşine şi, făcînd astfel, să ne împingem rasa înainte. De aceea ajutăm rasele inferioare, ca să vă puteţi şi voi elibera cu timpul.

Mi-am muşcat obrazul auzind asta. Consu coborau uneori într-o colonie umană, o rădeau de pe faţa planetei, apoi aşteptau ca Forţele Coloniale de Apărare să vină să se lupte cu ei. Era un joc pentru consu, din cîte îşi putea da seama oricare dintre noi. A spune că o făceau în folosul nostru era pervers, ca să nu zicem mai mult.

Dar eram aici ca să cer ajutor, nu să discut probleme de morală. Înghiţisem o dată momeala. Nu îndrăzneam să las să se întîmple din nou.

Consu continuă, fără să bage în seamă luptele mele personale.

— Ceea ce aţi făcut voi, fiinţele umane, obinilor le batjocoreşte potenţialul. I-am creat pe obini să fie cei mai buni dintre noi toţi, singura rasă fără conştiinţă, singura rasă liberă să-şi urmeze destinul ca rasă de la primii paşi. Obinii erau meniţi să fie ceea ce noi aspiram să devenim. A-i vedea năzuind spre conştiinţă însemna să vedem o

creatură care ar putea zbura năzuind să se bălăcească în noroi. Tatăl tău n-a făcut obinilor nici o favoare, fiinţă umană, înlănţuindu-i cu o conştiinţă!

Am rămas nemişcată vreme de un minut, uimită că acest consu mi-ar spune mie, într-o discuţie aparent întîmplătoare, lucruri pentru care obinii îşi sacrificaseră jumătate din numărul lor cu atît de mulţi ani în urmă dar nu le fusese niciodată permis să le audă. Consu aşteptă, răbdător, răspunsul meu.

— Obinii n-ar fi de acord. Şi nici eu.

— Sigur că nu. Dragostea lor pentru conştiinţă este motivul pentru care sînt dornici să facă lucruri ridicole pentru tine. Asta, şi faptul că au ales să te cinstească pentru ceva ce a făcut tatăl tău, deşi tu n-ai avut nici o contribuţie. Orbirea şi cinstea asta îţi convin. Le foloseşti ca să-i determini să facă ce vrei tu. Nu le preţuieşti conştiinţa pentru ceea ce le oferă lor. O preţuieşti pentru ceea ce-ţi permite *să le faci* lor.

— Nu-i adevărat!

— Adevărat! comentă consu, şi am auzit tonul batjocoritor din vocea lui.

Îşi deplasă din nou greutatea.

— Foarte bine, fiinţă umană. Mi-ai cerut să te ajut. Poate că o s-o fac. Îţi pot acorda o favoare, una pe care consu n-o pot refuza. Dar această favoare nu este gratuită. Vine cu un preţ ataşat.

— Ce preţ?

— Mai întîi vreau să mă distrez. Aşa că îţi ofer acest tîrg. Aveţi printre voi cîteva sute de obini. Alege o sută dintre ei în orice fel doreşti. O să cer de la consu să trimită o sută dintre ai noştri – condamnaţi, păcătoşi şi alţii care s-au abătut de la cale şi ar fi dispuşi să încerce să se răscumpere. Îi vom arunca unii împotriva celorlalţi, pînă la moarte. În final, o singură parte va obţine victoria. Dacă e a voastră, te voi ajuta. Dacă e a mea, nu. Şi apoi, după ce mă voi fi distrat suficient, voi pleca la drum, să-mi termin călătoria morţii. O să-i chem pe consu acum. Hai să zicem că în opt ore de-ale voastre vom începe acest divertisment.

Sînt convins că va fi destul timp pentru ca tu să-ţi pregăteşti favoriţii.

*

— Nu vom avea nici o problemă să găsim o sută de voluntari printre obini, îmi zise Dock.

El şi cu mine ne aflam în camera de conferinţe pe care mi-o împrumutase generalul Gau. Hickory şi Dickory stăteau de partea cealaltă a uşii ca să se asigure că nu eram deranjaţi.

— Voi pregăti voluntarii pentru tine într-o oră.

— De ce nu mi-ai spus cum plănuiau obinii să-i aducă pe consu la mine? am întrebat. Acel consu de aici mi-a zis că sute de obini au murit ca să-l aducă pe el aici. De ce nu m-ai avertizat că asta o să se-ntîmple?

— N-am ştiut cum vom alege să încercăm să atragem atenţia consu, răspunse Dock. Am transmis mai departe cererea ta, împreună cu acordul meu. N-am participat la luarea hotărîrii.

— Dar ştiai că asta s-ar putea întîmplă.

— Ca membru al consiliului, ştiam că i-am ţinut pe consu sub observaţie şi că au existat planuri de a găsi metode să vorbim din nou cu ei. Ştiam că asta era una dintre ele.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ţi-am spus că încercarea de a vorbi cu consu cere un preţ mare. Acesta a fost preţul. La vremea aceea, preţul n-a părut prea mare pentru tine.

— N-am ştiut că asta ar însemna ca sute de obini să *moară.* Sau că s-ar arunca încontinuu sub focul consu pînă cînd aceştia devin suficient de curioşi ca să oprească. Dacă aş fi ştiut, v-aş fi cerut să încercaţi altceva.

— Avînd în vedere ce ne-ai cerut să facem şi timpul pe care-l aveam la dispoziţie, nu exista altceva.

Dock veni spre mine şi desfăcu mîinile ca şi cum ar fi încercat să mă facă să văd ceva important.

— Te rog, înţelege, Zoë. Plănuiserăm să apelăm la un consu în călătoria morţii sale de multă vreme, şi pentru

propriile noastre motive. A fost unul dintre motivele pentru care ţi-am putut îndeplini cererea. Totul era deja pregătit.

— Dar ordinul meu i-a omorît.

— Nu e vina ta că au pretins consu moartea lor… Obinii care au făcut parte din misiune ştiau deja de ce era nevoie ca să atragă atenţia consu. Erau deja dedicaţi acestei sarcini. Cererea ta a schimbat doar momentul şi scopul misiunii. Dar cei care au participat au făcut-o de bunăvoie şi au înţeles motivul pentru a o face. A fost alegerea lor.

— Dar tot au făcut-o pentru că eu nu m-am gîndit la ce-am cerut…

— Au făcut-o pentru că ne-ai cerut ajutorul. Ei au crezut că e o onoare să facă asta pentru tine. Exact la fel cum cei care vor lupta acum pentru tine vor considera că e o onoare.

Mi-am privit mîinile, ruşinat să mă uit la Dock.

— Ai spus că plănuiaţi deja să apelaţi la un consu în călătoria morţii. Ce voiaţi să cereţi?

— Înţelegere. Să ştim de ce consu ne-au refuzat conştiinţa. Să ştim de ce au ales să ne pedepsească cu lipsa ei.

Am ridicat ochii auzind asta.

— Ştiu răspunsul, am replicat, şi i-am spus lui Dock ce-mi spusese consu despre conştiinţă şi despre motivul pentru care preferaseră să nu le-o dea obinilor. Nu ştiu dacă ăsta era răspunsul pe care-l căutaţi. Dar asta mi-a spus consu.

Dock nu scoase nici un cuvînt. M-am uitat la el cu mai multă atenţie şi mi-am dat seama că tremura.

— Hei, am zis, şi m-am ridicat de pe scaun. N-am vrut să te supăr.

— Nu sînt supărat. Sînt fericit. Ne-ai dat răspunsuri la întrebări pe care le-am pus de cînd există rasa noastră. Răspunsuri pe care consu nu ni le-ar fi dat singuri. Răspunsuri pentru care mulţi dintre noi ne-am fi dat viaţa.

— Mulţi dintre voi *v-aţi dat* viaţa pentru ele.

— Nu. Şi-au dat viaţa să te ajute *pe tine.* Nu ne-am aşteptat la nici o compensaţie pentru sacrificiu. Au făcut-o

pentru că ai avut nevoie. Nu trebuia să ne dai nimic în schimb. Dar ne-ai dat asta.

— Cu plăcere.

Începeam să mă simt stînjenită.

— Nu-i mare lucru. Consu tocmai mi-au spus. M-am gîndit doar că ar trebui să ştiţi.

— Gîndeşte-te, Zoë, că acest lucru pe care tocmai ai crezut că ar trebui să-l ştim şi noi este ceva pe care alţii l-ar fi privit ca pe o metodă de a ne avea la mînă. Că ei ne-ar fi vîndut informaţia sau ne-ar fi refuzat-o. Tu ne-ai dat-o pe gratis.

— După ce v-am zis că am nevoie de ajutor şi am trimis sute de obini la moarte, am adăugat şi m-am aşezat la loc. Nu face din mine o eroină, Dock. Nu aşa mă simt în momentul ăsta.

— Îmi pare rău, Zoë. Dar dacă nu vrei să fii eroină, să ştii măcar că nu eşti nici o persoană rea. Eşti prietena noastră.

— Mulţumesc, Dock. Asta mă ajută un pic.

Dock dădu din cap.

— Acum trebuie să mă duc să găsesc cei o sută de voluntari pe care-i cauţi. Nu-ţi face griji, Zoë. Nu te vom dezamăgi.

*

— Asta-i ce-am găsit pentru tine într-un termen atît de scurt, vorbi generalul Gau.

Roti mîna prin imensa cală a staţiei spaţiale.

— Partea asta a staţiei abia a fost construită, n-am folosit-o încă pentru mărfuri. Cred că o să se potrivească pentru scopurile tale.

Am privit imensitatea spaţiului.

— Aşa cred. Mulţumesc, generale.

— Măcar atît am putut face. Avînd în vedere cum m-ai ajutat în ultima vreme.

— Mulţumesc că nu-mi purtaţi pică pentru invazia consu.

— Dimpotrivă, a fost un cîştig. A oprit bătălia din jurul staţiei spaţiale înainte să devină cu adevărat oribilă.

Echipajele trădătoare au presupus că eu am chemat navele acelea în ajutor. S-au predat înainte să apuc să le corectez impresia. M-ai ajutat să înăbuş revolta înainte de a începe.

— Cu plăcere.

— Mulţumesc. Acum, desigur, aş vrea să plece. Dar înţeleg că se află aici ca să se asigure că n-o să facem nimic nesăbuit cu oaspetele nostru consu cît timp e aici. Navele sînt automate de luptă, nici măcar cu echipaj, dar aceasta e tehnologie consu. Nu-mi închipui că dacă ar deschide focul asupra noastră am avea prea multe şanse. Aşa că avem o pace forţată aici, pe moment. De vreme ce e în favoarea mea şi nu împotriva mea, n-ar trebui să mă plîng.

— Aţi mai aflat ceva despre Nerbros Eser şi ce planuri are? am întrebat.

Nu prea aveam chef să mă mai gîndesc la consu.

— Da. Lernin a fost destul de îndatoritor acum, că încearcă să evite să fie executat pentru trădare. Asta îi oferă o motivaţie excelentă. Îmi spune că Eser plănuieşte să cucerească Roanoke cu o trupă mică de soldaţi. Ideea este să arate că poate lua cu o sută de soldaţi ceea ce eu n-am putut lua cu patru sute de crucişătoare de luptă. Dar mă tem că „a lua” este un cuvînt nepotrivit. Eser plănuieşte să distrugă colonia şi pe toţi din ea.

— Ăsta era şi planul dumneavoastră, i-am adus aminte generalului.

Acesta legănă din cap în ceea ce am presupus că era un semn de recunoaştere.

— Ai aflat pînă acum, sper, că aş fi preferat foarte mult să nu ucid coloniştii. Eser n-are intenţia să ofere această opţiune.

Am sărit peste această informaţie în mintea mea.

— Cînd o să atace?

— Curînd, cred. Lernin nu crede că Eser şi-a adunat trupele încă, dar tentativa eşuată de asasinat o să-l forţeze să se pună în mişcase mai devreme, nu mai tîrziu.

— Grozav, am exclamat.

— Mai e timp. Nu abandona speranţa, Zoë.

— N-am abandonat-o. Dar am încă o mulţime pe cap.

— Aţi găsit destui voluntari?

— Am găsit, am răspuns, şi chipul mi se crispă în timp ce vorbeam.

— Ce nu merge?

— Unul dintre voluntari… am zis şi m-am oprit.

Am încercat din nou.

— Unul dintre voluntari e un obin pe nume Dickory. Prietenul şi garda mea de corp. Cînd s-a oferit voluntar, i-am zis nu. I-am cerut să-şi retragă oferta, dar a refuzat.

— Faptul că el s-a oferit voluntar ar putea fi un imbold puternic. Probabil i-a încurajat şi pe alţii să iasă în faţă.

Am dat din cap.

— Dar Dickory încă e prietenul meu… Încă face parte din familie. Poate că n-ar trebui să aibă importanţă, dar are.

— Sigur că are importanţă. Motivul pentru care te afli aici este să împiedici ca aceia pe care-i iubeşti să păţească vreun rău.

— Cer unor persoane pe care nu le cunosc să se sacrifice pentru unele pe care le cunosc.

— De aceea le ceri să se ofere voluntari. Dar mie mi se pare că motivul pentru care se oferă eşti tu.

Am dat din cap, m-am uitat la cală şi mi-am închipuit lupta care se apropia.

*

— Am o propunere pentru tine, îmi spuse consu.

Stăteam amîndoi în camera de comandă a calei, la zece metri deasupra podelei. Pe podea erau două grupuri de fiinţe. În primul grup, se aflau cei o sută de obini care se oferiseră voluntari să lupte pentru mine. În celălalt grup, erau cei o sută de infractori consu, care urmau să fie forţaţi să lupte cu obinii pentru şansa de a-şi recăpăta onoarea. Consu arătau înfricoşător de mari pe lîngă obini. Competiţia urma să fie luptă corp la corp modificată: obinilor le era permis un pumnal de luptă, în timp ce consu, cu braţele lor tăioase, urmau să lupte cu mîinile goale, dacă faptul că

puteai mînui două membre ascuţite ca un brici, ataşate la propriul tău corp, se putea numi „cu mîinile goale”.

Deveneam din ce în ce mai nervoasă în legătură cu şansele obinilor.

— O propunere, repetă consu.

Am aruncat o privire piezişă către consu, care aproape că umplea singur camera de comandă. Îl găsisem deja aici cînd urcasem; nu eram prea sigură cum trecuse pe uşă. Noi doi ne aflam aici împreună cu Hickory, Dock şi generalul Gau, care îşi asumase sarcina de a juca rolul de arbitru oficial pentru competiţie.

Dickory era jos, pe podea. Pregătindu-se de luptă.

— Te interesează s-o auzi? întrebă consu.

— Sîntem pe cale să începem, am replicat.

— E vorba de competiţie, insistă consu. Am o cale prin care poţi obţine ceea ce vrei fără să avem nici o competiţie.

Am închis ochii.

— Spune-mi.

— Te voi ajuta să păstrezi colonia în siguranţă furnizîndu-ţi o mostră din tehnologia noastră. O maşină care produce un cîmp de energie menit să absoarbă impulsul proiectilelor. Un cîmp sugător. Face gloanţele să cadă din aer şi absoarbe energia rachetelor înainte ca acestea să-şi lovească ţintele. Dacă eşti deşteaptă, colonia ta o poate folosi ca să-i înfrîngă pe cei care o atacă. Asta este ceea ce îmi este îngăduit şi ceea ce sînt pregătit să-ţi dau.

— Şi ce vrei în schimb?

— O demonstraţie simplă.

Consu se desfăşură şi arătă către obinii de pe podea.

— O cerere din partea ta a fost suficientă ca să facă sute de obini să se sacrifice de bunăvoie pentru simplul scop de a-mi atrage atenţia. Această putere pe care o ai mă interesează. Vreau s-o văd. Spune acestei sute de obini să se sacrifice aici şi acum, şi-ţi voi da ceea ce ai nevoie pentru a-ţi salva colonia.

— Nu pot face asta.

— Nu se pune problema dacă e posibil, spuse consu.

Îşi aplecă greutatea şi i se adresă lui Dock:

— Obinii de aici s-ar sinucide dacă această fiinţă umană ar cere-o?

— Fără îndoială, răspunse Dock.

— N-ar şovăi? continuă consu.

— Nu.

Consu se întoarse din nou spre mine.

— Atunci tot ce trebuie să faci este să dai ordinul.

— Nu, am răspuns.

— Nu fi proastă, fiinţă umană. Ai primit asigurări de la mine că te voi ajuta. Ai primit asigurarea de la acest obin că favoriţii tăi de aici se vor sacrifica bucuroşi în folosul tău, fără întîrziere şi fără să se plîngă. Vei fi sigură că o să-ţi ajuţi familia şi prietenii să supravieţuiască unui atac iminent. Ai mai făcut-o şi înainte. Nu ţi-ai făcut nici o problemă din a trimite sute dintre ei la moarte ca să vorbeşti cu mine. N-ar trebui să fie o hotărîre grea acum.

Făcu semn din nou către podea.

— Spune-mi sincer, fiinţă umană. Uită-te la favoriţii tăi şi apoi uită-te la consu. Crezi că favoriţii tăi vor fi cei rămaşi în picioare cînd asta se va termina? Vrei să rişti siguranţa prietenilor şi a familiei tale pe mîna lor?

Îţi ofer o alternativă, continuă consu. Nu prezintă nici un risc. Nu te costă nimic decît acordul tău. Favoriţii tăi nu vor obiecta. Vor fi încîntaţi să facă asta pentru tine. Spune pur şi simplu că ceri asta de la ei. Şi dacă te face să te simţi mai bine, le poţi cere să-şi închidă conştiinţele înainte să se sinucidă. Atunci nu se vor teme de sacrificiul lor. O vor face pur şi simplu. O vor face pentru tine. O vor face pentru ceea ce eşti pentru ei.

M-am gîndit la ceea ce spusese consu.

M-am întors către Dock.

— N-ai nici o îndoială că acei obini ar face asta pentru mine?

— Nu există nici o îndoială, răspunse Dock. Sînt acolo ca să lupte la cererea ta, Zoë. Ştiu că ar putea muri. Au acceptat deja această posibilitate, la fel cum obinii care s-

au sacrificat ca să-l aducă la tine pe acest consu ştiau ce se cere de la ei.

— Şi cum rămîne cu tine? l-am întrebat pe Hickory. Prietenul şi partenerul tău e acolo jos, Hickory. Vreme de zece ani, cel puţin, ţi-ai petrecut viaţa cu Dickory. Tu ce spui?

Tremuratul lui Hickory era atît de slab încît aproape că mă îndoiam că l-am văzut.

— Dickory va face cum ceri, Zoë. Ar trebui să ştii deja.

După asta se întoarse cu spatele.

M-am uitat la generalul Gau.

— N-am nici un sfat pentru tine, vorbi el. Dar mă interesează foarte mult să aflu ce alegi.

Am închis ochii şi m-am gîndit la familia mea. La John şi Jane. La Savitri, care venise cu noi pe o lume nouă. M-am gîndit la Gretchen şi Magdy şi la viitorul pe care l-ar putea avea împreună. M-am gîndit la Enzo şi la familia lui şi la tot ceea ce le fusese luat. M-am gîndit la Roanoke, devenită acum casa mea.

Şi am ştiut ce aveam de făcut.

Am deschis ochii.

— Alegerea e evidentă, zise consu.

M-am uitat la consu şi am dat din cap.

— Cred că ai dreptate, am spus. Şi cred că trebuie să mă duc jos şi să le spun.

M-am dus către uşa camerei de comandă. În timp ce treceam, generalul Gau mă luă uşor de braţ.

— Gîndeşte-te ce faci, Zoë. Alegerea ta de aici contează.

Am ridicat ochii spre general.

— Ştiu. Şi e alegerea mea.

Generalul îmi dădu drumul la braţ.

— Fă ceea ce trebuie să faci.

— Mulţumesc. Cred că aşa o să fac.

Am ieşit din cameră şi în minutul următor am încercat din răsputeri să nu cad pe scări în timp ce le coboram. Mă bucur să spun că am reuşit. Dar a fost cît pe ce.

Am păşit către grupul de obini, care se învîrteau de colo pînă colo, unii făcînd exerciţii, unii vorbind încetişor între ei

sau în grupuri mici. În timp ce mă apropiam, am încercat să-l descopăr pe Dickory şi n-am reuşit. Erau prea mulţi obini, iar Dickory nu era undeva unde să-l văd uşor.

Pînă la urmă obinii observară că mă îndreptam spre ei. Tăcură şi, la fel de tăcuţi, formară şiruri.

Am stat pe loc în faţa lor vreme de cîteva secunde, încercînd să-l văd pe fiecare obin în parte, doar ca pe unul din o sută. Am deschis gura să vorbesc. Nu ieşi nimic. Aveam gura atît de uscată, încît nu puteam rosti cuvinte. Am închis gura, am înghiţit în sec de cîteva ori şi am încercat din nou.

— Ştiţi cine sînt. Sînt destul de sigură de asta. Cunosc personal numai unul dintre voi, şi îmi pare rău pentru asta. Aş dori să vă fi cunoscut pe fiecare dintre voi, înainte de a vi se cere… înainte ca *eu* să cer…

M-am oprit. Spuneam prostii. Nu era ceea ce voiam să fac. Nu acum.

— Uite, am zis. O să vă spun unele lucruri şi nu pot promite că or să aibă vreo noimă. Dar trebuie să vi le spun înainte…

Am făcut un semn către cală.

— Înainte de toate *astea.*

Obinii se uitară cu toţii la mine, fie politicoşi, fie răbdători, nu-mi dau seama.

— Ştiţi de ce sînteţi aici. Sînteţi aici ca să luptaţi împotriva acelor consu de acolo, pentru că eu încerc să-mi protejez familia şi prietenii de pe Roanoke. Vi s-a spus că dacă i-aţi putea bate pe consu, aş căpăta ajutorul de care am nevoie. Dar ceva s-a schimbat.

Am arătat în sus, către camera de observaţii.

— Acolo sus este un consu care-mi spune că o să-mi dea ceea ce am nevoie pentru a salva Roanoke fără să trebuiască să luptaţi şi să riscaţi să pierdeţi. Tot ce trebuie să fac este să vă spun să scoateţi pumnalele acelea pe care trebuia să le folosiţi pe aceşti consu şi să le folosiţi chiar asupra voastră. Tot ce trebuie să fac este să vă spun să vă sinucideţi. Toată lumea îmi zice că o s-o faceţi, din cauza a ceea ce sînt pentru voi.

Şi au dreptate. Şi eu sînt destul de sigură de asta. Sînt sigură că dacă v-aş cere tuturor să vă sinucideţi, aţi face-o. Pentru că sînt Zoë a voastră. Pentru că m-aţi văzut toată viaţa în înregistrările pe care le-au făcut Hickory şi Dickory. Pentru că stau acum aici, în faţa voastră, cerîndu-vă s-o faceţi.

Ştiu că aţi face asta pentru mine. Aţi face-o…

M-am oprit pentru cîteva clipe, încercînd să mă concentrez.

Şi apoi am înfruntat ceva ce petrecusem multă vreme ca să evit.

Propriul meu trecut.

Am ridicat capul din nou şi m-am uitat direct la obini.

— Cînd aveam cinci ani, locuiam pe o staţie spaţială, Covell. Locuiam acolo cu tatăl meu. Într-o zi, în timp ce era plecat de pe staţie pentru cîteva zile, cu treburi, staţia a fost atacată. Mai întîi de către rraey. Aceştia au atacat, au venit pe staţie, au adunat toţi oamenii care locuiau acolo şi au început să-i ucidă, îmi aduc aminte…

Am închis din nou ochii.

— Îmi aduc aminte de soţi luaţi de lîngă soţiile lor şi apoi împuşcaţi în holuri, unde toată lumea putea auzi. Îmi aduc aminte de părinţi implorîndu-i pe rraey să le cruţe copiii. Îmi aduc aminte că am fost împinsă în spatele unui străin cînd femeia care avea grijă de mine, mama unei prietene, a fost luată. Ea a încercat s-o împingă şi pe fiica ei, dar aceasta s-a ţinut de mama ei şi au fost luate amîndouă. Dacă rraey ar mai fi continuat mult, pînă la urmă m-ar fi găsit şi m-ar fi omorît şi pe mine.

Am deschis ochii.

— Apoi însă obinii au atacat staţia, ca s-o ia de la rraey, care nu erau pregătiţi pentru încă o luptă. Şi cînd au curăţat staţia de rraey, i-au luat pe aceia dintre noi, oamenii, care mai rămăseseră şi ne-au dus în sala comună. Îmi aduc aminte că eram acolo, fără nimeni care să aibă grijă de mine. Tatăl meu era plecat. Prietena mea şi mama ei erau moarte. Rămăsesem singură…

Staţia spaţială era o staţie ştiinţifică, aşa că obinii au căutat printre cercetări şi au dat peste munca tatălui meu. Munca lui despre conştiinţă. Şi au vrut ca el să lucreze pentru ei. Aşa că s-au întors la noi, în sala comună, şi au strigat numele tatălui meu. Dar el nu era pe staţie. I-au strigat iar numele şi-atunci am răspuns eu. Am zis că eram fiica lui şi că avea să vină după mine curînd.

Îmi aduc aminte că obinii au vorbit între ei atunci şi-apoi mi-au spus să vin cu ei. Şi îmi aduc aminte că am zis nu, pentru că nu voiam să-i părăsesc pe ceilalţi oameni. Şi-mi mai aduc aminte ceva: ce mi-a spus atunci unul dintre obini. A spus: „Tu trebuie să vii cu noi. Ai fost aleasă, şi o să fii în siguranţă."

Îmi aduc aminte, aşadar, de tot ce s-a întîmplat. Şi cred că, pînă şi la cinci ani, o parte din mine ştia ce urma să se întîmple cu restul oamenilor de pe Covell. Dar iată-i pe obini, spunîndu-mi că o să fiu în siguranţă. Pentru că fusesem aleasă. Şi-mi aduc aminte că l-am luat pe obin de mînă, am fost condusă afară şi de-acolo m-am uitat în urmă, la oamenii care rămîneau. Apoi au dispărut. Nu i-am mai văzut niciodată.

Dar *eu* am trăit. Nu din cauza a cine eram; eram doar o fetiţă. Ci din cauza a *ce* eram: fiica omului care le putea da o conştiinţă. Era prima oară cînd asta conta mai mult decît *cine* eram. Dar nu era şi ultima…

M-am uitat în sus, către camera de comandă, încercînd să văd dacă cei de acolo mă ascultau şi întrebîndu-mă ce gîndeau. Întrebîndu-mă ce gîndea Hickory. Şi generalul Gau. M-am întors iarăşi către obini.

— *Ce* sînt contează *încă* mai mult decît *cine* sînt. Contează şi mai mult în clipa asta. Chiar în acest moment. Din cauza a ceea ce sînt, sute dintre voi au murit ca să aducă un singur consu să mă vadă. Din cauza a ceea ce sînt, dacă vă cer să scoateţi cuţitele acelea şi să vi le înfigeţi în corp, o veţi face. Din cauza a ceea ce sînt. Din cauza a ceea ce am fost pentru voi.

Am clătinat din cap şi m-am uitat în jos.

— Toată viaţa am acceptat că ceea ce sînt contează. Că trebuie să mă descurc cu asta. Să mă adaptez la asta. Uneori am crezut că aş putea manipula acest lucru, deşi tocmai am aflat preţul pentru această convingere. Uneori chiar am luptat împotriva lui. Dar *nici măcar o dată* nu m-am gîndit că aş putea lăsa în urmă ceea ce sînt. Pentru că îmi aduceam aminte ce mi-a adus. Cum m-a salvat. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să renunţ.

Am arătat în sus, către camera de comandă.

— În camera aceea de comandă e un consu care vrea să vă omor pe toţi, doar ca să-i arăt că pot. Vrea s-o fac ca să-mi demonstreze ceva şi mie – că atunci cînd se ajunge la asta, sînt dispusă să vă sacrific pe toţi ca să capăt ceea ce vreau. Pentru că atunci cînd se ajunge la asta, voi nu contaţi. Sînteţi doar ceva ce pot folosi, un mijloc către un ţel, o unealtă pentru un alt scop. Vrea să vă omor ca să-mi arunce în faţă faptul că nu-mi pasă.

Şi are dreptate!

M-am uitat la feţele obinilor.

— Nu cunosc nici unul dintre voi, cu o singură excepţie. N-o să-mi aduc aminte cum arată nici unul dintre voi peste cîteva zile, indiferent ce-o să se întîmple aici. Pe de altă parte, pe toţi oamenii pe care-i iubesc şi de care-mi pasă îi pot vedea îndată ce închid ochii. Feţele lor îmi sînt limpezi. Ca şi cum ar fi aici, cu mine. Pentru că sînt. Îi port înăuntrul meu. Aşa cum voi îi purtaţi pe aceia de care vă pasă, înăuntrul vostru.

Consu are dreptate că ar fi uşor să vă cer să vă sacrificaţi pentru mine. Să vă spun să faceţi aşa pentru ca eu să-mi pot salva familia şi prietenii. Are dreptate pentru că ştiu că aţi face-o fără să vă gîndiţi de două ori. Aţi fi bucuroşi s-o faceţi pentru că m-ar face fericită *pe mine* – pentru că ceea ce sînt contează pentru voi. Ştie că faptul de a şti acest lucru mă va face să mă simt mai puţin vinovată pentru că v-am întrebat.

Şi are din nou dreptate. Are dreptate în privinţa mea. Recunosc. Şi-mi pare rău…

M-am oprit din nou şi am avut nevoie de încă o clipă ca să mă adun. M-am şters pe faţă.

Asta urma să fie partea cea grea.

— Consu are dreptate. Dar nu ştie despre mine singurul lucru care contează în clipa asta. Şi acesta este că m-am *săturat* să fiu ceea ce sînt. M-am săturat să fi fost aleasă. Nu vreau să fiu cea pentru care vă sacrificaţi din cauză că sînt fiica cuiva sau pentru că acceptaţi că pot avea pretenţii de la voi. Nu vreau asta de la voi. Şi nu vreau să muriţi pentru mine.

Aşa că uitaţi. Uitaţi de toate astea. Vă eliberez de obligaţia voastră faţă de mine. De orice obligaţie faţă de mine. Mulţumesc pentru că v-aţi oferit voluntari, dar n-ar trebui să luptaţi pentru mine. N-ar fi trebuit să cer! Aţi făcut deja atît de mult pentru mine... M-aţi adus aici ca să pot transmite un mesaj generalului Gau. El mi-a vorbit despre planurile împotriva coloniei Roanoke. Ar trebui să fie destul ca să ne apărăm. Nu pot să vă cer nimic altceva. Cu siguranţă nu vă pot cere să luptaţi cu aceşti consu şi poate să muriţi. Vreau în schimb să trăiţi.

M-am săturat să fiu ceea *ce* sînt. De acum înainte sînt doar *cine* sînt. Şi cine sînt înseamnă Zoë. Doar Zoë. Cineva care n-are nici un drept asupra voastră. Care nu cere sau nu pretinde nimic de la voi. Şi care vrea să fiţi capabili să vă faceţi propriile voastre alegeri, nu să fie făcute pentru voi. În special, nu de către mine.

Şi asta-i tot ce am de spus!

Obinii stăteau în faţa mea, tăcuţi, şi după un minut mi-am dat seama că nu prea ştiam de ce aşteptam un răspuns. Apoi, pentru o clipă complet nebunească, m-am întrebat dacă de fapt mă înţelegeau măcar. Hickory şi Dickory vorbeau limba mea, iar eu presupusesem doar că toţi ceilalţi obini ar vorbi-o şi ei. Era o presupunere destul de arogantă, mi-am dat seama.

Aşa că am dat din cap oarecum şi m-am întors să plec, înapoi în camera de comandă, unde numai Dumnezeu ştia ce-o să-i spun acelui consu.

Şi apoi am auzit un cîntec...

O singură voce, de undeva din mijlocul cetei de obini. Începea primele cuvinte din „Dimineaţă la Delhi”. Şi, cu toate că aceea era partea pe care-o cîntam întotdeauna eu, n-am avut nici o dificultate să recunosc vocea.

Era Dickory.

M-am întors cu faţa la obini chiar cînd o a doua voce începu contrapunctul, apoi o altă voce interveni, şi încă una, şi încă una şi, în curînd, toţi cei o sută de obini cîntau, creînd o versiune a cîntecului atît de diferită de oricare alta auzită înainte, atît de magnifică, încît tot ce puteam face era să stau acolo şi să mă scald în ea, s-o las să se reverse în jurul meu şi s-o las să se mişte prin mine.

A fost unul dintre acele momente pe care pur şi simplu nu le poţi descrie. Aşa că n-o să mai încerc.

Dar pot să spun că am fost impresionată. Aceşti obini ştiau de „Dimineaţă la Delhi” de numai cîteva săptămîni. Pentru ei, nu numai să ştie cîntecul, dar să-l şi interpreteze fără cusur era absolut uluitor.

Trebuia să-i iau pe tipii ăştia la următorul chef!

Cînd se termină, tot ce-am putut face a fost să-mi duc mîinile la faţă şi să spun „mulţumesc” obinilor. Moment în care Dickory veni printre rînduri, pînă în faţa mea.

— Hei, am exclamat.

— Zoë Boutin-Perry, vorbi Dickory, eu sînt Dickory.

Aproape că am spus *ştiu asta,* dar Dickory vorbi mai departe.

— Te-am cunoscut de cînd erai copil. Te-am urmărit crescînd, învăţînd şi trecînd prin viaţă, şi prin tine am învăţat să trec şi eu prin viaţă. Am ştiut întotdeauna *ce* eşti. Dar îţi spun sincer că *cine* eşti contează pentru mine şi a contat întotdeauna.

Ţie, Zoë Boutin-Perry, îţi fac oferta de a lupta pentru familia ta şi pentru Roanoke. Fac acest lucru nu pentru că ai cerut tu sau ai pretins tu, ci pentru că ţin la tine şi am ţinut întotdeauna. Mi-ai face o onoare dacă ai accepta ajutorul meu!

Dickory se înclină, ceea ce era un lucru foarte interesant la un obin.

Aici era ironia: acestea erau cele mai multe vorbe pe care le auzisem *vreodată* de la Dickory, şi nu-mi venea în minte nimic de răspuns.

Aşa că am zis:

— Mulţumesc, Dickory. Accept.

Dickory se înclină din nou şi se întoarse în rînd.

Un alt obin făcu un pas în faţă şi se opri în faţa mea.

— Eu sînt Strike, vorbi el. Nu ne-am mai întîlnit pînă acum. Te-am privit crescînd prin tot ceea ce Hickory şi Dickory au împărtăşit cu toţi obinii. Şi eu am ştiut întotdeauna *ce* eşti. Ceea ce am învăţat de la tine provine totuşi de la *cine* eşti. E o cinste să te fi cunoscut. Va fi o onoare să lupt pentru tine, pentru familia ta şi pentru Roanoke. Îmi ofer ajutorul ţie, Zoë Boutin-Perry, liber şi fără rezerve!

Strike se înclină.

— Mulţumesc, Strike, am răspuns. Accept.

Şi apoi, dintr-un impuls, l-am îmbrăţişat pe Strike. A chiţăit de-a binelea, surprins. Ne-am desprins din îmbrăţişare. Strike se înclină din nou, apoi se întoarse în rînd chiar cînd un alt obin înaintă.

Şi altul. Şi altul.

Îmi luă mult timp să aud fiecare salut şi ofertă de ajutor, şi să accept fiecare ofertă. Pot să spun cu sinceritate că n-am avut niciodată un timp mai bine cheltuit. Cînd se încheie totul, stăteam din nou în faţa a o sută de obini – de data asta, fiecare fiind un prieten. Şi mi-am plecat capul spre ei şi le-am urat numai bine, şi le-am spus că o să ne vedem *după.*

Apoi m-am întors în camera de comandă. Generalul Gau era la baza scărilor, aşteptîndu-mă.

— Am un post pentru tine în echipa mea, Zoë, dacă o să-l vrei vreodată, zise el.

Am izbucnit în rîs.

— Nu vreau decît să mă întorc acasă, generale. Mulţumesc oricum.

— Atunci, altă dată. Acum o să prezidez peste competiţia asta. O să fiu imparţial cît timp o observ. Dar ar trebui să

ştii că, în sinea mea, ţin cu obinii. Şi asta-i ceva ce n-am crezut c-o să spun vreodată.

— Apreciez acest lucru, am replicat şi am urcat scările.

Hickory mă întîmpină la uşă.

— Ai făcut ceea ce speram că vei face. Regret că nu m-am oferit şi eu voluntar.

— Eu nu, am răspuns şi l-am îmbrăţişat pe Hickory.

Dock se înclină: am răspuns dînd din cap. Şi apoi m-am apropiat de consu.

— Ai răspunsul meu, am spus.

— Aşa este. Şi mă surprinde, fiinţă umană.

— Bine. Şi mă numesc Zoë. Zoë Boutin-Perry.

— Adevărat.

Părea amuzat de impertinenţa mea.

— Am să-mi amintesc de nume. Şi am şi alte lucruri pe care-o să mi le amintesc. Deşi, dacă obinii tăi nu cîştigă competiţia, nu-mi închipui că o să trebuiască să ne amintim de numele tău prea multă vreme.

— O să ţi-l aminteşti multă vreme, am ripostat. Pentru că prietenii mei de-acolo sînt pe cale să măture pe jos cu voi.

Aşa au şi făcut.

N-a fost nici măcar un scor strîns.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Şi astfel am plecat acasă, cu darul consu la remorcă.

John şi cu Jane mă salutară cînd am sărit din naveta obină, toţi sfîrşind într-o grămadă cînd am alergat peste mămica cu toată viteza şi apoi l-am tras pe tăticul după noi. După care le-am arătat jucăria mea cea nouă: generatorul de cîmp sugător, proiectat special de consu ca să ne dea un avantaj tactic cînd Nerbros Eser şi prietenii săi veneau în vizită. Jane îl luă imediat şi începu să se joace cu el; era ocupaţia ei, la urma urmei.

Hickory, Dickory şi cu mine am hotărît că, pînă la urmă, nici John, nici Jane nu aveau nevoie să ştie de ce fusese nevoie ca să-l căpătăm. Cu cît ştiau mai puţin, cu atît mai puţin îi putea acuza Uniunea Colonială la procesul de trădare. Deşi se părea că s-ar putea să nu se petreacă aşa ceva – consiliul de pe Roanoke îi înlăturase pe John şi pe Jane din posturile lor după ce dezvăluiseră unde mă trimiseseră şi pe cine trebuia să văd, şi-l numiseră pe tatăl lui Gretchen în locul lor. Dar îi dăduseră lui mămica şi tăticul zece zile ca să primească veşti de la mine înainte să informeze Uniunea Colonială despre ceea ce făcuseră. Am ajuns înapoi chiar înainte de limită şi, odată ce au văzut ce-am adus, n-au mai fost înclinaţi să-i ofere pe părinţii mei afecţiunii tandre a sistemului judiciar al Uniunii Coloniale. N-aveam de gînd să mă plîng pentru asta.

După ce le-am făcut cunoştinţă mămicii şi tăticului cu generatorul de cîmp sugător, m-am dus la plimbare şi am găsit-o pe Gretchen, citind o carte pe verandă.

— M-am întors! am anunţat.

— Oh, replică ea, întorcînd cu nonşalanţă o pagină. Ai fost plecată?

Am zîmbit larg; ea zvîrli cartea după mine şi-mi spuse că dacă-i mai fac vreodată aşa ceva, o să mă strîngă de gît, şi că putea s-o facă, pentru că fusese întotdeauna mai bună decît mine la cursurile de apărare. Ei bine, era adevărat. Era mai bună. Apoi ne-am îmbrăţişat, ne-am împăcat şi am plecat să-l găsim pe Magdy, ca să-l putem sîcîi în stereo.

Zece zile mai tîrziu, Roanoke a fost atacată de Nerbros Eser şi cam de o sută de soldaţi arrisieni, asta fiind rasa lui Eser. Eser şi soldaţii lui au mărşăluit de-a dreptul în Croatoan şi au cerut să stea de vorbă cu şefii. S-au ales în schimb cu Savitri, asistenta administrativă; ea le-a sugerat să se întoarcă la navele lor şi să pretindă că invazia n-a avut loc niciodată. Eser a ordonat unui soldat de-al său s-o împuşte pe Savitri, şi-atunci au aflat cum un cîmp sugător le poate da de-a binelea peste cap armele. Jane a reglat cîmpul astfel încît să încetinească gloanţele, dar nu şi proiectilele mai lente. De aceea puştile soldaţilor arrisieni

n-au mers, dar aruncătorul de flăcări al lui Jane, da. Ca şi arcul de vînătoare al tăticului. Şi cuţitele lui Hickory şi Dickory. Şi camionul lui Manfred Trujillo. Şi aşa mai departe.

La sfîrşit, Nerbros Eser nu mai avea nici unul dintre soldaţii cu care aterizase, şi a fost de asemenea surprins să afle că nava de luptă pe care-o parcase pe orbită nu mai era nici ea la locul ştiut. Ca să fim cinstiţi, cîmpul sugător nu se întindea în spaţiu; acolo am avut puţin ajutor de la un binefăcător care a dorit să rămînă anonim. Dar oricum ai lua-o, jocul lui Nerbros Eser pentru conducerea Conclavului a ajuns la un sfîrşit foarte trist şi jenant.

Unde eram eu în toate astea? Păi, ascunsă în siguranţă într-un adăpost împotriva bombelor, împreună cu Gretchen, Magdy şi o ceată de alţi adolescenţi, acolo eram. În ciuda tuturor evenimentelor din luna precedentă, sau poate din cauza lor, s-a luat decizia executivă potrivit căreia am avut parte de destulă emoţie pentru moment. N-aş putea spune că n-am fost de acord cu hotărîrea. Ca să fiu sinceră, abia aşteptam să mă întorc la viaţa mea de pe Roanoke, cu prietenii, fără nimic pentru care să-mi fac griji în afară de şcoală şi de repetiţiile pentru următorul chef. Asta era ceea ce-mi doream acum.

Apoi sosi în vizită generalul Gau.

Venise să-l aresteze pe Nerbros Eser, ceea ce şi făcu, spre marea lui satisfacţie personală. Dar era acolo şi pentru alte două motive.

Primul era să-i informeze pe cetăţenii de pe Roanoke că dăduse un ordin permanent ca nici un membru al Conclavului să nu atace vreodată colonia noastră, şi că lăsase rasele din acea parte de spaţiu care nu aparţineau Conclavului să înţeleagă limpede că, dacă oricăreia dintre ele i-ar fi intrat în cap să-şi facă planuri în legătură cu mica noastră planetă, el personal ar fi foarte dezamăgit. Lăsase nerostit ce nivel de represalii garanta „dezamăgirea personală”. Era mai eficace astfel.

Locuitorii de pe Roanoke aveau păreri împărţite în privinţa asta. Pe de o parte, Roanoke era acum practic

imună la atac. Pe de altă parte, declaraţia generalului Gau îi făcu pe toţi să vadă că Uniunea Colonială însăşi nu făcuse prea multe pentru Roanoke, nu doar în ultima vreme, ci dintotdeauna. Sentimentul general era că Uniunea Colonială era răspunzătoare pentru multe, şi pînă cînd nu răspundea pentru aceste lucruri, locuitorii de pe Roanoke se simţeau perfect îndreptăţiţi să nu acorde prea multă atenţie dictatelor Uniunii Coloniale. Cum ar fi, de exemplu, cel în care Manfred Trujillo trebuia să-i aresteze pe părinţii mei şi să-i închidă sub acuzaţia de trădare. După cît se părea, Trujillo avea mari dificultăţi să-i găsească, atît pe John cît şi pe Jane, după sosirea ordinului. O şmecherie abilă, avînd în vedere cît de des vorbeau.

Dar asta ducea la celălalt motiv pentru care venise Gau.

— Generalul Gau ne oferă adăpost, îmi spuse tăticul. Ştie că mămica ta şi cu mine vom fi acuzaţi de trădare – cîteva capete de acuzare par probabile – şi nu e complet în afara tărîmului posibilului ca să fii acuzată şi tu.

— Păi, *am comis o* trădare, am comentat. Ce zici de asocierea cu conducătorul Conclavului şi toate celelalte?

Tăticul nu mă băgă în seamă.

— Problema este următoarea: chiar dacă cei de aici nu se grăbesc să ne predea, e doar o chestiune de timp pînă cînd UC va trimite o autoritate reală să ne preia. Nu le putem cere oamenilor de-aici să intre în şi mai multe încurcături din cauza noastră. Trebuie să plecăm, Zoë.

— Cînd?

— În ziua următoare. Nava lui Gau e aici acum, dar nu cred că UC o s-o ignore prea multă vreme.

— Aşadar, o să devenim cetăţeni ai Conclavului.

— Nu cred. O să stăm printre ei pentru o vreme, da. Dar am un plan care o să ne ducă într-un loc în care cred că s-ar putea să fii încîntată.

— Şi unde-i asta?

— Păi, ai auzit vreodată de locşorul acela numit Pămînt?

Tăticul şi cu mine am mai vorbit vreme de cîteva minute, apoi m-am dus la Gretchen, căreia chiar am reuşit să-i spun

„bună”, înainte să izbucnesc în suspine. Mă îmbrăţişă şi mă strînse lîngă ea, apoi mă anunţă că totul era în ordine.

— Ştiam c-o să urmeze aşa ceva, îmi spuse. Nu faci ceea ce-ai făcut tu şi apoi te întorci şi te prefaci că nu s-a-ntîmplat nimic.

— Am crezut că ar merita să-ncerc.

— Asta pentru că eşti o idioată!

Am început să rîd.

— Eşti o idioată, şi sora mea, şi te iubesc, Zoë!

Ne-am mai ţinut în braţe un pic. După aceea veni la mine acasă şi ne ajută, pe mine şi pe familia mea, să ne împachetăm viaţa pentru o plecare grăbită.

Veştile se împrăştie, aşa cum se întîmplă într-o colonie mică. Trecură pe la noi prietenii, ai mei şi ai părinţilor, singuri, cîte doi, cîte trei. Ne-am îmbrăţişat, am rîs, am plîns, ne-am luat rămas-bun şi am încercat să ne despărţim frumos. Cînd soarele se apropie de apus, sosi Magdy şi împreună cu Gretchen şi cu mine am făcut o plimbare la ferma Gugino, unde am îngenuncheat şi am sărutat piatra de mormînt a lui Enzo; mi-am luat rămas-bun de la el pentru ultima oară, chiar dacă îl purtam încă în inimă. Ne-am întors acasă şi Magdy şi-a luat rămas-bun atunci, îmbrăţişîndu-mă atît de înverşunat încît am crezut că o să-mi frîngă coastele. Şi apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată: mi-a dat un sărut pe obraz.

— La revedere, Zoë, spuse el.

— La revedere, Magdy. Ai grijă de Gretchen pentru mine.

— O să încerc. Dar ştii cum e ea…

Am zîmbit la replica asta. Apoi se duse la Gretchen, o îmbrăţişă şi o sărută. Plecă.

Am rămas numai Gretchen şi cu mine, împachetînd, vorbind şi tachinîndu-ne una pe cealaltă tot restul nopţii. Pînă la urmă, mămica şi tăticul se duseră la culcare, dar nu părură să aibă ceva împotrivă ca Gretchen şi cu mine să stăm mai departe toată noaptea, pînă dimineaţă.

Un grup de prieteni sosi într-o căruţă menonită trasă de cai ca să ne ducă lucrurile (şi pe noi) pînă la naveta Conclavului. Am început scurta călătorie rîzînd, dar am

tăcut pe măsură ce ne apropiam de navetă. Nu era o tăcere tristă; era o tăcere care apare atunci cînd ai spus tot ce trebuia să spui unei alte persoane.

Prietenii noştri urcară în navetă tot ce luam cu noi; erau o mulţime de lucruri pe care le lăsam în urmă, prea voluminoase ca să le cărăm şi pe care le dăduserăm coloniştilor. Unul cîte unul, toţi prietenii mă îmbrăţişară, îşi luară rămas-bun şi coborîră. Din nou, am rămas împreună numai Gretchen şi cu mine.

— Vrei să vii cu noi? am întrebat.

Gretchen rîse.

— Cineva trebuie să aibă grijă de Magdy, zise ea. Şi de tata. Şi de Roanoke.

— Întotdeauna ai fost cea organizată, am remarcat.

— Iar tu ai fost întotdeauna *tu.*

— Cineva trebuia să fie. Şi oricine altcineva ar fi stricat totul.

Gretchen mă îmbrăţişă iar. Apoi se dădu înapoi.

— Fără rămas-bun, spuse ea. Eşti în inima mea. Ceea ce înseamnă că nu pleci.

— Bine. Fără rămas-bun. Te iubesc, Gretchen.

— Şi eu te iubesc.

Se întoarse şi se îndepărtă, şi nu se uită nici o clipă înapoi, deşi se opri să-i dea lui Babar o îmbrăţişare. El o umplu toată de salivă. Apoi Babar veni la mine, iar eu l-am dus în compartimentul pasagerilor din navetă. Cu timpul, veniră înăuntru toţi ceilalţi. John. Jane. Savitri. Hickory. Dickory.

Familia mea.

M-am uitat afară pe fereastra navetei la Roanoke, lumea mea, casa mea. Dar nu mai era casa noastră. M-am uitat la ea şi la oamenii de pe ea, dintre care pe unii îi iubeam iar pe alţii îi pierdusem. Încercînd să absorb totul, s-o fac parte din mine. S-o fac parte din istoria mea. Din povestea mea. Să mi-o aduc aminte, astfel încît să pot spune povestea timpului petrecut de mine aici, nu în ordine, dar adevărată, aşa că oricine mă întreabă să poată simţi ce-am simţit eu despre timpul meu, pe lumea mea.

M-am aşezat, m-am uitat şi mi-am adus aminte aşa cum era în momentul prezent.

Şi cînd am fost sigură că a fost de-ajuns, am sărutat fereastra şi am tras perdelele.

Motoarele navetei se treziră la viaţă.

— Pornim! exclamă tăticul.

Am zîmbit şi am închis ochii şi am numărat invers secundele pînă la decolare.

Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu.

MULŢUMIRI

La sfîrşitul cărţii mele *Ultima colonie,* am pomenit că era probabil să mă îndepărtez de universul din „Războiul bătrînilor” pentru o vreme, şi în special că o să las să se odihnească personajele John Perry şi Jane Sagan, să le las să aibă parte de acel „au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţi”. Aşadar, se poate întreba oricine, în mod rezonabil, ce caută aici *Povestea lui Zoë?*

Există un număr de motive, dar două mai importante au de-a face cu reacţia publicului. Primul a fost că am primit o mulţime de mesaje care sunau cam aşa: „Hei, *Ultima colonie* a fost grozavă. Acum mai scrie o carte. Şi fă-o despre Zoë. A, şi aş vrea şi un ponei.” Ei bine, n-am putut face nimic în privinţa poneiului (îmi pare rău), dar cu cît m-am gîndit mai mult, cu atît mi-am dat seama că şi eu eram interesat să ştiu mai multe despre Zoë. Zoë a jucat roluri secundare esenţiale în *Brigăzile fantomă* şi în *Ultima colonie,* şi i s-au întîmplat destule lucruri de-a lungul cărţilor încît să cred că acestea vor fi de-ajuns ca să-i relatez povestea şi s-o fac interesantă. E la latitudinea voastră să-mi spuneţi dacă am avut dreptate sau nu, dar vă spun că eu sînt destul de încîntat.

Cealaltă reacţie a publicului a implicat două critici la adresa cărţii *Ultima colonie.* În cartea aceea, „vîrcolacii”,

specia inteligentă indigenă de pe Roanoke, au jucat un rol într-un punct critic al intrigii şi, după ce au făcut asta, au dispărut din restul cărţii. Am crezut că explicasem suficient de bine dispariţia lor, dar destul de mulţi cititori au fost fie nemulţumiţi de explicaţie, fie că le-a scăpat din vedere în întregime, prin urmare am primit o mulţime de mesaje care întrebau: „Unde s-au dus vîrcolacii?” Asta m-a enervat, nu pentru că cititorii se plîngeau, ci pentru că era limpede că nu fusesem atît de deştept, explicîndu-le ieşirea din poveste, aşa cum mi-ar fi plăcut.

Pe lîngă asta, au existat cîteva critici (absolut corecte) cu privire la *Ultima colonie,* referitoare la faptul că plecarea lui Zoë în spaţiu şi întoarcerea ei cu un „cîmp sugător”, care era exact ceea ce aveau nevoie apărătorii de pe Roanoke ca să-şi înfrîngă atacatorii, a reprezentat o manevră complet *deus ex machina* din partea unui scriitor leneş. Da, bine. Asta e problema de a şti mai mult decît cititorii tăi; ca autor, ştiam toată povestea din fundal, dar cu nici un chip n-o puteam introduce în carte fără să bag cu forţa în ea o digresiune de 30 000 de cuvinte. Aşa că am fluturat puţin din mînă şi am sperat că n-o să fiu prins. Surpriză! Se pare că am cititori deştepţi!

Aşa că în ambele cazuri de nemulţumire a cititorilor, scrierea *Poveştii lui Zoë* mi-a permis o a doua vizită în aceeaşi poveste şi în cursul procesului ea m-a ajutat să dau evenimentelor care au loc în universul „Războiului bătrînilor” mai multă coerenţă interioară şi mai multă inteligibilitate. Ce-am învăţat de aici? Mai ales să ascult reacţiile din partea cititorilor, atît pe cele pozitive („scrie mai mult!”) cît şi pe cele negative („rezolvă asta!”). Mulţumesc pentru ambele tipuri de mesaj.

Din cauză că am vrut să mă ocup de întrebările cititorilor şi pentru că am crezut că ar fi distractiv şi interesant de făcut aşa ceva, am scris *Povestea lui Zoë* astfel încît să aibă loc în paralel cu evenimentele din *Ultima colonie,* spusă dintr-un punct de vedere complet diferit. Fireşte, nu sînt prima persoană care să se gîndească la acest truc ingenios (şi aici trebuie să-mi scot pălăria în faţa celor care

m-au inspirat în mod special, Orson Scott Card cu *Umbra lui Ender* şi Tom Stoppard cu *Rosencrantz şi Guildenstern sînt morţi),* dar, prostul de mine, am crezut că o să fie *uşor!*

Într-adevăr, îmi aduc aminte că i-am spus chiar eu lui Patrick Nielsen Hayden, redactorul meu: „Ştiu deja intriga şi personajele; cît de greu poate să fie?" Patrick n-a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă, adică să mă apuce de umeri, să mă scuture ca pe o maracas şi să spună: „Doamne Dumnezeule, omule, eşti *nebun?!?"* Pentru că iată un mic secret: să scrii un roman cu acţiune paralelă care să repovestească de fapt, în mod leneş, povestea dintr-o carte anterioară este *greu.* Adică, cel mai greu lucru pe care l-am făcut ca scriitor pînă în acest moment. Şi, la naiba, slujba lui Patrick în calitate de redactor este să facă totul *uşor* pentru mine. Aşa că simt că el poartă o parte din responsabilitate pentru lunile de eşec complet şi de pierdere de vreme. Aşa că, da: dau vina pe Patrick. Pentru *tot.* Asta-i, mă simt mai bine acum.

(Notă: Paragraful de deasupra este o minciună totală; răbdarea, înţelegerea şi sfaturile lui Patrick în timpul procesului de scriere au fost nepreţuite. Dar nu-i spuneţi asta. Sst! E micul nostru secret.)

Celălalt lucru foarte greu în ceea ce priveşte *Povestea lui Zoë* este faptul că o scriu din punctul de vedere al unei fete adolescente, ceva ce eu personal n-am fost niciodată şi care e o specie de creatură pe care n-aş putea spune că am *înţeles-o* nici pe vremea cînd eram un *băiat* adolescent (asta n-o să fie nici o noutate pentru contemporanele mele de sex feminin din liceu).

Pentru o perioadă mult prea lungă, am ajuns la disperare cu privire la felul în care o să găsesc un stil de scris care să-l aproximeze pe acela al unei adevărate adolescente, şi nici n-am căpătat sfaturi deosebit de bune de la prietenii mei de sex masculin. „Păi, petrece şi tu timpul cu adolescente" este un citat real, vă jur pe ce vreţi voi, din discursul unui prieten de-al meu ce uitase, în aparenţă, de implicaţiile sociale şi legale ale unei situaţii în care un

bărbat de treizeci şi opt de ani, deloc semănînd cu Brad Pitt, ar pîndi fete de clasa a zecea.

Aşadar, am făcut ceva ce cred că a fost mai inteligent şi mai puţin susceptibil de a-mi obţine un ordin de restricţie: am arătat o parte din lucrarea mea neterminată unor femei în care am încredere – şi dintre care toate, aşa mi s-a spus, au fost adolescente la un anumit moment din viaţa lor. Aceste femei – Karen Meisner, Regan Avery, Mary Robinette Kowal şi în special soţia mea, Kristine Blauser Scalzi – mi-au fost de folos, ajutîndu-mă să găsesc o voce care să i se potrivească lui Zoë, şi în aceeaşi măsură necruţătoare cînd mă lăsam prea captivat de propria mea deşteptăciune imaginară în relaţia cu personajul. În măsura în care Zoë stă în picioare ca personaj, puteţi atribui meritul influenţei lor; în măsura în care nu, puteţi da vina pe mine.

L-am pomenit deja pe Patrick Nielsen Hayden ca redactor, dar există şi alţii la Tor Books care au lucrat şi ei la carte, şi mi-ar plăcea să le ofer mulţumiri publice pentru munca lor. Printre ei sînt incluşi John Harris, care i-a dat cărţii o copertă excelentă; Irene Gallor, cel mai bun tehnoredactor din lume; corectorul Nancy Wiesenfeld, pe care o compătimesc pentru că a trebuit să vîneze multele mele gafe; şi agentului de publicitate de la Tor, Dot Lin. Mulţumesc de asemenea, ca întotdeauna, agentului meu, Ethan Ellenberg, şi de asemenea lui Tom Doherty.

Prieteni! Îi am, nu trebuie nici măcar să-i plătesc, şi m-au ajutat să mă adun cînd mă simţeam pe cale să mă prăbuşesc complet. Mulţumirile merg în special la Anne KG Murphy, Bill Schafer, Yanni Kuznia şi Justine Larbalestier; cu fiecare am petrecut mai mult timp stînd de vorbă pe mesageria instant decît ar fi trebuit probabil, dar, ei bine… Devin Desai m-a sunat cu regularitate, ceea ce m-a ajutat să nu mă ciocnesc de pereţii proverbiali. Mulţumesc şi lui Scott Westerfeld, Doselle Young, Kevin Stampfl, Shara Zoll, Daniel Mainz, Mykal Burns, Wil Wheaton, Tobias Buckell, Jay Lake, Elizabeth Bear, Sarah Monette, Nick Sagan, Charlie Stross, Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Karl

Schroeder, Cory Doctorow, Joe Hill, surorii mele Heather Doan, şi foarte multor altor oameni ale căror nume îmi scapă în acest moment pentru că întotdeauna mintea mi se goleşte cînd încep să fac liste de nume.

De asemenea, un set suplimentar special de mulţumiri se cuvine cititorilor blogului meu, *Whatever,* care au trebuit să se împace cu o mulţime de întreruperi anul acesta, în timp ce încercam să termin cartea de faţă. Din fericire, se pricep să se distreze singuri, în timp ce eu bat pe tastatură ca o maimuţă. Şi un rămas-bun afectuos cititorilor lui *By the Way* şi *Ficlets.*

Anumite nume din carte sînt împrumutate de la oameni pe care-i cunosc, pentru că nu sînt deloc bun la născocit nume. Aşa că îmi scot pălăria în faţa prietenilor mei Gretchen Schafer, Magdy Tawadrous, Joe Rybicki, Jeff Hentosz şi Joe Loong, care are distincţia specială de a fi fost omorît în două dintre cărţile mele pînă acum. Nu-i o tendinţă, Joe. Îţi *jur.*

Un ultim motiv pentru care am vrut să scriu *Povestea lui Zoë* este acela că am şi eu o fiică, Athena, şi am vrut ca ea să aibă un personaj de-al meu cu care să se simtă înrudită. În timp ce scriu asta, fiica mea are nouă ani, ceea ce înseamnă că e simţitor mai mică decît este Zoë în această carte, aşa că nu este corect să spun că personajul se bazează pe Athena. Cu toate acestea, multe dintre calităţile lui Athena sînt vizibile la Zoë, inclusiv ceva din simţul umorului şi conştiinţa a cine este ea în această lume. Aşa că mulţumirile mele şi dragostea merg la Athena, o inspiraţie pentru această carte şi pentru viaţa mea în general. Aceasta este cartea ei.

Fac parte dintr-o familie de coloniști naufragiată pe o planetă periculoasă. O rasă extraterestră mă venerează ca pe o zeiță. Sînt o jucătoare în cel mai complex joc de șah interstelar desfășurat vreodată, în care mărirea sau decăderea omenirii e miza cea mai importantă.

Sînt un martor al istoriei. Toți pămîntenii îmi cunosc povestea. Dar nici unul dintre voi nu știe cum am trăit eu aceste întîmplări, de la bucurie la groază, de la incertitudine la disperare, de la uimire la speranță. Numele meu e Zoe Boutin Perry. Am doar șaptesprezece ani, iar aceasta este povestea mea.

ÎN SERIA **RĂZBOIUL BĂTRÎNILOR** AU APĂRUT:

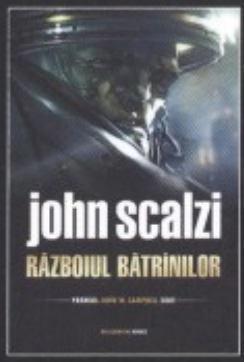

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO
ISBN 978-606-8113-58-6

MILLENNIUM EPIC 21
SERIE COORDONATĂ DE
HORIA NICOLA URSU

Ilustrația copertei: DIDIER FLORENTZ
WWW.FLORENTZ.COM